

ZDRAVLJENJE IN NEGOVANJE ZDRAVJA Z DUHOVNEGA STALIŠČA

Izbor tekstov iz del Novega Razodetja po Jakobu Lorberju s predgovorom dr. med. Ericha Heinze-ja. Prevod M.M.

Če te ne ozdravi Nazaret, te tudi ves svet ne ozdravi.
Jezusova mladost, pogl. 278

Od srca se zahvaljujemo založbi Lorber Verlag iz Nemčije za prijaznost in podporo pri razkrivanju neprecenljivih nebeških zakladov. Zainteresirani bralec si lahko več informacij o založbi Lorber poišče na spletni strani: <http://www.lorber-verlag.de>.

VSEBINA

Predgovor

Razlaga okrajšav naslovov

UVOD

Človek - Bogu enaka podoba

I DEL

Človek kot troedinost duha, duše in telesa

1. Troedinost človeka
2. O duhu kot temeljnem življenju človeka
3. Duhovna anatomija človeka
  - A) Iz "Posvetne slike duha", uvodna opomba po Viktor Mohru
  - B) Srce kot nosilec življenja
  - C) Zgradba in funkcija človeških možganov
  - D) Zgradba in funkcija drobovja
  - E) O nastanku človeškega telesa
  - F) Oko in proces gledanja
  - G) Način delovanja narkoze
4. Človekova zunanja življenjska sfera
5. O vplivu demonov in kako ga pregnati

II. DEL

Vzroki in smisel bolezni in trpljenja

1. Izvirni greh kot osnovni vzrok telesne bolehnosti
2. O bolezenski stiski, nastali po lastni krivdi
3. Glavni vzroki bolezni
4. Namen bolezni, trpljenja in bolečin
5. O bistvu obsedenosti

III. DEL

O zdravilni pomoči

1. Pomoč s priprošnjo
2. Zdravljenje le z Božjo voljo
3. Pogoji za Božjo pomoč

4. Nebeški zdravilni nasvet: Zvestoba Bogu
5. Zaupanje in poslušnost boljša kot zdravilo
6. Očetova beseda in molitev prosilca pomoči
7. Glavna stvar - vdanost in zaupanje
8. Blagor pri Očetovem srcu
9. Pogoji za uspeh magnetnega krepilnega zdravljenja
10. O zdravilnem magnetizmu
11. Alopacija, homeopatija, heliopatija, hidropatija in magnetizem
12. Napotki za zdravljenje s soncem
13. Najpravilnejše in najnaravnejše zdravljenje
14. Zdravljenje z zelišči
14. Radi hodite v gore!
15. Duhovno zdravljenje na daljavo in z gladenjem
17. Zdravljenje v zamaknjenem spanju (hipnoza)
18. Izvedba zamaknjenega spanja
19. O depresiji in njenem zdravljenju
20. O zaščitnem cepljenju proti kozam ali ošpicam
21. Zdravljenje skrofuloze
22. Nasvet za tiste z gosto krvjo
23. Namigi za zdravljenje obsedenke
24. Zdravilni namig ženskemu spolu

IV. DEL

Negovanje zdravja

1. O duhovni osnovi zdravja
  - A) Osnovni nauki za nego telesa in duše
  - B) Ponižnost, osnovni pogoj vsega blagra
  - C) Zemeljsko in nebeško stremljenje
  - D) Blagoslov preprostosti
  - E) Duhovna korist naravnega načina življenja
  - F) Kar človek potrebuje - in Zemlja nudi
  - G) Lažna svetost
  - H) Brez ozkosrčnosti proti tujim navadam
  - I) Ne bežite pred svetom
  - J) Brez slepega podrejanja zakonitosti
2. Zdrav zakon
  - A) Svarilo pred nečistostjo
  - B) Blagoslov nedolžnosti
  - C) O zmožnosti spočetja in njeni pravilni uporabi
  - D) Evangelij zakona
  - E) Očetove besede za zakonsko pot
  - F) Božja volja za moža in ženo
  - G) Slabi zakoni in njihovi sadovi
  - H) Moški in ženska
3. Vzgoja otrok
  - A) O duši otrok
  - B) O resnosti vzgoje otrok
  - C) Najvažnejša pravila blagoslovljene vzgoje otrok

- D) Nadaljnja navodila o vzgoji otrok
- E) Nasveti za prehrano dojenčkov
- F) Dober nasvet za doječe matere
- G) Vzgoja vročevrtničev 169
- H) Nasvet za dozorevajoče deklice
- I) Sadovi slabe in dobre vzgoje

V. DEL A

Prehrana

1. Nevarnost nečistih jedi in vplivov
2. Prehranjevanje
3. Glavno pravilo: Preprostost in zmernost
4. O blagoslovu preproste prehrane
5. Očetove zapovedi prvim ljudem glede prehrane
6. Najpreprostejša, najčistejša in najbolj zdrava hrana
7. Razni nasveti in napotki
8. Hrana za duhovnega človeka
9. O vinskem duhu in drugih naravnih duhovih
10. O kajenju tobaka in drugih neumnostih
11. Napotki za dieto
12. Gospodov zgled pravilnega prehranjevanja
13. O vegetarijanstvu
14. O mesni hrani

V. DEL B

Post in asketstvo

1. O pravem postenju
2. O uživaštvu in pravem samozatajevanju
3. Različni nasveti in napotki

V. DEL C

Iz Jezusove mladosti

1. Vesel jutranji obrok
2. Najljubša jed otroka Jezusa
3. Mrzle ribe z oljem in limoninim sokom
4. Bogu všečni gostje

V. DEL D

Molitev pri mizi, obljuba blagoslova, bratski obed

1. Molitev pri mizi
2. Obljuba blagoslova
3. Bratski obed

VI. DEL A

Obleka, počitek in spanje

1. Obleka
Povezanost z naravo - nobene pomehkuženosti!
2. Počitek

- A) Časi počitka v duhovnem svetu
  - B) Gospod kot zgled
  - C) Zaslužena mir in brezdelje
  - D) Pohvala dejavnosti
  - E) Poglobljanje in notranje ogledovanje
  - F) Pravo praznovanje Sabata
3. Spanje
- A) Nočni počitek na ležalnikih
  - B) O sanjskem svetu
  - C) Sanje in njihova razlaga
  - D) O somnambulizmu

VI. DEL B

Starost, umiranje, smrt

1. Starostne težave
2. O strahu pred smrtjo
3. O samomoru
4. O umiranju in smrti
  - A) O zgodnji smrti

VII. DEL

O življenju z Bogom in brez Boga

1. Kjer zdravnik ne more več pomagati
2. Obljube in nasveti
3. Luč tolažbe za tiste, ki iščejo pomoč
4. Ljubezen, vsesplošno zdravilo
5. Zdravnik, ki ozdravlja dvojno
6. Ozdravljenje z duhovno preobrazbo
7. O pravem stremljenju k odrešenju
8. Rešitev v Noetovi barki
9. Spoznaj samega sebe!
10. Pri urarju
11. O blagoslovu molitve
12. Prava vera
13. Šole za preroke, poti k duhovni popolnosti
14. Še nekaj besed o življenju z Bogom in brez njega

Predgovor

Splošno zanimanje za knjigo »Zdravljenje in negovanje zdravja« je založbo spodbudilo k novi izdaji. Veliko povpraševanje po tem delu ne preseneča, ker se o bolezenskem dogajanju in zdravljenju tu presoja s popolnoma drugega stališča kot običajno. Marsikdo se sprašuje, zakaj bolezni sploh obstajajo. Ali dobrotljivi Bog ni mogel ustvariti ljudi, ki jih ne bi bremenile bolezni in bolečine? Ali je delo Stvarnika torej nepopolno stvarstvo? Zato so od nekdaj raziskovali in zdravniki so se z različnimi metodami trudili in se trudijo pomagati bolnikom. Toda kako naj zdravnik uporabi dobro terapijo, če ne more postaviti pravilne diagnoze, če ne ve, kaj je pravzaprav vzrok bolezni?

Iz zapisov Novega Razodetja Jakoba Lorberja izvemo pomembne stvari o bistvu bolezni in njenih vzrokih. Vsak človek naj bi najprej vedel, da je trojica, ki sestoji iz telesa, duše in duha. Kaj je telo? O tem Jezus v Velikem evangeliju, II. zvezek, 227. pogl., govori: »Človekovo telo pravzaprav ni nič drugega kot umetni stroj, ki ga je s svobodno voljo duše mogoče spraviti v mnogovrstna gibanja.« Mesto duha kot Božje iskre je v človekovem srcu v njegovi polarnosti.

Definicijo podaja Jezus v Velikem evangeliju, VIII. zvezek, pogl. 56, 5-6: »V človekovem srcu sta dve nadvse majhni, vašim očem kot drobceni pikici komaj vidni kamrici, ki ustrezata obema velikima srčnima prekatoma. Čeprav sta ti dve pikici zelo majhni, vendar s svojo ureditvijo edini pogojujeta življenje srca in s tem celotnega telesa z vsemi njegovimi organi. - Prva in najpomembnejša kamrica ustreza temu, kar je lastno duhu in je torej dejansko življenje in imenovali jo bomo pozitivno. Drugo, manj pomembno, čeprav neogibno potrebno za telesno življenje, bomo označili kot ustrezno materiji in negativno. Ta sama zase nima življenja, temveč je samo posoda za sprejem življenja, ki ga iz pritrjujoče kamrice vedno znova sprejema z vsakim ponovnim udarcem srca in ga po krvi posreduje celemu telesu.«

Človekovo dušo Jezus v Velikem Evangeliju, II. zvezek, pogl. 169, 3, opredeli takole: »Duša zemeljskega človeka je sestavljena iz mnogih življenjskih delcev, ki so, ker se jih je prilastil Satan, ujeti v materiji zemeljskega telesa, od koder potem preko rastlinskega sveta prehajajo na številne stopnje živalskega sveta, se končno kot potencia, ki sestoji iz brezštevilnih pradušinih delcev, izoblikujejo v človeško dušo, pri spočetju pod srcem žene prevzamejo meso in se potem porodijo v ta svet.« Duše, ki se na ta način razvijejo iz zemeljskih elementov, so v Novem Razodetju označene kot tiste, ki prihajajo »od spodaj«, medtem ko so duše, ki prihajajo z drugih zvezd in se reinkarnirajo na naši Zemlji, označene kot tiste, ki prihajajo »od zgoraj«. Do reinkarnacij tistih, ki prihajajo z drugih zvezd, da se inkarnirajo na naši Zemlji, lahko pride večkrat. Jezus je rekel grškemu učenjaku Filopoldu, da je že dvajsetič reinkarniran na drugih zvezdah. Tako je duša pravzaprav človekovo telo, ki v vseh svojih delih ustreza materialnemu telesu. Kot eterično substancialno telo se ob človekovi smrti loči od materialnega telesa in obstaja dalje.

S tem, ko je človek postavljen izven Boga, je zaradi svoje zavesti in svoje svobodne volje Bogu enak v Njegovem stvarstvu. Prosta volja pod vplivom vesti, ki je zasidrana v njegovem duhu, ga usposablja za vse dobro kot tudi za vse slabo. Ta svobodna volja je Luciferja in njegove privržence pripeljala do padca, medtem ko se je druga, večja množica ali armada duhov, odločila za Božji red. Človek, ki je preko Božje iskre duha v bistvu soroden Bogu, je v sebi poklican k najvišji vesoljni Božji zavesti in k najvišjim duhovnim funkcijam, odvisno od tega, koliko je svojo dušo osvobodil materije, ki je Luciferske narave.

Jezus v Velikem Evangeliju, II., pogl. 210, 12-15: »Če duša vztraja v telesni materiji z ljubeznijo in velikim zadovoljstvom, je prav tako nečista kot najbolj nečisti in sojeni duhovi njenega telesa; zaradi tega ostane v grehu in s tem v peklju in smrti. Če še naprej živi na svetu enako kot njeno telo, je vendarle toliko kot mrtva, tudi čuti smrt v sebi in se je zelo boji. Kajti duša v takem svojem grehu in peklju lahko dela, karkoli že hoče, vendar ne more najti življenja, čeprav le-tega nadvse ljubi. - V tem je tudi vzrok, zakaj neznansko veliko število ljudi o življenju duše po smrti svojega telesa ve prav toliko kot kamen, ki leži ob poti. In če jim kdo o tem karkoli pove, se kvečjemu smejejo ali se celo razjezijo in modremu pokažejo vrata. In vendar naj bi vsak človek najkasneje do svojega tridesetega leta dokončal oblikovanje svojega jaza do te mere,

da bi se svobodnega življenja, ki sledi po telesni smrti, tako popolnoma zavedal in bil tega tako gotov kot orel svojega leta v visokem, svobodnem zraku. - Toda kako daleč so od tega oddaljeni celo ljudje, ki se o tem šele začenjajo spraševati! In kako daleč šele tisti, ki o tem nočejo nič slišati in imajo tako vero celo za neumnost. Taki ljudje se ves čas svojega zemeljskega življenja nahajajo v peklju in popolni smrti.«

Tako človekova duša stoji med materijo in duhom. V človekovih rokah je, da svojo dušo poduhovi ali materializira s svojo svobodno voljo, ki se je Bog ne dotika, da človeka ne bi spravil v sojeno, to je v prisiljeno stanje. Jezus pravi, da mora človekova duša, ki je postala v treh četrtinah mesena, v onostranstvu v zelo bednem stanju opraviti dolgo težavno pot, medtem ko ima tu na Zemlji možnost, da to dolgo težavno pot skrajša z življenjem v skladu z Božjim redom. Ta pot za človeka pomeni upoštevanje desetih Božjih zapovedi - ki niso »prisilni« zakoni - in ki so vse vključene v obeh zapovedih ljubezni do Boga in do bližnjega, predvsem in zlasti v dejavni ljubezni do bližnjega. V Velikem Evangeliju, III. zvezek, 12. pogl., Jezus pravi: »Z vsakovrstnim samozatajevanjem duša postane svobodnejša in tudi meso se na pravi način utrdi. Kjer pa je vsa skrb namenjena razvajanju mesa, tam ni več svobodne močne duše, in če potem preko takih ogabno šibkih teles zapiha samo rahel strupen vetrček, smrt zlahka praznuje dan žetve. - Toda nihče ne pomisli na to, da je izvor vsega trpljenja, vseh bolezni, vseh vojn, vse draginje, lakote in kuge v tem, da ljudje skrbijo samo za svoje telo, namesto da bi po Božjem redu skrbeli za svojo dušo in za svojega duha!«

In v VEv, V. zv., 75. pogl. je rečeno: »Bolečina mesa je zmeraj le posledica delnega ločevanja duše od telesa. Glavni razlog za bolečino, ki jo vedno občuti samo duša, nikdar pa meso, je v pritisku, ki ga preleno in zaradi tega tudi pretežko meso izvaja na posamezne življenjske dele duše.« VEv, VI., pogl. 13, 8: »Meso je samo po sebi mrtvo in nima drugega življenja kot le občasno soživljenje iz življenjske moči duše, ki je duhu sorodna, mu je čisto podobna in lahko postane z njim eno le, če se popolnoma odvrne od sveta in svoje čute obrne edino v notranje, v duhovno, v skladu z redom in na način, kot vam ga kažeta Moj nauk in Moj lasten vzgled.«

Te kratke navedbe o duhu, duši in telesu so potrebne za pojasnilo vprašanja: Kaj je bolezen? Kako nastane in kako jo zdraviti? Kot smo že videli, je bistvo bolezni utemeljeno v nasprotju z redom kot prekršku proti Božjemu redu. Ker nasprotje redu izhaja iz duha in duše, tudi bolezen izhaja od tod in se potem izraža tudi v disfunkcijah telesa. **Bolezni, ki izhaja iz duše, ne moremo ozdraviti s kemičnimi preparati ali z drugimi zunanji pripomočki, temveč jo je glede na vzrok mogoče odstraniti edino preko duše.** - Simptome bolnega telesa seveda dostikrat lahko preženemo, bolezni same pa s tem ne odstranimo. (VEv, IX. zv., pogl. 35, 6-7) Kakšen odločilen pomen za telo ima odnos duše, pove Jezus v naslednjih besedah: »Telesne bolezni so grenke posledice neupoštevanja zapovedi, ki sem jih ljudem jasno izrekel. Kdor se jih od mladosti dalje zvesto drži, ta do visoke starosti ne bo potreboval zdravnika in njegovim potomcem ne bo treba trpeti zaradi grehov njihovih staršev.« - Jezus je zdravil tako, da je, kot pravi, osvobodil bolnikovo dušo, če ni postala že preveč mesena, in potem v njej obudil življenjsko iskro z vero Vanj, kar pomeni, da je vzpostavil odnos do Boga. Ozdravljenemu je potem navadno rekel: »Ne greši več«, ali pa je dodal: »da se ti ne bo zgodilo še kaj hujšega.«

Način zdravljenja, katerega so uporabljali Jezus in Njegovi apostoli, ki so od Jezusa vsekakor prejeli posebno moč, kot tudi zmožnost zdravljenja človeka po človeku ali zdravljenje s samopomočjo v molitvi, je opisano v tem delu Novega Razodetja Jakoba

Lorberja in razloženo je, kakšen smisel ima bolezen in kako je mogoče prispevati k čiščenju duše. VEv II, pogl. 169,12: Jezus Petru: »Večina bolezni pri ljudeh naj prepreči, da bi duša postala eno z mesom, ki je tudi pri otrocih svetlobe vzeto iz odpadlega Satana. **Pri otrocih svetlobe obstaja posebnost, da je njihovo trpljenje odrejeno iz nebes, če njihova duša hoče postati mesena.** Tudi bolečine otrok sveta so iz tega vzroka ukazane in dopuščene iz nebes, vendarle pa so to bolečine pekla, ker telo posvetnega otroka kot del Satana tudi trpi, če se peklu zaradi silovitega vpliva nebes iztrga del njegovega celotnega življenja.« - V VEv, VIII. zv., pogl. 16,12 Jezus o trpljenju ljudi pove: »Nad ljudi, ki so z različnimi posvetnostmi svojo dušo preveč pogreznili v svoje meso, se na koncu večinoma zgrne bridko trpljenje, kajti takšno dušo je treba z veliko silo ločiti od njenega mesa, da se v njem ne bi popolnoma pogubila, kar pa tudi v telesu povzroči velike bolečine. In to je dobro za dušo, ker jo bolečine in trpljenje očistijo njenih mesenih poželenj in zaradi tega v onostranstvu lažje napreduje na poti duhovnega življenja.« - VEv, X. zv., pogl. 148,12: Pobožnemu Judu, katerega hrome ga sina je ozdravil, Jezus pravi: **»Zdaj si uvidel, da mora pravi Jud tudi pri telesnih težavah vedno bolj zaupati Bogu kot pa pogosto nevednim posvetnim zdravnikom, kajti kjer noben zdravnik ne more več pomagati, tam edino Bog lahko še pomaga.** In seveda sem tudi vedel, da bom Jaz prišel k tebi, da bi ti z ozdravljenjem tvojega sina dal znamenje, da sem Jaz Gospod in da Meni nič ni nemogoče.«

Tako je bilo v teh razlagah pokazano, da je bistvo bolezni, zdravljenja in zdravja treba iskati na duhovno-dušnem nivoju človeka. Od tod prihaja vpliv na telesne funkcije in vodenje preko »duha živcev«, ki je tako kot duša substancialno-eterične narave. Vsebina te knjige bralcu pomaga do teh spoznanj.

Dr. med. Erich Heinze

Razlaga okrajšav naslovov

ŠM = Škof Martin (pogl. in odst.)

Ze = Zemlja in Luna (pogl.)

Mu = Muha (pogl.)

G.M. = Gottfried Mayerhofer (dat.)

VEv = Veliki Janezov Evangelij (11 zv. [zv., pogl. in odst.])

Osv = Osnovna vprašanja življenja (stran) (izdal dr.Walter Lutz)

DS = Duhovno sonce (2 zv. [zv., pogl. in odst.])

B = Božje gospodarjenje (3 zv. [zv., pogl. in odst.])

ZSS = Zdravljenje s sončno svetlobo

Nd = Nebeški darovi (2 zv.[zv. in dat.])

I.K.L. = Ida Kling (dat.)

JM = Jezusova mladost (pogl.)

J.L. = Jakob Lorber (dat.)

La0 = Pavlovo pismo skupnosti v Ladiokeji

SkŽ = Skrivnosti življenja (po G.Mayerhofer-ju) (stran)

NR = Novo Razodetje (priročnik, izdal dr.Walter Lutz)

NS = Naravno sonce (pogl.)

PN = Pričevanja narave

RB1 = Robert Blum (2 zv.; novi naslov »Od pekla do nebes«) (zv., pogl. in odst.)

SkS = Skrivnosti stvarstva (po G. Mayerhofer ju) (stran)

PpS = Posvetna podoba sveta (izdal Viktor Mohr)

Navedbe v tekstu, ki so v oglatih oklepajih, je dodala založba Lorber.

UVOD

Človek - Bogu enaka podoba

(Citirano po povzetkih tekstov v Novem Razodetju, 1.zvezek)

VEv IX/22 (5-6) (NR, str 185)

Gospod: »Če ljudje te Zemlje hočejo postati Božji otroci, morajo stremeti za tem, da bi v vsem postali tako popolni kot večni, sveti Oče v nebesih, ki je večna ljubezen, resnica in moč in vse neskončno dobro, pravično in čudovito. Zato tudi stoji v Svetem Pismu: »Po Svoji meri je Bog ustvaril človeka in po Svoji podobi ga je naredil in pihnil vanj Svoj dih, da bi postal živa, svobodna duša!« Na ta način ljudje te Zemlje vendarle niso morda le bitja vsemogočnosti Jehove, temveč so otroci Njegovega duha, torej Njegove ljubezni.«

VEv 11/222 (4.5) (NR, str 187)

Gospod: »Človek je vzrok in končni cilj celotne stvaritve; on je rezultat, končna ciljna pridobitev vsega predhodnega Božjega truda. In ker je prav človek to, kar je Bog hotel doseči in je tudi dosegel z vsemi predhodnimi stvaritvami, zato tudi vse v nebesih in na vseh nebesnih telesih ustreza človeku.«

ŠM, pogl. 163 (3) (NR, str. 187)

»Podoba človeka je pravzaprav Božja, ker je Bog nas ljudi oblikoval po Svoji podobi, tako zunanji kot notranji.«

Nd II, str 135 (2.3.8) (NR, str 186)

Gospod: »Zares ni malenkostno, če se človek iz materinega telesa rodi na svet. Kajti kar je potrebno, da človeška duša iz vseh stopenj [dušnega naravnega kraljestva] dozori za to, da se rodi v [človeški] svet, je, verjemi Mi, več, kot boš ti v večnostih sposoben razumeti! Da nastanek človeka za Mene Samega ni malenkost, dokazujejo vendar vsa dejanja in predstavitve, ki so bile povzročene in storjene edinole za človeka. - Zato je tudi primerno in pravično, da mora biti celo telesni rojstni dan za vsakega človeka pomemben dan, ker to ni naključen, temveč že od večnosti dalje dobro preračunan dan! Kajti, šele ko so bili od centralnih prasonc navzdol izoblikovani svetovi, je bilo za vsak atom svetov izračunano na tisočinko sekunde natančno, kdaj mora biti sprožen. In ko je bil veliki račun enkrat določen, tedaj šele so se pričela organska stvarjenja na nebesnih telesih skozi vse stopnje v najvišji meri modrega, dobro preračunanega reda. - In potem je končno prišel človek kot najpopolnejši sprejemni organ vseh brezštevilnih predhodnih stopenj in kot popolna točka ponovne združitve življenja, ki je nekoč iz Mene izšlo.«

Mu, pogl. 7.9 in 24 (NR, str 186)

Gospod: »Bog je zaradi potrebe Svoje neskončne ljubezni od mnogih večnostih dalje ustvarjal stvari nadvse različnih vrst, od najpopolnejšega duha navzdol do najneznatnejše atomske živalce. Vsem tem brezštevilnim bitjem je Bog dal nekaj iz Svoje lastne moči - vsakemu glede na njegovo vrsto - iz Svojega življenja, da bi njihovo celotno življenje lahko prešlo v popolnejše in močnejše življenje, in tako

vedno višje, vse do duše človeka, ki istočasno postane sposobna za sprejem najmočnejšega življenja [duha] iz Mene, življenja, ki se preko ljubezni lahko ponovno združi z Menoj v eno moč.«

Mu, pogl. 7, 5-6 (NR, str. 95)

Gospod: »Da bi razumeli neskončno, najpopolnejše, najsvobodnejše življenje Boga, si zamislite neskončen prostor, v katerem se nahaja središče, iz katerega na vse strani izhajajo žarki, katerih začetek je sicer središče, njihovega konca pa večno nikjer ni mogoče zaslediti. - V tem centru je združena vsa živa moč celotne neskončnosti, ki gre iz tega centra spet v celotno neskončnost. Da pa se ta živa sila ne bi preveč raztresla v neskončnost in zaradi tega sama v sebi postala šibkejša, si je skozi celotno neskončnost večnega veselja ustvarila neskončno mnogo zbirnih točk življenja, v katerih se življenje na določen način samo ujame in se potem vrne k svojemu pravečnemu centralnemu sedežu.

DS II/126 (19-20) (NR, str. 95)

Gospod: »Jaz iz Sebe sejem življenje v najmanjših delcih na neskončna področja Mojega povsod vladajočega obstoja, da bi iz vsakega od teh najmanjših življenjskih delcev dobil vrnjeno visoko potencirano življenje. Razen Mene nikjer ni življenja in zato sem tudi Jaz večno hranilni vir vsega življenja!«

B I/185 (19-22) (NR, str 95/96)

Na vprašanje Gemele, nebeško čiste, ponižne hčere očeta Zuriela: »Kaj je življenje«, Abedam-Jehova pouči njo in otroke višine: »Kaj je življenje v Meni Samem, bi ti bilo nemogoče razumeti; kajti, kako sem Jaz Sam pravzaprav najbolj pravo življenje, večni in neskončni, tega tudi najvišji in najmodrejši kerub ne bo nikdar sposoben dojeti. Življenje v tebi pa je Moj dih v tebi ali pa Meni popolnoma enaka podoba v vsakem človeku. Kot pa se Jaz najjasneje zavedam najpopolnejšega življenja, ima prav tako tudi vsaka stvar v sebi čeprav zate nerazumljivo majcen del tega Mojega življenja in je zaradi tega popolnoma živa za svoje potrebe. - Vse življenje pa je takšno, da se trajno lahko množi in raste s pomočjo Mojega nenehnega prilivanja; čim zrelejše pa življenje postaja, toliko popolnejše se potem tudi vedno kaže. Življenje pa se samo sebe zave šele tedaj, ko z iskrico ljubezni od Boga dobi poleg tudi iskrico svetlobe milosti; s to svetlobo dano življenje prepozna samo sebe in se svobodno zave samo sebe. - Če pa se to, samo sebe se zavedajoče življenje, zave tudi svojega večnega, Svetega izvora in mu izkaže zahvalo in spoštovanje, ljubezen in čaščenje in prepozna Njegovo voljo, potem se šele popolnoma osvobodi in postane otrok večne ljubezni in večnega življenja.«

VEv VII/147 (9) (NR, str. 188)

Razsvetljeni Egipčan: »Če bi stvar s človekom bila nekaj malo pomembnega, ga Bog ne bi naredil tako čudovito modrega in umetelno urejenega, tako daje človek že po svojem telesu največja mojstrovina celotnega materialnega stvarstva, in drugič, mu Bog ne bi dal duše, ki Njemu, Stvarniku, v vsem lahko postane podobna, če le resno to hoče, - in tretjič, Bog ne bi že tolikokrat sam govoril ljudem in jih poučeval o Svoji volji, o Svojih namenih z njimi in o tem, kaj lahko dosežejo.«

VEv VIII/140 (5) (NR, str. 187)

Angel Rafael: »Vse, kar se godi na Zemlji in na vseh zvezdah, se dogaja lev človekovo največje dobro; kajti edino v človeku je vzrok in cilj vseh stvaritev v

neskončnem prostoru.«

VEv 1/165 (7-8) (NR, str. 187)

Gospod pouči modrega, znanja polnega cestnarja Kisjonaha: »Velik del za tvoje pojme brezštevilnih praduho je zlorabil svobodo svoje volje in se s tem pogreznil v zagroženo sodbo. Iz takih duhov, iz katerih se sestoji vsa ta Zemlja in vsi brezštevilni drugi svetovi, sonca in lune, izhajajo, po nespremenljivem, v vso naravo položenem zakonu, tako ljudje te Zemlje kot tudi vseh drugih svetov, in sicer na znani način spočetja in rojstva ter se morajo z vzgojo in poučevanjem izoblikovati v prave ljudi, in potem, ko odložijo svoja telesa, v čiste in popolnoma svobodne duhove.«

B III/110 (7 in nasl.)

B II1/110 (7 in

nasl.)

Gospod je človeku dal slabosti zaradi njegove lastne preizkušnje. Ravno s temi slabostmi je pogojena duhovna svoboda vseh nas in šele ko jih prepoznamo in premagamo, se naš duh lahko popolnoma osvobodi. Kajti slabost v nas je Gospod namenoma pustil kot nepopoln del našega bitja, ki ga moramo [z Božjo milostno pomočjo] sami izpopolniti, da bi z okrepitvijo duha v nas upravičili podobnost Bogu in si sami za večno osnovali resnično svobodno življenje.

Če pa svoje slabosti želimo v sebi raje zakrivati kot jih razodevati, sami sebi le škodujemo in smo sami krivi, če na koncu zaradi njih propademo.

VEv VII/141 (3.4) (NR, str. 188)

Gospod: »Bog ni kakšen ponosen cesar na zlatem prestolu, ki na svoje podložnike gleda kot na zaničevanja vredne črve in vsakemu, ki se mu hoče brez dovoljenja približati, grozi s smrtjo. Bog je že od vekomaj popoln mojster tako v največjem kot tudi najmanjšem. Človek pa je najpopolnejši od brezštevilne množice različnih bitij, višek Božje ljubezni in modrosti in določen za to, da postane enak Bogu. Kako naj bi se torej Bog sramoval Svojega najodličnejšega dela in ga imel za nevrednega, da se Mu približa?!«

VEv II/6 (3) (NR, str. 187)

Gospod: »Največja blaženost Boga je človek, ki se razvija v Njegovem redu. V njem Bog spet najde Sebi podobnega.«

I. DEL

Človek kot troedinost duha, duše in telesa

1. Troedinost človeka

Osv, s. 380

A) Človek je po naukih Novega Razodetja trojstvo duha, duše in telesa. Telo ima v tem trozvočju bolj podrejen službujoč pomen. Njegova edina naloga je, da služi duši in duhu kot posoda in primerno orodje, s čigar zgradbo, ohranjanjem in modro uporabo se mora duša pod vodstvom Božansko razsvetljenega duha naučiti voljne in blagoslovljene službe v Božjem sistemu. Gospod poučuje spreobrnjenega farizeja, kako pomembno je, da se človek zave svojega pravega bistva.

Človeško življenje zajema obilico vprašanj in brez razsvetljenja od zgoraj odgovora ne bi bilo mogoče najti. Tako je tudi odnos med telesom in dušo globoka uganka in

prav v današnjih časih se človeštvo še posebno bori za to, da bi si razjasnilo te stvari. Ali lahko poskrbimo za ozdravitev duše preko telesa in ozdravitev telesa preko duše? Kaj se torej mora zgoditi, če stanje in funkcije telesa niso v redu? Kaj o teh vprašanih lahko pove veliki sel iz kraljestva luči, Jakob Lorber? Kako je mogoče z duhovnega stališča pomagati bolnemu človeku ?

VEv 111/24 (6-12, 14) (cit.NR, s. 190/191)

B) (Gospod:) »Glej, človek je v celoti ustvarjen po Božji podobi in kdor se hoče popolnoma spoznati, mora vedeti, da je sestavljen iz treh oseb. - Imaš telo, ki ima čute ter ude, ki so potrebni za svobodno in samostojno življenje. To telo ima zaradi izoblikovanja duše, ki biva v njem, povsem lastno naravno življenje, ki se v vsem strogo razlikuje od duhovnega življenja duše. - Tudi duša je v popolnosti svoj človek, ki dušno-substancialno vsebuje enake sestavne dele kot telo ter jih uporablja v višji duhovni ustreznosti, enako kot telo svoje materialne. - Čeprav telo po eni in duša po drugi strani predstavljata dva različna človeka ali osebi, od katerih vsaka zase opravlja svojo lastno dejavnost, sta v bistvu vendarle en sam človek. - Telo mora služiti duši in ta mora s svojim razumom in voljo služiti telesu. Zato je duša enako odgovorna za dejanja, za katera uporablja telo, kot za lastna, ki se izražajo v različnih mislih, željah in poželenjih. - Če si поблиžje ogledamo življenje in bit duše, bomo kmalu ugotovili, da se kot substancialno telo človeško bitje ne nahaja na višji stopnji kot duša živali, pri kateri ne moremo govoriti o razumu in o višjem, svobodnem presojanju stvari in odnosov. - Ta najvišja, Božji podobna sposobnost v človeku, izhaja iz čisto esencialno duhovnega, tretjega človeka, ki biva v duši. Preko njegove duše lahko razlikuje pravilno od napačnega in dobro od zlega, lahko popolnoma svobodno izraža svoje želje ali misli in hotenja in se če se po svoji prosti volji odloči za pravilno in dobro - docela izenači z duhom. - Čeprav je torej v duhu vseskozi prerojen človek le en sam popoln človek, njegovo bistvo vendarle sestoji večno iz jasno razločljivega trojstva.

VEv 111/42 (4-6)

C) (Matael spreobrnjenemu Suetalu:) »Priatelj, če še ne veš tega, da v vsaki duši biva duh vsega življenja, potem seveda [pravega bistva človeka in samega sebe] še dolgo ne boš mogel dojeti...

Duša je vendar le posoda življenja iz Boga, toda še zdaleč ne življenje samo; zakaj če bi bila življenje samo, kateri prerok bi ji lahko kaj povedal o pridobitvi večnega življenja ali obratno o možni večni smrti? Ker pa duša šele po poti prave, Božje kreposti lahko pride do večnega življenja, kot je to mogoče dokazati s številnimi primeri, zato vendar nikakor ne more sama biti življenje, temveč zgolj posoda za sprejem življenja.

Edino iskrica v centru duše je to, kar pravzaprav imenujemo Božji duh in pravo življenje. To iskrico moramo hraniti z duhovno hrano, ki je čista Božja beseda. S to hrano iskrica v duši postaja večja in mogočnejša, sama pritegne človeško podobo duše, končno dušo popolnoma prevzame in jo na koncu v celoti spremeni v svoje bistvo. Potem vsa duša sama seveda postane tudi celotno življenje, ki se kot tako prepozna v vsej globini globin.«

2. O duhu kot temeljnem življenju človeka

VEv IV/76 (9-11)

(Apostol Janez) Duh je najgloblje oko duše, katerega svetloba prodre skozi vse, ker je to najbolj ponotranjena in najčistejša svetloba... Ko se tvoj duh v tebi zbudi, boš zaslišal njegov glas kot svetle misli v svojem srcu. Te moraš pač poslušati in se po njih ravnati v celotni svoji življenjski sferi, na ta način boš svojemu duhu zagotavljal vedno večji krog učinkovanja; tako bo duh v tebi rasel do velikosti moža in bo prežl vso tvojo dušo in z njo tvojo celotno materialno bit. - Ko boš dosegel tako stališče, boš tudi sposoben videti in spoznati ne samo to, kar s svojimi čuti vidijo in zaznavajo vsi naravni ljudje, temveč tudi take stvari, ki so za običajnega človeka nedoumljive.

3. Duhovna anatomija človeka

A) Iz »Posvetne slike duha«, uvodna opomba po Viktor Mohru.

Ne morete pričakovati, da boste prodrli v skrivnosti življenja le s čisto materialnimi metodami in materialnimi aparaturnami.

Pri tem ostaja človek vedno odvisen od notranjega daru videnja, od vida svojega duhovnega očesa. Ni slučaj, da nam je ravno vzhodni kontemplativni način opazovanja v številnih, predvsem staroindijskih spisih, posredoval anatomijo finosnovnega človeškega telesa: tistega eteričnega telesa, ki uravnava vegetativno življenje fizičnega bivanja in njegovih organov izžarevanja (v Indiji jih imenujejo čakre), ki tvorijo vezni člen med primarnim življenjem duše in telesnim življenjem, ki ga duša istočasno vzbuja. Odklanjanje teh dejstev s strani zahodne uradne medicine je vzrok, zakaj ta po dosedanjih dosežkih v principu komaj kaj lahko napreduje.

Še višje kot to dušino notranje videnje pa so tisti redki sporočilni darovi duha, ki jih zemeljskemu človeku včasih posreduje navdihnjena »notranja beseda«.

Najpomembnejši nosilec tega Božjega daru doslej je bil mistik JAKOB LORBER. Njegovi zapisi vsebujejo pomembne napotke o čudežu človeškega telesa z raznovrstnostjo njegovih organov in njihovega namena v celotni povezavi celične države. Osnova teh razodetij je nauk o troedinosti človeka: njegovem najbolj ponotranjenem duhu v sredini srca kot vodilni Božji iskri, njegovem dušnem bistvu kot svetu moči, ki posreduje življenje in obliko, in njegovi fino in grobo snovni telesnosti kot nosilki ideje in moči.

V tem smislu vsak telesni organ izraža duhovno stvaritveno idejo v snovni obliki, ki - prepletena s tokom moči duše - toliko časa kaže organsko življenje, dokler se potencial moči duše spet ne potegne iz telesa. Potem pravijo, da je življenje pobegnilo iz telesa. Zdaj deluje dalje samo v dušnem telesu, medtem ko zemeljsko snovna obleka razpade in se povrne v nediferencirano elementarno materijo, iz katere je bila nekoč oblikovana z voljo duha in močjo duše.

B) Srce kot nosilec življenja

VEv V/114 in VIII/56 in nasl. (cit. po V.M.)

(Jezus je govoril):...»Človekov telesni organizem ima blizu sredine srca svoj življenjski živec; majceno kepico, ki poživlja vso preostalo telo. Deli te kepice srčnega živca so urejeni tako, da k sebi vlečejo življenjski eter iz krvi in vdihanega zraka na ta način, da so najprej sami nadvse življenjsko aktivni in to svojo življenjsko aktivnost nato posredujejo celotnemu organizmu, s čimer se na primeren način poživi celotno telo. Najmanjša poškodba tega dela srca, v katerem se nahaja omenjeni glavni življenjski živec, ima za posledico trenutno smrt.

Ta za človeka tako življenjsko pomemben majhen živec ne leži točno v centru srca,

temveč bolj na njegovi levi strani. Sicer se v sredini srca nahaja tudi zelo velik življenjski kompleks, toda ta ni glavni sedež življenja, temveč tvori le delavnico za prevzem in shranjevanje življenjskega hranilnega materiala iz krvi in zraka. Od tu ga šele vzame glavni življenjski živec in ga oplodi v za življenje sposobno substanco, to je za začasno sonaravno bivanje duše, ki se brez tega živca sploh ne bi mogla povezati s telesnim organizmom.

Ta glavni življenjski živec na levi strani srca je skrajno neznatna, nadvse majhna bradavička, podobna najmanjši čutni bradavički na spodnjem delu blazinice mezinca leve in ustrezno desne noge. [Te čutne bradavičke, ki so pokrite samo z zunanjo kožo, so glavni čutni prevodniki cele noge. Kdor izgubi mezinca, zato veliko težje hodi kot v primeru, če bi izgubil druge prste na nogi.]«...

... »Nadalje se v srcu nahajata dve nadvse majhni kamrici, ki ustrezata obema velikima prekatoma [desnemu in levemu srčnemu prekatu]. Ti dve kamrici sta izredno majhni točki in za človeško oko komaj vidni. In vendar samo s svojo ureditvijo pogojujeta življenje srca in s tem tudi celotno življenje telesa v njegovih mnogoštevilnih delih in organih. Prva in najpomembnejša kamrica ustreza temu, kar je lastno duhu in njegovemu življenju. Zato jo borno imenovali pravo ali pritrjevalno [pozitivno]. Drugo, tako rekoč manj pomembno - čeprav neobhodno potrebno za naravno telesno življenje - bomo poimenovali materiji ustrezajočo, zato zanikajočo [negativno]. Kajti ta sama zase nima lastnega življenja, temveč je samo shranjevalna posoda za življenje, katerega z vsakim udarcem srca, kot na novo, sprejema iz pozitivne kamrice in ga potem s krvjo širi po celem telesu.

Iz te slike je na preprost način mogoče ugotoviti, kakšen je in mora biti življenjski smisel srca, da bi zemeljskemu telesu služilo kot življenjski temelj. Da srce razen tega razpolaga še z obširno in nadvse zapleteno organsko - mehanično ureditvijo za nadaljevanje v njem razvitega življenja, je razumljivo brez nadaljnje razlage. Kajti, kjer je treba kaj speljati naprej, morajo za to obstajati tudi dobro uhojene poti in sredstva.

Pritrjevalna življenjska kamrica v srcu je - kar se tiče njenih telesnih delov - pač najneznatnejši delček celega telesa. Ljudje, katerim jo življenje priskrbi in daje sploh ne spoznajo in zato ne upoštevajo. In vendar se mora vsak človek, ki hoče zares spoznati samega sebe in Boga, ponižno in poslušno duhovno spojiti s to neznatno srčno kamrico in duhovno spet vrniti od nje prejeta življenje. Če človek to stori, na ta način življenjsko kamrico razširi in jo vseskozi razsvetli. S tem celotno srce duhovno na novo oživi in preko njega tudi celotni človek ter v sebi prepozna Boga. Kajti zdaj je sposoben spoznati, kako življenje v tej srčni kamrici priteka iz Boga in se s tem, da se tu zbira, izoblikuje v svobodno, samostojno življenje. V tej kamrici deluje torej resnični duh iz Boga. Če človekova duša preko ponižnosti in ljubezni vstopi v to kamrico k večni Božji ljubezni, doseže ponovno rojstvo duše v duhu iz Boga in šele to človeka naredi popolnoma podobnega Stvarniku.« -

C) Zgradba in funkcija človeških možganov

VEv IV/228 (cit. po V.M.)

(Gospod:) ...Pred Menoj na mizi so ležali štirje kosi snežno belega kremena. Dva sta bila večja in dva manjša, ustrezno velikim možganom na temenu za podobe luči in malim možganom v zatilju za znake tonov. Dotaknil sem se kamnov in tedaj so postali prozorni kot kamena strela. Nato sem dihnil vanje in razdelili so se v milijone piramidic s štirimi ploskvami, vsaka s tremi stranicami ali zunanji površinami in eno

spodnjo ploskvijo.

Dva kamna, postavljena na Moji desni, sta predstavljala možgane v pravilnem redu, na Moji levi pa možgane v napačnem redu, ki jih imajo ljudje običajno zaradi napačne vzgoje in drugih kasnejših slabih vplivov. Tu niso bile samo čiste piramide, temveč je bilo poleg njih mogoče videti tudi različne druge oblike, figure in tipe in to zelo natančno, ker sem s Svojim dihom desetkratno povečal te možganske podobe.

Tedaj sem rekel Jaz: »Glejte, tu na desni veliki možgani na temenu sestojijo le iz piramid, ki so v najvišji meri pravilne, enako tudi mali možgani v zatilju, samo da so le-ti trikrat manjši, vendar za sprejem števila zračnih vibracij [tonskih nihanj] še absolutno dovolj veliki za opazovanje duše. Oglejte si zdaj oba kupa na Moji levi! Tu so oblike zelo različne in se med seboj nikjer ne skladajo.

Zdaj bom pa še enkrat dihnil v naše štiri kupe možganov in pred našimi možganskimi piramidami vidiš dve konici, ki jih ima glede na piramidne površine vsaka po osem. S temi pisali posebne vrste bodo - s pomočjo nihanja v ta namen obstoječih možganskih živcev, ki so v umetelni organsko-mehanski povezavi z vidnimi in slušnimi živci - ploščice ali popisane v določenem redu ali zaznamovane s še drugimi, ustreznimi duhovnimi podobami.

Zdaj bomo pisala napolnili z limfo in z našimi opazovanji pričeli najprej pri pravilnih možganih. Hočem, da na te možganske ploščice pride pravilen zapis, kot bi izhajal iz pravičnega občutka, tako s strani vida kot tudi sluha! Kaj so sedaj opazili pozorni opazovalci? Videli so, kako so se iz majhnih konic na možganske ploščice razlile rdečkaste in modrikaste zvezdice, in sicer v takem redu, da je ostro oko začelo v tem odkrivati različne čudovite sličice. Poleg tega sem vplival tudi na to, da so oči opazovalcev dobile močno povečevalno moč, ker opazovalci od teh majhnih sličic in oblik sicer ne bi veliko zaznali. Ker pa so možganske ploščice zagledali tisočkrat povečane, so lahko že prav veliko odkrili. Vprašal sem Cirenija, kaj sedaj vidi, in odgovoril Mi je:

(Cirenij:) »Gospod, čudež nad čudeži! Iz zelo gibljivih pred piramidnih obeliskov, katerih številni organi potekajo križno in počez, ves čas teče velika količina zvezdic svetlo rdečkaste in svetlo modrikaste barve. Obe konici, kot tipala ali antene pred vsako piramidasto površino, ob pršenju isker nenehno krožita po nasproti stoječi površini in jo posipata s temi zvezdami. Menili bi, da iz tega navidezno nesmiselnega kroženja po trirobnici površini ne more nastati nič drugega kot nekakšno čečkanje. Vendar pa kot samo od sebe nastane raznovrstno urejeno slikovje in je prav ljubko na pogled! Zdaj opazim, kako se oba stebrička čisto umirita, kakor hitro je ena površina v celoti porisana. Komaj verjetno je, da dva živa svinčnika v tako kratkem času lahko zarišeta na ploščo teh tisočkrat tisoč znakov in oblik. Čeprav površino zagledamo v velikosti moža, so oblike sicer še majhne, so pa popolnoma čiste! Zakaj pa na zatilju, na ploščicah, ki so čisto podobne tistim na temenu, ne odkrijemo nobenih sličic? Na njih ne vidim nič drugega kot črte, pike in kljukasto oblikovane risbe, iz katerih ne morem ugotoviti, kaj pomenijo.«

Pravim Jaz: »To so znaki tonov in besed. Niso pa tu sami zase, temveč vedno v polarni povezavi z eno od površin temenske možganske ploščice. S tem se ton ali pojem, kot se zapisan s pomočjo znakov pojavi na zatilni ploščici, običajno v istem trenutku kot ustrezna slika zabeleži tudi na spodaj ležeči površini temenske piramide in zaradi lažjega prepoznavanja tako predstavi duši. Zato mora od vsake možganske piramide zatilja veliko število živčnih niti voditi k ustrezni temenski piramidi, sicer nihče ne bi mogel dobiti jasne predstave o slišnem pojmu ali o področju ali dejanju

opisanem z besedami.

Neartikulirani toni se tja ne prenašajo, pa tudi glasba ne, zaradi česar tudi ton, harmonija ali melodija človeku ne morejo predstavljati kakršnekoli stvari. Kajti taki toni se ne beležijo na temenskih možganskih ploščicah, temveč ostanejo samo na ustrezni piramidasti površini zatilja kot črte, točke ali kljukice. Zato pa od piramidastih površin zatilja z zarisanimi čistimi toni živci potekajo skozi hrbtenjačo do živcev žličke [gangliji sončnega pleteža!] in odtod do srca. In to je vzrok, zakaj čista glasba na splošno zlasti vpliva na počutje in povzroči ganjenost. Ko pa se taki toni dvigajo iz občutja [srca], se lahko preko svetlobe ljubezni kot zvezdice s pomočjo obeh obeliskov v oblikah zapišejo na možganske ploščice. Za dušo so potem neredko pravi kažipoti v življenjski svet duha. Zato se učite in poučujte čisto glasbo, kajti ta duši zelo pomaga do popolne združitve z njenim duhom. Nečista in kvantaška glasba pa povzročita ravno nasprotno.

Sedaj si izvedel, kako celo toni po ovinku vendarle postanejo nekaj, kar si duša lahko ogleda, sicer ne kot stvarne podobe, pač pa kot višje duhovne oblike in znake; tem podobne lahko najdemo na starih egiptovskih spomenikih.

To pa se dogaja samo pri dobro urejenih in nepokvarjenih možganih s pravilno osnovno predstavo iz občutja, pri čemer so možganske piramide s svetlobo ljubezni najprej popisane z različnimi duhovnimi in dušnimi oblikami.

Po tem uvodnem delu moramo zaradi razumevanja celotne stvari, usmeriti nekaj pogledov še na to, kako končno duša v iste možganske ploščice vtisne tudi slike iz materialnega sveta. Zdaj hočem, da se tam pojavijo zabeležene tudi slike, ki prihajajo skozi oči! Kaj ste zagledali sedaj?

Opazujte predvsem pisalna obeliska, ki sta nameščena pred dvema površinama, kako sta nenadoma čisto potemnela. Izgleda, kot bi se bila napolnila z zelo temnim sokom. Glejte, že smo vsi skupaj z vso našo okolico izredno natančno, potezo za potezo, vrisani na površinah, vendar ne enostransko in mrtvo, temveč z vseh strani in kot živi. Vsak naš gib je tu prikazan enkrat kot tisočkrat in vendar ostane prejšnji položaj, ali tudi tisoč prejšnjih, zabeležen v notranjih prostorih piramide. Tam so za oko duše lahko še naprej vidni, ker jih osvetljuje duhovno-dušna svetloba. Tako nastane to, kar deloma imenujemo »spominska sposobnost« in deloma »spomin«, ker ostaja znotraj možganskih piramid. S pomočjo mnogovrstne refleksije pa se taki »vtisi« pomnožijo, tako da isti predmet lahko nešteto nosiš v sebi.

Iz tega izhaja, da vsak človek v svoji duši in še neizrekljivo bolj v svojem duhu v sebi nosi celotno stvarstvo, od njegovih največjih do najmanjših delov, ker je vendar on sam vzet iz njega.«

Vsi zapisi iz sfere zunanega naravnega sveta se sicer zdijo kot temne slike, toda za njimi stoječe podobe duha razsvetlujejo te naravne slike, tako da jih duša v svojem najglobljem sestavu lahko spozna in razume.

Razen tega je posebno temenski del možganov v stalni povezavi z živci za okus in voh, kot je zatilje s splošnimi čutnimi živci. Tudi ti, na posebno za to določenih možganskih ploščicah, puščajo gotove znake, iz katerih duša takoj in zlahka prepozna, kako na primer diši roža ali kakšen okus ima jed. Kajti urejeno je tako, da je vsaka ploščica za voh in okus preko zelo občutljivih živcev tesno povezana z eno ali drugo stvarno ploščico. Ko znan vonj povzroči premik živcev za voh, se to takoj predstavi na eni od omenjenih piramidastih ploščic, ki je dodeljena temu vonju. Od te se takoj sproži ustrezna stvarna ploščica in duša hitro in zlahka izve, s čim ima pri tem opraviti. Isto velja tudi za procese okusa.

Enako se duši preko zatilja predstavi proces splošnega čutenja, s katerim je stvar, ki je vzbudila občutek, predstavljena v svoji obliki in kakovosti. Vse to pa se dogaja samo v primeru skrajno dobro urejenih možganov. Pri pokvarjenih možganih bomo videli, da proces še daleč ni podoben opisanemu.

»Oglejte si te desne, pravadno urejene možgane! Kakšna jasnost je v njihovih podobah. Vse je svetloba in vse zunanje dele oblik v njihovi organski zgradbi je mogoče videti v največji jasnosti. Kako jasne pojme in predstave mora tu duša dobivati o vseh stvareh in odnosih! Kako moder in v vsakem pogledu življenjsko močan je takšen človek!

Zdaj pa imamo pred seboj pokvarjene možgane in videli bomo, kako se še bolj izpridijo z dodatno napačno vzgojo. Poglejte ta pravi možganski kaos! Nikjer urejenih povezav, samo tu in tam kakšna pokvečena možganska piramidica. Vse je bolj podobno kupu gramoza kot urejenemu organu. Nekateri možgani dobijo tako obliko že v materinem telesu [z napačnim oblikovanjem duše!]. Da, če bi pri otroku vsaj tako ostalo in bi potem deset let skrbno negovali vzgojo srca. Le kdo se še domisli tega? Posvetneži imajo sicer v marsikaterem pogledu večinoma oster, toda sebičen razum. Vzrok za to ostrino je v tem, ker se deli in vrstice piramidastih možganskih ploščic pri vsakem človeku ohranijo vsaj v sredini možganov. Zato posvetni razum za čisto posvetne namene včasih lahko doseže celo kaj čisto posebnega. Vendar pa takšni ljudje ne poznajo nič notranjega, globlje duhovnega.

In glejte, vse to je zaradi tega, ker so možgani v osnovi pokvarjeni že v materinem telesu in se to nadaljuje s še slabšo vzgojo srca in duše. Če bi vsaj po rojstvu začeli z vzgojo v zgoraj omenjenem smislu, bi bilo z njo mogoče spet urediti večji del pred rojstvom pokvarjenih možganov. Taki ljudje bi v nadaljevanju lahko dosegli jasnost in življenjsko moč in z močjo prave srčne dobrote bi se čez leta dalo spet docela nadomestiti izgubljeno.

Od človeka s pokvarjenimi, zatemnjenimi možgani, iz snovno-materialnih možganov noben svetlobni žarek - ki bi v sebi nosil ustrezne duhovne oblike - ne prodre v njegove duhovne možgane duše in zato tudi popolnoma zakrnele možganske ploščice duše ostanejo temne in prazne. Celó če bi svetloba duha prodrla do teh ploščic, bi duši to koristilo ravno tako malo, kot če bi kdo postavil luč v popolnoma prazno sobo. Če pa oko duha pogleda v možganske ploščice duše in so te prazne, potem tudi ne pusti več, da bi svetloba prodrla vanje in duša še naprej ostane temna. Za aktivno oživitev duše bodo potem znova potrebna prisilna sredstva, da bi se na njenem temelju pričele urejati prave poti.

Pokazal vam bom torej, kakšen je učinek, če takim pokvarjenim otroškim možganom vcepljajo prve posvetne pojme. Zdaj boste opazili, kako ena od raztresenih piramid okorno in leno prične, z obeliski, s čisto temno substanco, na plošči neke stvari nanašati zelo pomanjkljivo sliko. Posledica te čečkarije je, da se duša takega otroka dolgo ne more znajti v predhodno omenjenem in prikazanem stvarnem pojmu, dokler se šele po več sto postopkih ne prične tvoriti še zelo temna predstava. Vzrok za to je nezrelost majhnega števila možganskih ploščic, ki so še popolnoma urejene. Pred njimi nameščena risalna svinčnika, sama še zelo šibka in neizurjena, morata s silo - brez dušne vaje in brez prave substance - risati na surove in še nepripravljene piramidalne površine. Zato slika vedno znova izgine in jo morata nešteto krat znova narisati, da bi se oprijela in obstala na nezreli plošči. Duša potem zagleda samo motne zunanje obrise in zelo težko si je zamisliti, da bi prepoznala stvarni pojem. S številnimi prisilami se uporabne možganske ploščice potem

popackajo s črno limfo in tudi duhovni Božji nauk se vbija v možgane enako kot poštevanka, ne da bi mogel služiti oblikovanju srca in občutja.

Ker se torej zaradi neaktivnega občutja duhovna svetloba ne dviga od srca do možganov, se mora duša namesto gledanja posluževati otipavanja svojih temnih, stereotipnih slik možganskih ploščic. Tako takšna zakrnela duša svoje znanje doseže le z otipavanjem teh ploščic, pa tudi v zemeljskem bivanju zanika vse pojme duha in ima za realno resnico samo to, kar lahko otipa s svojimi grobimi zemeljskimi čuti. Tiste tvorbe pokvarjenih možganov, ki večinoma nimajo piramidne oblike, niso sposobne za nič. V duši ustvarjajo le občutek brezupnega nespoznanja. Zato je s takimi ljudmi zaman vsak pogovor o višjih in nadzemeljskih stvareh, zakaj če že naravne stvari težko dojemajo, kako naj razumejo duhovne ali nebeške resnice, ko pa njihovi duši manjka notranja luč?«

Kdor pri otroku oblikuje najprej razum namesto srca, povzroči nered v njegovih možganih. Če še nista razviti dve tretjini možganov in se jih obremenjuje s tem, da so še zelo mehke in še vodene možganske ploščice ustrezno prisiljene sprejeti veliko število besed, slik, števil in znakov, potem te piramidaste površine po eni strani preveč otrdijo, po drugi strani pa jih naprezanje spomina popolnoma deformira. Tedaj se celotni možgani že dolgo pred tem prelepijo z različnimi vtisi in postanejo popolnoma nesposobni za sprejem subtilnih znakov, ki bi se potem, ko so se dvignili iz srca, morali vtisniti v možganske ploščice pripravljene za sprejem.

Poleg tega ima duša vedno pred seboj kot gosto zaraščen gozd veliko količino materialno-grobih posvetnih podob in skozi te le težko uzre te neskončno številne nežne znake [čutenja]. Če na trenutke zapazi takšne v možganih čisto rahlo nanesene privide, ki so se dvignili iz srca, se ji le-ti zdijo kot izkrivljene podobe, ker se grobe materialne podobe [čutni vtisi] postavijo pred duhovno podobo in jo deloma prekrijejo ali celo uničijo. Pot preko možganov je zaradi gledanja preko duše življenjski red, ki je bil nekoč postavljen. Pri mehanizmu človeškega telesa obstaja strog matematični red, po katerem vse stoji na svojem mestu in ne sme biti niti za las premaknjeno in spremenjeno, ne da bi se spremenil celotni organizem. Tako je tudi pri organizmu duše, ki je vendar mnogokratno nežnejši in bolj duhoven kot telesni organizem. Duša med zemeljskim življenjem lahko vidi in sliši samo skozi možgane materialnega telesa. Druge vtise, ki pa so topi in nerazložljivi, duša seveda lahko zaznava tudi z drugimi živci, vendar morajo tudi ti biti v neprekinjeni zvezi z možganskimi živci, ker nebo v ustih sicer ne bi imelo sposobnosti okušanja in nos ne sposobnosti vohanja.

Dokler duša biva v zemeljskem telesu, so možgani njen glavni organ vida. Če so pravilno oblikovani, potem bo tudi duša natančno videla življenjske podobe, ki jih bo srce vtisnilo v možgane in bodo v skladu s tem mislili, sklepali in delovali. Kjer pri kakšni drugi zaznavi duše v času zemeljskega življenja [npr. skozi žličko, sončni pletež] možgani glave niso soudeleženi, duši ne ostane nikakršen spomin, temveč kvečjemu nejasna slutnja. Kar pa se ustrezno oprime, ko duša notranje ogleduje možgane, to v njej lahko opazuje in prepozna edino duh. Pokvarjeni telesni možgani duši pri notranjem gledanju popolnoma nič ne koristijo. Če pa srce v pravem redu oblikuje možgane, se bodo duhovne podobe življenja prej vtisnile v možganske ploščice kot materialne slike. In ker so duhovne podobe svetloba, presvetlijo njim sledeče vtise zunanjega sveta in tako postanejo razumljive v vseh svojih delih prave modrosti.

(Gornji nauk o duši in možganih s svojim odkritjem dvojnega vtiskovanja v

možgane preko duhovnih impulzov [podobe iz srca] in preko zunanjih čutnih vtisov [materialne slike] potrjuje pomembnost pravilnega razvoja možganov za strukturo duše vsakega človeka. Duhovna in fizična anatomija, ki daleč zasenči vse dosedanje znanstveno raziskovanje! V. M.)

D) Zgradba in funkcija drobovja

Ze, 10-12 pogl. (cit. V.W.)

Po zunanjem opisu vranice Gospod pojasnjuje naslednje o njeni funkciji: »Ožilje, ki je nadvse številno razpletено v vranici, se prične v eni sami žili, ki je v zvezi z želodcem, in se spet konča v eni glavni žili, kije v direktni zvezi s srcem.

Celotna vranica je hkrati obdana z nežno kožo, skozi katero se svetlikajo prazni prostorčki ali kamrice in vrvičaste krvne žilice kot temno rdeče bradavičke. Ker je vranica iz skrajno nežnega tkiva, je poleg tega obdana še z maščobnim tkivom, da je dobro zaščiten zaradi svoje vedno tvorne dejavnosti.

Neposredna povezava vranice z želodcem in srcem je utemeljena v tem, da vranica posrka vase sokove, ki iz želodca prehajajo v kri, jih dejansko spreminja v kri in potem odvaja proti srcu. Pri polnokrvnih ljudeh se zato lahko zgodi, da prenapolnjena vranica srcu ne more oddati vse krvi in se nakopičena kri vrne v želodec, od koder se izbruha. Vzrok za večkratno bruhanje krvi je torej večinoma v vranici in le redkokdaj v pljučih. - Ko beljaku podoben sok iz želodca preide v vranico, periodično obledi v nizu biserov podobnih krvnih žilah in se ob vsakem utripu žile pomakne naprej samo za en biser, s čimer istočasno prihaja do drgnjenja vraničnih prostorčkov ali kamric. Na ta način se kamrice napolnijo z električnim ognjem, ki se v smeri želodca kaže kot pozitiven in v smeri srca kot negativen. Zato imajo tudi odprtine proti želodcu veliko ostrejše robove, medtem ko tiste v smeri proti srcu postajajo vedno bolj jajčaste oblike.

Zaradi tega električnega ognja se vranične kamrice včasih raztezajo, včasih stiskajo. In ker so preko majhnih cilindrov na robovih povezane tako med seboj kot tudi z vsako tako žilno kroglico, v sokovih v krvnih žilah vedno bolj prihaja do nekakšnega vrenja. Ta proces izloči ogljik, ki v njih še premočno prevladuje in se odvede deloma v žolč, deloma v maščobno tkivo. Ob tem vrenju istočasno nastajajo vedno novi mehurčki, ki se zaradi prevladujoče negativne električnosti skrčijo in nato dobijo lečasto obliko. Kot taki se do polovice napolnijo s tisto električnostjo, se zaradi tega žafranasto rumeno obarvajo in že kot prava kri vstopijo v srčni prekat.

Kri ni zvezna tekočina, temveč kaša v obliki drobne leče, ki s svojimi gladkimi in spolzkimi lečami po celem telesu porazdeljuje negativno električnost. Ta vrsta električnosti segreva celotni telesni organizem. Kjer se krvne leče poganjajo skozi zelo tanke žile, se razpočijo, zaradi česar ovojnica postane tekoča in preide v tako imenovane limfatične sokove, medtem ko se sproščena električna snov kot eter, ki se, vsebujoč železo, porabi za oživitev živčnega sistema.

Tako kot vranico je potrebno tudi jetra imeti za enega od najvažnejših notranjih organov. Jetra so v živalskem in človeškem telesu aparat za izločanje strupenih snovi, ki se nahajajo v vsaki hrani poleg hranilnih snovi, ki oživljajo. Po zaužitju jedi bi vsak človek izgubil življenje, če telo ne bi imelo organa, ki bi poželjivo pritegnil k sebi vse strupene snovi, v glavnem ogljikovo kislino in prusko kislino, in ju deloma izločil preko sečil. To delo opravljajo jetra. Zgradba njihove notranje strukture je podobna vranici, po obliki pa je bolj podobna pljučem. Jetra so torej tudi sestavljena iz velike količine ene poleg druge razvrščenih kamric, ki so take kot pri vranici, samo da so

nekoliko tesneje povezane med seboj.

Poleg tega v jetrih potekajo v glavnem štiri različne žile kot enakomerno tekoči organi, ki so drug z drugim povezani še z manjšimi prehodnimi žilami.

Del teh žil izhaja iz srca in obilno odvaja kri v ta del drobovja, da tu dobi potrebno stopnjo ogljika in majhno dozo pruske kisline. Šele potem je kri sposobna, da sproži prebavo v ustreznih žilah organov in nadalje tvori tudi zunanjo kožo. Za notranjo uporabo kri potem ni več uporabna in zaradi tega so jetrne bolezni lahko prepoznavne v glavnem po zunanji koži (zlatenica). - Druga vrsta žil poteka iz želodca v jetra. Ta sprejmejo vse vodene snovi, v katerih se pruska kislina - odvedena zelo razredčena - skozi majhne povezovalne žile jeter oddaja v kri. Večji del strupene pruske kisline se iz jeter skozi ledvice odvede v sečni mehur, ki ga kot nekoristno snov v celoti izloči iz telesa.

Tretja vrsta žil poteka od želodca in povezuje še zlasti njegovo sluznico z žolčnikom. Po teh kanalih se izločijo sluzaste ogljikove ali žolčne snovi jedi v želodcu in se večinoma shranijo v žolčniku. Namen tega je, da bi v primeru, če bi se z zaužito hrano v želodcu razvilo premalo te snovi za prebavo, jetra iz svoje zaloge spet nekaj poslala nazaj. Kajti vsa prebava je nekakšna vrsta vrenja, za katerega so nekatere hranilne snovi sposobnejše od drugih. - Četrta vrsta žil so vijugaste žilice, ki izhajajoče iz pljuč, v različnih krivuljah prepredajo jetra. Te deloma oblikujejo žolčnik in ga neprestano ohranjajo v enakomerni napetosti. Te žile žolču istočasno neprestano dovajajo določeno količino atmosferskega zraka in s tem toliko kisika, da snovi, ki jih vsebuje, ne bi pričele vreti in bi s tem v telesu povzročile tiste pojave, iz katerih nastanejo v glavnem vnetne bolezni kot so revmatizem, putika in podobno. Za človeka je torej zelo škodljivo, če se zadržuje na takih mestih, kjer namesto čistega atmosferskega zraka vdihava samo zadušljiv zrak, ki ne vsebuje dovolj kisika.

Akcijo in reakcijo teh štirih vrst žil pri vranici sproža električni fluid, ki nastane ob medsebojnem trenju zgoraj omenjenih kamric. Električni ogenj v jetrih pa najprej večinoma sproži ogenj vranice.

V človeškem in živalskem organizmu so ledvice v treh pogledih upoštevanja vreden življenjski instrument. Imajo tri bistvene in nadvse pomembne naloge, brez katerih živalsko življenje ne bi moglo obstati, razmnoževanje ne bi bilo možno in nobeno živo bitje ne bi moglo doseči fizično vedrega dobrega počutja. Določena stopnja vedrine pride iz ledvic, zaradi česar je ta organ v Svetem Pismu večkrat še posebej omenjen.

Naloga ledvic je najprej ta, da sprejmejo iz jeter odvedeno in za organizem neprimerno vodo. Popolnoma neuporabni del te vode se odvaja dalje v sečni mehur, medtem ko se del, ki še služi življenju, absorbira in se pretvori v materialno snov oploditvenega semena. Seveda tudi kri še posrka seme in ga vodi v čisto posebne žile, kjer se potem kot pozitivno polarna sila preko enake negativne sile mod usposobi za oplojevanje. To je druga naloga ledvic.

Tretje, še pomembnejše opravilo pa je v tem, da so ledvice z majhnimi, bolj skrito potekajočimi žilami v tesni povezavi s srcem, pljuči, želodcem, vranico in jetri in zato - z duhovnega stališča - duši na nek način občasno služijo kot polje aktivnosti, ki je potrebno za oploditev. In ravno zato ledvice v naravnem življenju povzročajo nekakšno vedro dobro počutje, ki ga sicer ne gre pripisovati temu organu samemu, temveč duši in v njej dejavnemu duhu. Ta občutek veselja pa se fizično pripravlja v ledvicah, katerih blazinasta oblika je na ustrezen način primeren mehak sedež za dušo. Tudi pri tako imenovanem somnambulizmu (ki ga danes imenujemo stanje v transu) stopi zavest duše večinoma v ta notranji del, ki ga ganglijski živci tesno

povezujejo z žličko; preko tega področja (sončnega pleteža) potem zazna dušo in je tudi sposobna vzpostaviti zvezo z zunanjim svetom.

Zgradba ledvic je prav tako zelo podobna zgradbi vranice in jeter, vendar se od njiju bistveno razlikuje s svojo blazinasto razdelitvijo. Na obeh straneh ledvic se nahajajo nekakšne vrečke, ki jih medsebojno ločujejo opazno vtisnjena mesta in belo celičasto tkivo. Kot celota sta ledvici povezani samo s centralno linijo. Le-ta je tudi belo celično tkivo, po katerem potekajo glavni vodni kanali in odvajajo v vrečke plemenito semensko snov, ki jo vsrkajo iz vode, ki prihaja iz jeter. S pomočjo elektrike, ki je proizvedena v vrečkah, ta sok dozoreva in ga kot fino tekočino vsrkajo nežne krvne žile ledvic. Združena s krvjo, se ta semenska substanca vodi v srce, od koder potem po lastnih žilah prestopi v zanjo določene skladiščne ali hranilne prekate. Tu moda semensko snov stalno hranijo za njeno uporabno nalogo in tako pridobijo potrebno oploditveno sposobnost.

E) O nastanku človeškega telesa

VEv IV/118-120 (cit. V. M)

(Gospod v poučnem razgovoru) »Kar tu s svojo dušno močjo gledanj a vidite kot brezštevilno veliko ognjenih kač, ki se premikajo hitro kot puščice, je dejansko hranilna snov za vse organsko življenje, sol zraka in morja, ki jo bodo naravni modreci nekoč poimenovali »kisik«. Ta snov prvotno izvira in je pravzaprav dušna substanca in kot taka ustrezna mislim, še preden se povežejo v določeno idejno obliko. Če pa enkrat najdete zgoščeno zadostno količino tega dušnega življenjskega materiala, se bo iz tega kmalu izoblikovala oživiljena oblika. Če se na stotine in tisoče takšnih ognjenih kač združi v kepo, ta prične močno žareti. To je znak, da so se tiste življenjske ognjene kače združile in s tem je tudi ideja v eni izmed (fino-snovnih) oblik že gotova ter se bo v nadaljevanju izoblikovala v bitje. Zdaj boste vprašali, kdo pač oblikuje te življenjske duhove v določeno življenja sposobno obliko. Na to naj vam po Moji volji odgovori Rafael.«

(Rafael razloži:) »Snov, iz katere je nastalo vse, kar obsega neskončnost, so čiste Božje misli. Mi, pradavno ustvarjeni, samo po Božji volji priklicani praangeli (»elohimi« zgodovine stvarjenja, »nadangeli« krščanskega nauka), kot prvi - vse stvari in

bitja pa potem skozi nas, ki smo bili in smo prve posode za sprejemanje Božjih misli in idej. Mi povezujemo iz Boga prihajajoče misli življenja, ki se vam predstavljajo v podobi dolgih ognjenih jezikov in v skladu z Božjim redom, ki ga imamo v sebi, tvorimo oblike in bitja. In če sprašujete po materialni snovi za oblikovanje teh bitij: ti kačasti ognjeni jeziki so duhovno-dušni gradbeni kamni, iz katerih je ustvarjeno vse materialno-bistveno.

Če se po volji duha taki dolgi ognjeni jeziki združijo v svetlo žarečo ognjeno kroglo, se ognjeni jeziki nagnetejo drug k drugemu in vsi stremijo k središčni točki. Kajti tu je center najzrelejših misli, ki jih bo vsebovala bodoča oblika in ki tako rekoč tvorijo najbogatejšo hranilno snov za delovanje dolgih jezikov. Seveda se čudite moji razlagi, ki je izvedena iz prvega obsega bitja. Če pa boste pogledali zunanjo naravo stvari, boste kmalu lahko odkrili isto:

Opazujte na primer jajčnik kokoši. Nekatere jajčne kepice bodo še majhne kot grah, druge bodo že take kot majhna jabolka. Znotraj tanke opne ali ovojnice ni nič drugega kot brezoblična snov rumenjaka. Zdaj pa se ta osrednja snov vedno bolj hrani in okrog sebe tvori prozorni beljak. Čez nekaj časa se iz prozornega dela jajca

izloči tisto, kar je najbolj grobo in se oblikuje kot trdna lupina okrog jajca, kot zaščita proti stisnjenju, ko ga kokoš znese. Zdaj začne kokoš valiti jajce. Kakšne spremembe se tu dogajajo! V rumenjaku se prične premikati in urejati, kajti prave oblike misli (dolgi ognjeni jeziki) se povežejo in tiste, ki so jim najbolj sorodne, pritegnejo k sebi. Med potekom tega vedno dlje raztezajočega se procesa boste kmalu odkrili srce, glavo, oči, drobovje in noge, pa tudi krila nastajajočega piščančka. Tako urejene misli, (delne ideje) potem iz snovi vlečejo k sebi vedno več istovrstnega in izoblikujejo vse organe, da so sposobni za življenje.

Ko je telo tako izoblikovano, se življenjska ideja, ki je prešla v celotni organizem, in je pravzaprav duša, kmalu zave, da se še nahaja v ječi. Zato se prične močnejše premikati, predre ječo (proces rojstva) in še vsa medla izstopi v veliki svet. Tu se začne hraniti z zunanjo posvetno hrano in proces se nadaljuje z rastjo. Sedaj vidimo pred seboj izoblikovano, rodno kokoš; organsko živo bitje, ki je zopet sposobno, da si iz naravnega kraljestva jemlje sebi ustrezne dušne specifične dele kot hrano: duhovno za nadaljnje oblikovanje svoje življenjske duše in bolj grobo (materialni del hrane), ne samo za ohranitev organizma, temveč tudi za novo ustvarjanje bitij iste vrste.

Vrsta spola izhaja od vsakokratne večje ali manjše prvotne teže, to je čvrstosti in moči žive osnovne dušne misli. Če je ta že od samega začetka popolnoma čista, tako da že sama v sebi tvori idejo (duhovno povezavo misli), potem se bo izoblikovala v moško obliko. Če pa je prvotna osnovna življenjska misel še na lažji stopnji (in še potrebna razvoja), se bo izoblikovala ženska oblika.

Ob parjenju živali prihaja samo do vznburjenja urejene dejavnosti osnovne dušne življenjske misli, ki je že prisotna v jajcu, brez katere bi to ostalo v svojem lenobnem miru. Živalske dušne kepice (glej ognjeni jeziki) se v vsakem materinem telesu zberejo v določenem številu in redu. Najprej vznburijo samičko, ta potem spodbudi samca k oploditvi; vendar ne, kot bi on položil novo seme v mater, temveč samo za aktivno prebudenje življenjske kepice, ki že obstaja v materinem telesu. To se zgodi s tem, da seme samca - ki je sestavljeno iz bolj prostih in nevezanih življenjskih duhov - vezane življenjske duhove v jajčni kepici matere spravi v neke vrste revolucionarno stanje in jih torej prisili k aktivnosti. Brez te prisile bi ti življenjski duhovi vztrajali v lenobnosti in se nikdar ne bi povezali s ciljem oblikovanja in organiziranja bitja. Duhovi samčevega semena tistim v samici ne dajo miru. Duhovi materinega telesa se poskušajo tej spodbudi močno upreti, ker so, kot smo omenili, nagnjeni k mirovanju in brez prisile niso pripravljene za vztrajno dejavnost (delitev celic, tvorbo organov).

Materina življenjska kepica bi se brez zunanjega vznburjenja v svojem miru vedno bolj skrčila, ker bi njeni deli vedno bolj vlekli proti središču, ga popolnoma izsesali in bi morali na koncu z njim vred popolnoma shirati. Zdaj pa pristopijo moški, samo za premik vznburjeni praživljenjski duhovi in pogladijo žensko lene kepe (srečanje sperme in jajčeca). In že se začnejo manjši ženski življenjski duhovi premikati in se truditi, da bi se znebili teh napadalcev. Toda ti se nikdar več ne umaknejo in vznburjenje ženskih življenjskih duhov posega vedno globlje do njihovega glavnega življenjskega središča. Končno se tudi ta začne premikati in - ker so svoje središče oblegajoči ženski dolgi ognjeni jeziki zaradi močne vznburjenosti tako rekoč tudi začutili lakoto - so prisiljeni vzeti hrano od svetlobe moških ognjenih jezikov. Na ta način preko njih tudi osrednji glavni duh življenjskih misli prejme moško spodbudo. Oblegovalci, prisiljeni zaradi te aktivnosti od znotraj, dobijo pobudo, da se vedno bolj urejajo, kot v neke vrste dobro organiziran jez.

Zdaj dobro osvetljeni močnejši življenjski duhovi v smeri proti središču (z dušo) spoznajo svojo nalogo in njeno ureditev in se zbirajo v skladu z redom svojega sorodstva. Iz tega potem nastanejo organske povezave in zunanost preide v obliko, ki je vedno bolj podobna ustvarjajočemu se bitju (razvoj embria).

Čeprav je dogajanje pri spočetju in nastajanju človeka precej podobno kot pri živalih, je vzrok le-tega vendarle skrajno različen. Žena sicer tudi ima že v sebi naravno snov in ob spočetju tudi pride do vzburjenja in oploditve življenjske kepice. Toda ta se kot jagoda odtrga od grozda in se spravi na pravo mesto svojega bodočega razvoja. Tja potem pristopi že pripravljena duša in nekaj časa neguje to življenjsko jagodo, dokler snov v njej toliko ne dozori, da duša, ki se vedno bolj krči, lahko prodre v tekoči ohlapno sproščeni embrio. Da to opravi, duša potrebuje približno dva meseca. Ko se je popolnoma polastila embria, postane otrok občutno živahen in zraste do prave velikosti.

Dokler živci otroka iz mesa niso v celoti izoblikovani in aktivni, duša samozavestno vneto nadaljuje svoje delo in telo uravnava v skladu z njenimi potrebami. Ko so vsi živci izoblikovani in postane njihov vedno bolj razvijajoči se duh pravilno aktiven, potem se duša vse bolj umirja in končno na območju ledvic popolnoma zaspi. Zdaj popolnoma izgubi svojo samozavest in samo vegetira brez vsakega spomina na svoje prejšnje naravno stanje. Šele nekaj mesecev po rojstvu se prične vedno bolj prebujati, kar se dobro opazi pri tem, da se zmanjšuje dojenčkova potreba po spanju. Vendar je potreben daljši čas, da duša doseže nekoliko zavesti. Šele ko otrok obvlada otroški govor, pride v dušo prava zavest, toda brez prejšnjega spomina, ker bi ta absolutno oviral njen svoboden višji razvoj.

Duša, ki je popolnoma prekrita z ovojnico ali izolirana v snov mesa, najprej ne spozna, kakšne vtise ji posredujejo telesni čuti. Prepoznavati pa jih ne more zaradi tega, ker jo je materija telesa tako zatemnila, da večinoma sploh ne ve, da obstaja sama zase tudi brez telesa. Dolgo časa se čuti popolnoma identično z mesenim telesom in potreben je dolg razvoj, ki utelešeno dušo pripelje tako daleč, da se zave same sebe in je sposobna gledati nase kot na nekaj samosvojega. Šele ko se v duši prične prebujati duh, postaja zavest duše postopno svetlejša, tako da se potem začanja natančneje spoznavati in odkrivati v sebi popolnoma skrite stvari. Tedaj, ko se duh in njegova mogočna svetloba v duši docela udejanjita, se v dušo povrnejo tudi vsi spomini preteklih časov in v povečani svetlobi nenadoma dobi pregled nad svojim celotnim razvojem iz naravnega kraljestva. S tem odpadeta ves privid in vsa prevara in preostane samo najsvetlejša resnica večnega duha.

J) Oko in proces gledanja

Iz: VEV, NS, Ze, Mu, Pn, SkŽ in SkS (cit. V. M)

Sončna svetloba s svojo ustvarjalno močjo in vplivanjem na pripadajoča nebesna telesa na ustrezen način dokazuje, daje prinašalka vsega naravnega življenja. Ko Sonce, kot glavni prinašalec svetlobe Zemlji, zaide, se drug za drugim podajo k počitku

tudi naravni duhovi atmosfere, kar pomeni, da zaključijo nihanje znotraj svojih fino-snovnih ovojev, ki jo povzročata svetloba. Zato materialno oko ne vidi več svojega bivanja in za človeka nastane mračna, temna noč. Ko pa velik skupek duhov etra na neki točki prične znova nihati ali vibrirati, postane ta točka za človekovo oko spet svetla. To se zgodi ob sončnem vzhodu, pri čemer gibanje etrske svetlobe spodbudi naravne življenjske duhove k aktivnosti. S čim bolj silovito vibracijo je aktivna taka

naravno duhovna sfera, toliko bolj njena spodbuda zajame tudi najbolj oddaljeno okolico in spremeni njen lenobni mir v podobno stremljenje.

Brž ko se svetlobni žarek s svojim gibanjem dotakne kakšnega predmeta, začnejo njegovi snovni delci z njim vred več bilijon krat v sekundi vibrirati. S temi nihanjem pa snovi izločijo določene svetlobne delce, ki se potem z odsevanjem na površini opazovalcu kažejo kot barve. Temu se pridruži še reakcija, ki se dogaja v elementih samega očesa in sicer s ponovnim lomljenjem reflektiranih (odbitih) barv v šarenici in drugih delih organov vida. »Videti« torej ne pomeni nič drugega kot to, da vsak predmet opaziš v tisti barvi, ki jo - kot nelastno njegovemu bistvu - odbija nazaj, medtem ko vse druge glavne in mešane barve vsrka, ker so potrebne za njegov obstoj. Zato črna ni barva, ker predmet vsrka vse svetlobne elemente. Tako tudi bela ni barva, ker je očesu viden predmet popolnoma nesposoben, da bi vsrkal barve in vse vpadajoče svetlobne žarke odbije, ne da bi jih razkrojil za svoje potrebe. Učinek svetlobnega žarka je veliki faktor vsega življenja in to dejstvo posreduje skozi oko človeške duše.

Če v oko pade svetlobni žarek iz najbolj oddaljenih zvezd, sploh ne bi bil opažen, če oko samo ne bi imelo sončne narave! Že v vlažnostih očesnega jabolka počiva svetlobni svet, ki je homogen (istovrsten) s svetlobo, ki jo seva celotno vesolje, da tako v človeku izzove isti proces, ki ga svetloba povzroča v celotnem stvarstvu. Organ vida je eden od tistih posrednikov, ki to, kar je vidno, preko duše povzdignejo k duhovnemu in nevidnemu. V enaki meri kot v očesu od zunaj odsevajo širjave materialnih svetov, iz očesa odseva tudi notranji duhovni svet. Oko kot organ za sprejemanje vtisov od zunaj je negativno sprejemajoče, toda kot ogledalo duše, kot izraz notranjega, je pozitivno odbojno. Kar človek nezavedno prejema preko zvezdne in sončne svetlobe, spet poduhovljeno izžareva iz majhnega organa vida, kajti materialna svetloba spet prebudi duhovno svetlobo.

V človeškem očesu so snovi in elementi v pigmentu, v mrežnici in v tekočinah kristalne leče, kot tudi v šarenici in roženici, sestavljeni in so vsi soncu podobne narave, torej nosijo v sebi samo eterične svetlobne snovi. Toda ti elementi so v očesu podvrženi še popolnoma drugim duhovnim procesom, ki priključijo poduhovljajočo spremembo. Prav zato tudi duša lahko skozi oko sporoča, kaj se dogaja v njenem svetu. Najgloblji vzgibi duhovnega življenja lahko postanejo v očesu vidni, ne da bi spremenili njegove snovi ali njegovo zunanjo vidno obliko. Takih skozi ogledalo duše razkritih stanj sicer ni mogoče meriti, jih pa drug človek (s prenosom duhovnega fluida) lahko natančno začuti: dokaz za tisti faktor svetlobe, ki predstavlja njeno prvotno duhovno potenco (moč, stopnjo).

Če ob velikem navdušenju za višje, nematerialno, to hrepenenje duše še naraste, se neredko dogodi, da se običajni, fizični proces gledanja izključi in na njegovo mesto stopi drugi. Potem se človeku razkrijejo finejše sfere duhovnega sveta, v katerih obstoj pred tem morda nikdar ne bi verjel. Pri prestopu duše iz tostranstva v onstranstvo vzame človek od svojega celotnega telesnega organizma, torej tudi od očesa, s seboj samo njegov duhovni sestavni del, s čimer zmore potem zaznati vzrok, ne pa tudi učinka duha v snovi.

Oko je organ za zavesten sprejem svetlobe, ki s tem služi duši, da s pomočjo možganskih vtisov vidi zunanji svet. Ker samo enako lahko privlači enako in to uporabi, je oko sestavljeno iz vseh elementov, ki prevladujejo v svetlobi. Iz obilja svetlobe človek nikakor ne bi mogel ločeno zaznati podobe Sonca, daleč močnejše žarečega kot ostalo nebo, če oko ne bi bilo za to posebno opremljeno. Je pa tako,

vsa svetloba dovoli samo glavnim obrobni žarkom, da skozi ozko zenično odprtino dosežejo skrajno občutljivo mrežnico in od tam vidni živec. Ta ureditev izloči vse zgolj enostavno povzročene izlive svetlobe (difuzijski žarki). Samo glavni obrobni žarki - linije, ki se z določenim povratnim učinkom sekajo pod določenim kotom - lomljeni prispejo do vidnega živca, preko katerega se potem slika s pomočjo za to primernih organov na ustrezen način vtisne v možganske ploščice. Če oko ne bi bilo urejeno na tak način, človek ne bi mogel videti

Sonca kot posamezne podobe in vse bi bilo samo enakomerno morje svetlobe. Človekovo oko popolnoma ustreza zvezdnemu sistemu v vesolju s pradavnim centralnim soncem, ki deluje v središču lupinaste ovojnice. Zato se v sredini očesa nahaja kristalna zenica, ki ima (posebno pri nekaterih živalih) lastno zaznavajočo svetlobo. Poleg tega pa zenica sprejema svetlobo zunanjih stvari kot Sonce svetlobo drugih ozvezdij. Notranje stene očesa s kristalno lečo takoj vsrkajo vse žarke in jih ob podpori lastne svetlobe leče odbijajo spet nazaj v daljavo. Pomembno je vedeti, da človek ne vidi predmetov samih, temveč samo njihove ustrezne zrcalne podobe. To se zgodi tako, da jih črna zrcalna površina zadaj sprejme in jih takoj po sprejemu spet popolnoma osvetljene vrže navzven in šele tam zagledamo stvari na tistem mestu, kjer se nahajajo v svoji naravni resničnosti.

Kar se tiče zaznavanja ozvezdij izven zemeljskega telesa, človek zagleda samo njihov posnetek na velikem zemeljskem očesu. Tega tvori zračni ovoj Zemlje z vsemi svojimi različnimi gostimi vrstami etra. Podobno je lečasto okroglemu prozornemu telesu, ki z učinkom zbiralne leče zgošča svetlobne žarke iz vesolja in omogoči, da v zmanjšanem merilu pridejo na zemeljsko površino in s tem tudi v človeško oko. Brez tega zemeljskega očesa človek ne bi mogel zaznavati nobenih majhnih podob ozvezdij.

Če bi oko samo moralo gledati predmete, bi moralo vse stvari videti v njihovi naravni velikosti. Da pa se zaradi ovojničaste kvalitete očesa vse zaznava samo v izredno pomanjšanem merilu, dokazuje dejstvo, da je celo najmanjše materialne delce z mikroskopom mogoče izredno povečati. Ta postopek ni nič drugega kot stalno približevanje gledanega predmeta oziroma njegovega posnetka resnični velikosti predmeta samega. Tako ravno ti, pred tem nevidni delci, dajejo vedeti, da s prostim očesom ni mogoče videti samih predmetov, temveč samo njihove na zgoraj opisan način pomanjšane posnetke.

Oko je nadalje zgrajeno tako, da svetlobni žarek z velikansko hitrostjo svojega vstopa vanj temu ne škoduje in poleg tega duši pusti čas, da posredovane podobe predela v duhovno predstavo videnega. Duša je preko možganov in vidnega živca v stalni zvezi z očesom. Ker pa morajo duhovne funkcije duše preko materije možganske mase šele dokončati določen proces, ki se odvija počasneje kot svetloba, razpolaga oko z instrumenti, s katerimi ustrezno upočasniti hitri svetlobni žarek. V ta namen služijo različne vlažnosti, ki tvorijo in izpolnjujejo notranjost očesa ter tako rekoč služijo kot posredujoči razkrojevalci. Tudi kri v možgane ne sme prodirati z enako močjo in hitrostjo, kot prihaja v druge organe, temveč mora upočasniti svoj tok, da se posredovanje med duhom in materijo ter vsemi deli možganov lahko ustrezno izvede. Zato ugotavljamo, da velika žila odvodnica, takoj ko se obrne proti glavi, tam ne poteka naravnost, temveč šele v zavojih doseže možgane. S tem se zmanjša naval krvi in duša ima čas, da iz tega, kar je preko materije prejela, tvori duhovno. (Primerjaj motnjo zavesti kot občutek vrtočlavice pri prevelikem navalu krvi v možgane!) Isto velja za organizem ušesa, kjer se tudi zvočni nihaji skrajšajo in

modificirajo, da jih duša lahko preoblikuje v duhovne vtise.

Samo prežetje svetlobnih žarkov s tistimi substancami, ki se nahajajo v človeškem očesu in so sorodne svetlobi, to pomeni, da vsebujejo magnetizem in elektriko v fosforju, ne bi zadoščalo za gornji rezultat. Zato je predvideno, da svetlobni žarek ne vstopi v oko kot nerazkrojen, čisto bel element, s tem da so njegovim tekočim elementom dodane še substance, ki pomagajo razdeliti žarek. S tem je dana sposobnost za zaznavanje barv. Da bi v majhnem očesu obilje svetlobnih žarkov vseh predmetov, ko bi se spet razpršili, proizvedlo pomanjšano sliko videnih stvari, je za očesno zenico postavljena kristalna leča. Ta vsrka žarke, jih skoncentrira in pusti, da se v pigmentu mrežnice spet razpustijo, da bi jih na ogledalu, podobnem črno žametastem ozadju, spet priklicala kot zvest posnetek.

Teorija, da se pri videnju na mrežnici odseva obrnjena slika in se potem z refleksijo iz notranjosti očesa spet obrne, je velika zmot. Optika je sicer s steklom, ki ga je z brušenjem oblikovala kot kristalno lečo, dosegla rezultat obrnjenja slike. Steklo pa ni živo in njegovo lomljenje svetlobnih žarkov je zato drugačno kot tisto v organu očesa. Kajti to je polno duhovnega in materialnega življenja, pri čemer se duša tam procesa gledanja loteva na čisto drugačen način, kot to domneva optična znanost. Kako bi bil celotni proces gledanja lahko omejen samo na matematične linije kroga, ko vendar, kot je znano, gotovo tudi oko konja ali koze, katere zenica, kot verno, tvori podolgovat štirikotnik, prikliče pravilno sliko! Ali kako čisto drugačno je na primer oko muhe. Ta ima par očeš, ki predstavlja skoraj sedmino njenega celotnega telesa. Vsako oko zase spet sestoji iz več tisoč majhnih očeš, ki se - razvrščena eno ob drugega kot celice v panju in vsako kegljasto zašiljeno - vsa stekajo v skupno točko videnja. S tem tvorijo nepopisno močan mikroskop, s katerim muha lahko ugleda celo atomsko najmanjše živalce.

Celo materialno opazovanje vseh delov človeškega telesa ne more raziskati smotrnosti njegove ureditve. Pri večini odkritij so ljudje vedno sklepali od neživega na živo in na ta način razširili veliko znanstvenih zmot. Zaradi tega vedno znova prihajajo na dan nerazložljiva protislovja. S telesno smrtjo se pri človeku od materialnega telesa loči življenjski princip duše, ki z obema velikima življenjskima faktorjema stvarjenja - elektriko in magnetizmom - edini zmore ohranjati vsako naravno življenje. Tako je v razrezanem truplu v najboljšem primeru mogoče ugotoviti tisto uničenje kot učinek, ki je povzročil nepravilnost pritekanja in odtekanja teh dveh glavnih elementov. Bistveni življenjski faktor pa je izstopil in z njim vsaka možnost, kako razvozlati temelj življenja in njegov zakaj.

Tudi v človekovem organu vida so skrite globoke skrivnosti. Če človek z očesom, tem majhnim soncem v svojem telesu, opazuje zvezdnato nebo, potem njegovo oko samo postane majhno vesolje, v katerem se zrcali na milijarde sonc. Neskončno stvarstvo tedaj v sebi nosi človekovo oko. In žarenje in odsevanje nešteti sonc v soncu sorodnem očesu v duši poraja slutnjo čudeža, kako se največje spet najde v najmanjšem in ga prepozna kot tisto, kar je v njem samem najbolj bistveno.

G) Način delovanja narkoze

VEv X/209 in Nd II, s. 309 in nasl. (cit. V.M.)

Vse, kar želodec sprejme za hrano telesa, ni tako mrtvo, kot se zdi. Kajti vsaka hrana sestoji iz treh delov: iz grobo materialnega, eteričnega in substancialnega dela. Materialni del jedi je tisti, ki gaje mogoče videti in otipati in se čutom izrazi v ustih in nosu s svojim okusom in vonjem. Ko jed in pijača prideta v želodec, se tam tako

rekoč drugič prekuhata. Pri tem se razvijeta dva glavna dela, od katerih se tisti bolj grobo materialni za prehranitev telesa, njegovih udov, drobovja in mišic po krvi vodi povsod tja, kjer telesne celice potrebujejo okrepitev.

Bolj fino-snovni sestavni del hrane se izloči šele v spodnjem delu želodca. Tu se s pomočjo lastnega procesa vrenja eterična snov zaužite hrane izloči iz snovnih celičnih ovojev in služi za poživitev živcev, zaradi česar jo lahko imenujemo za »duha živcev«. Tisto, kar pa je še posebno fino-eterično, kar pravzaprav predstavlja jedro vsake materije, se (po procesu vrenja) preko vranice po posebni poti vodi v srce in od tam popolnoma prečiščeno preide v človekovo dušo. Torej tudi duša od vsake zaužite hrane potegne k sebi, kar ji je sorodno in se tako prehrani in krepi v vseh svojih, snovnemu telesu čisto podobnih posameznih delih (Odtod vpliv načina prehranjevanja tudi na kvalitete človekove duše!).

Omenjeni duh živcev tega eteričnega fluida, ki vzpostavlja povezavo telesa in duše, igra pri poteku narkoze odločilno vlogo.

Vsak eter kot duhovna specifična, skrajno nežna tekočina deluje tako, da omami duha živcev. Enako tudi vino, pivo, mošt in podobne tekočine, ker so specifične duše pri tem že svobodnejše in bolj nevezane kot v vodi in drugih tekočinah, ki niso bile podvržene vrenju. V čistem etru so že skoraj popolnoma proste in jih je mogoče obdržati samo v tesno zaprti posodi.

Če tak eter z vdihavanjem pride v stik s telesnim organizmom, v katerem vlada duh živcev, ga le-ta kot njemu sorodnega poželjivo vsrka in uporabi za nasičevanje notranjih živčnih prostorčkov ali prekatov. Ko se ti prekati tako nepripravljeni nenadoma obogatijo, se zaradi tega nasičenja napihnejo kot balon in v takem stanju niso več sposobni za kakršnokoli reakcijo, niti za občutek pri zunanjih poškodbah niti ob notranjem posegu s strani duha živcev. (Anestetični princip narkoze!).

Da pa zaradi tega tudi sam duh živcev postane nedejaven za telo, je razumljivo, ker se je zaradi trenutne prenasičenosti živčnih prekatov ali kamric, sam postavil izven povezave z njimi. Tako se duša spet osvobodi, ker jo duh živcev v takem stanju prenapolnjenih živčnih kamric ne zmore vezati nanje. Ko pa je duša (začasno) osvobojena telesa, se v času te kratke omame živcev na ravni zavesti nahaja v tisti sferi duhovnega sveta, ki ustreza njenemu človeškemu srcu ali občutju. V omamljenem narkotiziranem stanju se duša torej mudi točno na taki notranji stopnji videnja, kot je primerna njeni lastni kvaliteti, dobri ali slabi.

Ker pa sta duša in duh živcev pri tem še popolnoma združena, tako kot pri naravnem spanju (samo duša in živčni prekati so ločeni), duša lahko prenaša oblike in stališča v duha živcev, ki je z njo še vedno povezan. Tako se prav dobro lahko spominja tistega, kar je videla v duhovnem svetu duš, vendarle ne zaznava, kaj se je medtem dogajalo s telesom. Iz čisto mesečnega stanja (danes parapsihološko imenovanega »trans«), kot tudi iz globokega naravnega življenja sanj, duša v naravno (budno zavedanje) zato ne obdrži spomina, ker tedaj večinoma ni povezana z duhom živcev. Kajti ta ostane tesno povezan z živci, ki bi, ker sicer ne bi bili nasičeni in bi oslabei, brez duha živcev kmalu odmrli in se razkrojili, kar bi potem pomenilo tudi telesno smrt.

Pri narkozi z etrom je prav eter substitut (nadomestilo) duha živcev, tako kot pri naravnem spanju želodčni eter iz jedi prevzame to funkcijo. Tu se duh živcev brez nevarnosti lahko osvobodi pomanjkljive nasičenosti živčnih kamric. Ker je pri tem popolnoma sam na razpolago duši, ravno iz tega izhaja spominjanje duše o tem, kar je videla v sferah duhovnega sveta. (Opomba: To spominjanje se nanaša na sprejem

zaznave v možgane duše, pri čemer daleč redkeje pride do prenosa teh vtisov naprej v fizične možgane in s tem čez dan zavestnega spominjanja sanjskega življenja).

V tem je lahko razumljivo temeljna razlika med stanjem omamljenosti z etrom in tako imenovanim magnetnim spanjem (transom oziroma hipnozo), v katerem si duša lahko ogleda svoje telo, ker je duh živcev z njim še povezan, nasprotno pa sta pri narkozi oba izven zveze s telesom.

Včasih pri nekaterih ljudeh pride do naknadnih učinkov narkoze v obliki zakrčenih stanj. Ta predstavljajo določeno »žejo duše, da bi pobegnila« iz svojih materialnih vezi, potrebo, ki ji je bila vsajena prav z narkozo. Proti tej težavi sta molitev in post najučinkovitejši zdravilni sredstvi.

4. Človekova zunanja življenjska sfera

VEv VIII/102 in IV/215

Glejte, vsak človek ima kot duhovno, duševno in naravno telesno živo bitje okrog sebe zunanjo življenjsko sfero, kot jo ima vsako nebesno telo, prav vsak kamen sam zase in svoje vrste vsako drevo in vsaka zel in torej tudi vsaka žival. Kajti brez zunanje življenjske sfere ne bi mogla obstajati niti Zemlja, niti kamen, niti kakšen drug mineral, niti kakšna rastlina in niti živo živalsko bitje.

Da pa je stvar takšna, lahko ugotovite iz izkušnje, ki ste jo gotovo že večkrat preizkusili, da vas na primer v hrastovem gozdu preveva popolnoma drugačen občutek kot v cedrinem gozdu. Človeka se polasti popolnoma drugačen občutek, če se nahaja na apnenčasti skali, v primerjavi s tistim, ki ga ima na granitni pečini. Pozoren človek se drugače počuti v vinogradu kot na vrtu s figovimi drevesi. In enako spreminjajoč občutek ima človek, ko se približa različnim živalim in še bolj, ko se približa različnim ljudem. Zelo (fino) čuteč človek to pogosto občuti že na precejšnji daljavo in čuti, ali se bo srečal z dobrim ali hudobnim človekom.

In glejte, to občutijo tudi živali in marsikatera precej ostreje kot katerikoli materialni človek, ki malo razmišlja o dobrem in resničnem.

Če je človek popolnoma dober in v svoji duši napolnjen z Božjim duhom, bo njegova zunanja življenjska sfera postajala vedno močnejša in bo segala vedno dlje. Če se bodo takemu človeku približale celo najbolj divje živali, se bodo, prežete z njegovo zunanjo življenjsko sfero, pomirile, se mu popolnoma prijazno približale in mu ne bodo storile nič žalega. Celozapovedoval jim bo lahko s svojo voljo in odzvale se mu bodo s poslušnostjo.

Primere za resničnost povedanega boste našli pri praočetih Zemlje, pri patriarhih in prerokih; in v tem času ste ob Meni to že mnogokrat izkusili. Jaz Sam zagotovo najbolj in tudi vi z Menoj, imamo pač najdlje preko nas segajočo zunanjo življenjsko sfero, polno najvišje moči, dobrote in popolnosti!

V občutju popolna duša osebno sicer tudi obstaja v popolni človeški obliki v telesu; toda njeno občutenje, čutenje in hotenje učinkuje enako kot sončni svetlobni žarki, v vseh predstavljenih smereh, daleč navzven. Čim bližje je duši, toliko bolj intenzivno in učinkovito je potem to stalno izlivanje mišljenja, čutenja in hotenja.

Zunanja svetlobna sfera Sonca, v kateri se nahajajo ta Zemlja, Luna in še velikansko število drugih nebesnih teles, je na nek način zunanja življenjska sfera Sonca, preko katere je vse, kar se nahaja na njenem območju, prebujeno k določenemu naravnemu življenju. Tu se mora vse bolj ali manj podrediti urejenosti Sonca in ono je potem zakonodajalec in gospodar vseh drugih nebesnih teles, ki se nahajajo kjerkoli že na območju njegovega svetlobnega izžarevanja. Seveda o Soncu

ne moremo reči, da misli in hoče, toda njegova svetloba je vendarle kar velika misel in toplota svetlobe zelo trdna volja - vendar ne izhaja iz Sonca, temveč iz Mene in učinkuje preko organskega bitja sončnega telesa. Čim bližje Soncu je torej nebesno telo, toliko bolj mora tudi sprejemati življenje povzročajočo silo zunanje življenjske sfere Sonca kot tisto, ki v njem deluje ter določa, in se mora podrediti vsemu, kar hočeta sončna svetloba in toplota ustvariti v njem in na njem.

Tako čudovito kot Sonce samo s svojo zunanjo življenjsko sfero učinkuje na nebesna telesa, tako učinkuje tudi nepokvarjena in v svojem prvotnem načinu popolna duša, ki je polna življenja, torej polna ljubezni, polna vere in polna trdne volje! Takšna duša je svetloba in toplota sama in žari na daleč in to izžarevanje potem prav tako tvori njeno mogočno zunanjo življenjsko sfero. Kakor pa se v zunanji življenjski sferi Sonca Moja volja izraža kot nadvse čudovito učinkujoča in ji ne more nasprotovati nobena sila, se z enakim čudovitim učinkom izraža volja popolne, nepokvarjene duše, v kateri je v skladu z Mojim redom tudi Moja volja.

5. O vplivu demonov in kako ga pregnati

VEv V/96

Angel govori: »Po svoji plati imaš čisto prav, če trdiš, da demoni, pa če jih je še toliko, ne morejo izvajati nikakršne oblasti nad človekom, ki živi v popolni ljubezni do Boga. Kajti o skupni moči pri njih ne more biti govora, ker so vsak zase polni sebičnosti in samoljubja, in zato tudi nikomur ne pride na misel, da bi svojega soseda kakorkoli podpiral, iz strahu, da bi sosed lahko skrivaj ali pod krinko spet pridobil kakšno prednost, katero bi potem bil zagotovo prisiljen brezplodno obžalovati.

Če gredo tako rekoč skupaj ropat, potem nihče drugemu ne izda svojega, v največji tajnosti varovanega, namena. In če na kraju ropa kot slučajno pridejo skupaj, tedaj med njimi samimi pogosto nastane najbolj zagrizena vojna. Kajti prvi, ki se vrže na plen, je sovražnik vsakega, ki se poleg njega tudi vrže na plen in ga poskuša odriniti. Tretji škodoželjno izkoristi to priložnost in krade zase. In če četrti poleg njega tudi začne krasti zase, se ta dva zavsata in potem peti čisto v miru spet krade zase. Če se pridruži zraven še šesti, takoj nastane nov boj in sedmi potem toliko časa z lahkoto krade, dokler ne pride v njegovo bližino osmi. Zdaj se vsi borijo in nihče ne dovoli, da bi mu drugi vzel mesto ropa in karkoli uplenjenega.

Vidiš, da zagotovo noben hudič drugemu v ničemer ne pomaga, ampak s svojim skrajno sebičnim navalom večajo pomembnost splošnega plena. In potem gre približno tako, kot bi v vsako skodelico tehtnice položili dve popolnoma enaki uteži, ki ena proti drugi ne povzročata nikakršnega odklona. Zdaj pa eno utež namažemo z neznatno majhno kapljico medu in sladek vonj bo takoj privabil tisoče čebel; te bodo sedle na utež in kmalu popolnoma nehote vplivale na odklon.

Ali lahko zato Boga obdolžiš nevednosti, ker je čebeli dal voh in poželenje po medu in medu samemu dišečo in vabljivo sladkost?! Ali je Gospod nespameten, ker Svojih stvaritev ni oblikoval le skrajno urejeno, temveč jih je ustvaril tudi izredno lepe v skladu z njihovo vrsto?! Ali je morda nespametno od Njega, daje devici dal tisto najbolj mično in privlačno obliko, da mora pred čuti bolj robatega moža na tem svetu imeti najvišjo vrednost, tako da ta zapusti očeta in mater in se pridruži ženi?!

Kot pa je mogoče prepoznati že v zunanjem svetu, da neko bitje v neki stvari privlači drugo, toliko bolj je to tako v svetu duhov. In če temu ne bi bilo tako, kako bi potem obstajala Zemlja, Luna, Sonce in nešteta druga nebesna telesa v neizmernem prostoru stvarstva?! Atom poseduje simpatijo do svojega soseda; oba se privlačita.

Kar delata ta dva, to potem delajo nešteti eoni, privlačijo vse enako in enako, in iz tega na koncu nastane svet. Če pa je tako, ali je potem nemodro od Gospoda, da vsaki duši pusti nujno potrebno svobodo volje in spoznanja in poleg tega naravno iz tega izhajajoče posledice?! Ali bi lahko slavil Boga kot najbolj modrega, če bi nekdo od tu hotel potovati v Jeruzalem in bi se z nogami tudi začel premikati, pa na ta način vendarle pri vsej svoji volji in najboljšem poznavanju poti ne bi prišel v Jeruzalem, ker Bog tega ne bi hotel, temveč bi namesto v Jeruzalem, kjer bi moral skleniti pomembne posle, prišel v Damask, kjer ne bi imel prav ničesar opraviti?! Povej mi, ali bi se ti zdela taka Božja ureditev modra! Ali ti ne gre v račun, če te podnevi čebele, ose, sršeni in razne muhe temeljito prekrijejo in požrejo, ker popolnoma premazan z medom odideš na prosto?!

Če pa zdaj tvoja duša v svojo zunanjo življenjsko sfero stresa kakšen pregrešen strasten vonj in od mesa že osvobojene, toda še v enakem najljubšem vonju stoječe duše, tega tako rekoč vohajo v tvoji zunanji življenjski sferi, planejo nate in se nasičujejo na tvojem preobilju - ne da bi pravzaprav vedele, kaj delajo, temveč se v vedno večjem številu zbirajo okrog tebe zgolj zaradi tega, ker so v tvoji sferi našle zeleno hrano -, to potem zagotovo ni nespametno od Stvarnika, ki ničesar ne spoštuje bolj kot brezpogojno svobodo vsake duše. Saj ima vendar vsaka duša v rokah vedno dovolj sredstev, da se znebi nepovabljenih gostov, kolikor in kadarkoli hoče.

Če nočeš, da te na prostem nadlegujejo pikajoči insekti, se umij in se očisti neumnega medenega premaza in imel boš mir. In če v svoji zunanji življenjski sferi nočeš imeti demonov, ki šibijo in obremenjujejo tvojo dušo, si za svoj življenjski princip izberi tebi znani Gospodov red in jamčim ti, da noben demon ne bo prišel v bližino tvoje življenjske sfere!

Verjemi mi, če demonov ne privabiš in ne pritegneš s kakšno v tebi samem nastalo življenjsko nepravilnostjo, te zagotovo ne bodo pritegnili, zvabili in zapeljali. Če pa si jih pritegnil, potem moraš sam sebi pripisati, če tvojo dušo v eni in isti strasti s svojim pritiskom naredijo še bolj trdo, ne da bi to pravzaprav hoteli. Pravim ti: vsak človek najprej sam iz sebe postane slab in se izneveri Božjemu redu! Za to ga pač največkrat pripravi popolnoma napačna vzgoja in tako zaide v razne slabe ali zle strasti in iz teh v najrazličnejše prave grehe. Z njimi pa potem odpre vrata tudi vsem slabim tujim vplivom in tako lahko postane in ostane pokvarjen v osnovi dušnega življenja - toda vendarle vedno le, če sam tako hoče.

Če hoče postati drugačen, ga s strani Gospoda nič ovira. Kajti tisti, ki je v stiski, pač v sebi lahko izrazi najrahljšo željo in takoj bo dobil pomoč. Toda če se v svoji zlobi počuti čisto dobro in zadovoljno in od njega in v njem ni nikoli slišati boljše želje, potem se seveda v njegovo voljo ne nastelje nič dodatnega.

Vsekakor mu je iz sensorija (organa za občutek) srca, ki ga imenujemo »vest«, zašepetano dobro in od časa do časa od nas dobi krepka opozorila. Če mu je kolikor toliko do tega, potem ni več govora o tem, da bi se izgubil in uničil. Tedaj skrivna pomoč nenehno prihaja od zgoraj in duši omogoča stalen vpogled in moč, da se vedno bolj sprosti zmešnjave. In potem potrebuje le še malo dobre volje in že prav hitro napreduje - vsaj do tam, ko človeka, ki je primeren za višje razodetje, prevzame sam Božji duh in ga vodi dalje v pravi življenjski luči.

Vendar je razumljivo, kjer se človek v svoji grobi zaslepljenosti in opoju posvetnih čutov niti najmanj ne zmeni za čisto nežna in tiha opozorila, ki izhajajo iz nas in se javljajo v srcu, temveč že takoj dela tako, kot bi bil gospodar celega sveta - da,

potem verjetno nihče drug ni kriv za nepopoljšljivo stanje duše kot prav duša sama.

II. DEL

Vzroki in smisel boleznih in trpljenja

1. Izvirni greh kot osnovni vzrok telesne bolehnosti

VEv II/224 (6 in nasl.)

Gospod: »Če bi bil Adam poslušen pozitivni zapovedi [ki mu jo je dal Bog], tedaj človeštvo, ki je popolna človekova duša, ne bi prišlo do zelo trdega, težkega in bolehnega telesa, ki je nadležno in podvrženo mnogim pomanjkljivostim. Toda neposlušnost namesto upoštevanja pozitivnega zakona, je prvega človeka nujno spravila na tisto daljšo pot ovinka, po kateri bo zdaj mnogo težje in mnogo kasneje dosegel cilj.

Seveda sam pri sebi misliš in si praviš: »Ej, kako neki takšen majhen, zgolj moralen zakon zaradi upoštevanja ali neupoštevanja lahko tako bistveno vpliva na celotno človekovo naravo? Adam bi brez neumnega užitka gotovo prav tako ostal meseni Adam, kakršen je ostal po uživanju jabolka in prav tako bi moral po mesu enkrat umreti kot še sedaj vsi ljudje!«

Po eni strani imaš pač prav; toda po drugi tudi nimaš prav. Uživanje jabolka, ki je zdrav in sladek sadež, prav gotovo ne prinaša smrti; kajti sicer bi morali zdaj vsi ljudje, ki jedo jabolka, zaradi tega kmalu umreti. Torej je od jabolka samega odvisno malo ali tudi nič. Če pa je njegovo uživanje za določen čas prepovedano, in to samo zaradi večje utrditve duše, duša pa ob zavedanju svoje svobodne volje zakona ne upošteva in ga prekrši, naredi na določen način nekakšen preboj v svojem bistvu in to je potem podobno odprti rani, ki jo je težko kdaj popolnoma ozdraviti, in sicer zato, ker tudi če se rana zaraste, se zaradi brazgotine veliko število žilic tako zoži, da življenjski sokovi duše zaradi tega ne morejo dobro krožiti in zato na mestu brazgotine stalno povzročajo neprijetno boleč pritisk. Zaradi tega je duši onemogočeno, da bi v glavnem skrbela samo za svobodno uspevanje duha v sebi, in sedaj svojo aktivnost uporablja povečini za to, da bi brazgotina spet izginila. - In glejte, ta brazgotina se imenuje »svet«!

Duša se sicer hoče takoj znebiti te brazgotine; kajti ta dušo boli zaradi občutka skrbi, to je posvetne skrbi. Toda čim bolj se duša trudi, toliko bolj groba postaja brazgotina in čim bolj groba postaja, toliko več skrbi povzroča; in duša na koncu nima drugega opravila, kot da se ukvarja samo z zdravljenjem te stare brazgotine, ker se hoče znebiti te skrbi, končno sama skoraj popolnoma preide v to brazgotino in le zelo malo skrbi za svojega duha. - In glejte, to je tako imenovani »izvirni greh«!

»Kako neki pa se kaj takega lahko podeduje?« boste vprašali. »O, zelo lahko, posebno v organskem oblikovanju duše. Kar je ta enkrat privzela, to ji lahko ostane tisoče let, če duh v njej tega ne spravi spet popolnoma v red. Poglejte si tip kakšnega naroda! Če bi vam danes predstavil podobo njegovega praočeta, bi vsi kmalu spoznali, da je določena podobnost prešla na vse njegove potomce. Če je bil praoče dober in blag mož in je bila taka tudi njegova žena, bo na koncu z malo izjemami vse ljudstvo bolj dobro in blago kot tisto ljudstvo, ki je imelo togotnega, ponosnega in gospodovalnega praočeta.

Če pa je majhno, zabrisano potezo izvirnega praočeta še čez nekaj tisočletij mogoče fizično in moralno zelo dobro prepoznati v vseh njegovih potomcih, koliko bolj šele je mogoče prepoznati poteze prvega človeka Zemlje v vseh njegovih potomcih, ker je bila njegova duša na začetku mnogo sprejemljivejša in zato še dosti bolj občutljiva kot kasnejše duše, v katere se je očetova značilnost vtisnila takoj ob spočetju s tokom življenjskega semena, in jo poslej ni bilo več mogoče izbrisati ali celo poplačati po naravni poti. Žal taka brazgotina zelo iznakazi dušo in Bog se je venomer prizadeval, da bi duša sama po sebi zmogla doseči, da bi takšna huda brazgotina za vedno izginila. Toda stvar ni hotela posebno dobro uspeti in zaradi tega sem končno Jaz Sam prišel na to Zemljo, da bi izbrisal to staro, grdo brazgotino.

In Jaz jo tudi bom poplačal - z mnogimi ranami, ki bodo ranile Moje meso.«

VEv VIII/34 (13 in nasl.)

Če spisi pravijo, da je Satan v podobi kače zapeljal prvi človeški par, potem to pomeni toliko kot: prva človeka, ki sta dobro poznala Boga in njegovo voljo, sta se dala zapeljati od ljubkosti materialnega sveta, in poželenje in glas njenega mesa sta rekla: »Bova videla, kaj bo nastalo iz tega, če bova enkrat ravnala v nasprotju z dobro spoznano Božjo voljo! Kajti Gospod Sam nama je dal na razpolago, da svobodno ravnava. Zaradi tega vendar ne moreva ničesar izgubiti od svojega spoznanja, temveč lahko samo pridobiva! Bog zagotovo ve, kaj se nama lahko zgodi zaradi svobodnega ravnanja. Midva pa tega ne veva; zato ravnajva enkrat samo po svoji pameti in iz izkušnje bova potem vedela tudi to, kar zdaj ve edino Bog!«

In glej, tako sta oba jedla od prepovedanega drevesa spoznanja zaradi izkušnje, ki sta jo hotela pridobiti sama in sta se zaradi tega pogreznila za stopnjo nižje v svojo sojeno materialnost, ki se v nasprotju svobodnega duhovnega življenja lahko imenuje tudi »smrt«.

Za tem sta pač spoznala, da v njunem mesu domujeta prisilna nujnost sodbe in smrt, ki ob naraščajoči ljubezni do posvetnega lahko pokoplje tudi svobodno dušo v njeno obsodbo in nesvobodo in je potem izgubljen tudi čisti raj, ki je obstajal v popolni združitvi duše z duhom, in da tega sama po sebi v celoti pač nista mogla spet najti, kajti njuno dušo je ranil trn materije in imela je veliko za opraviti, da bi se, kolikor je le bilo mogoče, obdržala nad sodbo, kot ustvarjeni prisili; kakor je to zdaj pri vseh ljudeh. In Jaz [Gospod] sem zato prišel na ta svet, da bi ljudem spet pokazal pravo pot življenja in jim s Svojim naukom povrnil izgubljeni raj.«

2. O bolezenski stiski, nastali po lastni krivdi

VEv III/12 (5)

Ljudje mnogo tarnajo in tožijo in napol verni ljudje govorijo: »Le kakšno zadovoljstvo ima Bog, ko človeka nenehno preizkuša z različnimi nadlogami?! Boga pri tem ni, ali pa je preveč vzvišen in se ne briga več za črve na tej Zemlji. Ali pa si je Bog zaželel žrtev in kadila ter Ga je treba spet potešiti z mnogimi žrtvami, magičnimi izreki in kadilom! Ali pa se je Bog razjezil in se sedaj maščuje nedolžnemu, šibkemu človeštvu; morali bi se spokoriti v raševini in pepelu in vreči v Jordan najmanj dvanajst zaklanih grešnih kozlov!«

Nihče pa ne pomisli, da je vzrok za vse trpljenja, vse bolezni, vse vojne, vso draginjo, lakoto in kugo samo v tem, ker ljudje, namesto da bi v skladu z Božjim redom naredili vse za svojo dušo in svojega duha, naredijo vse samo za svoje telo!

Gospod: »Pomanjkanju, stiski in raznovrstni bedi dovolim priti med ljudi samo takrat, če popolnoma odpadejo od Mene in postanejo deloma temačni malikovalci, deloma samoljubni in brezbožni posvetneži. Kajti stiska in pomanjkanje ljudi prisilita k temu, da razmislijo o vzrokih svoje bede, naredita jih iznajdljive in ostroumne in na ta način bodo iz ljudstva kmalu izšli modri in pametni možje, ki bodo soljudem odprli oči in jim pokazali izvore splošne bede.

Če se ljudje nikdar ne bi odvrnili od Boga, tedaj tudi nikdar ne bi zašli v stisko in bedo. Če boste torej vi in vaši potomci vedno ostali v veri in boste dejansko živeli po Mojem nauku, vam tudi nikdar ne bo treba trpeti bede. Tudi telesne bolezni v vaših dušah ne bodo povzročile strahu in malodušja. Kajti telesne bolezni so vedno samo grenke posledice neupoštevanja Mojih jasno izrečenih zapovedi.

Kdor si že od mladosti dalje prizadeva, da bi se teh zapovedi zvesto držal, ta do svoje visoke starosti ne bo potreboval zdravnika in njegovim potomcem ne bo treba trpeti zaradi grehov njihovih staršev... Ko pa se ljudje izpridijo, potem tudi kmalu pridejo nadnje težke bolezni in spoznajo, kakšne so posledice premajhnega ali sploh nikakršnega upoštevanja Božjih zapovedi.

...Če izvedeni izdelovalec kakšnega stroja tistemu, ki ga je od njega kupil za svojo uporabo, reče in pokaže, kaj mora upoštevati, da bi stroj lahko trajno in koristno uporabljal, mora kupec tudi natančno upoštevati to, kar mu pove strojni mojster. Če pa kupec [povedanega] samovoljno ali lahkomišelnost sčasoma ne upošteva več, mora sam sebi pripisati, če se stroj pokvari in tako povsem ali vsaj deloma postane neuporaben.

Bog pa je veliki strojni mojster človeškega telesa, ki ga je skrbno uredil kot umetniški stroj za koristno rabo ljudem. Če duša ta oživiljeni stroj uporablja po jasno podanem nasvetu, ki je v Božjih zapovedih, bo tudi telo vedno ostalo uporabno zdravo. Če pa duša, ki je postala lena in čutna, sčasoma ne upošteva zapovedi večno velikega strojnega Mojstra, mora vendar sama sebi pripisati, če njeno telo zapade v različna stanja bede.«

3. Glavni vzroki bolezni

Gospod: »Od vseh pregreh je najhujše zlo nečistost različnih vrst. K tej pregrehi pa ljudi zavedejo brezdelje, gizdavost in napuh. Kajti napuhu ni nič več sveto; ta poišče vsa sredstva, ki so mu na razpolago, da bi z njimi zadovoljil svoje posvetno čutne strasti. Če takšen človek potem spočne otroke - kako bedni in z mnogimi boleznimi obremenjeni ljudje pridejo na tak način na svet! - Ta greh je torej glavni vir, po katerem prihajajo na ta svet najhujše bolezni.

Potem pa pridejo še požrešnost, togota in raznovrstna nejevolja, pregrehe, zaradi katerih se pri ljudeh tudi razvijejo razne bolezni in jih potem bridko trpinčijo.

Ali nisem Jaz bolniku v Jeruzalemu, ki je polnih osemindeset let vztrajal ob jezeru Betesda, da bi bil ozdravljen, ko sem ga ozdravil, rekel: »Pojdi in ne greši več, da te ne bo doletelo še kaj hujšega!«? Njegov hud protin je bil tudi ena od posledic njegovih prejšnjih številnih grehov. In skoraj enako je bilo večinoma z od Mene ozdravljenimi ljudmi. Če ne bi zboleli zaradi svojih številnih grehov, bi bile izgubljene tudi njihove duše. Samo zares težka in bridka bolezen jih je streznila in jim pokazala, kako svet plačuje svoje ljubitelje. Zaradi bolezni so izgubili svojo ljubezen do sveta in

so hrepeneli le po tem, da bi seje kmalu rešili. S tem pa se je njihova duša sprostila in potem je tudi ob pravem času prišlo do ozdravitve telesa.

Poleg teh glavnih vzrokov, zaradi katerih nastane večina bolezni pri že tako ali tako od rojstva dalje oslabljenih ljudeh, so seveda še drugi, zaradi katerih šibak človek lahko tudi hudo zboli - toda še enkrat vam rečem Jaz, predvsem to: Samo tistemu, ki je oslabljen že od rojstva, se to lahko zgodi! Vzroke vam bom pokazal v kratkem povzetku:

Enkrat je v ospredju uživanje slabih, nečistih in slabo in ne sveže pripravljenih jedi in tudi slabih pijač - potem uživanje predvsem raznega nezrelega sadja. Potem imajo mnogi grdo navado, da se v razgretim stanju hitro ohladijo. Spet drugi se, ker se sploh ne zavedajo svoje prirojene šibkosti, izpostavljajo raznovrstnim nevarnostim, v katerih ali popolnoma propadejo ali utrpijo doživljenjsko škodo.

Da, Bog za to nič ne more in to toliko manj, ker je človeku dal razum, svobodno voljo in najboljše življenjske zakone!

Proti človeški lenobi pa ni drugega sredstva kot prav razne dopuščene težave, ki nujno sledijo neupoštevanju Božje volje. Te zbudijo človekovo, v njegovem mesu trdno spečo dušo in ji pokažejo neprijetne posledice njene lenobe in duša potem postane previdnejša, modrejša, marljivejša in bolj poslušna prepoznano Božjo voljo. In tako imajo različne bolezni, s katerimi so sedaj obremenjeni ljudje, tudi izrecno nekaj dobrega. Seveda so tudi neke vrste sodba, ki dušo prisili k dobremu. Toda svobodna volja s tem duši ni popolnoma odvzeta in med boleznijo in po njej se lahko zelo poboljša, čeprav bo nadaljnjo popolnost dohitela šele v onostranstvu.

Obstajajo pa tudi bolni ljudje, ki so zaradi grehov svojih staršev ali tudi njihovih staršev že iz materinega telesa prišli bolni na ta svet. Duše takšnih bolnikov prihajajo večinoma od zgoraj in prestajajo samo začasno meseno preizkušnjo na tej Zemlji. Za te pa je onstran v kraljestvu duhov že tako ali tako najbolje preskrbljeno in vsakogar, ki jih neguje ljubeče in potrpežljivo, bodo enako ljubeče in potrpežljivo sprejeli v svoja nebeška bivališča.

Ze, 59.pogl./56

Saj veste, da so nekateri ljudje zelo obremenjeni z mesenim poželenjem, tako po ženski kot po moški strani, medtem ko imamo spet tudi druge ljudi, pri katerih je čutno-mesena bit skoraj popolnoma topa. Taki ljudje se ne zganejo, celo če se pred njih postavi najmičnejše meso, nasprotno pa drugi ob pogledu na ženske čare popolnoma ponorijo. Da, obstajajo norci, ki se lahko tako zaljubijo v žensko roko, da čisto pobesniijo, če tako ženšče ne morejo dobiti za ženo ali vsaj za trenutni čutni užitek.

Vzrok za tako meseno nagnjenje, posebno če se zelo silovito izraža, je neredko obsedenost s strani enega ali tudi več pohotnih mesenih hudičev.

Toda kako ti pridejo v meso takega človeka? - Priložnosti za to, številne in brez mere, pripravljajo ljudje sami. Taki meseni hudiči bivajo predvsem v močnih alkoholnih pijačah, v vinu, tudi v pivu in posebno v žganih pijačah. Če se ljudje močno opijajo s takšnimi pijačami, z njimi zagotovo sprejemajo v svoje meso enega, če ne več mesenih hudičev. Ko pa so ti enkrat v mesu, potem povzročajo srbenje in mučenje genitalij na tako hud način, da se človek ne more upreti, da takega draženja ne bi zadovoljil s čutnim užitek mesa. Ti meseni hudiči pa niso nič drugega kot nečiste duše takih umrlih ljudi, ki so bili ravno tako zelo vdani ali pijači ali meseni čutnosti. Zaradi tega, ker želijo nekaj izboljšati, prestopijo v meso še živečega

človeka; toda ker je bilo prav meso njihov element, neredko v takem človeku, ki so ga obsedli, uganjajo še hujše stvari, kot so jih uganjali prej v svojem lastnem mesu.

Če uganjajo prehude stvari in se vedno bolj in bolj razvnamajo v svojem nečistem poželenju, prav te pokvarjene mesene duše večinoma tudi povzročajo poznane ostudne in zelo nevarne bolezni - kar varujoči angelski duhovi dopuščajo zaradi tega, da se duša obolelega človeka popolnoma ne pogubi v besnenju svojega mesa.

Take močne alkoholne pijače so torej prva pot, po kateri ti meseni hudiči pridejo v človekovo meso.

Druga pot, enako nevarna kot prva, so javne plesne veselice. Kajti vedno lahko domnevate, da se na plesu ali na plesni zabavi znajdejo nevidne, meso iščoče nečiste duše, ki jih je tudi desetkrat več, kot je sicer na takem plesu zbranih gostov. Po tej poti najlažje pridejo v meso, ki je tu zelo vznemirjeno in zato nadvse pripravljeno za sprejem tovrstne umazane duševne sodrge. Iz tega razloga tudi ljudje po takšnem plesu občutijo pravi odpor do vsega višjega in vzvišenega. V mestih bo, posebno pri tistih, ki študirajo, vsakdo lahko opazil, da tisti, ki so pred tem prav pridno študirali, po plesu neredko ne morejo misliti na knjige, temveč imajo pred očmi kar naprej beli tilnik, prsi, roke in oči svoje plesalke in se v mislih skoraj ne ukvarjajo z ničemer drugim več kot zgolj s predmetom, ki jim je na plesu naredil toliko veselja.

Marsikateri študent zaradi tega opusti študij. Marsikateri pa nato študira namesto za znanje samo za kruh, da bi s svojo ljubko plesalko čimprej postal par, pa naj gre kakorkoli že. In če takšen par res tudi postane zakonski par, je pravemu zakonskemu paru podoben prav tako malo, kot je noč podobna dnevju.

Na začetku tak zakonski par čas preživlja samo v čutni strasti, tako da v kratkem času popolnoma porabi skoraj vse specifike, ki so določene za sposobnost spočetja. Potem ponavadi kmalu nastopi popolna oslabelost mesa. V takšnih primerih meseni hudič, ki je v takih ljudeh, išče izhod, da duši - kot nekakšen hišni zdravnik - zašepeta, naj se obrne k drugemu mesu. Na ta način se žena svojemu možu kmalu zagnusi - in mož svoji ženi. Ona se polagoma začne ozirati po drugih mladostnih hišnih prijateljih; on pa ob večerih ponavadi išče »svež zrak«. In tako se stvar nadaljuje, dokler se taka zakonca toliko ne naveličata drug drugega, da se ločita ali drug drugega zapustita brez sodne ločitve. Taki pojavi, ki so v sedanjem času še posebno na dnevnem redu, so zgolj sadovi plesnih zabav in posledice obsedenosti z zgoraj omenjenimi izprijenimi zaščitniki mesa.

To stanje obsedenosti se sprva sicer nikoli ne izrazi tako silovito kot pri nekaterih, ki so z močnimi pijačami sprejeli vase take nečiste duhove. Duhove iz močnih pijač pa je mogoče izgnati z močno molitvijo duše preko njenega duha, nakar se potem spet lahko vzpostavi normalno stanje mesa. Ni pa tako lahko izgnati tujih duhov, ki so bili pritegnjeni ob priliki plesnih zabav, in za to je potrebno veliko posta, molitve in samozatajevanja, s čimer se duša bolj in bolj združuje s svojim duhom, ki potem poseže vmes in hudobno sodrgo izžene iz hiše duše.

Toda kje sta sedaj tak plesalec in taka plesalka, ki bi to naredila? - Ponavadi že med plesom in po njem še več jesta in pijeta kot prej in se tako hočeta spet »okrepčati«, kar pomeni toliko kot mesenemu hudiču zagotoviti oskrbo in streho v duši in krvi, dokler bo živelo telo. Marsikatera plesalka in marsikateri plesalec tudi telesno v najkrajšem času propadeta, če sta sprejela vase preveč takšnih gostov; kajti ti zli mesni razbojniki si svoja stanovanja uredijo tudi v vranici, jetrih ali v pljučih, če v ledvicah in v genitalijah ne najdejo dovolj prostora. Kjer si pa tak emigrant iz pekla uredi svoje stanovanje, tam tako rekoč zamori meso in posledice tega so otrditve

vrance in jeter ter jetika, hiranje in, če sta se pljuč lotila dva ali več, tudi tako imenovana hitra jetika.

VEv IV/80

Meseno poželenje je bolj ali manj glavno zlo pri vseh ljudeh. Iz te sle izvirajo skoraj vse telesne bolezni in težave duše... Zato odvrčajte oči od privlačnih nevarnosti mesa toliko časa, dokler ne postanete gospodarji svojega mesa!

Varujte otroke pred prvim padcem in jim ohranite njihovo sramežljivost, tako bodo kot odrasli lažje obvladovali svoje meso in ne bodo tako zlahka podlegli. Toda enkrat spregledano - in že se je zli duh polastil mesa! Nobenega hudiča pa ni tako težko pregnati iz človeka kot prav mesenega hudiča. Tega se da spraviti iz človeka edino z veliko posta in molitve.

Varujte se torej tega, da bi malčke jezili ali jih dražili s pretirano čistočo in pretirano lepimi oblekami ter jih vneli v mesu! Gorje temu, ki se pregreši nad naravo malčkov! Zares, za tega bi bilo bolje, če se nikdar ne bi rodil! Hudodelca nad Sveto naravo mladosti bom Jaz Sam kaznoval z vso močjo Svoje jeze! Kajti ko meso enkrat postane kilavo, potem duša nima več trdne podlage in njeno izpopolnjevanje slabo uspeva.

Koliko dela ima šibka duša, da spet pozdravi kilavo meso in ga zaceli brazgotin! Kakšen strah pri tem velikokrat prestaja, ko opazi krhkost in šibkost svojega mesa, svoje zemeljske življenjske hiše! Kdo je kriv za to? Slab nadzor nad otroki in številna pohujšanja, ki jih doživljajo otroci ob raznih [nравnih nepravilnostih] !

Moralna pokvarjenost pa je posebno v mestih vedno večja kot na deželi. Kot Moji apostoli zato opozarjajte ljudi na to in jim pokažite številne hude posledice, ki nastanejo zaradi prezgodnje oslavitve mesa, in mnogi se bodo spreobrili in iz tega bodo prišle na dan zdrave duše, v katerih bo lažje prebuditi duha kot je to sedaj pri zelo mnogih primer.

Poglejte si vse slepe, gluhe, pohabljenice, gobavce, od protina trpeče; pogledajte nadalje vse na razne načine oslabiljene in z raznimi telesnimi težavami obremenjene otroke in odrasle ljudi - vse to so posledice prezgodnje oslabiljenosti mesa. *Moški naj se pred svojim štiriindvajsetim letom ne dotakne dekleta. In dekle naj šteje najmanj osemnajst ali vsaj polnili sedemnajst let; pod to starostjo je le za silo zrela in naj ne bi spoznala moškega! Če se je čuten moški prezgodaj dotakne, je njeno meso že oslabiljeno in njena duša postane šibka in strastna.*

Težko je zdraviti oslabiljeno meso moškega, toda še veliko težje meso dekleta, ki se je prezgodaj razdevičilo! Prvič ne bo tako lahko rodila popolnoma zdravih otrok in drugič bo potem od tedna do tedna bolj željna spolnih odnosov in bo na koncu postala vlačuga, ki je sramotni madež človeštva, ne toliko sama zase, kot mnogo bolj za tiste, zaradi katerih nemarnosti je to postala.

Gorje pa tistemu, ki izrabi dekletovo revščino in ji pokvari meso! Zares, tudi za tega bi bilo bolje, da se nikdar ne bi rodil! Kdor pa spi z že pokvarjeno vlačugo, namesto da bi jo s pravimi sredstvi odvrnil od pogubne poti in ji pomagal na pravo pot, ta bo moral enkrat pred Menoj prestati večkratno, najstrožjo sodbo; zakaj kdor udari zdravega, ta se ni tako hudo pregrešil kot tisti, ki je trpinčil pohabljenega.

Kdor je imel spolne odnose s popolnoma zrelo in zdravo devico, ta je tudi sicer grešil. Ker pa storjeno zlo nima posebno škodljivega pomena, zlasti še, če sta oba dela popolnoma zdrava, temu sledi le manjše sojenje. Kdor pa iz gole, že stare

pohote, še tako zrel stori devici to, kar bi delal vlačugi, brez spočetja živega sadu v naročju device, ta bo moral pretrpeti dvojno sojenje; če pa to dela z vlačugo, bo moral pretrpeti tudi desetkratno sojenje!

Kajti vlačuga je v svojem mesu in svoji duši popolnoma zmedena in strta devica. Kdor ji poštenega in Meni zvestega srca pomaga iz te njene velike stiske, ta bo nekoč velik v Mojem kraljestvu. Kdor pa spi z vlačugo za sramotno plačilo in jo naredi še slabšo, kot je bila pred tem, ta bo nekoč poplačan s plačilom, s kakršnim je plačan vsak hudobni ubijalec, v močvari pregrehe, ki je pripravljena za vse hudiče in njihove služabnike.

Gorje deželi, gorje mestu, kjer se uganja vlačugarstvo! In gorje Zemlji, če bo to veliko zlo prevladalo na njenih tleh! Takim deželam bom za vladarje postavil tirane in ti bodo ljudem morali nalagati neizmerna bremena, da bo vse meso stradalo in opustilo najsramotojše dejanje, ki ga kakorkoli že en sam človek lahko zagreši nad drugim!

Vlačuga pa naj izgubi vso čast in spoštovanje celo pri tistih, ki so jo do tega pripravili za preziranja vredno plačilo, in njeno meso naj bo potem obremenjeno z raznimi neozdravljivimi ali vsaj težko ozdravljivimi boleznimi. Če se pa katera na pravi način poboljša, se bom tudi Jaz milostno ozrl nanjo!

VEv IV/80 (18 in nasl.)

Gospod: »Ti, Zorel, glede mesa tudi nisi bil popolnoma čist. Že kot deček si bil obremenjen z raznimi nečednostmi in si bil slab zgled za svoje mladostne tovariše. Toda tega ti vendar ni mogoče šteti za greh; zakaj manjkala ti je vzgoja, ob kateri bi prišel do kakšne prave resnice, ki bi ti pokazala, kaj je po Božjem redu pravilno. - Boljšo plat si začel uvidevati šele potem, ko si pri nekem advokatu spoznal pravice rimskih meščanov. Od tedaj dalje sicer nisi bil več živalski človek, pač pa prvorazreden izigravec zakonov in si goljufal svoje bližnje, kjer je to le bilo mogoče. Vendar je vse to minilo in po tvojem sedanjem spoznanju stojiš zdaj pred Menoj kot boljši človek! Toda ne glede na to vendarle opažam, da je v tebi še vedno veliko mesene čutnosti. Na to te posebej opozarjam in ti svetujem, da se na tej točki zelo paziš. Kajti če boš nekoč zaživel v nekoliko boljšem življenju, se bo tvoje še zelo preluknjano meso začelo oglašati v svoji še zdaleč ne ozdravljeni grešnosti in imel boš težave, da ga boš pomiril in končno popolnoma pozdravil njegovo pregrešnost.

Zato se varuj vsake nezmernosti! Kajti v nezmernosti tiči seme mesene sle! Bodi zmeren v vsem in nikdar se ne daj zapeljati v nezmernost tako pri jedi kot pitju, sicer boš težko krotil tvoje meso! «

VEv III/10

Gospod: »Pravim vam, da človek ne potrebuje prav veliko za življenje na tej Zemlji; toda človekova ošabnost, njegova lenoba, napuh, samoljubje in gospodovalnost potrebujejo nepopisno mnogo in vendar jih nikdar ni mogoče zadovoljiti! Ljudje svojo skrb večinoma usmerjajo k temu in potem seveda nimajo več časa, da bi se ukvarjali s tem, s čimer bi se pravzaprav morali ukvarjati.

Od Adama do Noeta se otroci gora niso nikdar bojevali, ker so imeli le zelo majhne potrebe in nihče ni hotel biti več od svojega brata in starši so svoj ugled pred otroki vedno uveljavljali s tem, da so bili nenehno modri vodniki, učitelji in svetovalci svojih otrok. - Če pa zdaj v Mojem duhu, ki prihaja iz nebes in vas želi spet pripeljati v srečno pradavno stanje prvega človeka in vam pokazati že davno popolnoma

izgubljene poti v Božje kraljestvo, kako torej lahko rečete, da so pogoji, ki jih postavljam, pretrdi in na splošno skoraj neizvedljivi!? Pravim vam: Jarem, ki vam ga nalagam na tilnik, je blag in breme, ki vam ga nudim nositi, je peresno lahko proti temu, kar zdaj dan za dnem prenašate.

Kako daleč v svet so usmerjene vaše skrbi! Ne podnevi ne ponoči nimate ne miru ne počitka! In to samo zaradi sveta in zaradi tega, da ne bi bili kakorkoli prikrajšani v svojem umišljenem sijaju in v svojem udobnem življenju, za ceno pogosto krvavega potu svojih šibkih bratov in sester! Kje naj pri taki skrbi duša sploh še najde čas, da bi kaj storila za prebuditev Božjega duha v sebi!? Da, vaše duše in duše milijonov ne vedo več niti tega, da so nosilke Božjega duha, kaj šele, da bi ob svojih neskončnih posvetnih skrbih hotele in želele narediti kaj koristnega za osvoboditev in osamosvojitev duha.

4. Namen bolezni, trpljenja in bolečin

VEv IX/158

Za človeka zaradi njegove duše ni vedno koristno, če živi na zemlji popolnoma zdrav. Kajti če je njegovo meso preveč zdravo, se tudi lahko vzburi za različne čutne užitke in tudi duša postane bolj dovzetna za poželenje, kot če je njeno meso bolešno in šibko. Zato je telesna bolezen na tako rekoč straža pred vrati notranjega življenja duše...

Ne želim [sicer], da bi nekdo moral z bolnim telesom prestajati to zemeljsko življenje kot preizkušnjo svobodne volje. Ker pa ljudje ne upoštevajo starega nasveta Moje ljubezni in Mojega reda, temveč delajo, kar ne bi smeli delati, so torej tudi sami ustvarjalci vseh težav svojega telesa in svojih duš.

Jaz pa zaradi človeške lahkornosti in slepote po njihovi lastni krivdi ne morem obrniti Svojega reda, ki edini zagotavlja obstoj vseh stvari. Kdor ve, da njegovo telo občuti bolečino, če ga tepejo ali zbadajo, pa se kljub temu tepe in zbada, ta je vendar sam kriv, da njegovo telo pri tem občuti velike bolečine. Kajti zaradi neslane neumnosti ljudi, ne bom nobene duše opremil z brezčutnim telesom in ne bom naredil, da zaradi breztežnosti ne bi bilo treba pasti s strehe.

IK. 27.11.1883

Ljubi Moj otrok! Glej, zdaj moraš spet zapisati, kar ti bom povedal, in sicer najprej besedico za tistega bolnega otroka, ki Me v srcu sprašuje: Zakaj me je morala doleteti ta bolezen?

Glej, kar se tiče tega vprašanja, ti lahko rečem samo toliko, da ima pri Meni vse svoj moder in dober namen in da se nič ne zgodi brez Moje volje. Celo v najmanjših, najneznatnejših stvareh lahko odkriješ Moje čudovito gospodarjenje, koliko bolj šele tam, kjer gre za človeško življenje, ki ni izpostavljeno slučaju ali slepemu naključju, temveč leži v rokah ljubečega Očeta. O tem ti Moj ljubi otrok še nisi resno razmišljal, da nad vsemi človeškimi usodami deluje zvesta očetovska roka, sicer ne bi mogel vprašati: »Zakaj torej?«

O otrok, »zakaj« je zgolj v Moji roki in edino Jaz vem, zakaj te vodim ravno tako in ne drugače - ker je samo tako koristno za tvoje večno dobro in Mi drugače ne bi ostal zvest in ne bi mogel postati Moj otrok!

Ali zdaj razumeš tisti »Zakaj tako?«, otrok Moj? Ali si sedaj zadovoljen s svojo usodo, ki bo iz tebe naredila Božjega otroka? Kajti večjega za Moje otroke ni!

Zato se veseli krasne velike usode, ki ti je dana in ti je omogočila to doseči preko

trpljenja, ki ga moraš z vero prenašati, dokler ti ga ne odvzamem! - Potem se Mi boš zahvalil, ne, da sem te odrešil trpljenja, ne, zahvalil se Mi boš iz dna svojega srca, da sem te spoznal za vrednega trpljenja in sem te v kratkem času približal pravi svetlobi.

B 111/72

»O Gospod, Ti sveti in najljubeznivejši Oče in Stvarnik vseh angelov in ljudi! Glej, življenje na Zemlji za preizkušanje duha bi samo po sebi vendar popolnoma ustrezalo svojemu vzvišenemu cilju, samo če s tem življenjem ne bi bila povezana neka skrajno neprijetna stvar; ta stvar pa je občutek za strahotno bolečino!

Zakaj neki mora biti to telo sposobno občutiti bolečino? Zakaj mi mora povzročiti bolečino, če se ob kaj zadenem ali če kam padem ali se urežem, uščipnem ali vbodem? Zakaj se morajo v telesu celo pogosto razviti različne nadvse nadležne bolečine? Zakaj me mora ogenj tako neznosno peči in zakaj morajo ženske rojevati v velikih bolečinah? Glej, Ti ljubi, Sveti Oče, tega nikakor ne morem odobravati v življenjski sferi in od Tebe,

Stvarnika, bi rad izvedel vzrok za ta žalostni pojav. Kajti z veliko zanesljivostjo domnevam, da življenje duha sploh ni sposobno občutiti bolečine. Zato bi bilo pač življenje telesa prav tako lahko nezmožno občutiti bolečino! - Ali imam prav ali ne?«

Gospod: »Sin Moj, reci Mi v svojem srcu: Ali bi si bilo mogoče zamisliti življenje, ki naj ne bi bilo sprejemljivo za vse vrste občutkov? Če ne bi imel občutka, ali bi potem živel? Recimo, da bi človek vse vtise občutil samo kot dobrodejne. Ali se človek potem ne bi kmalu uničil, ko bi njegovo telo kar naprej dobivalo sunke, udarce, vbode, vreznine, opekline?! In preden bi minilo leto, od celega telesa zagotovo ne bi ostal niti en sam ud. Brez vsakršnega občutka - ali dobrodejne ali boleče vrste - pa je le popolna smrt. Bolečina je torej največji dobrotnik in najzvestejši varuh življenja, brez katerega si nikakor ne bi bilo mogoče zamisliti obstoječega življenja!

Vrhu tega ti je bilo tako ali tako dano telo brez bolečin! Če ga boš vzdrževal v skladu z Mojim redom in boš pozoren pri ležanju, sedenju, stoju, hoji in teku, boš svoje življenje preživel popolnoma brez bolečin. In če boš zmeren pri jedi in pijači, ti bodo prihranjene tudi notranje bolečine. In če ne boš preveč odvisen od početja mesa, nikdar ne boš izkusil, kaj je bolečina v udih!

Bolečina je najbolj samoumevni dodatek življenja, brez katere ne bi imel čutov! Bolečina je pravzaprav občutenje in zaznavanje ljubezni. In ko ta pride iz svojega reda, to občuti v obliki bolečine, red pa vedno zazna kot nadvse prijeten občutek.

Zato si ne želi, da bi se znebil bolečine; kajti ona je najzvestejši stražar tvojega življenja in bo nekoč postala tudi združevalka in zbiralka in popolna rešiteljica življenja tvojega duha.«

VEv X/112

Gospod: »Opazuj človeka na tem svetu, ki je telesno popolnoma zdrav! Ker je človek tako zdrav, to zlorablja z raznimi nezmernimi užitki, ki razveseljujejo njegove čute in z nepotrebnimi napori.

K njemu pridejo sicer zelo izkušeni ljudje in mu pravijo: »Prijatelj, ne zlorablaj tako silno svojega zdravja! Z nenaravnim in nespametnim načinom življenja ga boš kmalu izgubil; in ko bo enkrat izgubljeno, ti ga v celoti ne bo povrnil noben zdravnik in nobeno zdravilo več in potem boš vse nadaljnje življenje ostal hirajoč in bolehen človek!« - Zdrav človek pa se ne ozira na to, temveč še naprej dela enako kot prej.

Čez nekaj let pa se ga loti prav huda telesna bolezen in sprva čisto ponori zaradi te

njemu nadvse nadležne bolezni in pokliče zdravnike. Tem se posreči, da ga spet ozdravijo, čeravno ne popolnoma, vendar pa do precej znosnega stanja. Zdravniki pa mu po ozdravitvi popolnoma resno rečejo: »Priatelj, zdaj pa bodi pameten in ne živi več na takšen način kot doslej, sicer bo nadte prišla še veliko hujša bolezen, kot je bila ta in ti bo potem težje pomagati kot tokrat!«

Ozdravljeni nekaj časa res upošteva ta nasvet; potem pa ga znova zamika poželenje. In tako spet začne z nerednim življenjem. In čeprav že občuti prav krepka opozorila, da bo ponovno močno zbolel, tega vendarle ne upošteva in greši naprej proti svoji že tako in tako zelo oslabiljeni naravi. Tako tudi nujno zapade v še hujšo bolezen in se ga lotijo nepopisne bolečine. Spet pridejo zdravniki in ga skušajo pozdraviti. Toda tokrat jim to ne uspe tako hitro in pozovejo ga k potrpljenju; zakaj, ker ni upošteval njihovega nasveta, mora zdaj pripisati sam sebi, da je zaradi svoje stare lahkomišelnosti zapadel v še hujšo in dlje trajajočo bolezen.

Ta človek mora zdaj trpeti celo leto in ves oslabi in obupa; po enem letu pa se mu spet nekoliko izboljša in pri vsem, kar mu je sveto, prisega, da ne bo nikdar več preziral nasveta zdravnikov in tudi drugih modrih in izkušenih ljudi.

Da, ta druga, zelo grenka izkušnja, je človeka že precej pomodriła in naredila previdnejšega, in spet pride k močem. Ko pa se potem spet počuti popolnoma dobro, sam pri sebi misli: Hej, če si samo enkrat spet privoščim enega od starih užitkov, mi to gotovo ne bo nič škodilo! To pač stori samo enkrat in pri tem odnese celo kožo. Toda, ker jo je tokrat dobro odnesel, si zopet misli: No, ker mi to ni škodovalo, mi gotovo ne bo škodovalo tudi drugič ali tretjič! In greši drugič, tretjič in tudi četrtič.

In glej, stara bolezen ga spet za nekaj let tako vrže v posteljo, da mu noben zdravnik ne more več pomagati tako kot prvič in drugič!

Čez štiri dolga leta najhujšega trpljenja mu postane lažje, bolj zaradi tega, ker se je navadil na trpljenje kot zaradi zdravljenja, in šele sedaj uvidi, da je bilo vse njegovo trpljenje Božja milost, po kateri je bil toliko ozdravljen svoje lahkomišelnosti, da je skozi to svojo dušo vendarle mogel negovati čisteje in Bogu bolj všečno. Kajti zaradi telesnega trpljenja postane človekova duša ponižnejša, potrpežljivejša in resnejša ter pridobi na duhovni moči, da bi lahko postala gospodar čutov mesa.«

J.L., 13.10.1842

Samo spet piši, ker že vem, za kaj gre! - Ljubi Moj A. Z. O. W., glej, ura, ob kateri si bil telesno rojen, Mi je dobro znana. Takrat sem te Jaz blagoslovil in te zdaj spet blagoslavljam, da bi vedno ostal zdrav v duhu kot tudi v telesu, kolikor je potrebno v tvoje dobro. Nikar pa ne daj preveč na telesno zdravje! To duhu bolj škoduje, kot koristi.

Poglej svež, zelen oreh na drevesu; dokler ta ostane trden, svež in zelen, toliko časa tudi jedro ne dozori. Ko pa zunanja, zelena lupina okoli oreha začne rjaveti, se sušiti in postajati ohlapna, potem je to znak, da je oreh znotraj lupine dozorel. Iz tega razloga pustim, da Moji vedno tudi telesno tu in tam nekoliko bolehajo, da se v preveč zdravem stanju telesa vendarle ne bi preveč pomešali s svetom. Kajti, če je kdo telesno zdrav kot dren, potem se ga niti ne dotakne misel, da bo nekoč moral zapustiti ta varljivi svet. Saj tedaj mu je vse na svetu kar preveč všeč - vsaka rožica, vsak grižljaj, vsaka vlačuga, vsaka pokrajina -, in njegova najbolj goreča želja je samo ta, da bi večno živel na Zemlji, in da ga nikdar ne obide sveto domotožje po večni Očetovi hiši v nebeškem kraljestvu.

Če pa njegovo telo zboli, tedaj se človek spomni, da mu na Zemlji ne bo obstanka in

kdaj pa kdaj vendarle nekoliko boječe pomisli, kaj bi morda bilo ali bi utegnilo priti po telesni smrti. In to je za duha že bolj zdravilno kot vse še tako nedolžne zabave ob svežem in vseskozi zdravem telesu.

Glej, če bi sina rad poslal v tujino in bi se mu tam izvrstno godilo, misliš, da bi se vrnil domov? Ali meniš, da bi mogoče dobil domotožje po očetovi hiši? O ne, o tem si lahko prepričan! Zakaj rekel bo: »Moral bi biti pravi norec! Tu imam vendar vse, kar si lahko poželi moje srce, in povrhu vsega mi še ves čas izkazujejo čast, kamorkoli pridem; če pa bom prišel domov, bom moral, proseč za vsako malenkost, priti k očetu in ta bo potem šele dolgo premišljeval, ali bi mi dal to, za kar sem prosil, ali ne. Tu sem ugleden gospod in sam svoj, tam, doma, ob strani svojega očeta, sem nihče. Zato ostanem tu!«

Če pa se sinu v tujini godi precej slabo ali pogosto celo bedno, tedaj bo kmalu naredil enako kot Izgubljeni sin! Zato ti tudi Jaz danes govorim to, da bi se takrat, ko te prizadenem z majhnimi telesnimi nevšečnostmi, spomnil na to in vedel, da so tovrstne telesne nevšečnosti samo vstopnice, s katerimi Svoje otroke spominjam na njihovo Očetovo hišo in na njihov povratek domov, da se vendar ne bi preveč za stalno naselili v tujem svetu!

Ne bom te pa zato še tako hitro odpoklical iz tujine, temveč te bom samo spomnil na tvojo domovino! - Da bi po tem uravnaval vse neprijetnosti svojega zemeljskega življenja, to ti želim Jaz, tvoj Sveti Oče, tako danes kot vedno v vsej polnosti Svoje ljubezni in milosti. Zato to čim bolj živo upoštevaj! - Amen.

5. O bistvu obsedenosti

VEv VIII/32

Gospod: »Obstajajo ljudje, ki se jih za nekaj časa - samo po mesu - polastijo hudobni duhovi, ne da bi s tem mogli škodovati duši takega obsedenega. Hudi duhovi, ki se polastijo mesa takega obsedenca, so duše umrlih ljudi, ki so nekoč na svetu živeli pokvarjeno in sicer ob zavedanju, daje njihovo početje slabo.

Do obsedenosti pa pride samo pri tistih ljudeh, pri katerih je vera v Boga in v nesmrtnost duše [šibka] ali je sploh ni. Ta dogajanja, ki so sama na sebi videti zla, so dopuščena v mračnih časih, da bi bili neverujoči grobo opozorjeni, da je njihova nevera ničeva in da po odpadu telesa zanesljivo obstaja posmrtno življenje človekove duše in prav tako Bog, ki tudi v onostranstvu zagotovo kaznuje zlobo in neumnost ljudi.

Hudi duh, ki se polasti človekovega mesa, doživi kljub svojemu zlobnemu šopirjenju ponižanja, ki jih komaj prenese in potem v sebi postane krotkejši in lažji. In tisti, ki so priče takih stanj, so kot s silo iztrgani iz svojega preveč materialnega in temačnega načina življenja, pričnejo premišljati o duhovnem in njihovo dejanje in nehanje se izboljša. In tako ima ta stvar, ki se dogaja pri ljudeh in zelo slabo zgleda, v časih največje verske stiske spet svojo izrecno dobro plat.

Pri ljudeh, ki imajo pravo in svetlobe polno živo vero, se obsedenost nikdar ne pojavi, ker človekova duša in duh v njej tudi telo tako prepojita, da noben tuj in morda tudi še hudoben duh ne more prodreti v čisto in poduhovljeno meso. Toda pri človeku, katerega duša je postala temna, mesena in materialistična in zaradi tega tudi plašna in boječa, bolna in šibka, tako da se tujemu vsiljivcu ne more upirati - se pa tudi lahko zgodi, da hudobne duše, ki se po izstopu iz telesa zadržujejo in rogovilijo večinoma na tistih nizkih področjih te Zemlje, kjer v telesih žive ljudje njihove sorte, tu in tam prodrejo v telo kakšnega šibkega človeka, se naselijo

največkrat v čutni spodnji del trebuha in se kot tuji in zli duhovi preko mesa obsedenca pričnejo izražati navzven.

Obsedeni pa nikoli ne utрпи škode na duši. In tako obsedenost ni nekaj tako hudega, kot se to zdi ljudem.

Kjer boste odslej naleteli na take obsedence, polagajte nanje roke v Mojem imenu, in zli duhovi bodo obsedenega zapustili. Če pa boste kje naleteli na koga, ki bo obseden od [posebno] trdovratnega duha, temu zagrozite in potem bo takoj ubogal tistega, ki mu bo zagrozil resno in v polni veri v Moje ime! - Kajti tam, kjer ljudem pridigate Moj nauk, tam ni več potrebno, da tudi hudiči dvigujejo pri ljudeh padlo vero iz mesa obsedenega. Kjer angeli poučujejo, tam morajo biti hudiči pregnani!

VEv II/169

Peter: »Gospod, marsikaj zdaj že razumem, toda obsedenost, posebno nedolžnih otrok, in to, da jih muči tak hudoben prebivalec njihovega telesa pogosto najbolj neusmiljeno, tega ne razumem! Kako more Tvoj red dopustiti kaj takega? - Hčerkica žene, ki je danes tekla za nami, utegne biti stara komaj 13 do 14 let, in kot pravi mati, jo že polnih sedem let na komaj verjeten zloben in boleč način muči hudičevski duh. Zakaj je moralo biti dopuščeno kaj takega?«

Gospod: »To so stvari, ki jih vaš razum zdaj še ne more v osnovi dojeti! Vendarle pa vam bom dal nekaj namigov glede tega!

Zemlja je nosilka dveh vrst ljudi. Duše prve in boljše vrste izhajajo od zgoraj [to pomeni, z neke druge zvezde]. Duše druge in pravzaprav slabše vrste izhajajo pa zgolj od same Zemlje; njihove duše sestavljajo tako rekoč posamezni življenjski delci, ki so kot materija zvezani v masi zemeljskega telesa. Od tod potem prehajajo skozi mineralni svet v rastlinski svet, nato v živalski svet, skozi številne stopnje živalskega sveta in se končno kot potencia, ki sestoji iz nešteti delčkov [atomov] Satanove praduše, izoblikujejo v dušo zemeljskega človeka in se pri spočetjih v ženskih naročjih rodijo v mesu na ta svet, enako kot otroci svetlobe.

Takšni otroci so torej, ker je vse njihovo bistvo vzeto iz Satana, potem tudi vedno bolj ali manj izpostavljeni nevarnosti, da jih obsede kakšen zli duh, to je črna duša hudiča, ki je nekoč v mesu že živel na tej Zemlji. To pa se najrajši zgodi posebno takrat, ko se taka mlada, iz Satanovega dela Zemlje vzeta duša, prične obračati v dobro in nebeško smer. Ker se na ta način iz sfere pekla iztrga en življenjski del, ta celotnemu peklu povzroči neznošno bolečino, zaradi česar ta potem tudi napne vse sile, da bi preprečil tako rano.

Zdaj seveda sprašuješ, kako kaj takega peklu vendar lahko povzroči bolečino? Kajti taka duša bi v primerjavi s peklom vendar morala biti še neizrekljivo manjša in neznatnejša, kot je človeški lasek v primerjavi s celim človekom. In rečem ti, da je ta presoja vsekakor pravilna. Toda zagrabi najmanjšo dlakico na svojem telesu in jo izpuli in pri tem se boš zavedel, da boš, ko boš izpulil dlačico, ne samo na mestu, kjer je bila dlačica, temveč po celem telesu, občutil ostro bolečino, ki bi te spravila v obup, če bi trajala neprestano eno uro.

Na osnovi te razlage, ki sem ti jo zdaj podal, boš lahko že nekoliko globlje uvidel, zakaj na Zemlji prihaja do obsedenosti in bo prihajalo do konca te Zemlje.

Ta obsedenost pa ima za obsedenega tudi nekaj izrecno dobrega. Kajti taka duša, katere telesa se polasti hudič, se zaradi bolečin svojega mesa očitno očisti in obvaruje, da bi hudobnež postal del njenega telesa. Ob pravem času pa tedaj že pride pomoč od zgoraj in posvetna duša je potem v celoti pridobljena za nebesa. -

Povej, ali si zdaj stvar nekoliko dojel!«

Peter pravi: »Da, Gospod, to se mi je zdaj popolnoma razjasnilo. Toda potem bi skoraj bilo bolje, da še tako hudo obsedenemu sploh ne bi pomagali!?!«

Gospod: »Če kdo pride in te prosi za pomoč, mu je nikoli ne smeš odreči! Kajti tu že Moja previdnost poskrbi za to, da prizadeti pomoči ne začne iskati prej, dokler ne napoči tisti čas, ko bo dobil pravo pomoč. Zato tudi ne sme biti odrečena nikomur, ki išče pomoč! - Ali zdaj razumeš tudi to izredno pomembno pojasnilo?«

Peter reče: »Da, Gospod, za to gre samo Tebi vsa zahvala, vsa ljubezen in vsa čast! - Tako torej na svetu ni ničesar, iz česar ne bi tisti, ki se razume na Božje stvari, takoj prepoznal najvišje Božje ljubezni in Božje modrosti!«

Gospod: »Da, tako je to! Zato nikar ne obupajte tudi pri vseh še tako neprijetnih pojavih na tej Zemlji; kajti Oče v nebesih ve za to in tudi najbolje ve, iz katerega vzroka to dopušča! In tako tudi večina bolezni, ki jih ljudje morajo pretrpeti, niso nič drugega kot preprečevanje, da duša ne bo postala eno z mesom.«

VEv IX/128

Gospod: Cestninar Zahej Me je prosil, da mu dam nasvet, kaj naj stori s svojim najstarejšim, že šestnajst let starim sinom, ki je že tri leta blazen in skoraj iz dneva v dan postaja še bolj nor. K sinu je poklical že vse zdravnike, ki jih je poznal in vsi so poskušali ozdraviti sina; vendar vsa njihova znanost in trud nista bila samo popolnoma brezuspešna, temveč je sin bil po vsakem zdravniškem zdravljenju še slabši kot prej.

Tedaj sem Zaheju rekel: »Prijatelj, te vrste bolezni ne pozdravi noben zemeljski zdravnik s svojimi zelišči! Pripelji pa sina semkaj in videl boš moč Božjega veličastja!« Tedaj je Zahej ukazal svojim hlapcem, naj sina, dobro zvezanega, pripeljejo iz njegovega zaprtega prostora.

Hlapci so tedaj rekli: »Gospod, pred temi tujimi gosti bo to slabo izgledalo; kajti prvič zdaj skoraj neprenehoma divja in drugič smrdi huje kot kuga, ker se kar naprej maže s svojim blatom!«

Tedaj sem rekel: »Le pripeljite ga semkaj, zakaj Jaz ga hočem videti in ozdraviti!« Hlapec, ki je v hiši veliko veljal, je rekel: »O prijatelj, tega lahko ozdravi edino Bog, na tej Zemlji pa noben človek več! Če boš tudi tega pozdravil, potem nisi človek, temveč Bog!«

Rekel sem Jaz: »To naj te ne skrbi, ampak stori, kar ti je ukazano!«

Tedaj so hlapci šli in so privedli sina, pred katerim so se vsi Moji apostoli zgrozili in so rekli: »S tem je še hujše kot tisto, kar smo videli v deželi Gadarejcev!«

Toda Jaz sem se dvignil, zapretil hudobnim duhovom v sinu in jim ukazal, naj ga pri priči za vedno zapustijo. Še enkrat so sina stresli in ga v podobi številnih črnih muh zapustili, nakar je bil popolnoma zdrav.

Jaz pa sem nato rekel hlapcem: »Zdaj ga odpeljite ven k vodnjaku in ga očistite! Dajte mu tudi čisto obleko in ga spet pripeljite sem, da bo z nami jedel kosilo!«

To se je tudi zgodilo. In ko je bil sin zdrav in čist za našo mizo, so prišli v našo sobo vsi v hiši stanujoči sorodniki in znanci in se niso mogli dovolj načuditi tako hitremu sinovemu ozdravljenju. In Zahej se Mi je na vse pretege zahvaljeval za to ozdravljenje.

Glavni hlapec pa Mi je rekel: »Gospod, Ti nisi človek, tako kot smo mi, temveč si pravi Bog, ki Ga bomo mi ljudje zmeraj in vedno častili!«

Ko je hlapec še tako govoril, so na mizo postavili tudi kosilo in pričeli smo jesti.

Medtem ko so jedli in pili, je nekaj ljudi spraševalo ozdravljenega sina, ki je sedaj izgledal popolnoma svež in vesel, ali je v času svojega bolezenskega stanja trpel tudi velike bolečine.

Ozdravljeni sin pa je odgovoril: »Kako bi mogel zdaj to vedeti?! Saj sem bil toliko kot mrtev, nisem imel nobenega občutka in nisem vedel za nič okoli sebe! To pa vendarle vem, da sem bil nenehno v snu in sem se v lepi pokrajini pogovarjal z dobrimi ljudmi.«

To je prisotne začudilo in jim ni šlo v glavo. In Zahej Me je vprašal, če bi to bilo mogoče in zakaj Bog kaj takega dopušča.

In rekel sem Jaz: »Priatelj, o tem zdaj ne bova izgubljala veliko besed! Pri takšnih boleznih se duša potegne nazaj v srce in eden ali tudi več hudih in nečistih duhov biva v preostalem telesu in počnejo z njim, kar hočejo, vendar pa duša, ki počiva v srcu, od tega ničesar ne zazna.

Take obsedenosti so dopuščene zaradi tega, da bi ljudje, pri katerih je vera v Boga in v nesmrtnost duše skoraj popolnoma ugasnila, vendarle pričeli spet misliti na kaj duhovnega in začeli tudi verovati. Saj je tudi vaša vera že postala šibka in zato vam je bila ta lekcija zelo potrebna pred Mojim prihodom v to hišo.

Če bi Jaz prišel prej, Mi ti sam ne bi tako verjel, kot Mi verjameš zdaj. In če tvoj sin, ki si ga tako visoko čislal, ne bi prišel v težave, bi te ponos in napuh tako izpridila, da bi iz tebe postal pravi hudič med ljudmi, iz tebe bi izginila vsa vera in ljudi bi imel zgolj za stroje, ki bi bili zate vredni samo v primeru, če bi ti skoraj zastonj služili in ti pripomogli k še večjim bogastvom.

Ko pa je tvoj sin, tvoj ljubljenec in tvoj največji ponos, tako zbolel, kot sem ga Jaz zdaj tu našel, se je čutenje tvojega srca popolnoma spremenilo. Spet si pričel misliti na Boga in verovati vanj in tvoje srce je postalo ponižnejše. Seveda si se še vedno zatekal k vsem zdravnikom, ki si jih poznal, kristjanom ali Judom in si jim veliko plačeval. Toda ko si videl, da tvojemu sinu ni mogel pomagati noben zdravnik, tudi ne noben Esen in še

manj kakšen čarodej, si se užalostil in si začel resneje razmišljati, zakaj te je Bog, če sploh obstaja, udaril s tako težavo.

Spet si začel brati Sveto Pismo in tvoje ravnanje in obnašanje do tvojih bližnjih se ti je vedno bolj in bolj zdelo nepravilno in zato si tudi obljubljal Bogu, da boš resnično večkratno spet popravil vse krivice, ki si jih storil.

Ko so taki nameni v tebi postajali vedno resnejši in resničnejši in ti je postalo jasno tudi to, da ti lahko pomaga edino vsemogočni Oče v nebesih, tedaj sem tudi Jaz kmalu prišel v te kraje in slišal si, kaj sem naredil s slepcem.

Tedaj se je tudi tvoja vera v Boga okrepila in postala bolj živa, medtem ko si od mnogih slišal pričevanje o Meni, ki ti je odvzelo vsak dvom o tem, da nisem le prerok, temveč Sam Gospod. In glej, tako si toliko dozorel, da sem Sam prišel k tebi in s Svojo oblastjo pomagal tvojemu sinu.

Če to zdaj dobro premisliš, ti bo jasno, zakaj Jaz dopuščam različne težave pri ljudeh, v katerih srcih še ni popolnoma ugasnila vsaka iskrica nebeškega življenja.

Vendar popolnoma pokvarjeni in zgrešeno življenje živeči ljudje, ki niso več vredni Mojega opozorila, takšnih korekturnih dopuščanj seveda nimajo, kajti pri njih ne učinkujejo več, in kažejo hudobnim duhovom, da so od njih samih še bolj hudobni. Ta vrsta ljudi na Zemlji použije svoje materialno življenje; po tem življenju pa jih pričakuje njih lastno sodišče, ki je druga in večna smrt.

Pri komer dopustim še razno trpljenje in žalost, temu tudi v pravem času pomagam.

Kogar pa pustim, da nemoteno še naprej uživa svoje zemeljsko ponosno in razkošno udobno življenje, ta svojo sodbo in svojo večno smrt že nosi v sebi in s seboj. In tako zdaj tudi veš, zakaj marsikateri za svet velik oblastnik in bogataš lahko nekaznovano greši in počenja grozodejstva do svoje telesne smrti.

V tem svetu pa sem Jaz za vsakogar postavil določeno mero, tako v dobrem in pravem kot tudi v hudobnem in napačnem. Če je dobri s svojo vnemo v celoti dosegel to mero, potem je zanj konec vseh nadaljnjih skušnjav in v popolni svetlobi nebes napreduje od ene stopnje popolnosti življenja do naslednje še višje in tako naprej v neskončnost.

III. DEL

O zdravilni pomoči

1. Pomoč s priprošnjo

I. K. L. 12. 2.1894

Da, otrok moj, uslišal bom tvojo prošnjo in se bom usmilil bolnice. Okrepil jo bom in potolažil in ji pomagal. Ti pa moraš ohraniti dejavno ljubezen in se v priprošnji ne smeš utruditi, dokler njen duh ne bo dovolj močan, da se bo rešil bremena, ki pritiska nanj.

Tu lahko učinkuje samo priprošnja, združena priprošnja iz čiste ljubezni do Mene. Karkoli drugega je zaman in bolnice ne bo osvobodilo njenega trpljenja.

Glej, tvoja naloga je zdaj to, da se uriš v priprošnji! Delaj to zelo marljivo, vztrajno in z vso ljubeznijo svojega srca in kmalu boš sama na sebi občutila blagoslov, bolnica pa bo našla mir v svoji duši...

Veruj v Tistega, ki je mogočen v šibkih in mladoletnih! Vse bolj prepoznavaj svojo ničnost, da Jaz v tebi postanem vse in bo Moj duh lahko deloval v tebi! - Amen.

2. Zdravljenje le z Božjo vodjo

VEv V/75

Glavni vzrok vsakega (telesnega) občutka bolečine - ki pa jo vedno občuti le duša, nikoli meso - je pritisk, ki ga meso, ki je postalo preleno in zato tudi pretežko, izvaja na enega od življenjskih delov duše.

Zato je začasno mogoče ozdraviti vsako bolezen, če znaš olajšati telesno maso. Toda za starost mesa pa ni več olajšanja, čeprav bo človek, ki živi po dobrem redu, še v zelo visoki starosti vedel malo povedati o bolečini. Njegovo meso bo do zadnje ure ostalo še popolnoma poslušno in gibko in duša se bo lahko komaj opazno izvila iz mesa po najpravilnejšem in najboljšem redu. Sama si sicer celo v najvišji starosti ne bo ravno želela ločiti se od mesa; ko pa jo bo iz nebes dosegel zanjo razločen osrečujoč klic: »Pridi iz svoje kletke v najsvobodnejše, večno, resnično življenje!«, pa ne bo niti za sekundo oklevala zapustiti svoje trhle zemeljske hiše, da bi izstopila ven na svetlobne poljane pravega, večnega življenja.

Torej, tega [naravnega zemeljskega konca življenja] ne boste nikdar sposobni preprečiti s kakršnimkoli zelenjavnim sokom in tudi ne z močjo Mojega imena, ker to ne more biti volja Mojega duha. Z močjo Mojega imena pa boste sposobni zares delati čudeže, vendar samo po Moji volji, ki se vam bo v vaših srcih dala jasno prepoznati, nikdar pa proti Moji volji. Zato si morate tudi predvsem Mojo voljo, ki je

prava Božja volja, privzeti povsem za vašo voljo. In potem bo nemogoče, da se vam ne bi posrečilo tisto, kar boste hoteli iz Mene in potemtakem iz Mojega večnega reda.

Zato ne more biti govora o tem, da kdo morda nikdar ne bi umrl zaradi moči, ki vam je bila podeljena v Mojem imenu in z Mojim imenom. Nikomur pa ne odklanjajte ozdravitve, če vam bo Moj duh v srcu rekel: »Temu bo pomagano!« Če pa duh pravi: »Tega bom pustil v mukah njegovega mesa, da se bo njegova duša naveličala hlapčevati poželenju mesa!«, tega pustite in ne ozdravite njegove telesne bolezni - kajti pretrpeti jo mora zaradi ozdravitve svoje duše!

3. Pogoji za Božjo pomoč

I. K. L. 8. 5.1894

Ljubi moj sin! Tvoj Oče usliši tvoje moledovanje in pride k tebi po besedi iz Svojih ust, da bi te okrepil, te spet vzravnal in te na novo oživil.

Glej, prosil si Me, naj ti pomagam, te odrešim tvojih bolečin in ti omogočim, da v srcu najdeš mir. - Zakaj pa si, otrok moj, v sebi tako nemiren? - Zakaj ne iščeš svojega miru v Meni in Moji ljubezni?

O pridi, vrzi se na Moje zveste Očetovske prsi in pozabi svojo bolečino ob spominu na Tistega, ki je zaradi tebe prenašal še veliko večje bolečine! Tisti, ki je nosil grehe sveta in vse prevzel nase, ta jemlje nase tudi tvoje bolečine in tvoje grehe in te ozdravlja vseh tvojih tegob.

Vendar moraš priti k Njemu z otroško vero, s pravo ljubeznijo in z vso ponižnostjo svojega srca in moraš najprej prositi za odpuščanje tvojih grehov - šele potem ti bom Jaz lahko v celoti pomagal.

Dokler ne spoznaš svojega lastnega srca in se ga ne naučiš raziskovati, da bi izvedel, kaj je v njem skrito, toliko časa ne boš razumel Mojega delovanja niti spoznal Mene kot svojega Očeta.

Prizadevaj si torej predvsem za pravo samospoznanje! To je prvi korak k izboljšanju tvojega trpljenja, ki ima svoj sedež v živčnem sistemu in ga je zato mogoče ozdraviti s čim bolj enostavnim naravnim načinom življenja. Izogibaj se predvsem poživljajočim pijačam, kot sta alkohol in kava, in vzdrži se uživanja mesa, potem se bodo bolečine zmanjšale in tvoj nemir bo izginil, čim Me boš v srcu zaznal in spoznal kot svoje najvišje dobro.

Tako si uravnaj Moj sin in bodi pozoren na glas svojega srca; ta te bo učil in ti dal navodila v vseh stvareh.-

4. Nebeški zdravilni nasvet: Zvestoba Bogu

J.L. 27. 9.1847

Piši torej, kot si želiš, spet enkrat nekaj malega za svojo malo Marto, ki je tudi Moja Marta in Moja ljubljena hčerkica, ker cenim Mene in tebe bolj kot nekateri od njenih bratov in sester, ki se bolj brigajo za izredno in duhovno zabavno kot za koristnost ljubezni tega Mojega velikega duhovnega darila. - Zato tej naši Marti torej piši:

Poslušaj, hčerkica Moja! Jaz, tvoj Gospod in tvoj Oče, te nadvse ljubim, zato sem te tudi osvobodil vseh tvojih telesnih bolezni, da zdaj kar pokaš od samega zdravja. In Moje veselje pri tebi je, da kljub temu ne pozabljaš na Mene, tako kot nekateri drugi, ki sem jim tudi pomagal; ko so ozdraveli, so se začeli veseliti sveta, tako da so Me potem kmalu tako pozabili, kot da niti najmanjše zahvale ne bi bili dolžni Meni, temveč vse le svoji naravi in posvetnim zdravnikom.

Ti, Moja ljuba hčerkica, pa še naprej ostani v enakem razpoloženju svojega srca in

nikdar se ti ne bo treba pritoževati zaradi pomanjkljivega zdravja in čim bolj Mi boš z vsem srcem ostala zvesta, toliko bolj se boš lahko veselila Moje ljubezni in milosti.

In glej, ta zvestoba ti ne bo ničesar vzela, kar si tvoje srčece sicer pošteno želi; samo tvoje želje bo blagoslovila in jih poživila, da bi se čim prej v celoti izpolnile. Kajti glej, nihče Mi iz zaklada svojega srca ničesar ne da, da tega ne bi dobil v polni meri desetkratno in stokratno povrnjeno!

Ker pa Me ljubiš iz vsega srca, se moraš čim skrbneje vzdržati še nekaterih majhnih preostalih navad, ki škodujejo tvojemu telesu, pa boš vedno bolj in bolj zdrava in vesela. Sicer ni greh, če od časa do časa poduhaš odprto dozo s tobakom ali se včasih pretesno prepasaš; tako tudi nekatere druge tvoje navade niso ravno grehi. Ampak glej, te stvari niso dobre za tvoje telo. In če telo ni v redu, tudi duša kmalu postane žalostna in za razvoj duhaje to še slabše.

Glej, če bi se mnogi neumni ljudje držali Mojih zapovedi - kar bi jim bilo mnogo lažje, kot upoštevati zakone njihovih lastnih neumnih posvetnih navad -, potem na Zemlji ne bi bilo nobenih bolezni. Ker pa neumni ljudje dajo več na svoja pravila in na stare slabe navade kot pa na Moje zapovedi, ki niso nič drugega kot čista ljubezen, so tudi sami povzročitelji tisoč nesreč in bolezni, ki jih morajo trpeti in zaradi katerih pogosto telesno in duhovno umrejo.

Če bi opustili svoje norosti in bi se ravnali po zakonih Mojega reda, bi lahko dočakali visoko in zdravo starost in telesna smrt bi bila zgolj sladko uspavanje starega telesa in najbolj veselo in blaženo prebujenje duše in duha v večno življenje!

Vzemi si k srcu te besedice, Moja najljubša hčerkica! Tako se boš vedno veselila najboljšega telesnega in duhovnega zdravja in Moja ljubezen in Moja milost bosta vedno v polni meri pri tebi, v času in v večnosti. Amen. - To ti pravim Jaz, tvoj sveti, najljubeznivejši Oče. - Amen.

5. Zaupanje in poslušnost boljša kot zdravilo

J. L. 26. 4.1842

Pravim ti, ta dragi zdravnik bo tvoji ženi bolj malo pripomogel do ozdravitve, ker Jaz nikdar ne blagoslavljam dejanj ljudi, ki hlepijo po denarju, svetovljanstvu in slavi.

Če bi Mi tvoja žena bolj zaupala in bi bila stanovitnejšega srca, bi ji bilo že zdavnaj bolje. Ker tega ne upošteva, je potem tudi prav, da občuti, kakšno pomoč nudi svet! Dokler pa se nekdo nahaja v zaščitniških rokah sveta, mu ne morem in ne smem podati Svojih rok. Kajti čeprav bi komu mazilil telo z najbolj zdravilnimi balzamičnimi olji, pa bi se ta potem umil z umazano vodo in pri tem jedel latinsko posvetno blato, kako naj bi se mu pač izboljšalo?

Pravim ti pa, če bi vzela dober smolnat obliž in bi ga v Mojem imenu položila na podplate nog, nato na meča, nato na hrbtenico, nato na zatilje in nato še na želodec istočasno in bi pri tem pila svežo vodo in jedla preprosto, dobro hrano, ki ne bi smela biti premastna in ne pretrda, kot na primer koruzno kašo v sveži mesni juhi in tudi nekaj mesa z lahko prikuho - tedaj bi bila že zdavnaj bolj zdrava kot pa od vse latinske hudičeve nesnage!

Če pa že mora zaradi sveta imeti zdravnika, tedaj naj ostane pri prvem in starejšem, vendar ne pri takem, ki jo mora šele preskušati z zdravili! - Amen.

6. Očetova beseda in molitev prosilca pomoči

G.M. 11.1.1871

Ker Me prosiš, da bi temu bratu olajšal njegovo trpljenje, piši torej zdaj in mu reci: Dobro vem, kaj mu manjka - in on ve, zakaj mu manjka. In zato nama ni potrebna splošna spoved. Ker pa Me že dolgo časa - zbehan zaradi svojega brezmočnega stanja - prosi za pomoč, mu bom odpustil in mu pokazal pot, kako od Mene lahko dobi pravo pomoč in kaj mora najprej storiti sam zase, da bo Moj blagoslov obrodil sad. - Poslušaj torej!

Pri njegovi bolezni je glavna ovira [za ozdravljenje] nedejavnost gibalnih živcev. Za odstranitev tega se mora živce prehranjevati z boljšo krvjo in k temu spada zanj morda težka, pa vendar potrebna naloga, da se odpove svojim glavnim razvadam. Kajti Jaz ne morem izboljšati njegove krvi, če sam vsak trenutek prispeva k njenemu zastrupljanju s tobakom in kavo ...

Ker pa je tudi pri vaših človeških zdravilnih sredstvih in zdravnikih zaupanje glavni vzvod za učinkovanje danega zdravila, mora tudi on vse svoje zaupanje podariti Meni kot prvemu zdravniku sveta. Z gorečo molitvijo mora vso svojo usodo položiti v Moje roke in nato potrpežljivo čakati, kako in kdaj bom omogočil zaželeno olajšanje.

On tudi zdaj moli - ampak to ni taka molitev, kot jo hočem Jaz in kije Meni prijetna. Ne sme biti mehanična. Biti mora, ustrezno Meni, duhovna molitev. Samo tako prodre do Mene. Moliti mora s srcem, ne pa z ustnicami.

Da pa bi našel pot do take molitve, mora pred tem nekoliko razmisliti o vsem svojem življenju, mora opazovati, kakšen odnos je imel v preteklosti do Mene, kako je spoštoval ali pa preziral Mojo milost; kako je končno po tako številnih prestopkih proti Meni, proti svoji duši in nazadnje tudi proti svojemu telesu prišel do stanja, v kakršnem se nahaja zdaj.

Če se bo na to zares iskreno pokesal, če bo jasno uvidel, kako zelo in kako pogosto je grešil proti Meni, če bo potem dojel, da bi za njegove napake lahko prišla še hujša kazen - potem naj Me ponižno prosi, naj Mi odkrito prizna svojo krivdo, naj prizna, kako malo je zaslužil prizanesljivost svojega Očeta, ki mu še sedaj v visoki starosti, ponuja roko, da bi rešil že davno izgubljenega sina.

Ko bo tako skesan stal pred Menoj in vse prepustil Moji milosti in Moji naklonjenosti, tedaj bom vlil novo življenje najprej v njegovo dušo in skozi njo v njegovo telo. In ko bo sveto obljubil, da bo zdaj opustil vse posvetne ideje in bo iskal samo svojo duhovno srečo, bo potem kmalu občutil, kaj pomeni, zaupati svojemu nebeškemu Očetu, ki tako kot zemeljski oče nikdar ne bo zavrnil milo prosečega otroka.

Pot pred njim je zdaj odprta! Če bo hotel hoditi po njej, bo kmalu doživel zanj dobre posledice. Če pa sta njegovo samoljubje in njegova posvetna ljubezen močnejša, bo moral sam sebi pripisati posledice svoje izbire.

Svobodnega človeka sem ustvaril in pustiti moram, da ostane svoboden. Sam je gospodar svoje usode in lahko izbere ali pot navzgor ali navzdol. - Amen.

Najljubeznivejši Oče! Že dolga leta ležim tu nepokreten, v breme sebi in svojcem, živ očitek mojega lastnega preteklega življenja. - O Ti najljubši, najbolj milosten in najbolj prizanesljiv Oče in Gospod, ki si me tako dolgo potrpežljivo gledal, kako lahkomišno in brez premisleka sem polagoma uničeval svojo posvetno eksistenco in svoje telo. S kakšno vestjo naj stopim pred Tebe, če pomislim, da nisem onesrečil samo sebe, temveč tudi svojo življenjsko družico in otroke, ki sem jih zaplodil v pohotni nasladi in jih prepustil posvetni bedi.

Ti, o Oče, me kljub vsem tem pregreham vseeno nisi pozabil. In zdaj, ko nisem več upal na rešitev, zdaj mi, nevrednemu, pošiljaš pomoč! - Kaj Ti pa za to lahko nudim?

Srce, raztrgano zaradi očitkov in z grehi obteženo vest, to so darovi, ki jih lahko položim pred Tvoj prestol. In vendar me imaš po takšnih žrtvah za vrednega, da mi podajaš Svojo roko v pomoč! Da, naj se je oprimem, te roke, kije pogosto bila blizu mene, pa sem jo vedno zavračal! Naj se je oprimem in se je trdno držim, da me izvleče iz te bede, v katero me je pogнала moja lastna krivda.

Oče! Kot otrok, kije zašel, a se kesa, kličem k Tebi, odpusti in pomagaj mi! Več ne morem izprositi, saj tudi tega ne zaslužim. Ampak Tvoja brezmejna ljubezen in milost, ki tudi črva v prahu ne pozabi, me napolnjuje z gorečim upanjem, da boš tudi mene, izgubljenega sina sprejel v svoje naročje in boš na moje do sedaj prestalo trpljenje gledal kot na majhno obročno odplačevanje.

Ti me boš slepega vodil in iz vseh mojih napak in zmot naredil samo eno od najboljših lestev do Tvojega srca. - Kdo lahko ceni takšno prizanesljivost in takšno ljubezen? - Smrtnik ne! Samo s tihim jokom zablodeli jaz lahko sledi Tvojemu Očetovskemu klicu. - Amen.

7. Glavna stvar - vdanost in zaupanje

J.L. 29.4.1841

»O najsvetejši, najljubeznivejši, usmiljeni Oče! Milostno poglej na veliko stisko moje na smrt bolne sestre Klare in priporoči rešilno sredstvo zanjo. Bodi močno zahvaljen, o najboljši Oče, če boš zaskrbljenemu možu ohranil ženo in dvema mladoletnima otrokoma mater! Bodi pa tudi zelo zahvaljen, če v smrtnih bolečinah ležečo sprejmeš v svoje sveto kraljestvo večnega miru, Amen!«

Kakšen odgovor naj dam Jaz na to vprašanje? Če bi rad pomagal, vaši zdravniki vendar vse pokvarijo! Mar naj dam zdravnike usmrtiti?

Kdor meni, da lahko pomagam samo po zdravnikih in z zdravili, ta se strašansko moti. Kajti prav tu (večinoma) sploh ne pomagam, temveč kvečjemu od časa do časa dopustim, da predpisana zdravila pomagajo, ker jim tu pa tam v Mojem imenu zaupajo. Kjer pa ni celo te najmanjše vere, Moja pomoč izostane.

Vendar sem v tej zadevi že tako in tako po hlapcu ustno nakazal, da se bo, če boste prosili in verovali v srcih brez dvomov, gobava že spet očistila. Ker pa le verjamete, da Jaz sicer lahko pomagam, vendar pa dvomite o Moji volji, boste tudi mislili, da bo gobavost, ker je zelo huda, prej in lažje uničila njeno telo, kot da bi jo bolnica odnesla z življenjem telesa.

Če pa bi imeli vero, le tako veliko kot je gorčično zrno, bi lahko pomagali ne samo bolnici, ampak bi tudi mrtva telesa obujali v življenje! Toda vaša vera je enaka trsu, ki ga veter nosi sem ter tja. In vaše srce je polno malodušja, strahu in bojzljivosti. Zato ste tudi ob smrtnih primerih svojih sorodnikov na vrat na nos žalostni, ker pravzaprav ne veste, kaj dela vaš ljubeči Oče in kaj dovoli, da se zgodi in tudi ne pomislite, da je vse, kar Jaz odredim, storim ali dopustim, da se zgodi, le nadvse dobro in prav.

Če gobavo vzamem s sveta, bo to nadvse dobro. Če pa dopustim, da preživi, ne bo to nič manj dobro. Če pa mislite, da bo dobro samo eno, da namreč ohrani telesno življenje - in velika nesreča za družino v nasprotnem primeru, se pa zelo motite. Vse, karkoli se dogaja po Moji volji, je nadvse dobro, ali tako ali drugače. Ali ne veste, da vsa človeška pomoč nič ne koristi!? Moja skrb je neprimerljivo večja od matrine skrbi! - Ali ne bo Tisti, ki skrbi za očeta, mater in otroke, pač sposoben skrbeti tudi za otroke same? - O vi maloverni, kako dolgo vam bom moral še pridigati, da boste postali modri in trdni v veri!?

Glejte, živa vera, izpolnjena s predanim zaupanjem, je pravi termometer ljubezni in točno kaže, koliko stopinj nad lediščem se nahaja ljubezen. - Varujte se pred slano v vaši pomladi [ljubezni in vere], da se ne izgubijo poganjki, ki prinašajo sadove! Z lesom življenja naredite dim, da ne boste utrpeli škode na svojem srcu. Tebi, moj ljubi N. N. pa povem, da je bolje, da nekaj časa ne hodiš tja, temveč raje ostaneš doma in pri Meni. Zakaj resnično, tvoja prisotnost gobavi ne bo veliko koristila, pač pa [bo koristilo], če boš ostal pri Meni in v Meni, Me ljubil in Me prosil, naj Jaz odločim, kot Jaz hočem, da se zgodi.

Če boš pa vseeno hodil tja, ker je tvoja sestra, potem najprej moli in se v Mojem imenu mazili z oljem iz brinovih jagod; tako boš svojo hišo zaščitil pred nalezljivo gobavostjo. In če boš s takšnimi jagodami pokadil tudi obleke in ob misli na Mene použil tri jagode, si lahko popolnoma miren. Ampak, kot že rečeno, za zdaj sploh ni potrebno, da hodiš tja. Kajti rečem ti, daje gobavost zares huda. To je izstop vseh hudih duhov, ki so se pogosto nastanjevali že iz roda v rod - in razumljivo, zato tudi zelo nalezljiva; prosti duhovi namreč takoj spet iščejo novo bivališče. Ko se pritihotapijo v koga in jih od tam spet preženejo, potem v svojem novem bivališču povzročijo večje razdejanje kot v prejšnjem, ker so zelo jezni - kot je ravnokar primer pri tvoji sestri, ki se je našla od neke druge osebe.

Kdor pa moli, se v Mojem imenu mazili in pokadi, temu se ni treba bati niti kuge niti imeti skrbi zaradi nje.

Zato pa je (brinov) grm tako varovalen, ker je že po naravi sami deležen Mojega velikega blagoslova.

Torej je živa vera v moč Mojega imena gotovo najzanesljivejše zdravilno sredstvo. Resnično, tudi če bi bila gobava v Ameriki in ti tukaj kot zdaj, in bi izvedel, da trpi kot zdaj, in bi se ti obrnil na Mene - bi jo Jaz lahko rešil pred smrtjo, telesno in duhovno! Če verujete v srcu, ne pa [le] z razumskim uvidom, se ji bo stanje izboljšalo zaradi vaše prošnje in vaše vere. Če pa ste šibki, pa vsaj mislite, da Jaz ne bom storil ničesar nepravičnega in bi to, karkoli bi že naredil, utegnilo biti pač zanesljivo najboljše!

Pomislite na apostola, ki je hotel najprej še pokopati svojega očeta, preden bi mi sledil; in spomnite se na Moj nauk, ki sem mu ga dal in tako boste v sebi vedno zelo pomirjeni!

V vsem slediti Meni, to je na prvem mestu. In vse predati Meni, je na drugem. V tem so zajete zapovedi, preroki in kar je najpomembnejše, dve zapovedi ljubezni in z njimi vse življenje.

Delajte in ravnajte po tem in živeli boste in vse bo teklo nadvse dobro, tu in onstran. Amen. - To vam pravim Jaz, najboljši zdravnik. - Amen.

8. Blagor pri Očetovem srcu

G. M. 4.2.1871

Tvoja sestra v njeni stiski srca te skrbi; z nekaj magnetnim gladenjem jo pripravi do tega, da bo dobila več zaupanja v svoje lastne moči. In ti Me torej prosiš za to z vprašanjem, kaj naj se zgodi v tem primeru?

Da bi vsakomur na pravičen način razrešil njegove dvome in njegova upanja, bom sam nastopil v vlogi Posrednika, Rešenika in Magnetizerja. Kajti brez Moje roke, brez Moje pomoči je tvoje iztezanje roke vendar samo telesno vplivanje in ne dušno-duhovno, ki - šele po Meni višje stopnjevano - pri tvoji sestri lahko prinese zaželen učinek. - Torej k stvari! - Tvojo sestro sprašujem le: Ali ni nikoli čutila, da

molitev k Meni daje tolažbo, moč, blaženost in zanos, če jo k Meni usmeri iz dna srca? - In kdo torej povzroča ta občutek? - Glej, to sem Jaz, z Mojim krepilnim vlivanjem v ranjeno dušo. Kje je magnetna sila, ki bi se s svojim učinkovanjem lahko primerjala s tem občutkom blaženosti?

Tvoja sestra mora poskusiti in naj v najgloblji ponižnosti dvigne svoje srce k Meni, svojemu Očetu, naj Mi preda svoje trpljenje in svoje skrbi, naj se nemočna pred Mojim prestolom zgrudi v prah ničnosti. In ko bo tam ležala popolnoma skrušena in bo vse prepustila le Meni, ko se bo ponižala do najmanjše točke, potem jo bom Jaz dvignil. Kajti prav v svoji ponižnosti Mi je najbližje. Tedaj bom dal vanjo vliti tolažbo, ljubezen in moč duha, [da bi jo naučil], da ne bo gledala tako črno na svoja domnevna neskladja in jih bo tudi lažje prenašala.

Moja ljubezen je največji magnetizem, ki vse privlači in ničesar ne odbije. Kdor se poda v njegovo območje, lahko samo pridobi, ničesar pa ne more izgubiti. Zato naj se potrudi in dvigne pogled k Meni, njenemu Očetu! Kot Oče, Jaz ne zavrnem nobenega otroka, ki se Mi približuje z milo prošnjo - in toliko manj, če je njegovo srce postalo oltar ljubezni, kjer gori večni ogenj te Moje Božje lastnosti, ki razsvetljuje celega človeka in celotno telo ogreje z blaženostjo.

Tvoja sestra naj torej išče ta magnetizem in prinesel ji bo več sadov, kot če boš ti iztegoval svojo roko, pri čemer bi pač nastal učinek v skladu s tvojo osebno duhovno vznesenostjo, vendar neprimerljiv s tisto, [ki nastane], ki jo ponudi Moje Očetovsko srce kot plačilo za otroško vdanost v Mojo voljo. - Amen.

9. Pogoji za uspeh magnetnega krepilnega zdravljenja

G.M. 5.2.1871

Spet Me preko tebe sprašuje duhovno in telesno bolna duša in želi celo, da ji pisno potrdim, da je vrsta zdravljenja, ki ga ti navajaš, pravilna in da tudi pripelje do želenega rezultata. Da bi temu otroku pred tem vendarle nekoliko odprl njegove duhovne oči, na katerih ima še zelo debelo prevezo, mu moram pokazati njegovo notranjost. Marsikaj v teh vrsticah mu morda ne bo prijetno. Toda resnično kljub temu je in to toliko bolj [verjetno], ker Jaz to pravim.

Glej, ljubi Moj otrok, ti imaš majhno slabost, ki te zelo skrbi in za katero si že ves svet vprašal za nasvet. Zdaj ti je pa prišlo na uho tudi nekaj o nekakšnem duhovnem zdravilnem procesu. In potem ko si preizkusil vsa alopatska in homeopatska, da, celo Moja sončna zdravila in nisi nikjer našel zadovoljivega rezultata, pa hočeš zdaj preizkusiti tudi ta zadnji duhovni zdravilni postopek, z mislijo: »Če ne bo pomagalo, škodovalo tudi ne bo!« - Nanj gledaš tako kot na eno od mnogih drugih, običajnih vrst postopka magnetizma in bi mimogrede rad dobil izstavljeno tudi spričevalo, da to sredstvo mora pomagati.

Da bi ustrezno odgovoril na to tvojo osnovno misel, ti moram najprej povedati, da Jaz prav dobro vem, zakaj bi bil zdaj rad osvobojen te svoje slabosti. Kajti čas priganja, bliža se trenutek, ko želiš s polnimi jadrmi zakrmariti v posvetna veselja in v zakonski stan. In zaradi te tvoje tako materialne in posvetne želje naj se ti predam Jaz, Stvarnik in Gospod neskončnosti, in ti še celo pisno potrdim, da te bo to sredstvo osvobodilo tvoje slabosti, ki ti je že dolgo nadležna in je zdaj celo še bolj neprijetna.

Glej, od Mene hočeš nekaj razločno slišati, pa vendar nisi pozoren na glas v svoji notranjosti - glas, ki ga vi ljudje imenujete »vest«! Kaj ti pa ta vest mnogokrat govori? Ali ti ni večkrat rekla: »Ne ukvarjaj se z religijo tako zunanje! Spomni se, da je Bog Duh in [hoče, da] se Ga časti in ljubi tudi edino duhovno in moraš Njegove

nauke tudi razumeti duhovno!« Ali ti tvoja vest ne reče dostikrat: »Več potrpljenja s soljudmi - in več ljubezni do Boga, tvojega Očeta!« - Ker misliš, da si s tem, ko pridno hodiš v cerkev, opravil svojo človeško dolžnost do Mene, zdaj zahtevaš duhovno zdravljenje - medtem ko vendar ne verjameš, da bite tebi namenjene besede prišle od Mene! Kako torej lahko pri taki neveri zahtevaš od Mene duhovni rezultat zdravljenja, ki ga je mogoče razumeti edino duhovno in tudi učinkuje lahko edino duhovno?!

Duhovno povzdignjenje tvoje duše k Meni v goreči molitvi (ampak tako, da bodo v tem občutku vključena vsa vlakna tvojega bitja!), ta popolna predanost Moji volji, ob kateri popolnoma pozabiš vse posvetno, ta razsvetlitev vseh tvojih notranjih duhovnih moči, podvojena s trdno vero v zanesljivo pomoč z Moje strani, lahko po Mojem pisarju magnetizirano sukno sicer zdravilno deluje (ker potem ne učinkujejo magnetne-človeške snovi, ki jih tkanina vsebuje, temveč Moj blagoslov, ki spremlja trdno voljo Mojega pisarja in njegovi magnetizirani tkanini podeli takšno zdravilno moč, ki lahko ozdravi ne samo tvojo, ampak tudi katerokoli slabost). Dokler pa nisi sposoben v sebi prebuditi take molitve, kakršno sem ti opisal, ti svetujem: Nehaj z magnetnimi zdravljenji! Saj ne vodijo k ničemur, predajaš se le praznemu upanju, ki mu sledi razočaranje.

Nauči se najprej prepoznati svoje duhovno stališče do Mene in šele tedaj boš znal oceniti svoje posvetno stališče in boš spoznal, kje je večja pomembnost in večja vrednost. Dokler se ne boš obrnil na poti, po kateri zdaj hodiš, in ne boš ubral poti, ki ti jo svetujem Jaz, bo preko tvoje glave šlo še nekaj viharjev in neviht in mučila te bosta trpljenje in strah! - Amen.

10. O zdravilnem magnetizmu

J. L. 12. 7. 1841

Odgovor na vprašanja:

1. Kateri ljudje imajo dar magnetiziranja? Katere je mogoče magnetizirati? In kako je mogoče doseči ta dar?
2. Ali so navedbe in izjave magnetiziranih oseb o lastnih ali tujih telesnih napakah, boleznih in ustreznih zdravilnih sredstvih vsakokrat pravilne in verjetne?
3. Ali magnetizirane, somnambulne osebe navidezno ali zares stopijo v stik s takšnimi ljudmi, ki so se že umaknili s sveta in so že dosegli blaženost?
4. Zakaj se magnetizirane osebe v budnem stanju ne morejo spomniti govorjenja in dogodkov, ki soji v magnetiziranem stanju doživele ali so jih same storile?
5. Ali so stara judovska in krščanska ljudstva poznala magnetizem?
6. Ali je prav, da nekatere vlade prepovedujejo magnetiziranje? Ali ne bi bila za človeštvo zaželena večja razširjenost le-tega in pod katerimi pogoji?

Gospod: Če natančno primerjalno presoimate sporočila tako s področja »Dvanajst ur« kot tudi tista v stiku z »Luno«, pa tudi zgodnejša preko obeh zemeljskih polov, boste skorajda sami ugotovili, da so nekatere točke v teh vprašanjih odveč - tako na primer: Zakaj se magnetizirani v svojem budnem stanju ne morejo spomniti vsega tistega, kar so delali ali govorili v svojem odmaknjenem stanju budnosti duše.

Enako [odveč] je tudi vprašanje, ali magnetizirane osebe pridejo v resnični ali navidezni stik s pokojnimi. Kajti, kaj naj pri tem že pomeni »navidezno« ali »resnično«? Ali pa zmorete v svojem telesnem stanju vstopiti v resnično ali navidezno povezavo? Če pa tega ne zmorete, kako naj zmore duša, ki je dobro

pripravljena sprejemna posoda, zaradi česar je pripravljena sprejeti to, kar ji zares prihaja naproti, ne pa tega, kar ji ne prihaja naproti. Dokler je v telesu, pač lahko sprejme navidezne slike, ki jih ima v spominu, skoraj za resnične. Če hočete stvar globlje osvetliti, ostaja celo pri tem sprejemu, pri tej navideznosti nekakšna pomembna neutemeljenost. Vprašajte se vendar: Odkod izhaja slika v spominu? In odgovor, ki si ga morate sami dati, ne more biti drugačen, kot ta, da rečete: Prihaja iz neke resničnosti. Celó če duša zagleda v sebi fantastične slike, ki jih v resničnosti nikjer ni, boste [sicer] rekli: Najbrž so samo nepomembne navideznosti. Jaz pa vam pravim, da je ta trditev dvojno neutemeljena. Kajti prvič sploh še ne poznate formacij in vseh številnih tvorb v svojem telesnem kraljestvu (kot je na primer najbližje za vas zagotovo prečudoviti nastanek enega samega lasu na vaši glavi) -, koliko manj šele pa poznate tiste neskončne raznolikosti v majhnem, prvotnem živalskem svetu.

Če torej duša fino organiziranega človeka tako rekoč na boleč način - ne da bi vedela, kako in od kod - pride do ogleda takih v resničnosti obstoječih oblik, povejte, ali prihajajo le-te iz neke fantastične navideznosti ali iz nefantastične resničnosti? In drugič, ko si duša iz obstoječih odtisov resničnosti sestavlja nove slike, prihajajo te iz navideznosti ali iz resničnosti? Če samo nekoliko razmislite o tem, vam bo vendar v trenutku moralo postati jasno, da iz nič ni mogoče narediti popolnoma nič. Ali pa lahko trdite, daje tudi ogledalo sposobno pokazati očem nekakšno formalno tvorbo (ki sploh ne obstaja). Gotovo boste brez nadaljnje razlage uvideli, da je to nemogoče.

Ker pa je duša kot sprejemna posoda enaka na vseh straneh fino brušenemu ogledalu, od kod in preko česa naj pride v konflikt z različnimi vrstami bitij, če teh v resničnosti nikdar ne bo dejansko srečala? To bi bilo bolj nemogoče, kot bi nekdo o svojih lastnih mislih rekel, da ima včasih resnične, včasih pa samo navidezne misli. Jaz pa vam rečem: Kdor bi zmožgel smiselno ločevati navidezne in resnične misli, tega bi moral napotiti v prastari testament, in sicer v Adamovo družbo, in to v tisto časovno dobo, ko je Adam, ki ga je zapeljala laž kače, hotel postati modrejši in razsodnejši kot Jaz Sam.

Iz tega boste v zadostni meri spoznali, da je tretje vprašanje potegnjeno nekoliko iz votlega zraka. In tako je tudi peto vprašanje nekoliko sumljivo, če pomislite na to, da tako imenovani [zdravilni] magnetizem ali pravzaprav tako imenovani magnetni fluid ni nič drugega kot Moja volja ljubezni, ki vse oblikuje, ureja in ohranja.

Čeprav ga generacije očkav niso poznale pod tem na novo ustvarjenim »znanstveno« - neumnim imenom, pa so njegovo naravo in resnico poznali celo neprimerno bolje kot celotna sedanja zemeljska generacija.

Kaj pa so bila, vam bolj ali manj poznana, čudežna dejanja duha s strani starih, pobožnih patriarhov in vidcev? Kaj so bila polaganja rok, ki sem jih ukazal delati apostolom, Mojim prvim naslednikom, za ozdravljenje bolnikov v popolni ljubezni in živi trdnosti vere? - Glejte, ta niso bila nič drugega kot v najpolnejšem smislu to, kar vi dandanes - precej nerazumljivo - imenujete »magnetizem«!

Če hočete stvar v celoti prav razumeti, mislite na Mene Samega kot na Temeljnega ali Glavnega Magnetizerja.

Če zdaj sprašujete, kateri ljudje imajo sposobnost magnetiziranja, bo vendar že na dlani odgovor, da so samo tisti ljudje, ki so z Glavnim Magnetizerjem povezani ali z ljubeznijo ali vsaj z vero, sposobni polagati roke na svoje brate in jih s tem ozdraviti vsake njihove bolezni.

Seveda obstajajo tudi ljudje, ki imajo - ne da bi bili povezani z Menoj preko ljubezni

ali edine vere - trdno voljo, bodisi za dobro ali za slabo (čarovništvo) in jih ljudje upravičeno lahko imenujejo samovoljneže ali v slabem smislu tudi trmoglavce. Ta samovolja je običajni proizvod poljubnih utemeljitev. In glede na to, v čem ali s čim se je človek torej utemeljil, se v skladu s tem nespremenljivo uravnava tudi njegova volja in njegovo mišljenje. Če je tak dokaz postavljen bolj na karkoli iz Mojih besed napačno razumljeno, tak človek na druge ljudi sicer lahko deluje z magnetizmom in jih podvrže svoji volji in veri, ki jo je z njo utrdil; vendar pa tako imenovano magnetiziranje povzroči samo vam poznane pojave v tej stroki, zaradi česar se nameravano zdravljenje vrši le zelo počasi in celo tu ne zaradi dejanskega polaganja rok, temveč s pomočjo samemu sebi zapisanih zdravil, ki pa spet edino preko vere prinesejo polovico učinka. Iz tega pa boste lahko spoznali, da ljudje z določeno mero trdne volje nekako neodvisno od Mene lahko izvajajo taka dejanja - ampak, »kakršna moč, takšen učinek!«

Po tem merilu imajo potem pač samo določeni ljudje sposobnost za magnetiziranje. Ampak s pomočjo resnice lahko to dela vsakdo, ki je v povezavi z Menoj. Prav tako taki »polmagnetizerji« lahko magnetizirajo samo določene ljudi, in sicer samo takšne, ki so slabo izobraženi in imajo zelo šibko voljo, včasih so celo popolnoma brez volje in odvisni zgolj od magnetizerjeve volje.

Če se tak magnetizer ali bolje »samovoljni gladilec« v svojem gladenju z voljo oddalji od magnetizirane osebe ali, povedano z vašim umetnim izrazom, »prekine stik« ali ga vsaj želi prekiniti, se taka oseba počuti bedno [zaradi tega]; v primeru močnega gladenja bi duša magnetiziranega zaradi prenapolnjenosti v sili morala izstopiti iz telesa in se potem pri taki prekinitvi stika ne bi več vrnila v telo, če pa bi se podala nazaj, bi naletela na desetkrat bolj oslajeno telo, kot gaje imela prej. Če pa bi se je magnetizer samo malokrat dotaknil in bi jo nato zapustil, je takšno zdravljenje toliko vredno, kot bi ga sploh ne bilo in enako ljubezenski izjavi dekletu, ki bi ga zapustil takoj po svoji obljubi.

Za ljudi pa, ki imajo že sami po sebi precej močno voljo, je zdravljenje takega magnetizerja ali popolnoma brezuspešno ali pa takšne paciente pripravi komaj do zehanja, in sicer zaradi tega, ker vsaka volja temelji v svojem določenem prepričanju, pravilnem ali napačnem, in s tem aktivira svoje organe, vsaka volja, ki ni v povezavi z Mojo, pa je lastna in samosvoja volja. Če torej magnetizer pri svojem zdravljenju naleti na takšno voljo, ki se upira njegovi, je nameravano dejanje zgrešeno in na nespametnega magnetizerja lahko povratno zelo škodljivo učinkuje, zlasti še pri takšnih osebah, ki so ali zelo čutne narave (ki izvira iz notranje tihe obsedenosti) ali še posebno tedaj, če je magnetizirana oseba obsedena celo od očitno hudobnih duhov.

Če pa magnetizer polaga roke preko Mene in »dovoli, da skozi njega teče« Moja vsemogočna volja, mu človeka, ki mu je zaupan v zdravljenje, pa kakršenkoli že je, ni treba niti enkrat pogladiti, ampak zgolj v Mojem Imenu položiti na bolnika očiščene roke in edinole s pomočjo vere bo bolniku že bolje. Kdor pa to dela iz žive ljubezni, ob kateri se najbolj živa vera tako ali tako razume že sama po sebi, resnično vam povem, da bo celo v primeru, če sam Lucifer nekoga muči v duhu in v telesu, moral tega zapustiti že zaradi samega pogleda in besede - še pred polaganjem rok. Tak pravi magnetizer lahko ozdravi ne samo vsakega bolnika, temveč celo prebujata mrtve, če je to potrebno zaradi povečanja Mojega imena.

Če o vsem tem prav razmislite, je s tem tudi zadnje vprašanje že docela rešeno. Kar se tiče magnetizma po lastni volji, pravim: V vsakem [dobrem] pogledu je nekaj

vedno boljše kot sploh nič; ampak v slabem smislu je nič boljše kot nekaj. Kajti slabo magnetiziranje ni nič boljše kot začasna obsedenost od kakšnega hudega duha, medtem ko boljši način [magnetiziranja], če se le malo vzpostavi povezava z Menoj, še slepemu človeštvu vendarle vsaj postopoma kaže, prvič, da razen zelišč delujejo še boljše zdravilne moči, drugič pa, da v človeku bivata nesmrtna duša in nesmrtni duh. In v tem pogledu je skrajno neprimerno tako stvar v državi prepovedati, pa iz kateregakoli bedastega razloga že.

Če pa kdo ima tako lastnost od Mene, naj ga ne prestraši posvetna sila, temveč naj trdno veruje, da je v posesti Moje mogočne volje sposoben storiti še kaj večjega, kot samo ozdravljati bolnike in v izrednih primerih pred kratkim umrle priklicati nazaj.

Kakor pa nek umetnik zapusti kraj, kjer ne najde smisla za umetnost, prav tako naj ravna toliko bolj tisti, ki je milostno blagoslovljen. Takšna milost je vendarle gotovo vzvišena nad vso umetnostjo. - Za ta čas pa je najbolje, da dobro vsakdo vadi skrivaj, da bi se izognil pohujšanju. Zato delajte dobro neopaženo in se ne bojte slepote ljudi, ki vas toliko bolj zasledujejo, kolikor bolj bi jim lahko ušli. Če se boste obrnili proti vzhodu, bom Jaz vodil zvok vaših korakov tako, da bo prišel slepim na uho, kot bi prišel od zahoda; in tako boste varni pred učinkovitimi zalezovanji slepih.

Premislite vse to in verno shranite globoko v svoje ljubeče srce; tedaj boste šele v celoti dojeli, in sicer zares, kar ste sedaj slišali v besedi. Amen. - To vam pravi veliki Glavni magnetizer. - Amen.

11. Alopacija, homeopatija, heliopacija, hidropacija in magnetizem

G. M. 8.6.1873

A) Tu imate množico imen zdravilnih metod, ki naj bi z različnimi sredstvi delovale proti boleznim, ki si jih vi nespametni ljudje sami naprtite z nepazljivostjo, nerazumnostjo in uživaštvom. Vsa tu navedena zdravilna sredstva imajo poleg klasifikacije, ki so jo izdelali ljudje, še neko višjo, globljo klasifikacijo, ki je vi ne poznate in namen te besede naj bi bil njeno odkritje, da bi človeštvo spoznalo, s kakšnimi sredstvi deluje in zakaj je rezultat tolikokrat nasprotje od nameravanega uspeha.

Zgoraj sem vam navedel iz tujih jezikov vzete izraze za določene zdravilne metode, ker se ravno s temi imeni ne samo strogo razmejuje način zdravljenja vsakega sistema, temveč tudi zato, ker se boste s temi imeni bolje znašli. Če pa bi za te načine zdravljenja vzel boljše označujoča [nemška] imena, bi moral dodati potrebno razlago, kaj s tem pravzaprav mislim. Ker pa Jaz najbolje vem, kako moram ravnati z vami, sem zato tudi izbral te naslove. In iz teh boste veliko lažje doumeli Moje nazore, kot če bi od Moje presoje posegali nazaj po svojih pojmih.

Vaši učenjaki in medicinci so storili prav, ko so svojim sistemom in odkritim stvarjem, zakonom itd. dali večinoma imena iz tujih jezikov, posebno še iz jezikov izginulih narodov, ker - medtem ko raziskovalni duh ljudi odkriva vedno kaj novega -, tako vendar imena, ki jih dajejo odkritim stvarjem, izhajajo iz enega jezika, ki ne utrpi več nobenih sprememb in je tako zelo olajšan študij teh znanosti vsem ljudem, ne glede na njihovo narodno pripadnost.

To latinsko in grško poimenovanje vsemu skupaj ne škodi in koristi tistemu, ki študira, da ne potrebuje toliko časa, da bi prevajal v svoj materin jezik poimenovanja, ki so v starejših jezikih pogosto podana enostavneje in so krajša kot v njegovem lastnem jeziku.

Tako kot to sedaj delajo učenjaki in doktorji, bom ravnal tudi Jaz s temi zdravilnimi metodami in jim bom dal tudi imena iz starih jezikov, ki naj poleg oznake istočasno razložijo tudi bistvo, zakaj, kako in kdaj bi bil zdravilni postopek lahko kronan z uspehom ali ne.

Podobno kot vaši doktorji, izhajajoč iz odličnega [zdravega] človeškega telesa, sklepajo o njegovih napakah in motnjah, da potem uporabijo potrebna sredstva za ponovno vzpostavitev reda, tako vam bom tudi Jaz, izhajajoč iz osnovnih principov Mojega stvarjenja kot velikega življenjskega organizma, jasno dokazal, zakaj je kaznovan tisti, ki ravna v nasprotju z Mojimi zakoni in lahko samo povratek k Mojemu redu ponovno vzpostavi moteno ravnovesje med njim in Mojo naravo.

Glejte, otroci Moji, ko sem poklical materialni svet v življenje in določil velike osnovne zakone za večno trajanje, za spreminjanje in obnavljanje bivajočih, zakone, po katerih naj se oblikuje, izpopolnjuje in na koncu poduhovi vse ustvarjeno in bivajoče, tedaj je seveda morala nastati ob luči tudi senca, ob dobrem tudi njegovo nasprotje, slabo, ob Redu tudi stremljenje k neredu, ob Zakonih tudi skušnjava ravnati proti njim.

Kajti samo tako je lahko ostala materija, katere najbolj ponotrani temelj je vendar edino duh, sposobna za nadaljnje oblikovanje; in tako kot morajo - s pričetkom v najnižji materiji - kozmični zakoni nadomestiti prosto voljo višjih razredov, tako je morala obstajati grešnost proti Zakonu, borba in spopad med svetlobo in temo, med dobrim in zlim, med pravičnim in slabim, da bi se na ta način preizkušana bitja lahko sama prosto oblikovala, sama izobrazila, sama izpopolnila in se s prečiščevanjem duha skozi materijo končno spet vrnila k svojemu izvoru in ob prepoznanju, da je celotno življenje pot preizkušnje in čiščenja, dosegla cilj, zaradi katerega je bil ustvarjen materialni svet.

Glejte torej, vsa grešnost proti Mojim Prazakonom tudi ni nič drugega kot »obolenje«, kar pomeni, motenje pravičnega reda. Do tega motenja lahko pride po lastni ali po tuji krivdi, zaradi nujno pogojenih ali tudi prostovoljnih sprememb organske zgradbe vsake stvari. Kajti »bolan« velja v tem smislu tudi pri kamnu, če mora v nasprotju s svojo prvotno ureditvijo sprejeti drugačna razmerja, ki sicer začenjajo njegove spremembe, toda pogojene z notranjimi duhovnimi in zunanjimi materialnimi vplivi, določajo in morajo imeti za namen njegov razkroj, njegovo drugo namenskost, njegovo spreminjanje. Saj ni mogel ostati takšen, kot je bil ustvarjen, ker (kot se v vsakem bitju pri prvem vdihu med seboj borita smrt in življenje) tudi v njem v prvi minuti njegovega obstoja, nanj že vplivajo zakoni spremembe.

Zaradi tega bi bolezn ali motnje naravnega procesa pri vsem ustvarjenem lahko razdelili na potrebne, pogojene ali prostovoljne in neprostovoljne; kot je tudi pri človeku, in pri vsakem živem bitju smrt, ali prehod iz ene stopnje v drugo, zaključek pri rojstvu začetega procesa motenja obstoječega, ki ga do razkroja prav tako lahko imenujemo »večno spreminjanje« ali bolezen.

Potem ko smo natančneje definirali pravi pojem zdravja in bolezn, nam preostane [za obravnavanje] samo še, koliko je ta, ob rojstvu pričeta bolezen ali stalna motnja življenjskega organizma, pravična in koliko ni na mestu.

Kot sem pred tem povedal, je v vsem, kar obstaja, stremljenje za obstojem, za spremembo, za razkrojem in poduhovljenostjo. Vsaki stvari pa je bilo v njeni lastni organiziranosti dano toliko življenjske moči, da uničevalni vplivi zunanjega sveta ne morejo tako hitro doseči svojega cilja, temveč se proces spremembe in razkroja vrši le postopoma, po določenih zakonih staranja in razvoja.

Zato se obdobje motenj ali bolezni vsake stvari tako dolgo izravna z vedno na novo dotekajočo življenjsko silo, dokler stvar v veliki verižni vrsti vsega ustvarjenega ne izpolni namena, zaradi katerega je bila ustvarjena.

Pospeševanje tega procesa, z umetnimi napakami proti podedovanemu naravnemu zakonu, zato pogojuje nam vidno, nastopajočo, dejansko bolezen ali vidno kazen zaradi neupoštevanja splošnih naravnih zakonov.

Človek torej, kot zadnji člen stvaritev na vaši zemeljski krogli, obdarjen s prosto voljo, lahko stori, kar hoče. Ta svobodni človek, pod pritiskom svoje duhovne moči in svojih materialnih strasti, z uničevanjem površine zemlje ali z odpiranjem njenega notranjega zaklada, v tem pogledu nanjo najbolj vpliva, in sicer tako, da celo zemlja zbolí v svojih elementih, da mora spremeniti svoje sestavne dele - merljive in nemerljive - in tako s povratnim učinkovanjem na njene prebivalce povzroči, da tudi ti zbolijo, jih močneje priganja k procesu sprememb in razkroja in zaradi tega prihaja do vidnega pojava bolezni pri rastlinah, živalih in ljudeh.

B) Da bi spet uravnovesili te motnje, imenovane »bolezni«, so se ljudje že v najzgodnejših časih trudili, da bi našli zdravilna sredstva, ki naj bi jim spet vrnila tisto, kar so pogosto tako lahkomišelnó izgubili, to je zdravje.

Čim bolj so v najstarejših časih ljudje živeli v skladu z velikim načrtom stvarjenja, toliko manj so zbolevali, toliko manj so motili naravni potek, ki jim je bil zapovedan, da bi lahko izpolnili svoje poslanstvo kot zemeljski ljudje in bi lažje pričeli z duhovnim poslanstvom. Živeli so v harmoniji z naravo in njihov lastni organizem ni bil podvržen nobeni drugi motnji kot zakoniti, ki je zaradi neuporabnosti organov končno morala privedi do smrti, ker so bili vsi drugi vplivi uravnovešeni z dnevnim nadomeščanjem življenjske sile.

Z oddaljevanjem od te poti so nastopile različne okoliščine, ki so ogrožale zdravo življenje ljudi. Čim dlje so se ljudje oddaljili od prastarih zakonov, toliko manj so jim pomagala enostavna, naravna sredstva za povrnitev njihovega izgubljenega zdravja, toliko močneje učinkujoča so morali iskati, ker enostavna niso več zadoščala. Tako so se ljudje pogrezali vse nižje, si skrajševali življenje in si povečevali trpljenje. In tako se je to, kar je v nekdanjih časih vsakdo vedel, postopoma izoblikovalo [dandanes] kot znanost posameznikov, ki so se popolnoma posvetili zdravilstvu.

Prva in najlažja metoda zdravljenja je bila naravna: Iz tega, kar je ljudi delalo bolne, poiskati tudi zdravilna sredstva. In ker so ljudje večinoma zboleli zaradi nezmernega uživanja materialnih jedi in pijač, so tudi zdravilna sredstva iskali na področju, iz katerega so bila vzeta živila.

Tako je nastala **alopatija**, ki bi jo Jaz rad poimenoval: »Umetnost zdravljenja z materijo«.

Materialno je ljudi naredilo bolne, materialno naj bi jih spet ozdravilo. Materialni so postali sami in tako se ta zdravilna metoda najbolj sklada (pri tem stanju) z organizmom človeškega telesa, pri čemer se je človek na splošno materialno spet vzpostavil (takrat je bilo tudi pravo prepoznavanje bistva posameznih zelišč itd. še bolj zanesljivo), da bi se znova lahko materialno uničil. Tako je tudi še dandanes ta zdravilna metoda najbolj razširjena [in ta je tista], ki zdravnikom in pacientom za kratek čas najlažje pomaga.

Čim bolj se človeštvo pogreza v materialno, tem bolj zapleten postaja način njegovega življenja, toliko manj so prejšnja sredstva sposobna ponovno vzpostaviti, zaradi nerednosti, poškodovan organizem. Zato so posegli postrupih. Kajti mila,

balzamska zelišča, lahka sredstva, ne zadoščajo več za priskočiti na pomoč po užitku hlepečim ljudem, in tako morajo strupi nadomestiti to, česar mila, nedolžna sredstva ne zmorejo več.

Če alopatskim zdravnikom torej umre veliko pacientov, ko pri zdravljenju ene bolezni v bolnikovo telo poženejo deset drugih - bolezni, ki morajo sčasoma spet izbruhniti -, je pač naravno, da se življenjska doba človeškega rodu stalno znižuje, se stalno krajša in so potomci oslabljenih staršev vedno bolj bolni.

Sredi tega materialnega propada, ki bi v nadaljevanju pripeljal do celotnega izumrtja človeške rase, sem se Jaz usmilil človeštva in razsvetlil posamezne može, ki so uvedli drugačno zdravilno metodo, ki ne vpliva na telesni temveč na dušni organizem človeka in z višjo sposobnostjo ponovno uredi moč duše, materialno telo in ravnovesje v njegovem organizmu.

To zdravilno metodo so imenovali **homeopatija**, Jaz pa jo želim imenovati: »Umetnost zdravljenja preko duše«. Kajti duša pri tem zdravljenju učinkuje z najmanjšimi odmerki istih sredstev, ki bi v velikih povzročili bolezni - in zakaj? Prav zaradi tega, ker v Moji naravi ni prav nič škodljivega, temveč je odvisno samo od načina, kako se dozira in je v količini in kakovosti vzrok, da isto lahko ali koristi ali škoduje.

Poglejte, voda gotovo ni škodljiva, če se uporablja v pravi meri. In vendar, če jo uporabljate prekomerno, vam prinese smrt. In tako je [še] z mnogimi stvarmi.

Pri zdravilih, ki se dajejo v homeopatiji, ne učinkuje materija, temveč samo duhovno v materiji. To duhovno pa ima veliko več sorodnosti s snovmi, iz katerih sestoji duša človeka in živali. In kjer pri boleznih eno ali drugo manjka, se na homeopatski način spet dopolni to, kar v duši manjka in spet se vzpostavi red.

Če bi hoteli alopatski biti samo malo bolj pozorni, bi iz učinkov homeopatskih sredstev lahko odkrili, kaj je pri tem zdravljenju škodljivo za človekov organizem. Žal pa so ti »doktorji« tako ljubosumni in nedostopni za vsak ugovor, da jih celo Moje lastno svarilo ne more pripraviti do boljšega stališča. S homeopatijo dobi duša spet svojo moč; izpopolni se in deluje duševno, kar alopatski namerava doseči materialno.

Homeopatiji je najbolj sorodna **heliopatija** ali veda o zdravljenju s soncem (imenovana tudi »Sončno zdravljenje«) kot način ozdravitve motenih razmerij v človeškem organizmu s pomočjo sončne svetlobe, bodisi vezane v materijo bodisi z njenim direktnim učinkovanjem na bolnika. Posređoval sem vam točen opis, kako zdraviti na ta način. Poznate tako vzrok kot tudi učinek tega. In tu vam bom povedal o tem, za tiste, ki še ničesar ne vedo o tej zdravilni metodi in bi se morda z njo vendar lahko popolnoma pozdravili.

Sonce je nosilec, njegova svetloba je ohranjevalec vsega življenja. Brez sončne toplote, brez njegove svetlobe ne bi obstajala niti vaša Zemlja niti drugi planeti, ki obkrožajo Sonce! Če je torej Sonce ohranjevalec celotnega sistema, mora tudi imeti vse, kar spada k njegovi ohranitvi. In prav zato, ker ohranitev pomeni enako kot zakoniti red v celoti, mora Sonce biti tisto, ki uravnava nepravilnosti, ker Sonce in vsa njemu podrejena nebesna telesa priznavajo Moj red kot najvišji Zakon in samo v njem lahko še naprej obstajajo.

Sonce ima torej moč in sposobnost, da uravnovesi vse motnje in tam, kjer je primanjkljaj, nadomesti manjkajoče. In ravno zaradi tega je zdravljenje s soncem eno od najenostavnejših pa tudi najučinkovitejših, ker tako kot homeopatija, z enostavnimi, duhovnimi stvariteljskimi elementi duši vrača, kar je izgubila z zmotami.

Na tisoče alopatskih sredstev je v homeopatiji [po količini snovi] že bistveno

zmanjšanih. Zdravljenje s soncem jih poenostavlja na še veliko manjše število, kar dokazuje, da celo Moja velika gradnja svetov temelji na zelo maloštevilnih glavnih osnovnih principih in da se človek s tem, ko postaja spet bolj duhoven in se spet bliža kraljestvu, iz katerega je izšel in potrebuje toliko manj sredstev, da svoj organizem (če je moten) znova vzpostavi v tako stanje, da se zdrava duša v zdravem telesu vedno lažje giblje naprej in navzgor v čast in slavo svojemu Stvarniku.

Heliopatiji ali vedi o zdravljenju s soncem je najbližja **hidropatija** ali »zdravljenje z vodo«. Tako kot pomaga sončno zdravljenje s svetlobo, tako bo zdravilna metoda zdravljenja z vodo (zdravilno) učinkovala na bolno telo z zgoščeno svetlobo ali zgoščeno atmosfero, in sicer v glavnem skozi površino telesa na notranji ustroj. Kar sončno zdravljenje naredi z zrakom ali sončno svetlobo, to vodno zdravljenje opravi z elementi zemeljske duše, ki ima kot mati vseh na vaši zemlji ustvarjenih v vodi še vedno moč kreacije in rojstva, kot nekoč, ko je iz naročja vode izšla celotna kopnina, ki jo ta mati še danes prehranjuje, ohranja in jo vodi k njenemu cilju.

Ljudje, otroci zemlje ste! In ravno zaradi tega ima tudi zemlja in kar je na njej in kar jo obdaja, materialni vpliv na vaše bivanje. In kot vi na njo, tako tudi ona lahko učinkuje na vas. Odtod oblast vode nad vašimi organi! Ker ji pripada celo več kot tri četrtine vašega lastnega organizma, vpliva duhovna aktivnost tega elementa skozi kožo na notranji ustroj. In kakor voda na zemlji in v njej poskrbi za njeno uspevanje, sijaj in lepoto, tudi vas notranje in zunanje poživlja vpliv vode in vas usposobi, da svoji duši ohranite zdravo obleko.

Že pri sončnem zdravljenju vidite, da se količina vaših zdravilnih sredstev znatno zmanjša, tu pri zdravljenju z vodo pa je le eno samo, ki je v mnogih primerih posebno zdravilno in ga na splošno nikdar ne smemo prezreti.

Učinki (bolj ali manj dobri) in čas (krajši ali daljši), v katerem je možno to ali ono (ozdraviti), kot (po drugi strani) poporodni popadki pri enem ali drugem primeru bolezni, so edini znaki, glede na katere je bolje uporabiti eno metodo namesto druge; pri čemer vsak človek pač sledi svojemu lastnemu prepričanju (ali nagnjenju) in s tem pokaže, ali je on sam bolj materija ali bolj duh!

C) Sedaj bomo prešli na še finejše, višje zdravilne metode, pri čemer naj vam konec pokaže, da tam, kjer je vse povezano in so vsi pogoji izpolnjeni, nikdar ne more biti povzročena škoda, ampak edino dobro.

Zdaj prihajamo namreč k naslednjemu načinu zdravljenja, to je magnetnemu zdravljenju, znanemu kot »živalski« ali »animalični« ali telesni magnetizem.

Glejte, Moji otroci, vsaka stvar ima določeno območje, na katerem lahko deluje s svojo močjo tudi na druge in to območje je atmosfera, ki jo obdaja ali njej lastno območje učinkovanja. S pomočjo tega območja učinkovanja se vsaka stvar sama zapre, je pa spet prav preko njega tudi povezana z vsemi drugimi stvarmi. Ta lastna atmosfera je prav tista moč ali sila, ki vpliva na druga živa bitja ali tudi na nežive stvari, ki je pri anorganskih pasivna ali brez lastne volje, pri organskih pa je (bolj ali manj) povezana z voljo in (temu ustrezno) lahko zavestno okrepljena ali zmanjšana. To življenjsko atmosfero ima vsak človek. In preko nje je povezan s soljudmi in s svetom, ki ga obdaja.

Uporaba te atmosfere kot zdravilnega sredstva je že stara. In mnogi so jo uporabljali in zlorabljali, ne da bi pravzaprav vedeli, kaj so naredili in ne da bi vedeli, kaj bi s tem lahko storili. Poznan pod imenom »živalski« ali »telesni magnetizem«, ta postopek ne pomeni nič drugega kot to, da omogočiš, da ta življenjska atmosfera z

močjo volje steče v druge, poljubno veliko ali malo in tako prinese zdravje ali tudi naredi škodo.

Pri tem zdravnem postopku so najfinejše, nemerljive snovi stvarstva sveta že pričele pritegovati pozornost k vplivu, pod katerim vse živi in se giblje, in kateremu se nič ne more izogniti.

To je že duhovno delovanje najfinejših materialnih snovi, katerih pomanjkanje pri enem lahko uravna drugi.

In vendarle to ni zadnji poduk [ki vas uči], kje in kako naj se izvajata zdravljenje in povrnitev zdravja.

Zelo blizu k temu živalskemu magnetizmu se uvršča tudi magnetizem »anime« ali dušni magnetizem. Gre za moč duše, da vpliva na dušo drugih, jo spravi v razpoloženja in stanja, v katerih potem sama lahko postane zdravnik in zdravilec svoje lastne bolezni.

Pri tej zdravnem metodi ne gre več za nikakršen telesni, materialni vpliv, temveč gre za najvišje in najbolj duhovno, kar duša ima, za njeno Božjo iskro; ta mora duši [trpečega] dati moč, da razrahlja vez, ki jo veže na njeno telo, ji odpre duhovno oko, da sama uvidi okvare, ki škodujejo njenemu organizmu, in tako postane samozdravilka, medtem ko so jo doslej morali zdraviti drugi. Pri tej metodi so padle pregrade, ki vežejo [samo] zdravnika na njegov jaz, na njegovo zemljino rodno grudo in njene proizvode. Prostor in čas sta se tu združila v pojmu večnosti. Ni več teme, samo Svetloba, Svetloba vsepovsod, izven materialnega telesa in v njem. Duša tu prepozna svojega duha, svoje telo, svojo povezavo z duhovnim kraljestvom, svoj odnos do Mene, edinega, velikega Stvarnika in ljubečega Očeta!

Če bi vsi ljudje mogli ali hoteli zdraviti na ta način, šele potem bi morali objokovati svojo slepoto. Toda ni mogoče, da bi ljudje to pozicijo [zlahka] dosegli, vsaj ne na splošno, ker je za to potrebna visoka stopnja duhovnosti. Preden boš zahteval uporabo sil, ki naj tudi v drugih vzbudijo najvišje in najplemenitejše, moraš najprej sam biti kot enkratno najplemenitejše bitje. In tako kot zdravilcu ni mogoče tega doseči na lahek način, enako malo možno je prebuditi plemenito tam, kjer ne obstaja.

Prav zaradi tega je potrebna visoka stopnja lepote duha in duše, da je mogoče sprožiti in izpeljati take ozdravitve. Zato so tudi redke. In odtod tudi pogosta zloraba, odtod mnoga razočaranja, ki so največkrat povezana s takimi poskusi!

Zdraviti je lahko, toda - najprej morate doseči stališče, da so vam vsi naravni elementi na razpolago. Prav ta prerod seveda ni lahek. - Kjer pa cveti, tam nastopi tudi zadnji in najvišji magnetizem, Božji, pri katerem tudi Jaz z magnetizerjem iztezam Svojo roko in z eno besedo, eno mislijo lahko ozdravim in bom to storil, če zahteva prihaja od magnetizerja s čistimi nameni in je ozdravljenje predvideno v Mojih Božjih načrtih.

Zdraviti v Mojem imenu je najvišje, najenostavnejše in najučinkovitejše. Vendar ni vsakemu dano; kajti sem spada veliko, da, zelo veliko; plemenita čista duša, popolno zaupanje in veliko navdušenje, ki človeško dušo dvigne iz zemeljskega blata in jo približa Meni.

Edino tedaj je kaj takega mogoče - z izjemo primerov, ko Jaz Sam enemu ali drugemu položim naročilo v njegovo srce, da v Mojem imenu iztegne svoje roke.

Ko sem nekoč rekel: »Če zares hočete, se bodo gore dvignile kvišku in se zvrnile v morje«, je bilo s temi besedami povedano, da v primeru, če se vi ljudje lahko tako povežete z Mojo voljo, ko vaša volja ni nikdar v nasprotju z Mojimi načrti, z Mojimi

Božjimi nameni - potem boste tudi vi zmožni izvesti to, česar sem Jaz Sam sposoben in tudi vas bodo poslušali vsi elementi narave, zaradi česar seveda tudi ozdravljanje postane nekaj lahkega. Da pa pridete do tja, je pot dolga, potrebno je veliko zaupanja, veliko duhovne daljnovidnosti [in predvsem veliko ponižnosti, ljubezni in usmiljenja].

Tisti, ki niso ujeti v zemeljskem, lahko gospodarijo z elementi po mili volji, tistim, ki niso le napol verni in napol pobožni, je dano, da v povezavi z Menoj delajo stvari, ki sem jih nekoč bil sposoben delati edino Jaz Sam - in le izjemoma Moji apostoli. - Za to zadnjo, edino veliko zdravilno metodo je potrebno zdaleč več, kot vi vsi to mislite, potrebno je tisto veliko zaupanje, ki ga je Henoh nekoč imel v Mene in katerega si ni prav lahko priboriti.

Stremite za njim, ampak ne zahtevajte ga, dokler ga vsakemu ne dam Jaz Sam. Saj vi ne veste, kaj zahtevate, ker ne morete razumeti odgovornosti, ki vam je potem naložena, da ga kljub večkrat najboljši volji ne bi zlorabili.

Sploh si ne želite izrednih odnosov! Niso vedno to, kar domnevate. Čim večja moč in oblast je komu dana, čim bolj zna razlikovati duhovne odnose od posvetnih, toliko težje je njegovo mesto v svetu, toliko večje so skušnjave, toliko večje je zatajevanje, da bi lahko deloval v razmerah, v katere sem ga Jaz postavil.

D) Glejte, alopacija, homeopatija, heliopacija, hidropacija, telesni, dušni in Božji magnetizem - so stopnje k najvišjemu spoznanju. Tako se vzpenja vaša znanost, človeštvo v celoti in individualni človek od materije k dušnemu, od dušnega k duhovnemu in na koncu navzgor k Najvišjemu, k Meni.

Tako to poteka v Mojem stvarstvu, tako v stremljenjih dušno-duhovnega človeka: Najprej se mora izmotati iz grobe materije posvetnega življenja, se potem povzpeti v življenje duše, kjer mora duhovni del v njem uveljaviti svojo vrednost. Kakor hitro se duša potem poduhovi, to se pravi, da je postala bolj duh kot duša, se tudi njene lastnosti razširijo, povečajo in lahko doseže stvari, katere bo navaden človek občudoval kot čudeže, prav zato ker ni seznanjen s stvarjenjem vesolja in ne razume, da je edino Moja volja z besedo »Bodi!« lahko ustvarila svetove in je taista moč, le da v vezanem stanju, položena v vsako človeško srce.

Da pa bi se zavedli te moči, je potrebna predvsem velika pokora, veliko očiščenje zato, da Jaz, Najčistejši, ko se združim s človekom, lahko omogočim, da Moja moč deluje preko njega.

Tako kot te zdravilne metode postopoma po poti navzgor v Meni dosežejo svojo končno točko, tako se tudi vi vzpenjate od stopinje do stopinje, od stopnje do stopnje, pri čemer se bo potem razširilo tudi vaše duhovno obzorje in se boste, kot bi se dvigali v zračnem balonu in svet pod vami zaznavali v večjem merilu, nasmihali vašemu prejšnjemu, omejenemu gledanju.

Zato [je bila izrečena] spet nova beseda vam, da bi vas pripeljala stopnjo višje, kjer boste, ko boste posvetno imeli še globlje pod nogami, kot v visokih gorah vdihavali nebesno svetlobo in se boste ob slutnji Moje bližine lahko usposobili, da boste v Mojem vinogradu postajali vedno boljše delavci!

Opustite vsako patetičnost in predvsem očistite in ozdravite sebe, če hočete nekoč ozdravljati druge!

To je Moja Očetovska beseda o tem vam, ki vas vse tako ljubim in zaradi česar porabim toliko časa, da bi vam z mnogimi besedami dopovedal, kako enostavni so naravni zakoni in kako preprost sem Jaz Sam, medtem ko vam vse Moje stvaritve

kažejo in pridigajo le to, kar tvori Moj Jaz, to je ljubezen in samo ljubezen! - Amen.

12. Napotki za zdravljenje s soncem

J. L. 1851/52

Vse zdravilne moči narave izhajajo iz sončne svetlobe, ki s svojim žarenjem priključuje poživiljajoči učinek zraka, vode in vseh drugih faktorjev, katerih se poslužuje naravno zdravilstvo. V zapisu »Zdravljenje s sončno svetlobo«, ki ga je sprejel Jakob Lorber, je prikazanih več poti, na kakšen način je sončno energijo mogoče direktno vezati na snovi mineralnega, rastlinskega in živalskega kraljestva, katerih snovi na ta način postanejo neprekosljiva zdravilna sredstva proti najrazličnejšim, tudi najtežjim boleznim. Enako so zelo natančno navedene ustrezne uporabe le-teh, po navedenem postopku pridobljenih in preko duhovnih moči duše, obogatenih snovi.

Po duhovnem nauku povzroči vsako bolezen neka šibkost v človeškem kompleksu duše. Ker čistejši sončni duhovi vsebujejo vse tiste posamezne dušne moči, iz katerih sestoji duša, je za dušo enostavno iz njih vzeti za okrepitev to, kar ji je manjkalo, da bi s tem spet vzpostavila prejšnji red v svojem duhu živcev - in preko njega v živcih - in v krvi pravo, naravno življenjsko napetost. Kajti v sončnih zdravilnih sredstvih zelo zgoščene in shranjene energije delujejo pri uporabi teh zdravilnih sredstev popolnoma neposredno okrepljujoče na elemente človekove duše in s pomočjo tako na novo oživiljene napetosti duše, se takoj nato prične tudi telesni proces zdravljenja in morda že v najkrajšem času pripelje do popolnega ozdravljenja. Tudi zunanje poškodbe telesa se ob pravilni uporabi ustreznega zdravila lahko v najkrajšem času pozdravijo.

Postopki za izdelavo takšnih sončnih zdravilnih sredstev tako kot seveda tudi za kasnejšo uporabo pridobljenih zdravil zahtevajo zelo veliko skrbnost in natančnost. V okviru te knjige se v to ne moremo bolj poglobljati, lahko pa izrecno opozorimo na majhen Lorberjev zapis »Zdravljenje s sončno svetlobo« z mnogimi dragocenimi napotki in nasveti. (Glej tudi V.del, 8.11.).

13. Najpravilnejše in najnaravnejše zdravljenje

VEv III/12 (8)

Jaz sem Odrašenik. Kako Mi je to lahko mogoče, se sprašujejo mrtvi in popolnoma slepi ljudje? In Jaz vam pravim, da pri nobenem človeku ne zdravim mesa, temveč tam, kjer kakšna duša še ni preveč pomešana s svojim mesom, dušo samo osvobodim in prebudim, v kolikor je to mogoče, v duši zakopanega duha. Ta potem takoj okrepi dušo, ki se osvobodi in zlahka v trenutku ozdravi vsako bolezen mesa.

To potem imenujejo čudežno ozdravljenje, medtem ko je to vendar najpravilnejše in najnaravnejše ozdravljenje mesa!

Kar kdo ima, to lahko tudi da; česar pa nima, tega tudi dati ne more. Kdor ima živo dušo po Božjem redu in v njej svobodnega duha, ta lahko osvobodi tudi dušo svojega brata, če še ni postala preveč mesena, in ta potem čisto lahko pomaga svojemu bolnemu mesnemu telesu. Če pa ima dušni zdravnik sam nadvse bolno dušo, ki je bolj mrtva kot živa, kako naj bi potem dal drugi duši, kar njemu samemu povsem primanjkuje?

14. Zdravljenje z zelišči

VEv 1/89

Gospod v Velikem Janezovem Evangeliju: ... Med veliko dobrimi razgovori in

mногоstranskimi obiski meščanov tega majhnega mesta sta minila dva dneva. Tudi nekaj bolnikov je ozdravelo zgolj s polaganjem rok.

In Jaz sem tukaj pokazal nekemu poštemu zdravniku, ki ni mogel razumeti zdravilne moči s polaganjem rok, veliko zdravnih zelišč in drugih reči, s katerimi je potem najboljšje zdravil in si s tem pridobil sloveče ime.

15. Radi hodite v gore!

Ze, 29.pogl.

Čisti duhovi [najvišjega zračnega področja] se neredko spustijo v drugo, včasih tudi v prvo zračno področje. V glavnem pa so na zemlji njihova vidna mesta prihoda iz višjega kraja tista, ki so zaradi velike višine stalno pokrita s snegom in ledom. In v tem je tudi razlog, zakaj imajo taka področja za skoraj vsakega človeka - kot vi običajno pravite - magično, osrečujočo in pomirjujočo privlačno silo in istočasno vplivajo na celotno človekovo razpoloženje razvedrilno in okrepčevalno.

Kdor je torej žalostnega srca in je njegova duša polna nemira, ta naj se v Mojem imenu poda v gore na takšno višino, ali naj gre vsaj v njeno bližino in začutil bo, da je njegovo dušo obilil močan okrepčujoč balzam.

Medtem ko duša v nižjih predelih postaja vedno bolj topa, težja in bolj trpi, podobno občutku pri raziskovalcu gorskih prepadov in votlin, postaja tisti, ki se povzpne na takšno čistejšo višino, vedno bolj in bolj vesel. In kdor pride gor, lahko po pravici vzklikne: »Gospod, dobro je biti tu!« - Ampak Jaz k temu dodam: »Zate še ni čas, da bi ostal tukaj!«

Ne glede nato pa vendarle pravim: Radi hodite v gore! Saj sem tudi Jaz pogosto obiskoval gore, ko sem v telesu hodil po zemlji.

Na gori sem bil poveličan; na gori sem pregnal največjega skušnjavca; na gori sem pridigal o Božjem kraljestvu; na gori sem molil in na gori sem bil križan!

Zato radi zahajajte oziroma hodite v gore! Zakaj, ne samo vaš duh, temveč tudi vaše telo pri tem pridobi veliko več kot v sto lekarnah!

16. Duhovno zdravljenje na daljavo in z gladenjem

VEv IV/40

Gospod: »Z vodo očistite telo, s trdno, dobro, v vsem Bogu vdano voljo pa srce in dušo; in kakor čista, sveža voda okrepi telesne ude, prav tako tudi Bogu vdana, trdna volja krepi srce in dušo.

Takšne okrepljene duše potem lahko v Mojem imenu v duhu položijo roke na najbolj oddaljenega bolnika in stanje se mu bo izboljšalo.

Kdor pa je še bolj šibak v popolnosti svojega srca, naj se zateče k [magnetnemu] gladenju in bo telesno bolnemu tudi zelo olajšal njegovo trpljenje. Spravil ga bo tudi v zamaknjeno stanje oziroma spanje in bolnik bo v tem spanju preroško napovedal, kaj mu lahko pomaga. To, kar bo preroško napovedano, mora potem najskrbneje uporabiti in čez nekaj časa se bo bolniku tudi izboljšalo - ampak seveda ne tako hitro, kot če bi duhovno popoln človek nanj položil blagoslovljene roke, ko je možna takojšnja ozdravitev.«

17. Zdravljenje v zamaknjenem spanju (hipnoza)

VEv IV/40

Gospod: »Če si dosegel zadostno popolnost duha, potem se lahko zgodi, da človek, na katerega si položil roke v trdni veri in z močno voljo, da mu pomagaš, postane

jasnoviden in si potem sam lahko določi dobro zdravilo, ki mu, če ga uporabi po tem predpisu, mora prinesiti popolno ozdravljenje. Če se je pa kaj zgodilo v nasprotju s tem predpisom, potem seveda s popolnim ozdravljenjem ne bo šlo dobro. Če pa je bil predpis uporabljen brez motenj, bo zagotovo prišlo do popolnega ozdravljenja.

Če je pri tem zdravljenju človeška oseba padla v jasnovidno spanje, ne sme biti motena in oslABLJENA z nekoristnimi vprašanji, temveč sme biti vprašana le tisto, kar je tedaj potrebno.

Kdor pa na koga polaga roke, mora to storiti v Mojem imenu, sicer njegovo zdravljenje ne bi niti koristilo niti učinkovalo. - Za to je potrebna trdna, neomajna vera in enako neomajna, trdna volja. Tako stremljenje mora priti iz dna srca in izhajati iz prave ljubezni do bližnjega, potem moč ljubezni izpolni roke polagalca, prodre skozi konice njegovih prstov, teče kot mehka rosa v bolnikove živce in ozdravi pogosto ostro in žgočo bolečino.

Pri tem si morate dobro zapomniti, da je potrebno več, če hočete v tako spanje zamakniti moškega kot pa žensko! V določenih primerih bi tudi ženska lahko moškega spravila v zamaknjeno spanje; tako zdravljenje pa bi ženski uspelo le s pomočjo nevidnega angela, ki bi ji stal ob strani in katerega pomoč bi si pridobila z molitvijo in čistostjo srca.

18. Izvedba zamaknjene spanja

VEv IV/42

Gospod: »Da boste [nastanek in učinke zamaknjene spanja] videli tudi praktično, bom Jaz sedaj ukazal, naj iz Cezareje Filipe pride prav neumen in izredno slab človek. Tega bo eden od vas torej zdravil in videli in slišali boste, v kakšno občudovanja vredno modrost bo prešel v zamaknjenem spanju ta neumni in pokvarjeni človek. Ko pa se bo zbudil, bo takoj spet postal ravno tako pokvarjen in neumen človek, kakršen je bil prej, in imeli bomo dosti za opraviti, da bi mu po naravni poti vdihnili vsaj do neke mere jasnejše pojme o Bogu in ljudeh... Cinka pa naj prevzame njegovo zdravljenje. Ker ima on za to največjo moč. Jaz bom pred tem na Cinko položil Svoje roke, da bi pridobil več moči in bi mu zdravljenje bolje uspelo.«

Cinka stopi naprej in reče: »Gospod, kako bom kaj takega sploh zmogel, ko se vendar veliko premalo spoznam na ta način zdravljenja?«

Pravi Gospod: »Položi desno roko na čelo in levo na žličko in hitro se bo pogreznil v zamaknjeno spanje in bo tudi kmalu začel govoriti, vendar s šibkejšim glasom kot v naravnem stanju! Ko ga boš hotel spet zbuditi, ni potrebno nič drugega, kot da svoji roki položiš v obratnem redu in ju nekaj trenutkov zadržiš. Takoj, ko se bo zbudil, pa potegni svoji roki nazaj in zdravljenje bo končano! «

19. O depresiji in njenem zdravljenju

I.K.L. 12. 6.1894

Napiši, otrok Moj, besedo za bolno sestro, ki pri Meni išče pomoč in v Mene polaga vse svoje zaupanje, a vendarle nima dovolj močne vere v Mene, sicer se je ne bi lotila otožnost ali depresija._

Sprašuješ, otrok Moj, kaj je depresija, iz česa nastane in kako naj se borite s to boleznijo? - Glej, to ti bom sedaj pojasnil, ker mnogi trpijo zaradi te bolezni in si tudi ti nagnjena k depresiji.

Depresija je na splošno bolj lastna ženskemu spolu kot moškemu in razlog zanjo je večinoma v kakšni nesrečni nagnjenosti, ranjenemu srcu ali odklonjeni želji, ki se je

pregloboko vtisnila v srce, da bi jo bilo sploh kdaj mogoče izbrisati. Iz tega nastane nezadovoljstvo s samim seboj, z usodo, s celotnim Mojim vodstvom in z vso okolico.

Nezadovoljstvo srca je prvi korak k depresiji. In če potem tak otrok hitro ne poišče Mojega Očetovskega srca in Me izbere za vodnika, Me sprejme v svoje srce in najde vse v Meni in Moji ljubezni, potem lahko tak korak potegne za seboj najstrašnejše posledice, da bi se Mi taka duša - če bi bilo mogoče - za večno izgubila, če Moja ljubezen ne bi trajala večno in se tudi še po večnostih ne bi usmilila duše.

To ti torej kaže eno stran depresije. Vendar pa obstaja še ena, ki se pogosto loti še posebno tistih, ki postajajo Moji otroci, ker premalo zaupajo v Mojo ljubezen in se z lastno pravičnostjo trudijo doseči blaženost, torej ne iz milosti in usmiljenja in po Jezusovi zaslugi, temveč si hočejo blaženost zaslužiti iz lastne moči.

Z obilno in dolgotrajno molitvijo, z dobrimi deli, s postenjem in odrekanjem in s popolnim žrtvovanjem vašega mesa kot tudi s svetim življenjem, v kolikor ste sposobni živeti čisto in sveto, si boj pač lahko olajšate, nikdar pa si blaženosti ne morete kupiti.

Zato si ne skušajte olajšati poti z raznimi bremenami, ki si jih sami nalagate in ne zahtevajte preveč od sebe, temveč delajte edino to, kar Jaz želim od vas, in tako vas bosta rešila Moje usmiljenje in Moja milost in Moja ljubezen vas bo vse sprejela v krog Božjih otrok!

In tako imaš zdaj tudi drugo vrsto otožnosti, ki Moje otroke ločuje od Mene in njihova srca napolnjuje z žalostjo, zaradi njihove nemoči in šibkosti - kar pa ni prava žalost, ki izvira iz ponižnosti in Mi zato tudi prav nič ni všeč. Svoje otroke raje vidim vesele in vedre, s trdnim zaupanjem v srcu.

Kako se lahko borimo proti temu trpljenju?

Če se tu hočemo povrniti na tiste, ki trpijo na prvi način, se moramo dotakniti točke, ki je mnogi niso spoznali, jo omalovaževali in zaradi tega niso menili, da spada v območje duha in jo je treba temu ustrezno upoštevati. Ker pa ta točka vendar posega globoko v človeško življenje, vam bom o tem posredoval Svojo besedo in poslušajte torej:

Veliko je število nesrečnih zaradi napačnega pojmovanja ljubezni. Če si ljubezen ogledujemo z duhovnega stališča, je to nekaj najčudovitejšega in najplemenitejšega, kar lahko osreči človeško srce. Nasprotno pa je v materialnem smislu nesrečo naznanjajoča sila, ki omreži srce in mu nadene spono, ga oslepi in naredi neprištevnega in bi vodila k največjim norostim, če Moja roka ne bi posegla vmes, da bi poravnala človeške poti, kar pomeni, da bi jih vodila v Mojem smislu.

Tu smo zdaj pri glavni točki vprašanja: Kako naj se borimo proti temu trpljenju? Ali ljubezen ni Božjega izvora? In po čem spoznamo pravo ali nepravo ljubezen?

Prava ljubezen je seveda Božjega izvora in je položena v vsako človeško srce kot Božja iskra, ki pa toliko časa drema, dokler od zunaj ne pride pobuda k dejavnosti. Ker pa mora biti vse, kar je določeno za višje cilje, podvrženo filtraciji in temeljitemu čiščenju, tako tudi v srcu dremajoča ljubezen potrebuje čiščenje. Materija jo najprej prižge in prebudi k pravi ljubezenski dejavnosti; ko pri tem doseže določeno stopnjo in imam Jaz za dušo človeka višji cilj, mu odtegnem materijo, ki je bila potrebna za prebujenje ljubezni, ampak zanj ni bila trajno določena.

Ko človek zmagovito prestane to obdobje bojev in skušnjav, se mu Moj duh približa in še enkrat prižge ljubezen, ki je že vzplamtela, nakar se prične pravo življenje-v-ljubezni in življenje duha.

Če zdaj spoznate vzrok tega trpljenja in bolečin, boste kmalu našli tudi sredstvo, da

se tega osvobodite - in to sem Jaz. Ljubezen vse ljubezni se vam hoče dati in vas izbrati za Svojo popolno lastnino. To vam pravi Ljubezen Očeta, ki bi vas rada osvobodila vsega trpljenja in iz vas oblikovala vesele, srečne otroke Ljubezni.

Glede še drugih spoznavnih znakov prave in neprave ljubezni vam Jaz rečem:

Prava ljubezen se bo izkazala vedno kot nesebična in ne bo iskala koristi zase, ne bo iskala dobrobiti in sreče za sebe, temveč samo za druge, znašla se bo v vsakem življenjskem položaju in bo slavila Moje vodstvo. Tako dela prava ljubezen, ki vedno ostaja enaka in večno traja; nepravna ljubezen pa se izkaže sama sebi zvesta in prava le toliko časa, dokler navidezno ne doseže svojega cilja in zadovolji svojih želja. Ko bo to enkrat dosegla, potem se bo kmalu razkrinkala in pokazala svojo pravo podobo; kmalu bo začela gospodovati in si bo poskušala vse podvreči.

Da ima taka ljubezen svoje zvižajne poti, vam bo lahko razumeti; in uvideli boste tudi, da moram Jaz tu posredovati z močnimi sredstvi, da takšno oholo dušo spet pripeljem na pot ponižnosti in prave ljubezni.

Tako sem vam zdaj spet osvetlil točko, ki vam razsvetljuje marsikakšno temino in Mene prikaže kot Boga ljubezni kljub pomanjkanju in stiski, v katero vodim Svoje, da bi jih rešil pred popolnim propadom telesa in duše. - Tako razumi tudi ti, otrok Moj, svoje trpljenje kot korekcijsko Božjo milost in se Mi ne upiraj! Zakaj glej, tvojo dušo hočem očistiti in prefiltrirati in te pripraviti za Moje nebeško kraljestvo.

Ljubi Moj otrok, prosiš Me za namig, kako bi bilo mogoče olajšati trpljenje tvoje sestre, kaj naj bi storil, da bi jo pripravil do tega, da bi sprejela tvoje nasvete. S tem si ne delaj nobenih skrbi in tudi to prepusti Meni. V pravem trenutku bom Jaz posegel vmes s Svojimi sredstvi in ta ne bodo zgrešila svojega namena.

In kar se tiče druge oskrbe te bolnice, je tu še naprej potrebna budnost, zlasti še glede njenega notranjega dušnega življenja in njenega miselnega sveta. Da bi uredili le-tega, se je še posebno treba ogibati temu, da bi bila daljši čas sama in bi jo tako obvarovali pred topim tuhtanjem, ki lahko povzroči najhujše posledice, v glavnem čutne razuzdanosti vseh vrst kot tudi različne blodne misli ter blazno zmešnjavo v možganih. To bolnike oropa samostojnosti in postanejo igrača tujih vplivov zaradi hudobnih duhov, ki se v trenutkih popolnoma polastijo takega bitja, da bi preko njega zadovoljili svoja nizkotna in groba poželenja in bi kakorkoli razglasili svojo sovražnost in popolno odtujenost Bogu. Vse to so posledice draženja čutov s čutnimi razglabljanji zaradi slabe vzgoje. Če starši takih slabih kali ne zatrejo že v otroku in jih celo docela prezrejo, potem veliko hudobnih duhov zasede meso takih ubogih bitij, da se jim omračijo urn, njihovo srce potemni in so dlje časa nesposobni za to, da bi se prepustili čistemu in dobremu vplivu.

Takšne nesrečnike imenujete »blazne«, zapirate jih v norišnice, kjer, obkroženi s samimi tovrstnimi bolniki, večinoma zapadejo še temnejšim duhovom, ki jih telesno in duševno popolnoma uničijo. Namesto da bi jih vi vključili v svojo vsakodnevno molitev in bi vam njihova nesreča izzvala sočutje in srčno usmiljenje, gojite do njih neke vrste odpor in tiho zaničevanje, včasih celo strah in zgražanje. Rečem vam, če bi imeli resnično vero in pravo ljubezen do Mene in svojega bližnjega, bi vam Jaz lahko podelil moč, pomagati bolnikom s polaganjem rok. Toda niste še dovolj močni, da bi sprejeli tako Božansko moč Mojega svetega Duha in kljub temu ohranili pravo ponižnost srca. Zato moram vedno s Svojo pomočjo odlašati in vas prepustiti vaši šibkosti, da se Mi ne bi izgubili, temveč vas križ vedno znova žene k Meni, k vašemu Očetu.

Za Mene, Vsemogočnega, prav zares ni lahka stvar, da vas ne vodim s Svojo

Vsemogočnostjo, temveč s Svojim Božjim Očetovskim potrpljenjem in krotkostjo v stalni svobodi volje in po vaši lastni samodejnosti, z Očetovsko ljubeznijo in modrostjo in ne z oblastjo in močjo živega Boga! Božja oblast bi na vaše grešno meso učinkovala uničevalno. Toda ljubezen Očeta vpliva poživljajoče, osvežujoče in krepilno. Zato se veselite in zahvalite od vsega srca, da ste padli v objem ljubečega Očeta in ne velikega, vsemogočnega Boga. Samo kot ljubeči Oče vas lahko še naprej prenašam v vaši šibkosti in vas obliham z vso Svojo ljubeznijo, vam vsak dan podarjam toliko moči, kolikor je potrebujete, da nosite svoj križ in vam v Svoji ljubezni kažem, kako morate delati in ravnati, da se boste približali Meni in Moji ljubezni.

20. O zaščitnem cepljenju proti kozam ali ošpicam

J. L. 7. 2. 1841

Kar bi tu radi vedeli, je po eni strani [praktično] čisto majhna stvar, kot tudi po nasprotni [duhovni] plati ni prav zelo pomembna. Če vzamete drevo, ki je iz zemeljskih tal vase posrkalo slab, pokvarjen sok, ki njegovi naravi sploh ne ustreza, boste na drevesu kmalu ugotovili, da so njegovi listi zakrneli in uveli in so vrhu tega tudi njegove veje, vejice in deblo obdani z različnimi slabimi in drugimi zajedavskimi rastlinami. Kdor se tudi zgolj površno spozna na vzgajanje dreves, bo z gotovostjo sklepal, da tu cepljenje z drugimi rastlinami, ki so že same po sebi še bolj bolne in šibkejše, ne bi ozdravilo drevesa, ki je potrebno cepljenja, temveč bi eden drugega končno popolnoma uničila.

Ali se bo nekdo, ki je bil zastrupljen, ozdravil z istim strupom, ki mu je že tako ali tako vzel tri četrtine življenja? Pri tem bo kasneje dodani strup pač zadoščal, da bo zastrupljenemu odvzeta še zadnja četrtnina življenja.

Ali si v duhovnem smislu lahko zamislite večjo norost, da bi grešniku nekdo rekel: »Poslušaj prijatelj, ti le še greši naprej in z dodatnimi grehi boš zagotovo izničil stare grehe. In ker si nečistnik, zadovolji svojo strast, čim večkrat kot moreš in prepričaj se boš, da boš prav na ta način najprej in najlažje premagal sebe in svoje meso.« - Glejte, ta je prijatelju [sicer] dal spodoben nasvet; na ta način vcepljenja greha v meso se je [zares] rešil greha, ker je to ubilo strast in živo sposobnost mesa. Zdaj pa se vprašajte, ali si je ta človek po natančnem upoštevanju tega nasveta priboril zmago življenja ali zmago smrti? - Ali ni pač očitno, da se z orodjem smrti nikoli ne boriš proti smrti, temveč zagotovo ves čas proti življenju? In kdor si je torej s tem orožjem priboril zmago nad svojim mesom, ta je resnično ubil življenje in je na ta način dopustil smrti zmago nad seboj. Saj se zagotovo spomnite, da se med ljudmi še kdaj pa kdaj pojavi star pregovor, ki o stari prešuštnici ali starem kozlu pravi: »Glej, to ali tega je greh zapustil!« Zdaj pa Jaz vprašam, v kakšnem odnosu do življenja je tisti, katerega ima že greh sam za preslabega? Ali mora smrt ujeti mrtve, ki so že zdavnaj postali njen plen? Jaz pa pravim: Smrt v vsakem trenutku prihaja na odprto polje življenja in si tam išče bogat plen za svoje izbice večnega pogubljenja.

Kdor pa hoče ohraniti življenje, ta se mora živ boriti z orožjem življenja proti grehu, ki je uničujoče orožje smrti. In kdor je z življenjem v sebi postal mojster greha in je tega premagal v polnosti življenja, ta je potem junak, ki si je z življenjem izbojeval življenje. In kdor da življenje za življenje, ta dela dobro in je eden od tistih, ki so polni modrosti, polni ljubezni in polni življenja. Kakšen velik norec pa je, kdor življenje da za smrt! In kako malo življenjske luči ima tisti, ki beži pred lučjo in išče temo!

In glejte, če hočete natančno premisliti, je tako tudi z zgoraj omenjenim preprečevanjem koz ali ošpic s cepljenjem.

Kajti koze so podedovana bolezen pravadne spolne nečistosti, ki od časa do časa dozori pri najmlajših potomcih, in niso niti najmanj podobne enako imenovani živalski bolezni, posebno značilni za govedo, ovce in koze, in katero povzroči pik določenega insekta. - Kako naj bi torej lahko bila gnojna snov od kravjih koz zaščitno sredstvo proti tako imenovanim črnim kozam, ki prizadenejo človeka?!

Pravim vam, da to zdravljenje še nikdar ni obrodilo sadov, o katerih je sanjalo neumno človeštvo. In za domneven ugoden rezultat ni drugega vzroka kot s tem dejanjem podprto in utrjeno praznoverje - kar pa je postalo bolj redko, ker je zdaj nasploh pri ljudeh izginila skoraj vsaka vera in je na njeno mesto prišla tako imenovana znanost (!) - ali ko so takšno zdravljenje izvedli na otrocih, katerim bi iz dvojnih pogledov bilo verjetno že brez tega prizaneseno ves čas življenja, ker s klico te bolezni obremenjena generacija še ni prišla do točke zrelosti, ali pa otroci že v osnovi niso bili obremenjeni s klico te bolezni.

Glejte, če so kakšnim otrokom vcepili tako norost, so bili seveda lahko priče o zanesljivosti takega zdravljenja. Nasprotno pa bi tiste, ki so bili cepljeni, ob času dosežene zrelosti bolezni, le-ta prav tako lahko napadla kot tiste, ki jih niso cepili. Da pa so zdravniki za takšne resnične koze izjavili, da ne gre za koze, temveč za nekakšen drug izpuščaj, ki so se ga zvito izmislili, se je to zgodilo - kot boste zlahka uganili - zato, da bi rešili zdravniško čast.

Zdaj pa se sami vprašajte, ob predpostavki tega, kar sem vam Jaz tu povedal, in si samo malo oglejte svoje izkušnje - čemu naj sploh služi to trpinčenje otrok? Da nič ne koristi, o tem ste lahko popolnoma prepričani. Da pa je v mnogih pogledih človeškemu rodu škodljivo, da povzroča medlo, slabotno življenje, neugodje, nedejavnost, slabotnost najaktivnejših organov življenja in posebno pri ženskem spolu izziva čutnost kot španska muha - v to ste lahko prepričani. Če tega ne morete verjeti, vzemite v roke zgodovino in primerjajte svoje cepljene potomce in tudi same sebe z generacijami pravadnine in gotovo vam bo padla v oči neznanska razlika glede zdravja in naravne zdržljivosti.

Pravim vam, če navrtate kamen in v izvrtano luknjo položite samo eno kapljico jedkega strupa in potem čez dvajset let pregledate kamen, se boste kmalu prepričali, kakšne uničevalne posledice je ta kapljica jedkega strupa povzročila v kamnu, ki je vendar narejen tako, da bi po svoji naravi kljuboval tisočletjem.

Če se pa v nežni človeški organizem vcepi jedki kisli strup trohnobe, potem vam ne bo težko najti ustreznega odgovora na ta problem.

Sedaj boste seveda vprašali, in sicer z vso pravico in z dobrim razlogom, naj bi vam Jaz nasprotno pokazal drugo sredstvo za preprečitev ali neškodljivo odpravo bolezni - ker moram vendar Jaz, kot edini stvaritelj vse narave Sam in edini, najbolje poznati vso naravo. In Jaz vam pravim, da bom to tudi storil; rečem pa vam vnaprej, da gredo Moja naravna sredstva vedno v korak z duhovnimi in tako tu ni univerzalnega zdravila, niti za duha niti za telo.

Če se samo malo ogledate po poti, ki sem vam jo zaznamoval za pridobitev večnega življenja, kot vedno eno in isto preprosto pot samozatajevanja in zvestega sledenja Meni - boste zagotovo odkrili samo eno in ne več poti in to iz resnično dobrega razloga, ker sem Jaz Sam samo Ena in torej [tudi] edina pot in edina vrata do večnega življenja. In ker je tako, ne morete drugače, kot verjeti, daje tako.

Kdo od vas bi tu rad trdil, da so razen Mene še druge poti, da bi dosegel Mene

Samega kot pravir vsega življenja? Ali ni življenje duha odličnejše kot pa življenje telesa? Ali ni življenje telesa v vsem pogojeno z življenjem duha?

Ker pa veste, da za duha, ki je zbolel, obstaja samo eno sredstvo za ozdravljenje - iz katerega vzroka pa naj bi za [telo] časovno orodje duha, katerega čilost je pogojena z duhom, ob eventualni nesposobnosti in bolezni, obstajala druga in številnejša zdravilna sredstva kot za princip življenja samega?

Poglejte, ko sem Jaz hodil med ljudmi na zemlji, s katerim zdravnikom sem se posvetoval? In katere lekarne sem se posluževal, da bi bolnika ozdravil tako na duhu kot na telesu? In katerega zdravnika in katere lekarne so se posluževali vsi apostoli, ki so Mi zaupali, ker so delali enako, kar sem delal Jaz? Zdaj vas vprašam, ali sem oslabil ali sem se spremenil ali Moja beseda ni več ista beseda, polna moči in sile in blagoslova za duha in telo?!

Pravim vam, temu zares ni tako - Jaz sem še vedno Isti! Samo s to razliko, da sem takrat zdravil samo tiste ljudi, ki so se Mi približali z živo vero in so Me za to vrhu tega morali še dolgo prositi in rotiti, dokler jih nisem uslišal. Zdaj pa ne smem več dovoliti, da bi bilo odvisno samo od zaupanja polne ljubezni in še manj od trdne vztrajnosti vere, temveč moram pomagati tam, kjer Me ne prosijo in moram zdravilno priskočiti na pomoč tistim, ki vere sploh ne poznajo, da se ne bi vse skupaj pokvarilo in pogubilo.

Glejte, kdo torej pride k Meni le z majhnim zaupanjem in neznatno prošnjo, tega gotovo ne bom zapustil in mu bom pomagal v vsaki njegovi stiski, ker moram precej pogosto dajati svojo pomoč celo tistim, ki se Mi posmehujejo in Me zaničujejo.

Glejte, to sredstvo, ki sem vam ga pravkar priporočil, je najbolj preizkušeno. In kdor ima trdno vero in mi popolnoma zaupa in Me ljubi - zares, če temu Jaz ne bom pomagal, pa naj se cepi z vsemi strupi sveta, vzame in zaužije vsa zdravila iz vseh lekarn sveta in tako kot vol požre najzdravilnejša zelišča, mu bo to vse skupaj koristilo prav toliko kot kapljica balzama mrtvaški lobanji.

Pravim vam, mrliča lahko kuhate in pečete v samih življenjskih esencah, pa na njegovem telesu, ki ste ga zaupali takšni »zdravilni« kuhinji, ne boste oživili niti enega samega vlakna. - Toda poslušajte: Moja beseda lahko [celo] mrtvim odpre grobove in v trohnobo njihovega razkroja vdihne novo in večno življenje! Ko vendar poznate to univerzalno zdravilo, ki je v vsakem času povzročalo najčudovitejše ozdravitve in celo obujalo mrtve, kaj vas torej zapeljuje, da zanemarjate isto, zdaj toliko bolj učinkovito zdravilo in se namesto tega mažete z raznim hudičevim blatom, da bi vam pomagalo?!

O, rečem vam, primerjajte samo svojo življenjsko dobo z življenjsko dobo praočakov in takoj boste ugotovili, kakšen dobiček je prinesla prefinjenost vaše nore zdravilne znanosti. Ali pa pojdite na tista področja zemlje, kjer človeštvo še sploh ne pozna zdravniške pomoči in spoznali boste, da na takih področjih ljudje skoraj ničesar ne vedo o bolezni, še najmanj pa o kakšni splošni, še posebno, če je njihov način življenja moralno čist in preprost.

Enako delajte tudi vi: Živite čim bolj preprosto! Ne polnite svojega želodca po nepotrebnem z raznovrstno nesnago iz vsega poznanega rastlinstva narave, temveč uživajte, kar telesu naredi dobro: preprosto hrano [v glavnem] iz naravnih rastlin in od zelenjavnih jedi samo tiste, ki so bile že od nekdanj človeku določene kot hranilni kruh. In [tudi] to se razume samo po sebi: vse s pravo mero in ciljem!

Tako ste lahko prepričani, da vašega telesa vse življenje ne bo mučila nobena bolezen in boste na ta način brez vsakršnega cepljenja in drugih zdravniških norosti

dosegli za vas nepojmljivo visoko starost. In ko bom Jaz potem odpoklical takšnega človeka s tega sveta v Svoje kraljestvo, se bo to zgodilo tako lahko, kot če kdo prav sladko zaspi, potem ko je ves dan zvesto, pošteno in pridno delal.

Če pa vse to opuščate in se zato zatekate k cepljenjem in raznovrstnim zdravilom,' se na koncu kot posledica ne pokaže drugega, kot da - gledano zgolj z naravnega stališča - že v letih svoje mladosti postanete starci in pogosto izgubljate en čut za drugim in oslepite, oglušite, postanete nadležni, izgubite svoje zobe, prebavo, kot tudi vso življenjsko svežino, tako da ste v štiridesetem letu svojega življenja bolj nadležni in pohabljeni, kot so bili ljudje starih časov v stotem letu. In za vse to ni kriv nihče drug kot vaša lastna slepota!

Glejte, to se dogaja prav tako kot v primeru, ko človeška neumnost pri kakšnem nočnem potovanju zapade v razna nesmiselna videnja in slutenja in se mora podnevi temu pošteno nasmejati in ne more razumeti, da je drevesni štor imela za čisto nekaj drugega kot samo za štor - da ne omenjam drugih nočnih neumnosti! Če pa resno želite uporabiti Moje sredstvo, bo tudi pri vas prišel dan, ko boste uvideli, kakšen [ničev] zaklad ima svet v svojih nešteti norostih.

Če pa pravim, da Jaz lahko pomagam in hočem povsod in v vsem in vsakemu pomagati, ker sem zvest v vseh Svojih obljubah, tako verjemite, da bom vsakemu tudi rade volje v vsem in vsakemu zagotovo pomagal, če le verjame, da je temu tako in da ni misliti na drugo pomoč kot na Mojo, tako v telesnem, še posebno pa v duhovnem smislu.

Glejte, če so ljudje starega veka postali šibkejši zaradi razpasenega greha, so se postili in delali pokoro, to pomeni, da so s postenjem spet dosegli svobodno aktivnost telesnega organizma in so s pokoro, povezano s tem, v veri spet dvignili svojega duha in spet postali ljudje krepkega telesa in živahnega duha.

Vprašali boste: Kako neki? Kako je bilo to? - Tedaj vam povem, in odgovor ne bo težak: Želodec je naravni pomočnik za tvorbo hranilnih sokov v telesu. Če pa se v organizmu nahajajo kakršnikoli tuji deli, se ti stalno zadržujejo v kakšnem organskem ozkem grlu. Če je torej želodec natrpan z različno nekoristno hrano in le-ta s tem kopiči sokove in tišči, se tuji deli, namesto da bi mogli zapustiti ozko grlo in bi prišli spet tja, od koder bi bili lahko odvedeni naprej iz telesa, zaradi neprestanega pritiskanja sokov na mesto, kjer se nahajajo, s pomočjo asimilacije samo namnožijo in na ta način postajajo vedno bolj trdovratni. - Poglejte, če bi tu namesto cepljenja in zdravil uporabili pravo dieto ali post in sta s tem povezani trdna vera in polno zaupanje v Mojo besedo, tako da se bo s tem okrepil tudi duh kot princip življenja, se vprašajte, ali pri takšnem človeku ne bo prišlo do telesnega in duhovnega izboljšanja?

Pravim vam, če sta človekova vera in zaupanje primerna, celo iz same trohnobe še lahko nastane novo življenje. Kjer pa manjka taka telesna in duhovna spokoritev, poslušajte, tedaj je tisti, ki je zdravljen s cepljenjem ali zdravili, samo pošteno opeharjen, kajti zdravila bolezniniso odstranila iz telesa, temveč sojo zgolj uspavala ali zameglila. In verjemite Mi, da bo zagotovo prišel čas, ko bo ista bolezen, večkratno stopnjevana, predrla tančico in telesu, neredko pa tudi duhu, prinesla gotovo smrt.

Glejte, s temi stvarmi je dobessedno in zares tako, kot sem vam Jaz povedal. Vi pa vodite svoje otroke in sami sebe k Meni v veri in zaupanju! In resnično vam pravim: Prepričali se boste, da je Moje cepivo najboljše! - Amen. To pravim Jaz, veliki univerzalni zdravnik! Amen, Amen, Amen.

21. Zdravljenje skrofuloze

J.L. 9.7. 1848

Kolikokrat Mi boš še prihajal z recepti? - Verjeti, verjeti in popolnoma zaupati, to je boljše kot vsi recepti in zdravila! Saj veš, pri zdravljenju mesa ne bomo prišli na svoj račun. Nekomu, ki je šibak v pravi veri, za njegovo nesrečno meso prav rad svetujem kakšno sredstvo. Če ga bo natančno upošteval, mu bo pač bolje. Če pa je prelen, da bi vse natančno upošteval in sredstvo, ki sem mu ga Jaz svetoval, potem ne povzroči hitro zaželenega učinka, vera našega pacienta še bolj oslabi, kot je bila pred tem. In glej, tako zdravljenje Mi torej ne prinaša zaželene duhovne koristi, za katero si domneval, dajo boš s tem dosegel. - Mi pa delamo edino za duha in ne za meso! Zato tudi nimam rad, da Mi prihajaš z željo po zdravilih za kakšno meso.

Dekle naj ne je kislih stvari, pa tudi ne jedi, ki napenjajo, kot so zelje, fižol in podobno, ker ima skrofulozno meso (vnetje vratnih bezgavk). Zakaj pa je za svojo golšo potrebovala jod? Tudi v nogah ima skrito skrofulozo in od vratu se je razširila tudi na prsi. Če bi si na tvoj večkratni nasvet prsi večkrat zmasirala s slino na tešče, bi bile njene prsi zdaj proste. Ali je zdaj mogoče kaj bolje, ko ima tudi na prsih golšo z dobrim jodom vred? Zdaj naj pa midva spet delava čudeže? Seveda bi bilo dobro, če bi imela tudi pravo vero. Ampak le-te nima in zato bo tudi s čudežem šlo nekoliko težko.

Zato ji je treba zaenkrat priporočiti pravo vero, nato pa prav veliko potrpljenja. Potem pa ne sme toliko peti, govoriti in kar naprej poljubljati svoje prijateljice, kar povečuje skrofulozo. Posebno zvečer naj pa bo tudi takoj po sončnem zahodu v svoji sobi in naj se zlasti v sobi izogiba prepihu - in naj po kosilu ne seda takoj za šivalno mizo, kar ji zelo škoduje. Prav tako naj se tudi izogiba svežega sadja, sicer bo veliko trpela.

Zdaj pa naj stolče sveže laneno seme, iz tega naredi in si položi nekoliko ogrete obkladke. Čez dan naj dvakrat zaužije čaj za čiščenje in tudi pridno pije vodo, ne pa vina, piva, pa tudi kave ne, temveč za zajtrk juho ali šibak kakav. Najboljši bi bil pa koruzni zavretek z malo mleka in malo sladkorja. Nasploh bi ji zelo koristila koruzna kaša v mesni juhi. Če bo to z vero uporabljala, [ji] bo kmalu spet bolje. - Amen.

22. Nasvet za tiste z gosto krvjo

J. L 18.8.1841

Skrivna jeza, ki jo včasih občuti, je glavna težava tvoje žene in zelo »greni« njeno vzkipljivo kri; odtod tudi njeno zasluženje. Rekel boš in vprašal: »Ali ima takšno majhno pričkanje v domačem okolju tudi tak grenkoben učinek? Tako pravimo vendar samo o hudih prepirih ali velikih duševnih stiskah.«

O glej, takšno stališče je popolnoma zgrešeno in napačno. Zares togotni ljudje imajo pravzaprav zelo malo žolča, pač pa živahno kri, ki je zelo občutljiva za učinkovanje hudobnih duhov. Če se z izbruhom jeze pri takih ljudeh močno aktivira žolč, jim to kljub temu ne škoduje; ker njihova zelo lahka, živahna kri vse skupaj kmalu spet odstrani iz telesa.

Popolnoma drugače pa je to pri tistih ljudeh, posebno ženskega spola, ki imajo že od rojstva bolj gosto kri. Ti ljudje imajo zaradi tega vedno bolj neprijetno naravo in se skrivaj lahko jezijo celo zaradi muhe, kljub temu, da so se pravzaprav nesposobni jeziti. Zaradi tega se potem dogaja, da je njihova kri stalno pomešana z žolčnimi snovmi. Kjer kri potem v telesni organizem odlaga svoje hranilne sokove, tja prispejo

tudi v krvi stopljeni žolčni deli in tako zgostijo sokove.

Tako težavo zlahka odstranimo z duhovnimi sredstvi in z ustreznim postenjem, nikoli pa ne s kopanjem v toplih, prevrelih in zaradi tega vse življenjske sile oropanih vodah in še najmanj s pitjem celo postanih mineralnih vod za odpravo kakršnekoli vratne golše, ki bi prešla sama od sebe, če bi se kri ustrezno razredčila s primerno duhovno in naravno dieto.

Kaj pa je ta duhovna dieta? - Vzdržati se vsake jeze, ne glede na njen vzrok. Če tega ne bo strogo upoštevala, ni mogoče misliti na kakšno izboljšanje. Tu ne bom navajal različnih vzrokov, ki povzročajo vso to jezo. Zadostuje, da pravim Jaz, da se jo mora že v osnovi temeljito preprečevati, sicer nikoli ne bo govora o zdravju.

Kako pa se da temu na lahek način izogniti? S stanovitnim, resničnim zaupanjem ter s polno vero in veliko ljubeznijo do Mene, toda ne pa poleg tega tudi do sveta in eventualnih sorodnikov, ki sicer veliko molijo iz knjig, vendar le redki od njih od srca; zato tudi zelo cenijo posvetne zdravnike; pravemu domačemu zdravniku pa ne zaupajo brez posvetnega zdravnika! Glej, to se pravi toliko kot prav nič! Tako sedi bolnik med dvema stoloma na tleh, torej na nobenem od njiju.

To bi bila torej duhovna dieta, ki jo je zelo lahko upoštevati.

Kar se pa tiče naravne diete, obstaja ta v pravilnem postenju. Pri tem gre za to, da se je treba odpovedati vsem mastnim jedem in težkim pijačam. Kajti vse to je strup za ljudi tiste vrste, ki imajo gostejšo kri. - Prav tako je [že] samo po sebi nadvse škodljivo uživanje kave; če pa jo uživata pregosto in včasih premočno, se zaradi nje narava lahko popolnoma pokvari, da ji je komaj mogoče pomagati s čudežem. - Enako škodljive so tudi vse sladkarije in občasne spremembe jedi, s katerimi se z enim obrokom vse pokvari, kar je dobrega naredilo sedem rednih, preprostih dni. Prav tako skrajno škodljivo je vse sladkanje s sadjem, zlasti ob popoldnevih, če sadje ni bilo prej parjeno ali pečeno.

Pšenični kruh, kot na primer dobro pečene žemlje, čista voda, mleko brez maščob, sveže mesne juhe z zelišči, kot sta žajbelj in timijan, sladka repa, hren ob zmernem uživanju govejega mesa, tu in tam jagnječja ali telečja pečenka, potem včasih tudi malo vina zaužitega z vodo - to so pogoji za zdravo telo, kot včasih tudi koruzna kaša, zakuhana v mesno juho. - Vse drugo pa je strup za tovrstne človeške narave, zlasti še, če so zaradi lekarn že zelo oslabiljene!

To je vsega upoštevanja vredna naravna dieta. Nadalje takim naravam škoduje vsaka ohladitev. Pač pa je zanje priporočljivo stalno gibanje, seveda zmerno in s ciljem. Spanje podnevi kot tudi toplo kopanje, pa za take narave prinaša telesno smrt!

Glej, Moj ljubi A.H.W., take narave je tvoja žena in trpi po lastni krivdi. Če bo vse to upoštevala in zaupala v Mene, potem se ji bo stanje lahko izboljšalo; drugače bo pa bolehalo vse življenje. Še vedno je vsa slabotna in Mi nikoli popolnoma ne zaupa, temveč se pogosto skoraj bolj boji svojih sorodnikov kot Mene in še zelo ceni posvetne odnose, kar absolutno ni primerno za tiste, ki sem jih Jaz izbral!

Če boš to upoštevala, ti bo bolje, sicer pa še dolgo ne. - Rad bi rekel Moj Amen. Ampak pri tem gre za tvoj Amen. Razumi to!

23. Namigi za zdravljenje obsedenke

J. L. 2. 5. 1842

A) O Gospod! Ali smem F. G. na željo njene matere in njenega zdravnika St. zamakniti v magnetno spanje. Ali sem naredil prav, da sem v njej prebivajočemu

demonu v Tvojem najsvetejšem imenu ukazal, naj se umakne iz nje in naj nikdar več ne pride vanjo? Ali smem ponoviti to zaklinjanje?

Gospod: »Poslušaj, Moj ljubi A.H.W.! Že pri prvem vprašanju sem ti Jaz vendar v zadostni meri razložil, kako je s to bolnico in kaj ji lahko pomaga. Zakaj sedaj sprašuješ za nekaj drugega? Ali meniš, da ji bo lahko pomagalo kaj drugega? Saj lahko poskusiš, kar razmišljata ti in posvetni zdravnik St.; glej pa, da ti sam in tvoja hiša ne bosta utrpela škode! Saj ne poznaš sedanje svobode in zvijačnosti duhov!!

Glej, tvoja volja, ravnati v nasprotju z Mojim nasvetom, misleč, da je to nekaj dobrega, je pred vrata tvoje hiše privabila že dva groba duhova. Pazi, da ne bosta zanetila požara v tvojem razumu in tvoji vedoželjnosti! Zakaj v tem požaru bi bilo hitro uničeno vse, kar sem Jaz doslej mukoma zgradil v tvojem srcu.

Duhova pa izgledata tako: eden je sivo peščena stara vojna tvorba, ki te skuša ujeti v svoje peščeno bistvo. Drugi in hujši je orjaško stekleno oko, enako velikemu sodu, ki se je privabil pred vrata tvoje hiše; to oko strelja požare iz svoje zlobne sredine in se že tri dni in noči muči s tem, da bi zadel center tvojega razuma; zato se Me vendar trdno oprimi, sicer boš utrpel škodo pri samem sebi!

Ali pa misliš, da bo uspavanje tej bolnici prineslo mir? - Lahko se zgodi, če bi jo Jaz za nekaj trenutkov izpustil, da bi vas demon preslepil, zato da bi potem nastopil še z večjo trdovratnostjo in se ne bi več umaknil! Ali ne veš tega, da se mora tako imenovano magnetno gladenje izvajati samo v bolezenskih krizah, nikdar pa ob popuščanju bolezni; če se izvaja ob popuščanju, to kmalu spet izzove ali očitne ali prikrite krize, od katerih so prikrite hujše kot očitne. Poglej, tako imenovano niagnetiziranje bo tu prineslo malo sadov, ker ga bolna F. med krizo sploh ne bo prenesla; ob popuščanju pa ji bo malo koristilo; zakaj - sem že povedal.

Saj sem v dekličino srce vendar že položil, kar ji lahko pomaga. In to je že tudi glasno izgovorila. In tebi sem v prejšnjem sporočilu tudi razločno pokazal. Zakaj torej temu v živi veri ne sledite? Ali naj morda Jaz pristanem na nasvet vašega posvetnega zdravnika? O, tega ne bom storil! Glej, to je tudi kamen spotike, na katerem pade posvetna modrost in ji strašansko spodleti. Ta naj tu le izve, kaj zmore! Z Menoj tudi pravi zdravnik lahko vse doseže s polnim blagoslovom; brez Mene pa ničesar!

Če bi zdravniki dvignili svoje roke k Meni in jih potem polagali na bolnike, bi tem bilo kmalu bolje. Tako pa drgnejo najprej njihovo čelo namesto prsi in potem polagajo gosje pero na kos papirja in čečkajo po njem s svojo latinsko in grško učenostjo, namesto da bi blagoslavljaljočo roko položili na bolnika, polni vere in zaupanja v Mojo moč in pomoč. Ali se bolnik tako sploh lahko kdaj popolnoma pozdravi?

Glej, dekle se že posmehuje zdravnikom; to je zanjo dobra stvar. Zato pusti, naj zdravniki le delajo in ugibajo! Zdravnik L. pa naj moli in potem v Mojem imenu položi roke nanjo, vendar pa ves čas ne sme kaditi tobaka! Dosegel bi dober učinek, ampak le v veri v Mene Samega, sicer pa sploh ne! Tako imenovani eksorcizem, ali bolje pomoč z besedo in vero, sem že tako in tako oznanil kot edino sredstvo, ki pomaga. Zakaj pa potem ni bilo uporabljeno? Tudi druga blažilna sredstva sem vam oznanil; kdo pa jih je uporabil z živo vero v Mojem imenu?

Bilo bi še veliko naravnih blagoslovljenih sredstev, ki bi vsa v Mojem imenu lahko prinesla ogromno olajšanje; toda kdo bi jih pa hotel uporabiti, ker niso v skladu z latinsko učenostjo zdravnikov? Glej, zato je tu zares nekoliko težko dobro svetovati, ker se nihče ne more in noče ravnati po nasvetu - zaradi sveta in zaradi latinske učenosti zdravnikov. Pustimo torej zdravnike, naj se tu pripravajo med seboj, ob

pravem času pa bom Jaz tako ali tako storil, kar bo prav.

Tebi, Moj ljubi A.H.W. pa pravim: Ne pihaj tja, kjer te ne peče! Pusti pihati le tiste, ki jih že strašansko peče. Če te bo pa peklo, potem pihaj tudi ti, in tedaj bom Jaz blagoslovil tvoj dih, da boš sposoben na lahek način umiriti svoj požar. Če pa že absolutno želiš biti dober zdravnik, tedaj delaj dobro na tihem, da ti za to nihče ne bo dolžan zahvale. Potem bom Jaz rad uslišal tvojo vere polno molitev in to je tudi najučinkovitejši »ekorcizem«!

Ne reci: »Hudobni duh, zapusti jo!« - temveč reci: »Dobri Oče, pomagaj ji!« - na ta način boš prav prosil in molil in Jaz bom potem pozdravil pravo bolezen na njej in v njej! Če bi ti bil že docela preroben in tako tudi že popolnoma eno z Menoj, bi ji pač lahko rekel: »Zapusti jo v imenu Gospoda Jezusa Kristusa!« - in moralo bi se zgoditi po tvoji besedi. Ampak s teboj še ni tako. Zato zaupljivo in v vsej ponižnosti in ljubezni svojega srca moli za to in v pravem trenutku se bo že zgodilo to, kar bo najboljše. - Amen.«

B) O najsvetejši, najljubeznivejši Oče! Poglej mojo veliko zadrego, v kateri sem se znašel glede F.G., ker njena mati (kateri sem pred enim mesecem iz ljubezni do bližnjega, v zaupanju na Tvojo Božjo pomoč, obljubil svojo magnetno pomoč) in oba zdravnika zdaj vztrajata pri tem in me resno silita, naj magnetiziram deklo, in sicer že jutri! - O Gospod! Saj nočem biti niti najmanj nezaupljiv do Tvojega najsvetejšega nasveta ali nepokoren Tvoji nadvse sveti volji; toda po drugi strani nočem, da bi se zaskrbljeni materi in zdravnikoma, ki sta v zadregi, zdel neizprosen, brezčuten in krut, če odrečem, da bi storil to, kar sem žal obljubil, ne da bi vprašal Tebe. O Gospod! Prav ponižno in goreče Te prosim, da mi pri tem milostno pokažeš izhod, kajti Tebi ni nič nemogoče! Na ubogem bolnem dekletu naj se zgodi Tvoja najsvetejša volja! Amen.

Gospod: »Glej, to so posledice, če se v vsakem trenutku ne posvetuješ raje z Menoj, preden kaj storiš, posebno še v času, ko so vrata k Meni tako na široko odprta. Zdaj pač že tretjič sprašuješ glede ene in iste točke; vendar pa ti ne glede na vse to, ne morem reči drugega kot to, kar sem ti v tej zadevi povedal že dvakrat! Če se pa že nikakor ne moreš izogniti zahtevam te družine, lahko vendar narediš poizkus, da bi sebe in zdravnika prepričal, da »ležijo Moje poti globlje kot vsa posvetna učenost«. Pozneje pa ti bo pokazano, kako daleč seže Moj nasvet in kako daleč zahteve sveta!

Recimo, da bi tako imenovano magnetno zdravljenje deklici vsaj na zunaj za nekaj časa dobro delo, ali misliš, da bi bila bolezen s tem odstranjena? Ali pa tudi veš, kako dolgo bi trajalo in kakšen bi bil morda povratni učinek na tebe? Glej, tudi to moraš spoznati z izkušnjo. Če pa zdravljenje mogoče vendarle ne bo obrodilo sadov, kaj boste pa potem naredili?

Glej, tako imenovani magnetizem bi pač prinesel nekako naravi primeren boljši učinek, če bi bil ob prvem pojavu te bolezni uporabljen z vero, ne pa zgolj »umetno«, ko je bila narava še prosta. Kaj bo pa sedaj storil s telesnim organizmom, ki je natrpan z zdravili? Glej, tu bi bilo treba najprej izmagnetizirati zdravila, preden bi to zdravljenje sploh lahko začelo dobrodejno učinkovati. Glej, za odstranitev te bolezni je potrebno zelo veliko močnega magnetizma!

Magnetno zdravljenje nadalje prinese dober, izdaten in krepilen učinek samo v slabih živcih, ki jih je načela nekakšna lakota. Kakšen učinek bo pa prineslo, kjer so živci že tako ali tako prenapeto nasičeni, razen nekaj živčnih parov za očmi in očesnimi vekami, ki so pa z ostalimi živci telesa samo preko možganov v zelo

neznatni povezavi? Iz tega vzroka dekletu tudi tako [samo oči vključujoče] zdravniško zdravljenje dobro dene, medtem ko jo mora splošno zdravljenje nujno boleče razburiti; razen če bi kdo razumel in bi jo negativno zdravil; to zdravljenje bi ji sicer dobro delo, vendar ne ozdravilo, temveč samo oslabilo kot pri močnem odvzemu krvi. - Glej, vse to boš šele sam spoznal!

Povem ti pa še to glede nepovabljenega gosta, da se tudi lahko zgodi, da se bo le-ta kmalu potuhnjeno umaknil in boste mislili, da se je dekle popravilo. Resnica bo pa daleč od tega! Kajti ob taki priliki takšni duhovi tudi rečejo: »Odloženo, še ni opuščeno! Če me ne pustite na strehi, se bom pa zavlekel v klet in bom tam čisto tiho nastavljal mine, da se vam bodo naježili lasje v času, ko vas bom spet pozval na dvoboj ! « - Ali razumeš to?! To je svetu sicer popolnoma tuje in če bi mu hotel povedati, nad-vse smešno in neprijetno; vendar pa zaradi tega v naravi stvari niti za las drugačno! Glej, v tem pogledu bo pač malo koristil tako lokalni magnetizem kot tudi splošni magnetizem! Osnovno zdravljenje Mi pa ni treba še enkrat navajati!

Če pa se že absolutno treba magnetizirati, zakaj le-tega ne naredijo plačani zdravniki ali pa ukažejo, naj po njihovih navodilih to stori nekdo od njihovih podrejenih - tako kot po njihovih brezskrbnih navodilih v lekarnah naredijo zdravila in kirurg namešča pijavke, pušča kri in prileplja obliže ali amputira ude? Ti nimajo časa in premalo jim je to donosno. Skratka, ker si se brez predhodnega posvetovanja z Menoj enkrat že lotil stvari, lahko narediš poizkus. Zaradi tega se ne bom razjezil nate; kajti Mojega nasveta ti ni treba imeti za določen zakon.

Moja pomoč pa ne pride od danes na jutri, temveč glede na živost vere, zaupanja in prave ljubezni do Mene! - Razumi tudi to. Amen.«

24. Zdravilni namig ženskemu spolu

J. L. 14.2.1847

In zdaj zapiši besedico za sestro male hišne Marte, ki se imenuje Al-e! Od tebe, ljuba Moja Al-e ne zahtevam nič drugega kot ljubezen. Glej, lepi so vseč tudi Meni; in ti si lepa, zato si Mi tudi nadvse vseč. Ampak pri tem ne smeš razumeti svojega telesa, temveč samo svoje srce, ki je do Mojih ubogih bratov in sester zelo lepo, kar Mi je pri tebi nadvse vseč.

Nekaj pa vendarle imam proti tebi in to je, da si glede svoje zunanosti včasih nekoliko nečimrna in se rada lepotičiš in lišpaš. Glej, takšne vrste srobot mora iz telesa, sicer sčasoma zagreni srce. In zagrenjeno srce ne mara sprejeti Moje ljubezni! - To moraš povsem odložiti, kot si že odložila zares precejšen del, potem boš pa popolnoma primerna za Mojo ljubezen.

Tudi s frizersko umetnostjo se ti ni treba preveč ukvarjati! Glava, ki je preveč zapletena s kitami, je večinoma izvesek srca in kaže, da je največkrat tudi to tako zapleteno kot glava s svojimi kitami.

Kot tretje pa bi tebi, Moja najljubša dušica, rad še nekaj rekel: Ker si še prav mlada in naravno nežna in bujna, se izogibaj prepihu in nikdar ne sedaj preblizu okna in nikdar ne boš dobila izpuščajev, niti na obrazu telesa niti na obrazu tvoje lepe duše. - Vse to ti Jaz ne želim samo za rojstni dan tvojega telesa, ampak za tvojo celotno življenjsko dobo. Potem boš vseskozi Moja ljubljena in Jaz tvoj ljubi, sveti Oče, v času in v večnosti. Amen! To govorim v vsej Svoji nežni ljubezni do tebe. - Amen.

III. DEL

O zdravilni pomoči

1. Pomoč s priprošnjo

I. K. L. 12. 2.1894

Da, otrok moj, uslišal bom tvojo prošnjo in se bom usmilil bolnice. Okrepil jo bom in potolažil in ji pomagal. Ti pa moraš ohraniti dejavno ljubezen in se v priprošnji ne smeš utruditi, dokler njen duh ne bo dovolj močan, da se bo rešil bremena, ki pritiska nanj.

Tu lahko učinkuje samo priprošnja, združena priprošnja iz čiste ljubezni do Mene. Karkoli drugega je zaman in bolnice ne bo osvobodilo njenega trpljenja.

Glej, tvoja naloga je zdaj to, da se uriš v priprošnji! Delaj to zelo marljivo, vztrajno in z vso ljubeznijo svojega srca in kmalu boš sama na sebi občutila blagoslov, bolnica pa bo našla mir v svoji duši...

Veruj v Tistega, ki je mogočen v šibkih in mladoletnih! Vse bolj prepoznavaj svojo ničnost, da Jaz v tebi postanem vse in bo Moj duh lahko deloval v tebi! - Amen.

2. Zdravljenje le z Božjo vodjo

VEv V/75

Glavni vzrok vsakega (telesnega) občutka bolečine - ki pa jo vedno občuti le duša, nikoli meso - je pritisk, ki ga meso, ki je postalo preleno in zato tudi pretežko, izvaja na enega od življenjskih delov duše.

Zato je začasno mogoče ozdraviti vsako bolezen, če znaš olajšati telesno maso. Toda za starost mesa pa ni več olajšanja, čeprav bo človek, ki živi po dobrem redu, še v zelo visoki starosti vedel malo povedati o bolečini. Njegovo meso bo do zadnje ure ostalo še popolnoma poslušno in gibko in duša se bo lahko komaj opazno izvila iz mesa po najpravilnejšem in najboljšem redu. Sama si sicer celo v najvišji starosti ne bo ravno želela ločiti se od mesa; ko pa jo bo iz nebes dosegel zanjo razločen osrečujoč klic: »Pridi iz svoje kletke v najsvobodnejše, večno, resnično življenje!«, pa ne bo niti za sekundo oklevala zapustiti svoje trhle zemeljske hiše, da bi izstopila ven na svetlobne poljane pravega, večnega življenja.

Torej, tega [naravnega zemeljskega konca življenja] ne boste nikdar sposobni preprečiti s kakršnimkoli zelenjavnim sokom in tudi ne z močjo Mojega imena, ker to ne more biti volja Mojega duha. Z močjo Mojega imena pa boste sposobni zares delati čudeže, vendar samo po Moji volji, ki se vam bo v vaših srcih dala jasno prepoznati, nikdar pa proti Moji volji. Zato si morate tudi predvsem Mojo voljo, ki je prava Božja volja, privzeti povsem za vašo voljo. In potem bo nemogoče, da se vam ne bi posrečilo tisto, kar boste hoteli iz Mene in potemtakem iz Mojega večnega reda.

Zato ne more biti govora o tem, da kdo morda nikdar ne bi umrl zaradi moči, ki vam je bila podeljena v Mojem imenu in z Mojim imenom. Nikomur pa ne odklanjajte ozdravitve, če vam bo Moj duh v srcu rekel: »Temu bo pomagano!« Če pa duh pravi: »Tega bom pustil v mukah njegovega mesa, da se bo njegova duša naveličala hlapčevati poželenju mesa!«, tega pustite in ne ozdravite njegove telesne bolezni - kajti pretrpeti jo mora zaradi ozdravitve svoje duše!

3. Pogoji za Božjo pomoč

I. K. L. 8. 5.1894

Ljubi moj sin! Tvoj Oče usliši tvoje moledovanje in pride k tebi po besedi iz Svojih ust, da bi te okrepil, te spet vzravnal in te na novo oživil.

Glej, prosil si Me, naj ti pomagam, te odrešim tvojih bolečin in ti omogočim, da v srcu najdeš mir. - Zakaj pa si, otrok moj, v sebi tako nemiren? - Zakaj ne iščeš svojega miru v Meni in Moji ljubezni?

O pridi, vrzi se na Moje zveste Očetovske prsi in pozabi svojo bolečino ob spominu na Tistega, ki je zaradi tebe prenašal še veliko večje bolečine! Tisti, ki je nosil grehe sveta in vse prevzel nase, ta jemlje nase tudi tvoje bolečine in tvoje grehe in te ozdravlja vseh tvojih tegob.

Vendar moraš priti k Njemu z otroško vero, s pravo ljubeznijo in z vso ponižnostjo svojega srca in moraš najprej prositi za odpuščanje tvojih grehov - šele potem ti bom Jaz lahko v celoti pomagal.

Dokler ne spoznaš svojega lastnega srca in se ga ne naučiš raziskovati, da bi izvedel, kaj je v njem skrito, toliko časa ne boš razumel Mojega delovanja niti spoznal Mene kot svojega Očeta.

Prizadevaj si torej predvsem za pravo samospoznanje! To je prvi korak k izboljšanju tvojega trpljenja, ki ima svoj sedež v živčnem sistemu in ga je zato mogoče ozdraviti s čim bolj enostavnim naravnim načinom življenja. Izogibaj se predvsem poživljajočim pijačam, kot sta alkohol in kava, in vzdrži se uživanja mesa, potem se bodo bolečine zmanjšale in tvoj nemir bo izginil, čim Me boš v srcu zaznal in spoznal kot svoje najvišje dobro.

Tako si uravnaj Moj sin in bodi pozoren na glas svojega srca; ta te bo učil in ti dal navodila v vseh stvareh.-

4. Nebeški zdravilni nasvet: Zvestoba Bogu

J.L. 27. 9.1847

Piši torej, kot si želiš, spet enkrat nekaj malega za svojo malo Marto, ki je tudi Moja Marta in Moja ljubljena hčerkica, ker ceni Mene in tebe bolj kot nekateri od njenih bratov in sester, ki se bolj brigajo za izredno in duhovno zabavno kot za koristnost ljubezni tega Mojega velikega duhovnega darila. - Zato tej naši Marti torej piši:

Poslušaj, hčerkica Moja! Jaz, tvoj Gospod in tvoj Oče, te nadvse ljubim, zato sem te tudi osvobodil vseh tvojih telesnih bolezni, da zdaj kar pokaš od samega zdravja. In Moje veselje pri tebi je, da kljub temu ne pozabljaš na Mene, tako kot nekateri drugi, ki sem jim tudi pomagal; ko so ozdraveli, so se začeli veseliti sveta, tako da so Me potem kmalu tako pozabili, kot da niti najmanjše zahvale ne bi bili dolžni Meni, temveč vse le svoji naravi in posvetnim zdravnikom.

Ti, Moja ljuba hčerkica, pa še naprej ostani v enakem razpoloženju svojega srca in nikdar se ti ne bo treba pritoževati zaradi pomanjkljivega zdravja in čim bolj Mi boš z vsem srcem ostala zvesta, toliko bolj se boš lahko veselila Moje ljubezni in milosti.

In glej, ta zvestoba ti ne bo ničesar vzela, kar si tvoje srčece sicer pošteno želi; samo tvoje želje bo blagoslovila in jih poživila, da bi se čim prej v celoti izpolnile. Kajti glej, nihče Mi iz zaklada svojega srca ničesar ne da, da tega ne bi dobil v polni meri desetkratno in stokratno povrnjeno!

Ker pa Me ljubiš iz vsega srca, se moraš čim skrbneje vzdržati še nekaterih majhnih preostalih navad, ki škodujejo tvojemu telesu, pa boš vedno bolj in bolj zdrava in vesela. Sicer ni greh, če od časa do časa poduhaš odprto dozo s tobakom ali se včasih pretesno prepasaš; tako tudi nekatere druge tvoje navade niso ravno grehi. Ampak glej, te stvari niso dobre za tvoje telo. In če telo ni v redu, tudi duša kmalu postane žalostna in za razvoj duhaje to še

slabše.

Glej, če bi se mnogi neumni ljudje držali Mojih zapovedi - kar bi jim bilo mnogo lažje, kot upoštevati zakone njihovih lastnih neumnih posvetnih navad -, potem na Zemlji ne bi bilo nobenih bolezni. Ker pa neumni ljudje dajo več na svoja pravila in na stare slabe navade kot pa na Moje zapovedi, ki niso nič drugega kot čista ljubezen, so tudi sami povzročitelji tisoč nesreč in bolezni, ki jih morajo trpeti in zaradi katerih pogosto telesno in duhovno umrejo.

Če bi opustili svoje norosti in bi se ravnali po zakonih Mojega reda, bi lahko dočakali visoko in zdravo starost in telesna smrt bi bila zgolj sladko uspavanje starega telesa in najbolj veselo in blaženo prebujenje duše in duha v večno življenje!

Vzemi si k srcu te besedice, Moja najljubša hčerkica! Tako se boš vedno veselila najboljšega telesnega in duhovnega zdravja in Moja ljubezen in Moja milost bosta vedno v polni meri pri tebi, v času in v večnosti. Amen. - To ti pravim Jaz, tvoj sveti, najljubeznivejši Oče. - Amen.

5. Zaupanje in poslušnost boljša kot zdravilo

J. L. 26. 4.1842

Pravim ti, ta dragi zdravnik bo tvoji ženi bolj malo pripomogel do ozdravitve, ker Jaz nikdar ne blagoslavljam dejanj ljudi, ki hlepijo po denarju, svetovljanstvu in slavi.

Če bi Mi tvoja žena bolj zaupala in bi bila stanovitnejšega srca, bi ji bilo že zdavnaj bolje. Ker tega ne upošteva, je potem tudi prav, da občuti, kakšno pomoč nudi svet! Dokler pa se nekdo nahaja v zaščitniških rokah sveta, mu ne morem in ne smem podati Svojih rok. Kajti čeprav bi komu mazilil telo z najbolj zdravilnimi balzamičnimi olji, pa bi se ta potem umil z umazano vodo in pri tem jedel latinsko posvetno blato, kako naj bi se mu pač izboljšalo?

Pravim ti pa, če bi vzela dober smolnat obliž in bi ga v Mojem imenu položila na podplate nog, nato na meča, nato na hrbtenico, nato na zatilje in nato še na želodec istočasno in bi pri tem pila svežo vodo in jedla preprosto, dobro hrano, ki ne bi smela biti premastna in ne pretrda, kot na primer koruzno kašo v sveži mesni juhi in tudi nekaj mesa z lahko prikuho - tedaj bi bila že zdavnaj bolj zdrava kot pa od vse latinske hudičeve nesnage!

Če pa že mora zaradi sveta imeti zdravnika, tedaj naj ostane pri prvem in starejšem, vendar ne pri takem, ki jo mora šele preskušati z zdravili! - Amen.

6. Očetova beseda in molitev prosilca pomoči

G.M. 11.1.1871

Ker Me prosiš, da bi temu bratu olajšal njegovo trpljenje, piši torej zdaj in mu reci: Dobro vem, kaj mu manjka - in on ve, zakaj mu manjka. In zato nama ni potrebna splošna spoved. Ker pa Me že dolgo časa - zbehan zaradi svojega brezmočnega stanja - prosi za pomoč, mu bom odpustil in mu pokazal pot, kako od Mene lahko dobi pravo pomoč in kaj mora najprej storiti sam zase, da bo Moj blagoslov obrodil sad. - Poslušaj torej!

Pri njegovi bolezni je glavna ovira [za ozdravljenje] nedejavnost gibalnih živcev. Za odstranitev tega se mora živce prehranjevati z boljšo krvjo in k temu spada zanj morda težka, pa vendar potrebna naloga, da se odpove svojim glavnim razvadam. Kajti Jaz ne morem izboljšati njegove krvi, če sam vsak trenutek prispeva k njenemu zastrupljanju s tobakom in kavo ...

Ker pa je tudi pri vaših človeških zdravilnih sredstvih in zdravnikih zaupanje glavni

vzvod za učinkovanje danega zdravila, mora tudi on vse svoje zaupanje podariti Meni kot prvemu zdravniku sveta. Z gorečo molitvijo mora vso svojo usodo položiti v Moje roke in nato potrpežljivo čakati, kako in kdaj bom omogočil zaželeno olajšanje.

On tudi zdaj moli - ampak to ni taka molitev, kot jo hočem Jaz in kije Meni prijetna. Ne sme biti mehanična. Biti mora, ustrezno Meni, duhovna molitev. Samo tako prodre do Mene. Moliti mora s srcem, ne pa z ustnicami.

Da pa bi našel pot do take molitve, mora pred tem nekoliko razmisliti o vsem svojem življenju, mora opazovati, kakšen odnos je imel v preteklosti do Mene, kako je spoštoval ali pa preziral Mojo milost; kako je končno po tako številnih prestopkih proti Meni, proti svoji duši in nazadnje tudi proti svojemu telesu prišel do stanja, v kakršnem se nahaja zdaj.

Če se bo na to zares iskreno pokesal, če bo jasno uvidel, kako zelo in kako pogosto je grešil proti Meni, če bo potem dojel, da bi za njegove napake lahko prišla še hujša kazen - potem naj Me ponižno prosi, naj Mi odkrito prizna svojo krivdo, naj prizna, kako malo je zaslužil prizanesljivost svojega Očeta, ki mu še sedaj v visoki starosti, ponuja roko, da bi rešil že davno izgubljenega sina.

Ko bo tako skesan stal pred Menoj in vse prepustil Moji milosti in Moji naklonjenosti, tedaj bom vlil novo življenje najprej v njegovo dušo in skozi njo v njegovo telo. In ko bo sveto obljubil, da bo zdaj opustil vse posvetne ideje in bo iskal samo svojo duhovno srečo, bo potem kmalu občutil, kaj pomeni, zaupati svojemu nebeškemu Očetu, ki tako kot zemeljski oče nikdar ne bo zavrnil milo prosečega otroka.

Pot pred njim je zdaj odprta! Če bo hotel hoditi po njej, bo kmalu doživel zanj dobre posledice. Če pa sta njegovo samoljubje in njegova posvetna ljubezen močnejša, bo moral sam sebi pripisati posledice svoje izbire.

Svobodnega človeka sem ustvaril in pustiti moram, da ostane svoboden. Sam je gospodar svoje usode in lahko izbere ali pot navzgor ali navzdol. - Amen.

Najljubeznivejši Oče! Že dolga leta ležim tu nepokreten, v breme sebi in svojcem, živ očitek mojega lastnega preteklega življenja. - O Ti najljubši, najbolj milosten in najbolj prizanesljiv Oče in Gospod, ki si me tako dolgo potrpežljivo gledal, kako lahkomišno in brez premisleka sem polagoma uničeval svojo posvetno existenco in svoje telo. S kakšno vestjo naj stopim pred Tebe, če pomislim, da nisem onesrečil samo sebe, temveč tudi svojo življenjsko družico in otroke, ki sem jih zaplodil v pohotni nasladi in jih prepustil posvetni bedi.

Ti, o Oče, me kljub vsem tem pregreham vseeno nisi pozabil. In zdaj, ko nisem več upal na rešitev, zdaj mi, nevrednemu, pošiljaš pomoč! - Kaj Ti pa za to lahko nudim? Srce, raztrgano zaradi očitkov in z grehi obteženo vest, to so darovi, ki jih lahko položim pred Tvoj prestol. In vendar me imaš po takšnih žrtvah za vrednega, da mi podajaš Svojo roko v pomoč! Da, naj se je oprimem, te roke, kije pogosto bila blizu mene, pa sem jo vedno zavračal! Naj se je oprimem in se je trdno držim, da me izvleče iz te bede, v katero me je pognala moja lastna krivda.

Oče! Kot otrok, kije zašel, a se kesa, kličem k Tebi, odpusti in pomagaj mi! Več ne morem izprositi, saj tudi tega ne zaslužim. Ampak Tvoja brezmejna ljubezen in milost, ki tudi črva v prahu ne pozabi, me napolnjuje z gorečim upanjem, da boš tudi mene, izgubljenega sina sprejel v svoje naročje in boš na moje do sedaj prestalo trpljenje gledal kot na majhno obročno odplačevanje.

Ti me boš slepega vodil in iz vseh mojih napak in zmot naredil samo eno od najboljših lestev do Tvojega srca. - Kdo lahko ceni takšno prizanesljivost in takšno ljubezen? - Smrtnik ne! Samo s tihim jokom zablodeli jaz lahko sledi Tvojemu

Očetovskemu klicu. - Amen.

7. Glavna stvar - vdanost in zaupanje

J.L. 29.4.1841

»O najsvetejši, najljubeznivejši, usmiljeni Oče! Milostno poglej na veliko stisko moje na smrt bolne sestre Klare in priporoči rešilno sredstvo zanjo. Bodi močno zahvaljen, o najboljši Oče, če boš zaskrbljenemu možu ohranil ženo in dvema mladoletnima otrokoma mater! Bodi pa tudi zelo zahvaljen, če v smrtnih bolečinah ležečo sprejmeš v svoje sveto kraljestvo večnega miru, Amen!«

Kakšen odgovor naj dam Jaz na to vprašanje? Če bi rad pomagal, vaši zdravniki vendar vse pokvarijo! Mar naj dam zdravnike usmrtiti?

Kdor meni, da lahko pomagam samo po zdravnikih in z zdravili, ta se strašansko moti. Kajti prav tu (večinoma) sploh ne pomagam, temveč kvečjemu od časa do časa dopustim, da predpisana zdravila pomagajo, ker jim tu pa tam v Mojem imenu zaupajo. Kjer pa ni celo te najmanjše vere, Moja pomoč izostane.

Vendar sem v tej zadevi že tako in tako po hlapcu ustno nakazal, da se bo, če boste prosili in verovali v srcih brez dvomov, gobava že spet očistila. Ker pa le verjamete, da Jaz sicer lahko pomagam, vendar pa dvomite o Moji volji, boste tudi mislili, da bo gobavost, ker je zelo huda, prej in lažje uničila njeno telo, kot da bi jo bolnica odnesla z življenjem telesa.

Če pa bi imeli vero, le tako veliko kot je gorčično zrno, bi lahko pomagali ne samo bolnici, ampak bi tudi mrtva telesa obujali v življenje! Toda vaša vera je enaka trsu, ki ga veter nosi sem ter tja. In vaše srce je polno malodušja, strahu in bojzljivosti. Zato ste tudi ob smrtnih primerih svojih sorodnikov na vrat na nos žalostni, ker pravzaprav ne veste, kaj dela vaš ljubeči Oče in kaj dovoli, da se zgodi in tudi ne pomislite, da je vse, kar Jaz odredim, storim ali dopustim, da se zgodi, le nadvse dobro in prav.

Če gobavo vzamem s sveta, bo to nadvse dobro. Če pa dopustim, da preživi, ne bo to nič manj dobro. Če pa mislite, da bo dobro samo eno, da namreč ohrani telesno življenje - in velika nesreča za družino v nasprotnem primeru, se pa zelo motite. Vse, karkoli se dogaja po Moji volji, je nadvse dobro, ali tako ali drugače. Ali ne veste, da vsa človeška pomoč nič ne koristi!? Moja skrb je neprimerljivo večja od materine skrbi! - Ali ne bo Tisti, ki skrbi za očeta, mater in otroke, pač sposoben skrbeti tudi za otroke same? - O vi maloverni, kako dolgo vam bom moral še pridigati, da boste postali modri in trdni v veri!?

Glejte, živa vera, izpolnjena s predanim zaupanjem, je pravi termometer ljubezni in točno kaže, koliko stopinj nad lediščem se nahaja ljubezen. - Varujte se pred slano v vaši pomladi [ljubezni in vere], da se ne izgubijo poganjki, ki prinašajo sadove! Z lesom življenja naredite dim, da ne boste utrpeli škode na svojem srcu. Tebi, moj ljubi N. N. pa povem, da je bolje, da nekaj časa ne hodiš tja, temveč raje ostaneš doma in pri Meni. Zakaj resnično, tvoja prisotnost gobavi ne bo veliko koristila, pač pa [bo koristilo], če boš ostal pri Meni in v Meni, Me ljubil in Me prosil, naj Jaz odločim, kot Jaz hočem, da se zgodi.

Če boš pa vseeno hodil tja, ker je tvoja sestra, potem najprej moli in se v Mojem imenu mazili z oljem iz brinovih jagod; tako boš svojo hišo zaščitil pred nalezljivo gobavostjo. In če boš s takšnimi jagodami pokadil tudi obleke in ob misli na Mene použil tri jagode, si lahko popolnoma miren. Ampak, kot že rečeno, za zdaj sploh ni potrebno, da hodiš tja. Kajti rečem ti, daje gobavost zares huda. To je izstop vseh

hudih duhov, ki so se pogosto nastanjevali že iz roda v rod - in razumljivo, zato tudi zelo nalezljiva; prosti duhovi namreč takoj spet iščejo novo bivališče. Ko se pritihotapijo v koga in jih od tam spet preženejo, potem v svojem novem bivališču povzročijo večje razdejanje kot v prejšnjem, ker so zelo jezni - kot je ravnokar primer pri tvoji sestri, ki se je našla od neke druge osebe.

Kdor pa moli, se v Mojem imenu mazili in pokadi, temu se ni treba bati niti kuge niti imeti skrbi zaradi nje.

Zato pa je (brinov) grm tako varovalen, ker je že po naravi sami deležen Mojega velikega blagoslova.

Torej je živa vera v moč Mojega imena gotovo najzanesljivejše zdravilno sredstvo. Resnično, tudi če bi bila gobava v Ameriki in ti tukaj kot zdaj, in bi izvedel, da trpi kot zdaj, in bi se ti obrnil na Mene - bi jo Jaz lahko rešil pred smrtjo, telesno in duhovno! Če verujete v srcu, ne pa [le] z razumskim uvidom, se ji bo stanje izboljšalo zaradi vaše prošnje in vaše vere. Če pa ste šibki, pa vsaj mislite, da Jaz ne bom storil ničesar nepravičnega in bi to, karkoli bi že naredil, utegnilo biti pač zanesljivo najboljšo!

Pomislite na apostola, ki je hotel najprej še pokopati svojega očeta, preden bi mi sledil; in spomnite se na Moj nauk, ki sem mu ga dal in tako boste v sebi vedno zelo pomirjeni!

V vsem slediti Meni, to je na prvem mestu. In vse predati Meni, je na drugem. V tem so zajete zapovedi, preroki in kar je najpomembnejše, dve zapovedi ljubezni in z njimi vse življenje.

Delajte in ravnajte po tem in živeli boste in vse bo teklo nadvse dobro, tu in onstran. Amen. - To vam pravim Jaz, najboljši zdravnik. - Amen.

8. Blagor pri Očetovem srcu

G. M. 4.2.1871

Tvoja sestra v njeni stiski srca te skrbi; z nekaj magnetnim gladenjem jo pripravi do tega, da bo dobila več zaupanja v svoje lastne moči. In ti Me torej prosiš za to z vprašanjem, kaj naj se zgodi v tem primeru?

Da bi vsakomur na pravičen način razrešil njegove dvome in njegova upanja, bom sam nastopil v vlogi Posrednika, Rešenika in Magnetizerja. Kajti brez Moje roke, brez Moje pomoči je tvoje iztezanje roke vendar samo telesno vplivanje in ne dušno-duhovno, ki - šele po Meni višje stopnjevano - pri tvoji sestri lahko prinese zaželen učinek. - Torej k stvari! - Tvojo sestro sprašujem le: Ali ni nikoli čutila, da molitev k Meni daje tolažbo, moč, blaženost in zanos, če jo k Meni usmeri iz dna srca? - In kdo torej povzroča ta občutek? - Glej, to sem Jaz, z Mojim krepilnim vplivanjem v ranjeno dušo. Kje je magnetna sila, ki bi se s svojim učinkovanjem lahko primerjala s tem občutkom blaženosti?

Tvoja sestra mora poskusiti in naj v najgloblji ponižnosti dvigne svoje srce k Meni, svojemu Očetu, naj Mi preda svoje trpljenje in svoje skrbi, naj se nemočna pred Mojim prestolom zgrudi v prah ničnosti. In ko bo tam ležala popolnoma skrušena in bo vse prepustila le Meni, ko se bo ponižala do najmanjše točke, potem jo bom Jaz dvignil. Kajti prav v svoji ponižnosti Mi je najbližje. Tedaj bom dal vanjo vliti tolažbo, ljubezen in moč duha, [da bi jo naučil], da ne bo gledala tako črno na svoja domnevna neskladja in jih bo tudi lažje prenašala.

Moja ljubezen je največji magnetizem, ki vse privlači in ničesar ne odbije. Kdor se poda v njegovo območje, lahko samo pridobi, ničesar pa ne more izgubiti.

Zato naj se potrudi in dvigne pogled k Meni, njenemu Očetu! Kot Oče, Jaz ne zavrnem nobenega otroka, ki se Mi približuje z milo prošnjo - in toliko manj, če je njegovo srce postalo oltar ljubezni, kjer gori večni ogenj te Moje Božje lastnosti, ki razsvetljuje celega človeka in celotno telo ogreje z blaženostjo.

Tvoja sestra naj torej išče ta magnetizem in prinesel ji bo več sadov, kot če boš ti iztegoval svojo roko, pri čemer bi pač nastal učinek v skladu s tvojo osebno duhovno vznesenostjo, vendar neprimerljiv s tisto, [ki nastane], ki jo ponudi Moje Očetovsko srce kot plačilo za otroško vdanost v Mojo voljo. - Amen.

9. Pogoji za uspeh magnetnega krepilnega zdravljenja

G.M. 5.2.1871

Spet Me preko tebe sprašuje duhovno in telesno bolna duša in želi celo, da ji pisno potrdim, da je vrsta zdravljenja, ki ga ti navajaš, pravilna in da tudi pripelje do želenega rezultata. Da bi temu otroku pred tem vendarle nekoliko odprl njegove duhovne oči, na katerih ima še zelo debelo prevezo, mu moram pokazati njegovo notranjost. Marsikaj v teh vrsticah mu morda ne bo prijetno. Toda resnično kljub temu je in to toliko bolj [verjetno], ker Jaz to pravim.

Glej, ljubi Moj otrok, ti imaš majhno slabost, ki te zelo skrbi in za katero si že ves svet vprašal za nasvet. Zdaj ti je pa prišlo na uho tudi nekaj o nekakšnem duhovnem zdravilnem procesu. In potem ko si preizkusil vsa alopatska in homeopatska, da, celo Moja sončna zdravila in nisi nikjer našel zadovoljivega rezultata, pa hočeš zdaj preizkusiti tudi ta zadnji duhovni zdravilni postopek, z mislijo: »Če ne bo pomagalo, škodovalo tudi ne bo!« - Nanj gledaš tako kot na eno od mnogih drugih, običajnih vrst postopka magnetizma in bi mimogrede rad dobil izstavljeno tudi spričevalo, da to sredstvo mora pomagati.

Da bi ustrezno odgovoril na to tvojo osnovno misel, ti moram najprej povedati, da Jaz prav dobro vem, zakaj bi bil zdaj rad osvobojen te svoje slabosti. Kajti čas priganja, bliža se trenutek, ko želiš s polnimi jadri zakrmariti v posvetna veselja in v zakonski stan. In zaradi te tvoje tako materialne in posvetne želje naj se ti predam Jaz, Stvarnik in Gospod neskončnosti, in ti še celo pisno potrdim, da te bo to sredstvo osvobodilo tvoje slabosti, ki ti je že dolgo nadležna in je zdaj celo še bolj neprijetna.

Glej, od Mene hočeš nekaj razločno slišati, pa vendar nisi pozoren na glas v svoji notranjosti - glas, ki ga vi ljudje imenujete »vest«! Kaj ti pa ta vest mnogokrat govori? Ali ti ni večkrat rekla: »Ne ukvarjaj se z religijo tako zunanje! Spomni se, da je Bog Duh in [hoče, da] se Ga časti in ljubi tudi edino duhovno in moraš Njegove nauke tudi razumeti duhovno!« Ali ti tvoja vest ne reče dostikrat: »Več potrpljenja s soljudmi - in več ljubezni do Boga, tvojega Očeta!« - Ker misliš, da si s tem, ko pridno hodiš v cerkev, opravil svojo človeško dolžnost do Mene, zdaj zahtevaš duhovno zdravljenje - medtem ko vendar ne verjameš, da bite tebi namenjene besede prišle od Mene! Kako torej lahko pri taki neveri zahtevaš od Mene duhovni rezultat zdravljenja, ki ga je mogoče razumeti edino duhovno in tudi učinkuje lahko edino duhovno?!

Duhovno povzdignjenje tvoje duše k Meni v goreči molitvi (ampak tako, da bodo v tem občutku vključena vsa vlakna tvojega bitja!), ta popolna predanost Moji volji, ob kateri popolnoma pozabiš vse posvetno, ta razsvetlitev vseh tvojih notranjih duhovnih moči, podvojena s trdno vero v zanesljivo pomoč z Moje strani, lahko po Mojem pisarju magnetizirano sukno sicer zdravilno deluje (ker potem ne učinkujejo magnetne-človeške snovi, ki jih tkanina vsebuje, temveč Moj blagoslov, ki spremlja

trdno voljo Mojega pisarja in njegovi magnetizirani tkanini podeli takšno zdravilno moč, ki lahko ozdravi ne samo tvojo, ampak tudi katerokoli slabost). Dokler pa nisi sposoben v sebi prebuditi take molitve, kakršno sem ti opisal, ti svetujem: Nehaj z magnetnimi zdravljenji! Saj ne vodijo k ničemur, predajaš se le praznemu upanju, ki mu sledi razočaranje.

Nauči se najprej prepoznati svoje duhovno stališče do Mene in šele tedaj boš znal oceniti svoje posvetno stališče in boš spoznal, kje je večja pomembnost in večja vrednost. Dokler se ne boš obrnil na poti, po kateri zdaj hodiš, in ne boš ubral poti, ki ti jo svetujem Jaz, bo preko tvoje glave šlo še nekaj viharjev in neviht in mučila te bosta trpljenje in strah! - Amen.

10. O zdravilnem magnetizmu

J. L. 12. 7. 1841

Odgovor na vprašanja:

1. Kateri ljudje imajo dar magnetiziranja? Katere je mogoče magnetizirati? In kako je mogoče doseči ta dar?
2. Ali so navedbe in izjave magnetiziranih oseb o lastnih ali tujih telesnih napakah, boleznih in ustreznih zdravilnih sredstvih vsakokrat pravilne in verjetne?
3. Ali magnetizirane, somnambulne osebe navidezno ali zares stopijo v stik s takšnimi ljudmi, ki so se že umaknili s sveta in so že dosegli blaženost?
4. Zakaj se magnetizirane osebe v budnem stanju ne morejo spomniti govorjenja in dogodkov, ki soji v magnetiziranem stanju doživele ali so jih same storile?
5. Ali so stara judovska in krščanska ljudstva poznala magnetizem?
6. Ali je prav, da nekatere vlade prepovedujejo magnetiziranje? Ali ne bi bila za človeštvo zaželena večja razširjenost le-tega in pod katerimi pogoji?

Gospod: Če natančno primerjalno presoimate sporočila tako s področja »Dvanajst ur« kot tudi tista v stiku z »Luno«, pa tudi zgodnejša preko obeh zemeljskih polov, boste skorajda sami ugotovili, da so nekatere točke v teh vprašanjih odveč - tako na primer: Zakaj se magnetizirani v svojem budnem stanju ne morejo spomniti vsega tistega, kar so delali ali govorili v svojem odmaknjenem stanju budnosti duše.

Enako [odveč] je tudi vprašanje, ali magnetizirane osebe pridejo v resnični ali navidezni stik s pokojnimi. Kajti, kaj naj pri tem že pomeni »navidezno« ali »resnično«? Ali pa zmorete v svojem telesnem stanju vstopiti v resnično ali navidezno povezavo? Če pa tega ne zmorete, kako naj zmore duša, ki je dobro pripravljena sprejemna posoda, zaradi česar je pripravljena sprejeti to, kar ji zares prihaja naproti, ne pa tega, kar ji ne prihaja naproti. Dokler je v telesu, pač lahko sprejme navidezne slike, ki jih ima v spominu, skoraj za resnične. Če hočete stvar globlje osvetliti, ostaja celo pri tem sprejemu, pri tej navideznosti nekakšna pomembna neutemeljenost. Vprašajte se vendar: Odkod izhaja slika v spominu? In odgovor, ki si ga morate sami dati, ne more biti drugačen, kot ta, da rečete: Prihaja iz neke resničnosti. Celó če duša zagleda v sebi fantastične slike, ki jih v resničnosti nikjer ni, boste [sicer] rekli: Najbrž so samo nepomembne navideznosti. Jaz pa vam pravim, da je ta trditev dvojno neutemeljena. Kajti prvič sploh še ne poznate formacij in vseh številnih tvorb v svojem telesnem kraljestvu (kot je na primer najbližje za vas zagotovo prečudoviti nastanek enega samega lasu na vaši glavi) -, koliko manj šele pa poznate tiste neskončne raznolikosti v majhnem, prvotnem živalskem svetu.

Če torej duša fino organiziranega človeka tako rekoč na boleč način - ne da bi

vedela, kako in od kod - pride do ogleda takih v resničnosti obstoječih oblik, povejte, ali prihajajo le-te iz neke fantastične navideznosti ali iz nefantastične resničnosti? In drugič, ko si duša iz obstoječih odtisov resničnosti sestavlja nove slike, prihajajo te iz navideznosti ali iz resničnosti? Če samo nekoliko razmislite o tem, vam bo vendar v trenutku moralo postati jasno, da iz nič ni mogoče narediti popolnoma nič. Ali pa lahko trdite, daje tudi ogledalo sposobno pokazati očem nekakšno formalno tvorbo (ki sploh ne obstaja). Gotovo boste brez nadaljnje razlage uvideli, da je to nemogoče.

Ker pa je duša kot sprejemna posoda enaka na vseh straneh fino brušenemu ogledalu, od kod in preko česa naj pride v konflikt z različnimi vrstami bitij, če teh v resničnosti nikdar ne bo dejansko srečala? To bi bilo bolj nemogoče, kot bi nekdo o svojih lastnih mislih rekel, da ima včasih resnične, včasih pa samo navidezne misli. Jaz pa vam rečem: Kdor bi zmogel smiselno ločevati navidezne in resnične misli, tega bi moral napotiti v prastari testament, in sicer v Adamovo družbo, in to v tisto časovno dobo, ko je Adam, ki ga je zapeljala laž kače, hotel postati modrejši in razsodnejši kot Jaz Sam.

Iz tega boste v zadostni meri spoznali, da je tretje vprašanje potegnjeno nekoliko iz votlega zraka. In tako je tudi peto vprašanje nekoliko sumljivo, če pomislite na to, da tako imenovani [zdravilni] magnetizem ali pravzaprav tako imenovani magnetni fluid ni nič drugega kot Moja volja ljubezni, ki vse oblikuje, ureja in ohranja.

Čeprav ga generacije očakov niso poznale pod tem na novo ustvarjenim »znanstveno« - neumnim imenom, pa so njegovo naravo in resnico poznali celo neprimerno bolje kot celotna sedanja zemeljska generacija.

Kaj pa so bila, vam bolj ali manj poznana, čudežna dejanja duha s strani starih, pobožnih patriarhov in vidcev? Kaj so bila polaganja rok, ki sem jih ukazal delati apostolom, Mojim prvim naslednikom, za ozdravljenje bolnikov v popolni ljubezni in živi trdnosti vere? - Glejte, ta niso bila nič drugega kot v najpolnejšem smislu to, kar vi dandanes - precej nerazumljivo - imenujete »magnetizem«!

Če hočete stvar v celoti prav razumeti, mislite na Mene Samega kot na Temeljnega ali Glavnega Magnetizerja.

Če zdaj sprašujete, kateri ljudje imajo sposobnost magnetiziranja, bo vendar že na dlani odgovor, da so samo tisti ljudje, ki so z Glavnim Magnetizerjem povezani ali z ljubeznijo ali vsaj z vero, sposobni polagati roke na svoje brate in jih s tem ozdraviti vsake njihove bolezni.

Seveda obstajajo tudi ljudje, ki imajo - ne da bi bili povezani z Menoj preko ljubezni ali edine vere - trdno voljo, bodisi za dobro ali za slabo (čarovništvo) in jih ljudje upravičeno lahko imenujejo samovoljneže ali v slabem smislu tudi trmoglavce. Ta samovolja je običajni proizvod poljubnih utemeljitev. In glede na to, v čem ali s čim se je človek torej utemeljil, se v skladu s tem nespremenljivo uravnava tudi njegova volja in njegovo mišljenje. Če je tak dokaz postavljen bolj na karkoli iz Mojih besed napačno razumljeno, tak človek na druge ljudi sicer lahko deluje z magnetizmom in jih podvrže svoji volji in veri, ki jo je z njo utrdil; vendar pa tako imenovano magnetiziranje povzroči samo vam poznane pojave v tej stroki, zaradi česar se nameravano zdravljenje vrši le zelo počasi in celo tu ne zaradi dejanskega polaganja rok, temveč s pomočjo samemu sebi zapisanih zdravil, ki pa spet edino preko vere prinesejo polovico učinka. Iz tega pa boste lahko spoznali, da ljudje z določeno mero trdne volje nekako neodvisno od Mene lahko izvajajo taka dejanja - ampak, »kakršna moč, takšen učinek!«

Po tem merilu imajo potem pač samo določeni ljudje sposobnost za magnetiziranje. Ampak s pomočjo resnice lahko to dela vsakdo, ki je v povezavi z Menoj. Prav tako taki »polmagnetizerji« lahko magnetizirajo samo določene ljudi, in sicer samo takšne, ki so slabo izobraženi in imajo zelo šibko voljo, včasih so celo popolnoma brez volje in odvisni zgolj od magnetizerjeve volje.

Če se tak magnetizer ali bolje »samovoljni gladilec« v svojem gladenju z voljo oddalji od magnetizirane osebe ali, povedano z vašim umetnim izrazom, »prekine stik« ali ga vsaj želi prekiniti, se taka oseba počuti bedno [zaradi tega]; v primeru močnega gladenja bi duša magnetiziranega zaradi prenapolnjenosti v sili morala izstopiti iz telesa in se potem pri taki prekinitvi stika ne bi več vrnila v telo, če pa bi se podala nazaj, bi naletela na desetkrat bolj oslABLJENO telo, kot gaje imela prej. Če pa bi se je magnetizer samo malokrat dotaknil in bi jo nato zapustil, je takšno zdravljenje toliko vredno, kot bi ga sploh ne bilo in enako ljubezenski izjavi dekletu, ki bi ga zapustil takoj po svoji obljubi.

Za ljudi pa, ki imajo že sami po sebi precej močno voljo, je zdravljenje takega magnetizerja ali popolnoma brezuspešno ali pa takšne paciente pripravi komaj do zehanja, in sicer zaradi tega, ker vsaka volja temelji v svojem določenem prepričanju, pravilnem ali napačnem, in s tem aktivira svoje organe, vsaka volja, ki ni v povezavi z Mojo, pa je lastna in samosvoja volja. Če torej magnetizer pri svojem zdravljenju naleti na takšno voljo, ki se upira njegovi, je nameravano dejanje zgrešeno in na nespametnega magnetizerja lahko povratno zelo škodljivo učinkuje, zlasti še pri takšnih osebah, ki so ali zelo čutne narave (ki izvira iz notranje tihe obsedenosti) ali še posebno tedaj, če je magnetizirana oseba obsedena celo od očitno hudobnih duhov.

Če pa magnetizer polaga roke preko Mene in »dovoli, da skozi njega teče« Moja vsemogočna volja, mu človeka, ki mu je zaupan v zdravljenje, pa kakršenkoli že je, ni treba niti enkrat pogladiti, ampak zgolj v Mojem Imenu položiti na bolnika očiščene roke in edinole s pomočjo vere bo bolniku že bolje. Kdor pa to dela iz žive ljubezni, ob kateri se najbolj živa vera tako ali tako razume že sama po sebi, resnično vam povem, da bo celo v primeru, če sam Lucifer nekoga muči v duhu in v telesu, moral tega zapustiti že zaradi samega pogleda in besede - še pred polaganjem rok. Tak pravi magnetizer lahko ozdravi ne samo vsakega bolnika, temveč celo prebujaja mrtve, če je to potrebno zaradi poveličanja Mojega imena.

Če o vsem tem prav razmislite, je s tem tudi zadnje vprašanje že docela rešeno. Kar se tiče magnetizma po lastni volji, pravim: V vsakem [dobrem] pogledu je nekaj vedno boljše kot sploh nič; ampak v slabem smislu je nič boljše kot nekaj. Kajti slabo magnetiziranje ni nič boljše kot začasna obsedenost od kakšnega hudega duha, medtem ko boljši način [magnetiziranja], če se le malo vzpostavi povezava z Menoj, še slepemu človeštvu vendarle vsaj postopoma kaže, prvič, da razen zelišč delujejo še boljše zdravilne moči, drugič pa, da v človeku bivata nesmrtna duša in nesmrtni duh. In v tem pogledu je skrajno neprimerno tako stvar v državi prepovedati, pa iz kateregakoli bedastega razloga že.

Če pa kdo ima tako lastnost od Mene, naj ga ne prestraši posvetna sila, temveč naj trdno veruje, da je v posesti Moje mogočne volje sposoben storiti še kaj večjega, kot samo ozdravljati bolnike in v izrednih primerih pred kratkim umrle priklicati nazaj.

Kakor pa nek umetnik zapusti kraj, kjer ne najde smisla za umetnost, prav tako naj ravna toliko bolj tisti, ki je milostno blagoslovljen. Takšna milost je vendarle gotovo vzvišena nad vso umetnostjo. - Za ta čas pa je najbolje, da dobro vsakdo vadi

skrivaj, da bi se izognil pohujšanju. Zato delajte dobro neopaženo in se ne bojte slepote ljudi, ki vas toliko bolj zasledujejo, kolikor bolj bi jim lahko ušli. Če se boste obrnili proti vzhodu, bom Jaz vodil zvok vaših korakov tako, da bo prišel slepim na uho, kot bi prišel od zahoda; in tako boste varni pred učinkovitimi zalezovanji slepih.

Premislite vse to in verno shranite globoko v svoje ljubeče srce; tedaj boste šele v celoti dojeli, in sicer zares, kar ste sedaj slišali v besedi. Amen. - To vam pravi veliki Glavni magnetizer. - Amen.

11. Alopacija, homeopatija, heliopacija, hidropacija in magnetizem

G. M. 8.6.1873

A) Tu imate množico imen zdravilnih metod, ki naj bi z različnimi sredstvi delovale proti boleznim, ki si jih vi nespametni ljudje sami naprtite z nepazljivostjo, nerazumnostjo in uživaštvom. Vsa tu navedena zdravilna sredstva imajo poleg klasifikacije, ki so jo izdelali ljudje, še neko višjo, globljo klasifikacijo, ki je vi ne poznate in namen te besede naj bi bil njeno odkritje, da bi človeštvo spoznalo, s kakšnimi sredstvi deluje in zakaj je rezultat tolikokrat nasprotje od nameravanega uspeha.

Zgoraj sem vam navedel iz tujih jezikov vzete izraze za določene zdravilne metode, ker se ravno s temi imeni ne samo strogo razmejuje način zdravljenja vsakega sistema, temveč tudi zato, ker se boste s temi imeni bolje znašli. Če pa bi za te načine zdravljenja vzel boljše označujoča [nemška] imena, bi moral dodati potrebno razlago, kaj s tem pravzaprav mislim. Ker pa Jaz najbolje vem, kako moram ravnati z vami, sem zato tudi izbral te naslove. In iz teh boste veliko lažje doumeli Moje nazore, kot če bi od Moje presoje posegali nazaj po svojih pojmih.

Vaši učenjaki in medicinci so storili prav, ko so svojim sistemom in odkritim stvarjem, zakonom itd. dali večinoma imena iz tujih jezikov, posebno še iz jezikov izginulih narodov, ker - medtem ko raziskovalni duh ljudi odkriva vedno kaj novega -, tako vendar imena, ki jih dajejo odkritim stvarjem, izhajajo iz enega jezika, ki ne utrpi več nobenih sprememb in je tako zelo olajšan študij teh znanosti vsem ljudem, ne glede na njihovo narodno pripadnost.

To latinsko in grško poimenovanje vsemu skupaj ne škodi in koristi tistemu, ki študira, da ne potrebuje toliko časa, da bi prevajal v svoj materin jezik poimenovanja, ki so v starejših jezikih pogosto podana enostavneje in so krajša kot v njegovem lastnem jeziku.

Tako kot to sedaj delajo učenjaki in doktorji, bom ravnal tudi Jaz s temi zdravilnimi metodami in jim bom dal tudi imena iz starih jezikov, ki naj poleg oznake istočasno razložijo tudi bistvo, zakaj, kako in kdaj bi bil zdravilni postopek lahko kronan z uspehom ali ne.

Podobno kot vaši doktorji, izhajajoč iz odličnega [zdravega] človeškega telesa, sklepajo o njegovih napakah in motnjah, da potem uporabijo potrebna sredstva za ponovno vzpostavitev reda, tako vam bom tudi Jaz, izhajajoč iz osnovnih principov Mojega stvarjenja kot velikega življenjskega organizma, jasno dokazal, zakaj je kaznovan tisti, ki ravna v nasprotju z Mojimi zakoni in lahko samo povratek k Mojemu redu ponovno vzpostavi moteno ravnovesje med njim in Mojo naravo.

Glejte, otroci Moji, ko sem poklical materialni svet v življenje in določil velike osnovne zakone za večno trajanje, za spreminjanje in obnavljanje bivajočih, zakone, po katerih naj se oblikuje, izpopolnjuje in na koncu poduhovi vse ustvarjeno in

bivajoče, tedaj je seveda morala nastati ob luči tudi senca, ob dobrem tudi njegovo nasprotje, slabo, ob Redu tudi stremljenje k neredu, ob Zakonih tudi skušnjava ravnati proti njim.

Kajti samo tako je lahko ostala materija, katere najbolj ponotranjeni temelj je vendar edino duh, sposobna za nadaljnje oblikovanje; in tako kot morajo - s pričetkom v najnižji materiji - kozmični zakoni nadomestiti prosto voljo višjih razredov, tako je morala obstajati grešnost proti Zakonu, borba in spopad med svetlobo in temo, med dobrim in zlim, med pravičnim in slabim, da bi se na ta način preizkušana bitja lahko sama prosto oblikovala, sama izobrazila, sama izpopolnila in se s prečiščevanjem duha skozi materijo končno spet vrnila k svojemu izvoru in ob prepoznanju, da je celotno življenje pot preizkušnje in čiščenja, dosegla cilj, zaradi katerega je bil ustvarjen materialni svet.

Glejte torej, vsa grešnost proti Mojim Prazakonom tudi ni nič drugega kot »obolenje«, kar pomeni, motenje pravičnega reda. Do tega motenja lahko pride po lastni ali po tuji krivdi, zaradi nujno pogojenih ali tudi prostovoljnih sprememb organske zgradbe vsake stvari. Kajti »bolan« velja v tem smislu tudi pri kamnu, če mora v nasprotju s svojo prvotno ureditvijo sprejeti drugačna razmerja, ki sicer začenjajo njegove spremembe, toda pogojene z notranjimi duhovnimi in zunanji materialnimi vplivi, določajo in morajo imeti za namen njegov razkroj, njegovo drugo namenskost, njegovo spreminjanje. Saj ni mogel ostati takšen, kot je bil ustvarjen, ker (kot se v vsakem bitju pri prvem vdihu med seboj borita smrt in življenje) tudi v njem v prvi minuti njegovega obstoja, nanj že vplivajo zakoni spremembe.

Zaradi tega bi bolezn ali motnje naravnega procesa pri vsem ustvarjenem lahko razdelili na potrebne, pogojene ali prostovoljne in neprostovoljne; kot je tudi pri človeku, in pri vsakem živem bitju smrt, ali prehod iz ene stopnje v drugo, zaključek pri rojstvu začetega procesa motenja obstoječega, ki ga do razkroja prav tako lahko imenujemo »večno spreminjanje« ali bolezen.

Potem ko smo natančneje definirali pravi pojem zdravja in bolezn, nam preostane [za obravnavanje] samo še, koliko je ta, ob rojstvu pričeta bolezen ali stalna motnja življenjskega organizma, pravična in koliko ni na mestu.

Kot sem pred tem povedal, je v vsem, kar obstaja, stremljenje za obstojem, za spremembo, za razkrojem in poduhovljenostjo. Vsaki stvari pa je bilo v njeni lastni organiziranosti dano toliko življenjske moči, da uničevalni vplivi zunanjega sveta ne morejo tako hitro doseči svojega cilja, temveč se proces spremembe in razkroja vrši le postopoma, po določenih zakonih staranja in razvoja.

Zato se obdobje motenj ali bolezn vsake stvari tako dolgo izravna z vedno na novo dotekajočo življenjsko silo, dokler stvar v veliki verižni vrsti vsega ustvarjenega ne izpolni namena, zaradi katerega je bila ustvarjena.

Pospeševanje tega procesa, z umetnimi napakami proti podedovanemu naravnemu zakonu, zato pogojuje nam vidno, nastopajočo, dejansko bolezen ali vidno kazen zaradi neupoštevanja splošnih naravnih zakonov.

Človek torej, kot zadnji člen stvaritev na vaši zemeljski krogli, obdarjen s prosto voljo, lahko stori, kar hoče. Ta svobodni človek, pod pritiskom svoje duhovne moči in svojih materialnih strasti, z uničevanjem površine zemlje ali z odpiranjem njenega notranjega zaklada, v tem pogledu nanjo najbolj vpliva, in sicer tako, da celo zemlja zboli v svojih elementih, da mora spremeniti svoje sestavne dele - merljive in nemerljive - in tako s povratnim učinkovanjem na njene prebivalce povzroči, da tudi ti zbolijo, jih močneje priganja k procesu sprememb in razkroja in zaradi tega prihaja

do vidnega pojava bolezni pri rastlinah, živalih in ljudeh.

B) Da bi spet uravnesili te motnje, imenovane »bolezni«, so se ljudje že v najzgodnejših časih trudili, da bi našli zdravilna sredstva, ki naj bi jim spet vrnila tisto, kar so pogosto tako lahkomišno izgubili, to je zdravje.

Čim bolj so v najstarejših časih ljudje živeli v skladu z velikim načrtom stvarjenja, toliko manj so zbolevali, toliko manj so motili naravni potek, ki jim je bil zapovedan, da bi lahko izpolnili svoje poslanstvo kot zemeljski ljudje in bi lažje pričeli z duhovnim poslanstvom. Živeli so v harmoniji z naravo in njihov lastni organizem ni bil podvržen nobeni drugi motnji kot zakoniti, ki je zaradi neuporabnosti organov končno morala privedi do smrti, ker so bili vsi drugi vplivi uravnovešeni z dnevnim nadomeščanjem življenjske sile.

Z oddaljevanjem od te poti so nastopile različne okoliščine, ki so ogrožale zdravo življenje ljudi. Čim dlje so se ljudje oddaljili od prastarih zakonov, toliko manj so jim pomagala enostavna, naravna sredstva za povrnitev njihovega izgubljenega zdravja, toliko močnejše učinkujoča so morali iskati, ker enostavna niso več zadoščala. Tako so se ljudje pogrezali vse nižje, si skrajševali življenje in si povečevali trpljenje. In tako se je to, kar je v nekdanjih časih vsakdo vedel, postopoma izoblikovalo [dandanes] kot znanost posameznikov, ki so se popolnoma posvetili zdravilstvu.

Prva in najlažja metoda zdravljenja je bila naravna: Iz tega, kar je ljudi delalo bolne, poiskati tudi zdravilna sredstva. In ker so ljudje večinoma zboleli zaradi nezmernega uživanja materialnih jedi in pijač, so tudi zdravilna sredstva iskali na področju, iz katerega so bila vzeta živila.

Tako je nastala **alopatija**, ki bi jo Jaz rad poimenoval: »Umetnost zdravljenja z materijo«.

Materialno je ljudi naredilo bolne, materialno naj bi jih spet ozdravilo. Materialni so postali sami in tako se ta zdravilna metoda najbolj sklada (pri tem stanju) z organizmom človeškega telesa, pri čemer se je človek na splošno materialno spet vzpostavil (takrat je bilo tudi pravo prepoznavanje bistva posameznih zelišč itd. še bolj zanesljivo), da bi se znova lahko materialno uničil. Tako je tudi še dandanes ta zdravilna metoda najbolj razširjena [in ta je tista], ki zdravnikom in pacientom za kratek čas najlažje pomaga.

Čim bolj se človeštvo pogreza v materialno, tem bolj zapleten postaja način njegovega življenja, toliko manj so prejšnja sredstva sposobna ponovno vzpostaviti, zaradi nerednosti, poškodovan organizem. Zato so posegli po strupih. Kajti mila, balzamska zelišča, lahka sredstva, ne zadoščajo več za priskočiti na pomoč po užitku hlepečim ljudem, in tako morajo strupi nadomestiti to, česar mila, nedolžna sredstva ne zmorejo več.

Če alopatskim zdravnikom torej umre veliko pacientov, ko pri zdravljenju ene bolezni v bolnikovo telo poženejo deset drugih - bolezni, ki morajo sčasoma spet izbruhniti -, je pač naravno, da se življenjska doba človeškega rodu stalno znižuje, se stalno krajša in so potomci oslabljenih staršev vedno bolj bolni.

Sredi tega materialnega propada, ki bi v nadaljevanju pripeljal do celotnega izumrtja človeške rase, sem se Jaz usmilil človeštva in razsvetlil posamezne može, ki so uvedli drugačno zdravilno metodo, ki ne vpliva na telesni temveč na dušni organizem človeka in z višjo sposobnostjo ponovno uredi moč duše, materialno telo in ravnovesje v njegovem organizmu.

To zdravilno metodo so imenovali **homeopatija**, Jaz pa jo želim imenovati: »Umetnost zdravljenja preko duše«. Kajti duša pri tem zdravljenju učinkuje z

najmanjšimi odmerki istih sredstev, ki bi v velikih povzročili boleznim - in zakaj? Prav zaradi tega, ker v Moji naravi ni prav nič škodljivega, temveč je odvisno samo od načina, kako se dozira in je v količini in kakovosti vzrok, da isto lahko ali koristi ali škoduje.

Poglejte, voda gotovo ni škodljiva, če se uporablja v pravi meri. In vendar, če jo uporabljate prekomerno, vam prinese smrt. In tako je [še] z mnogimi stvarmi.

Pri zdravilih, ki se dajejo v homeopatiji, ne učinkuje materija, temveč samo duhovno v materiji. To duhovno pa ima veliko več sorodnosti s snovmi, iz katerih sestoji duša človeka in živali. In kjer pri boleznih eno ali drugo manjka, se na homeopatski način spet dopolni to, kar v duši manjka in spet se vzpostavi red.

Če bi hoteli alopatici biti samo malo bolj pozorni, bi iz učinkov homeopatskih sredstev lahko odkrili, kaj je pri tem zdravljenju škodljivo za človekov organizem. Žal pa so ti »doktorji« tako ljubosumni in nedostopni za vsak ugovor, da jih celo Moje lastno svarilo ne more pripraviti do boljšega stališča. S homeopatijo dobi duša spet svojo moč; izpopolni se in deluje duševno, kar alopatici namerava doseči materialno.

Homeopatiji je najbolj sorodna **heliopatija** ali veda o zdravljenju s soncem (imenovana tudi »Sončno zdravljenje«) kot način ozdravitve motenih razmerij v človeškem organizmu s pomočjo sončne svetlobe, bodisi vezane v materijo bodisi z njenim direktnim učinkovanjem na bolnika. Posređoval sem vam točen opis, kako zdraviti na ta način. Poznate tako vzrok kot tudi učinek tega. In tu vam bom povedal o tem, za tiste, ki še ničesar ne vedo o tej zdravilni metodi in bi se morda z njo vendar lahko popolnoma pozdravili.

Sonce je nosilec, njegova svetloba je ohranjevalec vsega življenja. Brez sončne toplote, brez njegove svetlobe ne bi obstajala niti vaša Zemlja niti drugi planeti, ki obkrožajo Sonce! Če je torej Sonce ohranjevalec celotnega sistema, mora tudi imeti vse, kar spada k njegovi ohranitvi. In prav zato, ker ohranitev pomeni enako kot zakoniti red v celoti, mora Sonce biti tisto, ki uravnava nepravilnosti, ker Sonce in vsa njemu podrejena nebesna telesa priznavajo Moj red kot najvišji Zakon in samo v njem lahko še naprej obstajajo.

Sonce ima torej moč in sposobnost, da uravnovesi vse motnje in tam, kjer je primanjkljaj, nadomesti manjkajoče. In ravno zaradi tega je zdravljenje s soncem eno od najenostavnejših pa tudi najučinkovitejših, ker tako kot homeopatija, z enostavnimi, duhovnimi stvariteljskimi elementi duši vrača, kar je izgubila z zmotami.

Na tisoče alopatskih sredstev je v homeopatiji [po količini snovi] že bistveno zmanjšanih. Zdravljenje s soncem jih poenostavlja na še veliko manjše število, kar dokazuje, da celo Moja velika gradnja svetov temelji na zelo maloštevilnih glavnih osnovnih principih in da se človek s tem, ko postaja spet bolj duhoven in se spet bliža kraljestvu, iz katerega je izšel in potrebuje toliko manj sredstev, da svoj organizem (če je moten) znova vzpostavi v tako stanje, da se zdrava duša v zdravem telesu vedno lažje giblje naprej in navzgor v čast in slavo svojemu Stvarniku.

Heliopatiji ali vedi o zdravljenju s soncem je najbližja **hidropatija** ali »zdravljenje z vodo«. Tako kot pomaga sončno zdravljenje s svetlobo, tako bo zdravilna metoda zdravljenja z vodo (zdravilno) učinkovala na bolno telo z zgoščeno svetlobo ali zgoščeno atmosfero, in sicer v glavnem skozi površino telesa na notranji ustroj. Kar sončno zdravljenje naredi z zrakom ali sončno svetlobo, to vodno zdravljenje opravi z elementi zemeljske duše, ki ima kot mati vseh na vaši zemlji ustvarjenih v vodi še vedno moč kreacije in rojstva, kot nekoč, ko je iz naročja vode izšla celotna kopnina, ki jo ta mati še danes prehranjuje, ohranja in jo vodi k njenemu cilju.

Ljudje, otroci zemlje ste! In ravno zaradi tega ima tudi zemlja in kar je na njej in kar jo obdaja, materialni vpliv na vaše bivanje. In kot vi na njo, tako tudi ona lahko učinkuje na vas. Odtod oblast vode nad vašimi organi! Ker ji pripada celo več kot tri četrtine vašega lastnega organizma, vpliva duhovna aktivnost tega elementa skozi kožo na notranji ustroj. In kakor voda na zemlji in v njej poskrbi za njeno uspevanje, sijaj in lepoto, tudi vas notranje in zunanje poživlja vpliv vode in vas usposobi, da svoji duši ohranite zdravo obleko.

Že pri sončnem zdravljenju vidite, da se količina vaših zdravilnih sredstev znatno zmanjša, tu pri zdravljenju z vodo pa je le eno samo, ki je v mnogih primerih posebno zdravilno in ga na splošno nikdar ne smemo prezreti.

Učinki (bolj ali manj dobri) in čas (krajši ali daljši), v katerem je možno to ali ono (ozdraviti), kot (po drugi strani) poporodni popadki pri enem ali drugem primeru bolezni, so edini znaki, glede na katere je bolje uporabiti eno metodo namesto druge; pri čemer vsak človek pač sledi svojemu lastnemu prepričanju (ali nagnjenju) in s tem pokaže, ali je on sam bolj materija ali bolj duh!

C) Sedaj bomo prešli na še finejše, višje zdravilne metode, pri čemer naj vam konec pokaže, da tam, kjer je vse povezano in so vsi pogoji izpolnjeni, nikdar ne more biti povzročena škoda, ampak edino dobro.

Zdaj prihajamo namreč k naslednjemu načinu zdravljenja, to je magnetnemu zdravljenju, znanemu kot »živalski« ali »animalični« ali telesni magnetizem.

Glejte, Moji otroci, vsaka stvar ima določeno območje, na katerem lahko deluje s svojo močjo tudi na druge in to območje je atmosfera, ki jo obdaja ali njej lastno območje učinkovanja. S pomočjo tega območja učinkovanja se vsaka stvar sama zapre, je pa spet prav preko njega tudi povezana z vsemi drugimi stvarmi. Ta lastna atmosfera je prav tista moč ali sila, ki vpliva na druga živa bitja ali tudi na nežive stvari, ki je pri anorganskih pasivna ali brez lastne volje, pri organskih pa je (bolj ali manj) povezana z voljo in (temu ustrezno) lahko zavestno okrepljena ali zmanjšana. To življenjsko atmosfero ima vsak človek. In preko nje je povezan s soljudmi in s svetom, ki ga obdaja.

Uporaba te atmosfere kot zdravilnega sredstva je že stara. In mnogi so jo uporabljali in zlorabljali, ne da bi pravzaprav vedeli, kaj so naredili in ne da bi vedeli, kaj bi s tem lahko storili. Poznan pod imenom »živalski« ali »telesni magnetizem«, ta postopek ne pomeni nič drugega kot to, da omogočiš, da ta življenjska atmosfera z močjo volje steče v druge, poljubno veliko ali malo in tako prinese zdravje ali tudi naredi škodo.

Pri tem zdravilnem postopku so najfinejše, nemerljive snovi stvarstva sveta že pričele pritegovati pozornost k vplivu, pod katerim vse živi in se giblje, in kateremu se nič ne more izogniti.

To je že duhovno delovanje najfinejših materialnih snovi, katerih pomanjkanje pri enem lahko uravna drugi.

In vendarle to ni zadnji poduk [ki vas uči], kje in kako naj se izvajata zdravljenje in povrnitev zdravja.

Zelo blizu k temu živalskemu magnetizmu se uvršča tudi magnetizem »anime« ali dušni magnetizem. Gre za moč duše, da vpliva na dušo drugih, jo spravi v razpoloženja in stanja, v katerih potem sama lahko postane zdravnik in zdravilec svoje lastne bolezni.

Pri tej zdravilni metodi ne gre več za nikakršen telesni, materialni vpliv, temveč gre za najvišje in najbolj duhovno, kar duša ima, za njeno Božjo iskro; ta mora duši

[trpečega] dati moč, da razrahlja vez, ki jo veže na njeno telo, ji odpre duhovno oko, da sama uvidi okvare, ki škodujejo njenemu organizmu, in tako postane samozdravilka, medtem ko so jo doslej morali zdraviti drugi. Pri tej metodi so padle pregrade, ki vežejo [samo] zdravnika na njegov jaz, na njegovo zemljino rodno grudo in njene proizvode. Prostor in čas sta se tu združila v pojmu večnosti. Ni več teme, samo Svetloba, Svetloba vsepovsod, izven materialnega telesa in v njem. Duša tu prepozna svojega duha, svoje telo, svojo povezavo z duhovnim kraljestvom, svoj odnos do Mene, edinega, velikega Stvarnika in ljubečega Očeta!

Če bi vsi ljudje mogli ali hoteli zdraviti na ta način, šele potem bi morali objokovati svojo slepoto. Toda ni mogoče, da bi ljudje to pozicijo [zlahka] dosegli, vsaj ne na splošno, ker je za to potrebna visoka stopnja duhovnosti. Preden boš zahteval uporabo sil, ki naj tudi v drugih vzbudijo najvišje in najplemenitejše, moraš najprej sam biti kot enkratno najplemenitejše bitje. In tako kot zdravilcu ni mogoče tega doseči na lahek način, enako malo možno je prebuditi plemenito tam, kjer ne obstaja.

Prav zaradi tega je potrebna visoka stopnja lepote duha in duše, da je mogoče sprožiti in izpeljati take ozdravitve. Zato so tudi redke. In odtod tudi pogosta zloraba, odtod mnoga razočaranja, ki so največkrat povezana s takimi poskusi!

Zdraviti je lahko, toda - najprej morate doseči stališče, da so vam vsi naravni elementi na razpolago. Prav ta prerod seveda ni lahek. - Kjer pa cveti, tam nastopi tudi zadnji in najvišji magnetizem, Božji, pri katerem tudi Jaz z magnetizerjem iztezam Svojo roko in z eno besedo, eno mislijo lahko ozdravim in bom to storil, če zahteva prihaja od magnetizerja s čistimi nameni in je ozdravljenje predvideno v Mojih Božjih načrtih.

Zdraviti v Mojem imenu je najvišje, najenostavnejše in najučinkovitejše. Vendar ni vsakemu dano; kajti sem spada veliko, da, zelo veliko; plemenita čista duša, popolno zaupanje in veliko navdušenje, ki človeško dušo dvigne iz zemeljskega blata in jo približa Meni.

Edino tedaj je kaj takega mogoče - z izjemo primerov, ko Jaz Sam enemu ali drugemu položim naročilo v njegovo srce, da v Mojem imenu iztegne svoje roke.

Ko sem nekoč rekel: »Če zares hočete, se bodo gore dvignile kvišku in se zvrnile v morje«, je bilo s temi besedami povedano, da v primeru, če se vi ljudje lahko tako povežete z Mojo voljo, ko vaša volja ni nikdar v nasprotju z Mojimi načrti, z Mojimi Božjimi nameni - potem boste tudi vi zmožni izvesti to, česar sem Jaz Sam sposoben in tudi vas bodo poslušali vsi elementi narave, zaradi česar seveda tudi ozdravljanje postane nekaj lahkega. Da pa pridete do tja, je pot dolga, potrebno je veliko zaupanja, veliko duhovne daljnovidnosti [in predvsem veliko ponižnosti, ljubezni in usmiljenja].

Tisti, ki niso ujeti v zemeljskem, lahko gospodarijo z elementi po mili volji, tistim, ki niso le napol verni in napol pobožni, je dano, da v povezavi z Menoj delajo stvari, ki sem jih nekoč bil sposoben delati edino Jaz Sam - in le izjemoma Moji apostoli. - Za to zadnjo, edino veliko zdravilno metodo je potrebno zdaleč več, kot vi vsi to mislite, potrebno je tisto veliko zaupanje, ki ga je Henoh nekoč imel v Mene in katerega si ni prav lahko priboriti.

Stremite za njim, ampak ne zahtevajte ga, dokler ga vsakemu ne dam Jaz Sam. Saj vi ne veste, kaj zahtevate, ker ne morete razumeti odgovornosti, ki vam je potem naložena, da ga kljub večkrat najboljši volji ne bi zlorabili.

Sploh si ne želite izrednih odnosov! Niso vedno to, kar domnevate. Čim večja moč

in oblast je komu dana, čim bolj zna razlikovati duhovne odnose od posvetnih, toliko težje je njegovo mesto v svetu, toliko večje so skušnjave, toliko večje je zatajevanje, da bi lahko deloval v razmerah, v katere sem ga Jaz postavil.

D) Glejte, alopacija, homeopatija, heliopacija, hidropacija, telesni, dušni in Božji magnetizem - so stopnje k najvišjemu spoznanju. Tako se vzpenja vaša znanost, človeštvo v celoti in individualni človek od materije k dušnemu, od dušnega k duhovnemu in na koncu navzgor k Najvišjemu, k Meni.

Tako to poteka v Mojem stvarstvu, tako v stremljenih dušno-duhovnega človeka: Najprej se mora izmotati iz grobe materije posvetnega življenja, se potem povzpeti v življenje duše, kjer mora duhovni del v njem uveljaviti svojo vrednost. Kakor hitro se duša potem poduhovi, to se pravi, da je postala bolj duh kot duša, se tudi njene lastnosti razširijo, povečajo in lahko doseže stvari, katere bo navaden človek občudoval kot čudeže, prav zato ker ni seznanjen s stvarjenjem vesolja in ne razume, da je edino Moja volja z besedo »Bodi!« lahko ustvarila svetove in je taista moč, le da v vezanem stanju, položena v vsako človeško srce.

Da pa bi se zavedli te moči, je potrebna predvsem velika pokora, veliko očiščenje zato, da Jaz, Najčistejši, ko se združim s človekom, lahko omogočim, da Moja moč deluje preko njega.

Tako kot te zdravilne metode postopoma po poti navzgor v Meni dosežejo svojo končno točko, tako se tudi vi vzpenjate od stopinje do stopinje, od stopnje do stopnje, pri čemer se bo potem razširilo tudi vaše duhovno obzorje in se boste, kot bi se dvigali v zračnem balonu in svet pod vami zaznavali v večjem merilu, nasmihali vašemu prejšnjemu, omejenemu gledanju.

Zato [je bila izrečena] spet nova beseda vam, da bi vas pripeljala stopnjo višje, kjer boste, ko boste posvetno imeli še globlje pod nogami, kot v visokih gorah vdihavali nebesno svetlobo in se boste ob slutnji Moje bližine lahko usposobili, da boste v Mojem vinogradu postajali vedno boljši delavci!

Opustite vsako patetičnost in predvsem očistite in ozdravite sebe, če hočete nekoč ozdravljati druge!

To je Moja Očetovska beseda o tem vam, ki vas vse tako ljubim in zaradi česar porabim toliko časa, da bi vam z mnogimi besedami dopovedal, kako enostavni so naravni zakoni in kako preprost sem Jaz Sam, medtem ko vam vse Moje stvaritve kažejo in pridigajo le to, kar tvori Moj Jaz, to je ljubezen in samo ljubezen! - Amen.

12. Napotki za zdravljenje s soncem

J. L. 1851/52

Vse zdravilne moči narave izhajajo iz sončne svetlobe, ki s svojim žarenjem priključuje učinkovit učinek zraka, vode in vseh drugih faktorjev, katerih se poslužuje naravno zdravilstvo. V zapisu »Zdravljenje s sončno svetlobo«, ki ga je sprejel Jakob Lorber, je prikazanih več poti, na kakšen način je sončno energijo mogoče direktno vezati na snovi mineralnega, rastlinskega in živalskega kraljestva, katerih snovi na ta način postanejo neprekosljiva zdravilna sredstva proti najrazličnejšim, tudi najtežjim boleznim. Enako so zelo natančno navedene ustrezne uporabe le-teh, po navedenem postopku pridobljenih in preko duhovnih moči duše, obogatene snovi.

Po duhovnem nauku povzroči vsako bolezen neka šibkost v človeškem kompleksu duše. Ker čistejši sončni duhovi vsebujejo vse tiste posamezne dušne moči, iz katerih sestoji duša, je za dušo enostavno iz njih vzeti za okrepitev to, kar ji je manjkalo, da bi s tem spet vzpostavila prejšnji red v svojem duhu živcev - in preko njega v živcih -

in v krvi pravo, naravno življenjsko napetost. Kajti v sončnih zdravilnih sredstvih zelo zgoščene in shranjene energije delujejo pri uporabi teh zdravilnih sredstev popolnoma neposredno okrepljujoče na elemente človekove duše in s pomočjo tako na novo oživljene napetosti duše, se takoj nato prične tudi telesni proces zdravljenja in morda že v najkrajšem času pripelje do popolnega ozdravljenja. Tudi zunanje poškodbe telesa se ob pravilni uporabi ustreznega zdravila lahko v najkrajšem času pozdravijo.

Postopki za izdelavo takšnih sončnih zdravilnih sredstev tako kot seveda tudi za kasnejšo uporabo pridobljenih zdravil zahtevajo zelo veliko skrbnost in natančnost. V okviru te knjige se v to ne moremo bolj poglobljati, lahko pa izrecno opozorimo na majhen Lorberjev zapis »Zdravljenje s sončno svetlobo« z mnogimi dragocenimi napotki in nasveti. (Glej tudi V.del, 8.11.).

13. Najpravilnejše in najnaravnejše zdravljenje

VEv III/12 (8)

Jaz sem Odrešenik. Kako Mi je to lahko mogoče, se sprašujejo mrtvi in popolnoma slepi ljudje? In Jaz vam pravim, da pri nobenem človeku ne zdravim mesa, temveč tam, kjer kakšna duša še ni preveč pomešana s svojim mesom, dušo samo osvobodim in prebudim, v kolikor je to mogoče, v duši zakopanega duha. Ta potem takoj okrepi dušo, ki se osvobodi in zlahka v trenutku ozdravi vsako bolezen mesa.

To potem imenujejo čudežno ozdravljenje, medtem ko je to vendar najpravilnejše in najnaravnejše ozdravljenje mesa!

Kar kdo ima, to lahko tudi da; česar pa nima, tega tudi dati ne more. Kdor ima živo dušo po Božjem redu in v njej svobodnega duha, ta lahko osvobodi tudi dušo svojega brata, če še ni postala preveč mesena, in ta potem čisto lahko pomaga svojemu bolnemu mesenemu telesu. Če pa ima dušni zdravnik sam nadvse bolno dušo, ki je bolj mrtva kot živa, kako naj bi potem dal drugi duši, kar njemu samemu povsem primanjkuje?

14. Zdravljenje z zelišči

VEv 1/89

Gospod v Velikem Janezovem Evangeliju: ... Med veliko dobrimi razgovori in mnogostranskimi obiski meščanov tega majhnega mesta sta minila dva dneva. Tudi nekaj bolnikov je ozdravelo zgolj s polaganjem rok.

In Jaz sem tukaj pokazal nekemu poštenemu zdravniku, ki ni mogel razumeti zdravilne moči s polaganjem rok, veliko zdravilnih zelišč in drugih reči, s katerimi je potem najboljše zdravil in si s tem pridobil sloveče ime.

15. Radi hodite v gore!

Ze, 29.pogl.

Čisti duhovi [najvišjega zračnega področja] se neredko spustijo v drugo, včasih tudi v prvo zračno področje. V glavnem pa so na zemlji njihova vidna mesta prihoda iz višjega kraja tista, ki so zaradi velike višine stalno pokrita s snegom in ledom. In v tem je tudi razlog, zakaj imajo taka področja za skoraj vsakega človeka - kot vi običajno pravite - magično, osrečujočo in pomirjujočo privlačno silo in istočasno vplivajo na celotno človekovo razpoloženje razvedrilno in okrepevalno.

Kdor je torej žalostnega srca in je njegova duša polna nemira, ta naj se v Mojem imenu poda v gore na takšno višino, ali naj gre vsaj v njeno bližino in začutil bo, da

je njegovo dušo oblil močan okrepčujoč balzam.

Medtem ko duša v nižjih predelih postaja vedno bolj topa, težja in bolj trpi, podobno občutku pri raziskovalcu gorskih prepadov in votlin, postaja tisti, ki se povzpne na takšno čistejšo višino, vedno bolj in bolj vesel. In kdor pride gor, lahko po pravici vzklikne: »Gospod, dobro je biti tu!« - Ampak Jaz k temu dodam: »Zate še ni čas, da bi ostal tukaj!«

Ne glede nato pa vendarle pravim: Radi hodite v gore! Saj sem tudi Jaz pogosto obiskoval gore, ko sem v telesu hodil po zemlji.

Na gori sem bil povelčan; na gori sem prengal največjega skušnjavca; na gori sem pridigal o Božjem kraljestvu; na gori sem molil in na gori sem bil križan!

Zato radi zahajajte oziroma hodite v gore! Zakaj, ne samo vaš duh, temveč tudi vaše telo pri tem pridobi veliko več kot v sto lekarnah!

16. Duhovno zdravljenje na daljavo in z gladenjem

VEv IV/40

Gospod: »Z vodo očistite telo, s trdno, dobro, v vsem Bogu vdano voljo pa srce in dušo; in kakor čista, sveža voda okrepi telesne ude, prav tako tudi Bogu vdana, trdna volja krepi srce in dušo.

Takšne okrepljene duše potem lahko v Mojem imenu v duhu položijo roke na najbolj oddaljenega bolnika in stanje se mu bo izboljšalo.

Kdor pa je še bolj šibak v popolnosti svojega srca, naj se zateče k [magnetnemu] gladenju in bo telesno bolnemu tudi zelo olajšal njegovo trpljenje. Spravil ga bo tudi v zamaknjeno stanje oziroma spanje in bolnik bo v tem spanju preroško napovedal, kaj mu lahko pomaga. To, kar bo preroško napovedano, mora potem najskrbneje uporabiti in čez nekaj časa se bo bolniku tudi izboljšalo - ampak seveda ne tako hitro, kot če bi duhovno popoln človek nanj položil blagoslovljene roke, ko je možna takojšnja ozdravitev.«

17. Zdravljenje v zamaknjenem spanju (hipnoza)

VEv IV/40

Gospod: »Če si dosegel zadostno popolnost duha, potem se lahko zgodi, da človek, na katerega si položil roke v trdni veri in z močno voljo, da mu pomagaš, postane jasnoviden in si potem sam lahko določi dobro zdravilo, ki mu, če ga uporabi po tem predpisu, mora prinesiti popolno ozdravljenje. Če se je pa kaj zgodilo v nasprotju s tem predpisom, potem seveda s popolnim ozdravljenjem ne bo šlo dobro. Če pa je bil predpis uporabljen brez motenj, bo zagotovo prišlo do popolnega ozdravljenja.

Če je pri tem zdravljenju človeška oseba padla v jasnovidno spanje, ne sme biti motena in oslABLJENA z nekoristnimi vprašanji, temveč sme biti vprašana le tisto, kar je tedaj potrebno.

Kdor pa na koga polaga roke, mora to storiti v Mojem imenu, sicer njegovo zdravljenje ne bi niti koristilo niti učinkovalo. - Za to je potrebna trdna, neomajna vera in enako neomajna, trdna volja. Tako stremljenje mora priti iz dna srca in izhajati iz prave ljubezni do bližnjega, potem moč ljubezni izpolni roke polagalca, prodre skozi konice njegovih prstov, teče kot mehka rosa v bolnikove živce in ozdravi pogosto ostro in žgočo bolečino.

Pri tem si morate dobro zapomniti, da je potrebno več, če hočete v tako spanje

zamakniti moškega kot pa žensko! V določenih primerih bi tudi ženska lahko moškega spravila v zamaknjeno spanje; tako zdravljenje pa bi ženski uspelo le s pomočjo nevidnega angela, ki bi ji stal ob strani in katerega pomoč bi si pridobila z molitvijo in čistostjo srca.

18. Izvedba zamaknjene spanja

VEv IV/42

Gospod: »Da boste [nastanek in učinke zamaknjene spanja] videli tudi praktično, bom Jaz sedaj ukazal, naj iz Cezareje Filipe pride prav neumen in izredno slab človek. Tega bo eden od vas torej zdravil in videli in slišali boste, v kakšno občudovanja vredno modrost bo prešel v zamaknjem spanju ta neumni in pokvarjeni človek. Ko pa se bo zbudil, bo takoj spet postal ravno tako pokvarjen in neumen človek, kakršen je bil prej, in imeli bomo dosti za opraviti, da bi mu po naravni poti vdihnili vsaj do neke mere jasnejše pojme o Bogu in ljudeh... Cinka pa naj prevzame njegovo zdravljenje. Ker ima on za to največjo moč. Jaz bom pred tem na Cinko položil Svoje roke, da bi pridobil več moči in bi mu zdravljenje bolj uspelo.«

Cinka stopi naprej in reče: »Gospod, kako bom kaj takega sploh zmogel, ko se vendar veliko premalo spoznam na ta način zdravljenja?«

Pravi Gospod: »Položi desno roko na čelo in levo na žličko in hitro se bo pogreznil v zamaknjeno spanje in bo tudi kmalu začel govoriti, vendar s šibkejšim glasom kot v naravnem stanju! Ko ga boš hotel spet zbuditi, ni potrebno nič drugega, kot da svoji roki položiš v obratnem redu in ju nekaj trenutkov zadržiš. Takoj, ko se bo zbudil, pa potegni svoji roki nazaj in zdravljenje bo končano! «

19. O depresiji in njenem zdravljenju

I.K.L. 12. 6.1894

Napiši, otrok Moj, besedo za bolno sestro, ki pri Meni išče pomoč in v Mene polaga vse svoje zaupanje, a vendarle nima dovolj močne vere v Mene, sicer se je ne bi lotila otožnost ali depresija._

Sprašuješ, otrok Moj, kaj je depresija, iz česa nastane in kako naj se borite s to boleznijo? - Glej, to ti bom sedaj pojasnil, ker mnogi trpijo zaradi te bolezni in si tudi ti nagnjena k depresiji.

Depresija je na splošno bolj lastna ženskemu spolu kot moškemu in razlog zanjo je večinoma v kakšni nesrečni nagnjenosti, ranjenemu srcu ali odklonjeni želji, ki se je pregloboko vtisnila v srce, da bi jo bilo sploh kdaj mogoče izbrisati. Iz tega nastane nezadovoljstvo s samim seboj, z usodo, s celotnim Mojim vodstvom in z vso okolico.

Nezadovoljstvo srca je prvi korak k depresiji. In če potem tak otrok hitro ne poišče Mojega Očetovskega srca in Me izbere za vodnika, Me sprejme v svoje srce in najde vse v Meni in Moji ljubezni, potem lahko tak korak potegne za seboj najstrašnejše posledice, da bi se Mi taka duša - če bi bilo mogoče - za večno izgubila, če Moja ljubezen ne bi trajala večno in se tudi še po večnostih ne bi usmilila duše.

To ti torej kaže eno stran depresije. Vendar pa obstaja še ena, ki se pogosto loti še posebno tistih, ki postajajo Moji otroci, ker premalo zaupajo v Mojo ljubezen in se z lastno pravičnostjo trudijo doseči blaženost, torej ne iz milosti in usmiljenja in po Jezusovi zaslugi, temveč si hočejo blaženost zaslužiti iz lastne moči.

Z obilno in dolgotrajno molitvijo, z dobrimi deli, s postenjem in odrekanjem in s popolnim žrtvovanjem vašega mesa kot tudi s svetim življenjem, v kolikor ste sposobni živeti čisto in sveto, si boj pač lahko olajšate, nikdar pa si blaženosti ne

morete kupiti.

Zato si ne skušajte olajšati poti z različnimi bremenami, ki si jih sami nalagate in ne zahtevajte preveč od sebe, temveč delajte edino to, kar Jaz želim od vas, in tako vas bosta rešila Moje usmiljenje in Moja milost in Moja ljubezen vas bo vse sprejela v krog Božjih otrok!

In tako imaš zdaj tudi drugo vrsto otožnosti, ki Moje otroke ločuje od Mene in njihova srca napolnjuje z žalostjo, zaradi njihove nemoči in šibkosti - kar pa ni prava žalost, ki izvira iz ponižnosti in Mi zato tudi prav nič ni všeč. Svoje otroke raje vidim vesele in vedre, s trdnim zaupanjem v srcu.

Kako se lahko borimo proti temu trpljenju?

Če se tu hočemo povrniti na tiste, ki trpijo na prvi način, se moramo dotakniti točke, ki je mnogi niso spoznali, jo omalovaževali in zaradi tega niso menili, da spada v območje duha in jo je treba temu ustrezno upoštevati. Ker pa ta točka vendar posega globoko v človeško življenje, vam bom o tem posredoval Svojo besedo in poslušajte torej:

Veliko je število nesrečnih zaradi napačnega pojmovanja ljubezni. Če si ljubezen ogledujemo z duhovnega stališča, je to nekaj najčudovitejšega in najplemenitejšega, kar lahko osreči človeško srce. Nasprotno pa je v materialnem smislu nesrečo naznanjajoča sila, ki omreži srce in mu nadene spono, ga oslepi in naredi neprištevne in bi vodila k največjim norostim, če Moja roka ne bi posegla vmes, da bi poravnala človeške poti, kar pomeni, da bi jih vodila v Mojem smislu.

Tu smo zdaj pri glavni točki vprašanja: Kako naj se borimo proti temu trpljenju? Ali ljubezen ni Božjega izvora? In po čem spoznamo pravo ali nepravo ljubezen?

Prava ljubezen je seveda Božjega izvora in je položena v vsako človeško srce kot Božja iskra, ki pa toliko časa drema, dokler od zunaj ne pride pobuda k dejavnosti. Ker pa mora biti vse, kar je določeno za višje cilje, podvrženo filtraciji in temeljitemu čiščenju, tako tudi v srcu dremajoča ljubezen potrebuje čiščenje. Materija jo najprej prižge in prebudi k pravi ljubezenski dejavnosti; ko pri tem doseže določeno stopnjo in imam Jaz za dušo človeka višji cilj, mu odtegnem materijo, ki je bila potrebna za prebujenje ljubezni, ampak zanj ni bila trajno določena.

Ko človek zmagovito prestane to obdobje bojev in skušnjav, se mu Moj duh približa in še enkrat prižge ljubezen, ki je že vzplamtela, nakar se prične pravo življenje-v-ljubezni in življenje duha.

Če zdaj spoznate vzrok tega trpljenja in bolečin, boste kmalu našli tudi sredstvo, da se tega osvobodite - in to sem Jaz. Ljubezen vse ljubezni se vam hoče dati in vas izbrati za Svojo popolno lastnino. To vam pravi Ljubezen Očeta, ki bi vas rada osvobodila vsega trpljenja in iz vas oblikovala vesele, srečne otroke Ljubezni.

Glede še drugih spoznavnih znakov prave in neprave ljubezni vam Jaz rečem:

Prava ljubezen se bo izkazala vedno kot nesebična in ne bo iskala koristi zase, ne bo iskala dobrobiti in sreče za sebe, temveč samo za druge, znašla se bo v vsakem življenjskem položaju in bo slavila Moje vodstvo. Tako dela prava ljubezen, ki vedno ostaja enaka in večno traja; neprava ljubezen pa se izkaže sama sebi zvesta in prava le toliko časa, dokler navidezno ne doseže svojega cilja in zadovolji svojih želja. Ko bo to enkrat dosegla, potem se bo kmalu razkrinkala in pokazala svojo pravo podobo; kmalu bo začela gospodovati in si bo poskušala vse podvreči.

Da ima taka ljubezen svoje zvižane poti, vam bo lahko razumeti; in uvideli boste tudi, da moram Jaz tu posredovati z močnimi sredstvi, da takšno oholo dušo spet pripeljem na pot ponižnosti in prave ljubezni.

Tako sem vam zdaj spet osvetlil točko, ki vam razsvetljuje marsikakšno temino in Mene prikaže kot Boga ljubezni kljub pomanjkanju in stiski, v katero vodim Svoje, da bi jih rešil pred popolnim propadom telesa in duše. - Tako razumi tudi ti, otrok Moj, svoje trpljenje kot korekcijsko Božjo milost in se Mi ne upiraj! Zakaj glej, tvojo dušo hočem očistiti in prefiltrirati in te pripraviti za Moje nebeško kraljestvo.

Ljubi Moj otrok, prosiš Me za namig, kako bi bilo mogoče olajšati trpljenje tvoje sestre, kaj naj bi storil, da bi jo pripravil do tega, da bi sprejela tvoje nasvete. S tem si ne delaj nobenih skrbi in tudi to prepusti Meni. V pravem trenutku bom Jaz posegel vmes s Svojimi sredstvi in ta ne bodo zgrešila svojega namena.

In kar se tiče druge oskrbe te bolnice, je tu še naprej potrebna budnost, zlasti še glede njenega notranjega dušnega življenja in njenega miselnega sveta. Da bi uredili le-tega, se je še posebno treba ogibati temu, da bi bila daljši čas sama in bi jo tako obvarovali pred topim tuhtanjem, ki lahko povzroči najhujše posledice, v glavnem čutne razuzdanosti vseh vrst kot tudi različne blodne misli ter blazno zmešnjavo v možganih. To bolnike oropa samostojnosti in postanejo igrača tujih vplivov zaradi hudobnih duhov, ki se v trenutkih popolnoma polastijo takega bitja, da bi preko njega zadovoljili svoja nizkotna in groba poželenja in bi kakorkoli razglasili svojo sovražnost in popolno odtujenost Bogu. Vse to so posledice draženja čutov s čutnimi razglabljanji zaradi slabe vzgoje. Če starši takih slabih kali ne zatrejo že v otroku in jih celo docela prezrejo, potem veliko hudobnih duhov zasede meso takih ubogih bitij, da se jim omrači urn, njihovo srce potemni in so dlje časa nesposobni za to, da bi se prepustili čistemu in dobremu vplivu.

Takšne nesrečnike imenujete »blazne«, zapirate jih v norišnice, kjer, obkroženi s samimi tovrstnimi bolniki, večinoma zapadejo še temnejšim duhovom, ki jih telesno in duševno popolnoma uničijo. Namesto da bi jih vi vključili v svojo vsakodnevno molitev in bi vam njihova nesreča izzvala sočutje in srčno usmiljenje, gojite do njih neke vrste odpor in tiho zaničevanje, včasih celo strah in zgražanje. Rečem vam, če bi imeli resnično vero in pravo ljubezen do Mene in svojega bližnjega, bi vam Jaz lahko podelil moč, pomagati bolnikom s polaganjem rok. Toda niste še dovolj močni, da bi sprejeli tako Božansko moč Mojega svetega Duha in kljub temu ohranili pravo ponižnost srca. Zato moram vedno s Svojo pomočjo odlašati in vas prepustiti vaši šibkosti, da se Mi ne bi izgubili, temveč vas križ vedno znova žene k Meni, k vašemu Očetu.

Za Mene, Vsemogočnega, prav zares ni lahka stvar, da vas ne vodim s Svojo Vsemogočnostjo, temveč s Svojim Božjim Očetovskim potrpljenjem in krotkostjo v stalni svobodi volje in po vaši lastni samodejnosti, z Očetovsko ljubeznijo in modrostjo in ne z oblastjo in močjo živega Boga! Božja oblast bi na vaše grešno meso učinkovala uničevalno. Toda ljubezen Očeta vpliva poživljajoče, osvežujoče in krepilno. Zato se veselite in zahvalite od vsega srca, da ste padli v objem ljubečega Očeta in ne velikega, vsemogočnega Boga. Samo kot ljubeči Oče vas lahko še naprej prenašam v vaši šibkosti in vas oblivam z vso Svojo ljubeznijo, vam vsak dan podarjam toliko moči, kolikor je potrebujete, da nosite svoj križ in vam v Svoji ljubezni kažem, kako morate delati in ravnati, da se boste približali Meni in Moji ljubezni.

20. O zaščitnem cepljenju proti kozam ali ošpicam

J. L. 7. 2. 1841

Kar bi tu radi vedeli, je po eni strani [praktično] čisto majhna stvar, kot tudi po

nasprotni [duhovni] plati ni prav zelo pomembna. Če vzamete drevo, ki je iz zemeljskih tal vase posrkalo slab, pokvarjen sok, ki njegovi naravi sploh ne ustreza, boste na drevesu kmalu ugotovili, da so njegovi listi zakrneli in uveli in so vrhu tega tudi njegove veje, vejice in deblo obdani z različnimi slabimi in drugimi zajedavskimi rastlinami. Kdor se tudi zgolj površno spozna na vzgajanje dreves, bo z gotovostjo sklepal, da tu cepljenje z drugimi rastlinami, ki so že same po sebi še bolj bolne in šibkejše, ne bi ozdravilo drevesa, ki je potrebno cepljenja, temveč bi eden drugega končno popolnoma uničila.

Ali se bo nekdo, ki je bil zastrupljen, ozdravil z istim strupom, ki mu je že tako ali tako vzel tri četrtine življenja? Pri tem bo kasneje dodani strup pač zadoščal, da bo zastrupljenemu odvzeta še zadnja četrtina življenja.

Ali si v duhovnem smislu lahko zamislite večjo norost, da bi grešniku nekdo rekel: »Poslušaj prijatelj, ti le še greši naprej in z dodatnimi grehi boš zagotovo izničil stare grehe. In ker si nečistnik, zadovolji svojo strast, čim večkrat kot moreš in prepričaj se boš, da boš prav na ta način najprej in najlažje premagal sebe in svoje meso.« - Glejte, ta je prijatelju [sicer] dal spodoben nasvet; na ta način vcepljenja greha v meso se je [zares] rešil greha, ker je to ubilo strast in živo sposobnost mesa. Zdaj pa se vprašajte, ali si je ta človek po natančnem upoštevanju tega nasveta priboril zmago življenja ali zmago smrti? - Ali ni pač očitno, da se z orodjem smrti nikoli ne boriš proti smrti, temveč zagotovo ves čas proti življenju? In kdor si je torej s tem orožjem priboril zmago nad svojim mesom, ta je resnično ubil življenje in je na ta način dopustil smrti zmago nad seboj. Saj se zagotovo spomnite, da se med ljudmi še kdaj pa kdaj pojavi star pregovor, ki o stari prešuštnici ali starem kozlu pravi: »Glej, to ali tega je greh zapustil!« Zdaj pa Jaz vprašam, v kakšnem odnosu do življenja je tisti, katerega ima že greh sam za preslabega? Ali mora smrt ujeti mrtve, ki so že zdavnaj postali njen plen? Jaz pa pravim: Smrt v vsakem trenutku prihaja na odprto polje življenja in si tam išče bogat plen za svoje izbice večnega pogubljenja.

Kdor pa hoče ohraniti življenje, ta se mora živ boriti z orožjem življenja proti grehu, ki je uničujoče orožje smrti. In kdor je z življenjem v sebi postal mojster greha in je tega premagal v polnosti življenja, ta je potem junak, ki si je z življenjem izbojeval življenje. In kdor da življenje za življenje, ta dela dobro in je eden od tistih, ki so polni modrosti, polni ljubezni in polni življenja. Kakšen velik norec pa je, kdor življenje da za smrt! In kako malo življenjske luči ima tisti, ki beži pred lučjo in išče temo!

In glejte, če hočete natančno premisliti, je tako tudi z zgoraj omenjenim preprečevanjem koz ali ošpic s cepljenjem.

Kajti koze so podedovana bolezen prдавne spolne nečistosti, ki od časa do časa dozori pri najmlajših potomcih, in niso niti najmanj podobne enako imenovani živalski bolezni, posebno značilni za govedo, ovce in koze, in katero povzroči pik določenega insekta. - Kako naj bi torej lahko bila gnojna snov od kravjih koz zaščitno sredstvo proti tako imenovanim črnim kozam, ki prizadenejo človeka?!

Pravim vam, da to zdravljenje še nikdar ni obrodilo sadov, o katerih je sanjalo neumno človeštvo. In za domneven ugoden rezultat ni drugega vzroka kot s tem dejanjem podprto in utrjeno praznoverje - kar pa je postalo bolj redko, ker je zdaj nasploh pri ljudeh izginila skoraj vsaka vera in je na njeno mesto prišla tako imenovana znanost (!) - ali ko so takšno zdravljenje izvedli na otrocih, katerim bi iz dvojnih pogledov bilo verjetno že brez tega prizaneseno ves čas življenja, ker s klico te bolezni obremenjena generacija še ni prišla do točke zrelosti, ali pa otroci že v

osnovi niso bili obremenjeni s klico te bolezni.

Glejte, če so kakšnim otrokom vcepili tako norost, so bili seveda lahko priče o zanesljivosti takega zdravljenja. Nasprotno pa bi tiste, ki so bili cepljeni, ob času dosežene zrelosti bolezni, le-ta prav tako lahko napadla kot tiste, ki jih niso cepili. Da pa so zdravniki za takšne resnične koze izjavili, da ne gre za koze, temveč za nekakšen drug izpuščaj, ki so se ga zvito izmislili, se je to zgodilo - kot boste zlahka uganili - zato, da bi rešili zdravniško čast.

Zdaj pa se sami vprašajte, ob predpostavki tega, kar sem vam Jaz tu povedal, in si samo malo oglejte svoje izkušnje - čemu naj sploh služi to trpinčenje otrok? Da nič ne koristi, o tem ste lahko popolnoma prepričani. Da pa je v mnogih pogledih človeškemu rodu škodljivo, da povzroča medlo, slabotno življenje, neugodje, nedejavnost, slabotnost najaktivnejših organov življenja in posebno pri ženskem spolu izziva čutnost kot španska muha - v to ste lahko prepričani. Če tega ne morete verjeti, vzemite v roke zgodovino in primerjajte svoje cepljene potomce in tudi same sebe z generacijami pradavnine in gotovo vam bo padla v oči neznanska razlika glede zdravja in naravne zdržljivosti.

Pravim vam, če navrtate kamen in v izvrtano luknjo položite samo eno kapljico jedkega strupa in potem čez dvajset let pregledate kamen, se boste kmalu prepričali, kakšne uničevalne posledice je ta kapljica jedkega strupa povzročila v kamnu, ki je vendar narejen tako, da bi po svoji naravi kljuboval tisočletjem.

Če se pa v nežni človeški organizem vcepi jedki kisli strup trohnobe, potem vam ne bo težko najti ustreznega odgovora na ta problem.

Sedaj boste seveda vprašali, in sicer z vso pravico in z dobrim razlogom, naj bi vam Jaz nasprotno pokazal drugo sredstvo za preprečitev ali neškodljivo odpravo bolezni - ker moram vendar Jaz, kot edini stvaritelj vse narave Sam in edini, najbolje poznati vso naravo. In Jaz vam pravim, da bom to tudi storil; rečem pa vam vnaprej, da gredo Moja naravna sredstva vedno v korak z duhovnimi in tako tu ni univerzalnega zdravila, niti za duha niti za telo.

Če se samo malo ogledate po poti, ki sem vam jo zaznamoval za pridobitev večnega življenja, kot vedno eno in isto preprosto pot samozatajevanja in zvestega sledenja Meni - boste zagotovo odkrili samo eno in ne več poti in to iz resnično dobrega razloga, ker sem Jaz Sam samo Ena in torej [tudi] edina pot in edina vrata do večnega življenja. In ker je tako, ne morete drugače, kot verjeti, daje tako.

Kdo od vas bi tu rad trdil, da so razen Mene še druge poti, da bi dosegel Mene Samega kot pravir vsega življenja? Ali ni življenje duha odličnejše kot pa življenje telesa? Ali ni življenje telesa v vsem pogojeno z življenjem duha?

Ker pa veste, da za duha, ki je zbolel, obstaja samo eno sredstvo za ozdravljenje - iz katerega vzroka pa naj bi za [telo] časovno orodje duha, katerega čilost je pogojena z duhom, ob eventualni nesposobnosti in bolezni, obstajala druga in številnejša zdravilna sredstva kot za princip življenja samega?

Poglejte, ko sem Jaz hodil med ljudmi na zemlji, s katerim zdravnikom sem se posvetoval? In katere lekarne sem se posluževal, da bi bolnika ozdravil tako na duhu kot na telesu? In katerega zdravnika in katere lekarne so se posluževali vsi apostoli, ki so Mi zaupali, ker so delali enako, kar sem delal Jaz? Zdaj vas vprašam, ali sem oslabil ali sem se spremenil ali Moja beseda ni več ista beseda, polna moči in sile in blagoslova za duha in telo?!

Pravim vam, temu zares ni tako - Jaz sem še vedno Isti! Samo s to razliko, da sem takrat ozdravil samo tiste ljudi, ki so se Mi približali z živo vero in so Me za to vrhu

tega morali še dolgo prositi in rotiti, dokler jih nisem uslišal. Zdaj pa ne smem več dovoliti, da bi bilo odvisno samo od zaupanja polne ljubezni in še manj od trdne vztrajnosti vere, temveč moram pomagati tam, kjer Me ne prosijo in moram zdravilno priskočiti na pomoč tistim, ki vere sploh ne poznajo, da se ne bi vse skupaj pokvarilo in pogubilo.

Glejte, kdo torej pride k Meni le z majhnim zaupanjem in neznatno prošnjo, tega gotovo ne bom zapustil in mu bom pomagal v vsaki njegovi stiski, ker moram precej pogosto dajati svojo pomoč celo tistim, ki se Mi posmehujejo in Me zaničujejo.

Glejte, to sredstvo, ki sem vam ga pravkar priporočil, je najbolj preizkušeno. In kdor ima trdno vero in mi popolnoma zaupa in Me ljubi - zares, če temu Jaz ne bom pomagal, pa naj se cepi z vsemi strupi sveta, vzame in zaužije vsa zdravila iz vseh lekarn sveta in tako kot vol požre najzdravilnejša zelišča, mu bo to vse skupaj koristilo prav toliko kot kapljica balzama mrtvaški lobanji.

Pravim vam, mrliča lahko kuhate in pečete v samih življenjskih esencah, pa na njegovem telesu, ki ste ga zaupali takšni »zdravilni« kuhinji, ne boste oživili niti enega samega vlakna. - Toda poslušajte: Moja beseda lahko [celo] mrtvim odpre grobove in v trohnobo njihovega razkroja vdihne novo in večno življenje! Ko vendar poznate to univerzalno zdravilo, ki je v vsakem času povzročalo najčudovitejše ozdravitve in celo obujalo mrtve, kaj vas torej zapeljuje, da zanemarjate isto, zdaj toliko bolj učinkovito zdravilo in se namesto tega mažete z raznim hudičevim blatom, da bi vam pomagalo?!

O, rečem vam, primerjajte samo svojo življenjsko dobo z življenjsko dobo praočakov in takoj boste ugotovili, kakšen dobiček je prinesla prefinjenost vaše nore zdravilne znanosti. Ali pa pojdite na tista področja zemlje, kjer človeštvo še sploh ne pozna zdravniške pomoči in spoznali boste, da na takih področjih ljudje skoraj ničesar ne vedo o bolezni, še najmanj pa o kakšni splošni, še posebno, če je njihov način življenja moralno čist in preprost.

Enako delajte tudi vi: Živite čim bolj preprosto! Ne polnite svojega želodca po nepotrebnem z raznovrstno nesnago iz vsega poznanega rastlinstva narave, temveč uživajte, kar telesu naredi dobro: preprosto hrano [v glavnem] iz naravnih rastlin in od zelenjavnih jedi samo tiste, ki so bile že od nekdanj človeku določene kot hranilni kruh. In [tudi] to se razume samo po sebi: vse s pravo mero in ciljem!

Tako ste lahko prepričani, da vašega telesa vse življenje ne bo mučila nobena bolezen in boste na ta način brez vsakršnega cepljenja in drugih zdravniških norosti dosegli za vas nepojmljivo visoko starost. In ko bom Jaz potem odpoklical takšnega človeka s tega sveta v Svoje kraljestvo, se bo to zgodilo tako lahko, kot če kdo prav sladko zaspi, potem ko je ves dan zvesto, pošteno in pridno delal.

Če pa vse to opuščate in se zato zatekate k cepljenjem in raznovrstnim zdravilom, se na koncu kot posledica ne pokaže drugega, kot da - gledano zgolj z naravnega stališča - že v letih svoje mladosti postanete starci in pogosto izgubljate en čut za drugim in oslepite, oglušite, postanete nadležni, izgubite svoje zobe, prebavo, kot tudi vso življenjsko svežino, tako da ste v štiridesetem letu svojega življenja bolj nadležni in pohabljeni, kot so bili ljudje starih časov v stotem letu. In za vse to ni kriv nihče drug kot vaša lastna slepota!

Glejte, to se dogaja prav tako kot v primeru, ko človeška neumnost pri kakšnem nočnem potovanju zapade v razna nesmiselna videnja in slutenja in se mora podnevi temu pošteno nasmejati in ne more razumeti, da je drevesni štor imela za čisto nekaj drugega kot samo za štor - da ne omenjam drugih nočnih neumnosti! Če pa resno

želite uporabiti Moje sredstvo, bo tudi pri vas prišel dan, ko boste uvideli, kakšen [ničev] zaklad ima svet v svojih neštetih norostih.

Če pa pravim, da Jaz lahko pomagam in hočem povsod in v vsem in vsakemu pomagati, ker sem zvest v vseh Svojih obljubah, tako verjemite, da bom vsakemu tudi rade volje v vsem in vsakemu zagotovo pomagal, če le verjame, da je temu tako in da ni misliti na drugo pomoč kot na Mojo, tako v telesnem, še posebno pa v duhovnem smislu.

Glejte, če so ljudje starega veka postali šibkejši zaradi razpasenega greha, so se postili in delali pokoro, to pomeni, da so s postenjem spet dosegli svobodno aktivnost telesnega organizma in so s pokoro, povezano s tem, v veri spet dvignili svojega duha in spet postali ljudje krepkega telesa in živahnega duha.

Vprašali boste: Kako neki? Kako je bilo to? - Tedaj vam povem, in odgovor ne bo težak: Želodec je naravni pomočnik za tvorbo hranilnih sokov v telesu. Če pa se v organizmu nahajajo kakršnikoli tuji deli, se ti stalno zadržujejo v kakšnem organskem ozkem grlu. Če je torej želodec natrpan z različno nekoristno hrano in le-ta s tem kopiči sokove in tišči, se tuji deli, namesto da bi mogli zapustiti ozko grlo in bi prišli spet tja, od koder bi bili lahko odvedeni naprej iz telesa, zaradi neprestanega pritiskanja sokov na mesto, kjer se nahajajo, s pomočjo asimilacije samo namnožijo in na ta način postajajo vedno bolj trdovratni. - Poglejte, če bi tu namesto cepljenja in zdravlil uporabili pravo dieto ali post in sta s tem povezani trdna vera in polno zaupanje v Mojo besedo, tako da se bo s tem okreplil tudi duh kot princip življenja, se vprašajte, ali pri takšnem človeku ne bo prišlo do telesnega in duhovnega izboljšanja?

Pravim vam, če sta človekova vera in zaupanje primerna, celo iz same trohnobe še lahko nastane novo življenje. Kjer pa manjka taka telesna in duhovna spokoritev, poslušajte, tedaj je tisti, ki je zdravljen s cepljenjem ali zdravili, samo pošteno opeharjen, kajti zdravila boleznijo niso odstranila iz telesa, temveč sojo zgolj uspavala ali zameglila. In verjemite Mi, da bo zagotovo prišel čas, ko bo ista bolezen, večkratno stopnjevana, predrta tančico in telesu, neredko pa tudi duhu, prinesla gotovo smrt.

Glejte, s temi stvarmi je dobresedno in zares tako, kot sem vam Jaz povedal. Vi pa vodite svoje otroke in sami sebe k Meni v veri in zaupanju! In resnično vam pravim: Prepričali se boste, da je Moje cepivo najboljše! - Amen. To pravim Jaz, veliki univerzalni zdravnik! Amen, Amen, Amen.

21. Zdravljenje skrofuloze

J.L. 9.7. 1848

Kolikokrat Mi boš še prihajal z recepti? - Verjeti, verjeti in popolnoma zaupati, to je boljše kot vsi recepti in zdravila! Saj veš, pri zdravljenju mesa ne bomo prišli na svoj račun. Nekomu, ki je šibak v pravi veri, za njegovo nesrečno meso prav rad svetujem kakšno sredstvo. Če ga bo natančno upošteval, mu bo pač bolje. Če pa je prelen, da bi vse natančno upošteval in sredstvo, ki sem mu ga Jaz svetoval, potem ne povzroči hitro zaželenega učinka, vera našega pacienta še bolj oslabi, kot je bila pred tem. In glej, tako zdravljenje Mi torej ne prinaša zaželenih duhovnih koristi, za katero si domneval, dajo boš s tem dosegel. - Mi pa delamo edino za duha in ne za meso! Zato tudi nimam rad, da Mi prihajaš z željo po zdravljenju za kakšno meso.

Dekle naj ne je kislih stvari, pa tudi ne jedi, ki napenjajo, kot so zelje, fižol in podobno, ker ima skrofulozno meso (vnetje vratnih bezgavk). Zakaj pa je za svojo

golšo potrebovala jod? Tudi v nogah ima skrito skrofulozo in od vratu se je razširila tudi na prsi. Če bi si na tvoj večkratni nasvet prsi večkrat zmasirala s slino na tešče, bi bile njene prsi zdaj proste. Ali je zdaj mogoče kaj bolje, ko ima tudi na prsih golšo z dobrim jodom vred? Zdaj naj pa midva spet delava čudeže? Seveda bi bilo dobro, če bi imela tudi pravo vero. Ampak le-te nima in zato bo tudi s čudežem šlo nekoliko težko.

Zato ji je treba zaenkrat priporočiti pravo vero, nato pa prav veliko potrpljenja. Potem pa ne sme toliko peti, govoriti in kar naprej poljubljati svoje prijateljice, kar povečuje skrofulozo. Posebno zvečer naj pa bo tudi takoj po sončnem zahodu v svoji sobi in naj se zlasti v sobi izogiba prepihu - in naj po kosilu ne seda takoj za šivalno mizo, kar ji zelo škoduje. Prav tako naj se tudi izogiba svežega sadja, sicer bo veliko trpela.

Zdaj pa naj stolče sveže laneno seme, iz tega naredi in si položi nekoliko ogrete obkladke. Čez dan naj dvakrat zaužije čaj za čiščenje in tudi pridno pije vodo, ne pa vina, piva, pa tudi kave ne, temveč za zajtrk juho ali šibak kakav. Najboljši bi bil pa koruzni zavretek z malo mleka in malo sladkorja. Nasploh bi ji zelo koristila koruzna kaša v mesni juhi. Če bo to z vero uporabljala, [ji] bo kmalu spet bolje. - Amen.

22. Nasvet za tiste z gosto krvjo

J. L 18.8.1841

Skrivna jeza, ki jo včasih občuti, je glavna težava tvoje žene in zelo »greni« njeno vzkipljivo kri; odtod tudi njeno zasluženje. Rekel boš in vprašal: »Ali ima takšno majhno pričkanje v domačem okolju tudi tak grenkoben učinek? Tako pravimo vendar samo o hudih prepirih ali velikih duševnih stiskah.«

O glej, takšno stališče je popolnoma zgrešeno in napačno. Zares togotni ljudje imajo pravzaprav zelo malo žolča, pač pa živahno kri, ki je zelo občutljiva za učinkovanje hudobnih duhov. Če se z izbruhom jeze pri takih ljudeh močno aktivira žolč, jim to kljub temu ne škoduje; ker njihova zelo lahka, živahna kri vse skupaj kmalu spet odstrani iz telesa.

Popolnoma drugače pa je to pri tistih ljudeh, posebno ženskega spola, ki imajo že od rojstva bolj gosto kri. Ti ljudje imajo zaradi tega vedno bolj neprijetno naravo in se skrivaj lahko jezijo celo zaradi muhe, kljub temu, da so se pravzaprav nesposobni jeziti. Zaradi tega se potem dogaja, da je njihova kri stalno pomešana z žolčnimi snovmi. Kjer kri potem v telesni organizem odlaga svoje hranilne sokove, tja prispejo tudi v krvi stopljeni žolčni deli in tako zgostijo sokove.

Tako težavo zlahka odstranimo z duhovnimi sredstvi in z ustreznim postenjem, nikoli pa ne s kopanjem v toplih, prevretilih in zaradi tega vse življenjske sile oropanih vodah in še najmanj s pitjem celo postanih mineralnih vod za odpravo kakršnekoli vratne golše, ki bi prešla sama od sebe, če bi se kri ustrezno razredčila s primerno duhovno in naravno dieto.

Kaj pa je ta duhovna dieta? - Vzdržati se vsake jeze, ne glede na njen vzrok. Če tega ne bo strogo upoštevala, ni mogoče misliti na kakšno izboljšanje. Tu ne bom navajal različnih vzrokov, ki povzročajo vso to jezo. Zadostuje, da pravim Jaz, da se jo mora že v osnovi temeljito preprečevati, sicer nikoli ne bo govora o zdravju.

Kako pa se da temu na lahek način izogniti? S stanovitnim, resničnim zaupanjem ter s polno vero in veliko ljubeznijo do Mene, toda ne pa poleg tega tudi do sveta in eventualnih sorodnikov, ki sicer veliko molijo iz knjig, vendar le redki od njih od srca; zato tudi zelo cenijo posvetne zdravnike; pravemu domačemu zdravniku pa ne

zaupajo brez posvetnega zdravnika! Glej, to se pravi toliko kot prav nič! Tako sedi bolnik med dvema stoloma na tleh, torej na nobenem od njiju.

To bi bila torej duhovna dieta, ki jo je zelo lahko upoštevati.

Kar se pa tiče naravne diete, obstaja ta v pravilnem postenju. Pri tem gre za to, da se je treba odpovedati vsem mastnim jedem in težkim pijačam. Kajti vse to je strup za ljudi tiste vrste, ki imajo gostejšo kri. - Prav tako je [že] samo po sebi nadvse škodljivo uživanje kave; če pa jo uživata pregosto in včasih premočno, se zaradi nje narava lahko popolnoma pokvari, da ji je komaj mogoče pomagati s čudežem. - Enako škodljive so tudi vse sladkarije in občasne spremembe jedi, s katerimi se z enim obrokom vse pokvari, kar je dobrega naredilo sedem rednih, preprostih dni. Prav tako skrajno škodljivo je vse sladkanje s sadjem, zlasti ob popoldnevih, če sadje ni bilo prej parjeno ali pečeno.

Pšenični kruh, kot na primer dobro pečene žemlje, čista voda, mleko brez maščob, sveže mesne juhe z zelišči, kot sta žajbelj in timijan, sladka repa, hren ob zmernem uživanju govejega mesa, tu in tam jagnječja ali telečja pečenka, potem včasih tudi malo vina zaužitega z vodo - to so pogoji za zdravo telo, kot včasih tudi koruzna kaša, zakuhana v mesno juho. - Vse drugo pa je strup za tovrstne človeške narave, zlasti še, če so zaradi lekarn že zelo oslABLJENE!

To je vsega upoštevjanja vredna naravna dieta. Nadalje takim naravam škoduje vsaka ohladitev. Pač pa je zanje priporočljivo stalno gibanje, seveda zmerno in s ciljem. Spanje podnevi kot tudi toplo kopanje, pa za take narave prinaša telesno smrt!

Glej, Moj ljubi A.H.W., take narave je tvoja žena in trpi po lastni krivdi. Če bo vse to upoštevala in zaupala v Mene, potem se ji bo stanje lahko izboljšalo; drugače bo pa bolehalo vse življenje. Še vedno je vsa slabotna in Mi nikoli popolnoma ne zaupa, temveč se pogosto skoraj bolj boji svojih sorodnikov kot Mene in še zelo ceni posvetne odnose, kar absolutno ni primerno za tiste, ki sem jih Jaz izbral!

Če boš to upoštevala, ti bo bolje, sicer pa še dolgo ne. - Rad bi rekel Moj Amen. Ampak pri tem gre za tvoj Amen. Razumi to!

23. Namigi za zdravljenje obsedenke

J. L. 2. 5. 1842

A) O Gospod! Ali smem F. G. na željo njene matere in njenega zdravnika St. zamakniti v magnetno spanje. Ali sem naredil prav, da sem v njej prebivajočemu demonu v Tvojem najsvetejšem imenu ukazal, naj se umakne iz nje in naj nikdar več ne pride vanjo? Ali smem ponoviti to zaklinjanje?

Gospod: »Poslušaj, Moj ljubi A.H.W.! Že pri prvem vprašanju sem ti Jaz vendar v zadostni meri razložil, kako je s to bolnico in kaj ji lahko pomaga. Zakaj sedaj sprašuješ za nekaj drugega? Ali meniš, da ji bo lahko pomagalo kaj drugega? Saj lahko poskusiš, kar razmišljata ti in posvetni zdravnik St.; glej pa, da ti sam in tvoja hiša ne bosta utrpela škode! Saj ne poznaš sedanje svobode in zvižčnosti duhov!!

Glej, tvoja volja, ravnati v nasprotju z Mojim nasvetom, misleč, da je to nekaj dobrega, je pred vrata tvoje hiše privabila že dva groba duhova. Pazi, da ne bosta zanetila požara v tvojem razumu in tvoji vedoželjnosti! Zakaj v tem požaru bi bilo hitro uničeno vse, kar sem Jaz doslej mukoma zgradil v tvojem srcu.

Duhova pa izgledata tako: eden je sivo peščena stara vojna tvorba, ki te skuša ujeti v svoje peščeno bistvo. Drugi in hujši je orjaško stekleno oko, enako velikemu sodu, ki se je privalil pred vrata tvoje hiše; to oko strelja požare iz svoje zlobne sredine in

se že tri dni in noči muči s tem, da bi zadel center tvojega razuma; zato se Me vendar trdno oprimi, sicer boš utrpel škodo pri samem sebi!

Ali pa misliš, da bo uspavanje tej bolnici prineslo mir? - Lahko se zgodi, če bi jo Jaz za nekaj trenutkov izpustil, da bi vas demon preslepil, zato da bi potem nastopil še z večjo trdovratnostjo in se ne bi več umaknil! Ali ne veš tega, da se mora tako imenovano magnetno gladenje izvajati samo v bolezenskih krizah, nikdar pa ob popuščanju bolezni; če se izvaja ob popuščanju, to kmalu spet izzove ali očitne ali prikrite krize, od katerih so prikrite hujše kot očitne. Poglej, tako imenovano niagnetiziranje bo tu prineslo malo sadov, ker ga bolna F. med krizo sploh ne bo prenesla; ob popuščanju pa ji bo malo koristilo; zakaj - sem že povedal.

Saj sem v dekličino srce vendar že položil, kar ji lahko pomaga. In to je že tudi glasno izgovorila. In tebi sem v prejšnjem sporočilu tudi razločno pokazal. Zakaj torej temu v živi veri ne sledite? Ali naj morda Jaz pristanem na nasvet vašega posvetnega zdravnika? O, tega ne bom storil! Glej, to je tudi kamen spotike, na katerem pade posvetna modrost in ji strašansko spodleti. Ta naj tu le izve, kaj zmore! Z Menoj tudi pravi zdravnik lahko vse doseže s polnim blagoslovom; brez Mene pa ničesar!

Če bi zdravniki dvignili svoje roke k Meni in jih potem polagali na bolnike, bi tem bilo kmalu bolje. Tako pa drgnejo najprej njihovo čelo namesto prsi in potem polagajo gosje pero na kos papirja in čečkajo po njem s svojo latinsko in grško učenostjo, namesto da bi blagoslavljaljočo roko položili na bolnika, polni vere in zaupanja v Mojo moč in pomoč. Ali se bolnik tako sploh lahko kdaj popolnoma pozdravi?

Glej, dekle se že posmehuje zdravnikom; to je zanjo dobra stvar. Zato pusti, naj zdravniki le delajo in ugibajo! Zdravnik L. pa naj moli in potem v Mojem imenu položi roke nanjo, vendar pa ves čas ne sme kaditi tobaka! Dosegel bi dober učinek, ampak le v veri v Mene Samega, sicer pa sploh ne! Tako imenovani eksorcizem, ali bolje pomoč z besedo in vero, sem že tako in tako oznanil kot edino sredstvo, ki pomaga. Zakaj pa potem ni bilo uporabljeno? Tudi druga blažilna sredstva sem vam oznanil; kdo pa jih je uporabil z živo vero v Mojem imenu?

Bilo bi še veliko naravnih blagoslovljenih sredstev, ki bi vsa v Mojem imenu lahko prinesla ogromno olajšanje; toda kdo bi jih pa hotel uporabiti, ker niso v skladu z latinsko učenostjo zdravnikov? Glej, zato je tu zares nekoliko težko dobro svetovati, ker se nihče ne more in noče ravnati po nasvetu - zaradi sveta in zaradi latinske učenosti zdravnikov. Pustimo torej zdravnike, naj se tu prepirajo med seboj, ob pravem času pa bom Jaz tako ali tako storil, kar bo prav.

Tebi, Moj ljubi A.H.W. pa pravim: Ne pihaj tja, kjer te ne peče! Pusti pihati le tiste, ki jih že strašansko peče. Če te bo pa peklo, potem pihaj tudi ti, in tedaj bom Jaz blagoslovil tvoj dih, da boš sposoben na lahek način umiriti svoj požar. Če pa že absolutno želiš biti dober sozdravnik, tedaj delaj dobro na tihem, da ti za to nihče ne bo dolžan zahvale. Potem bom Jaz rad uslišal tvojo vero polno molitev in to je tudi najučinkovitejši »eksorcizem«!

Ne reci: »Hudobni duh, zapusti jo!« - temveč reci: »Dobri Oče, pomagaj ji!« - na ta način boš prav prosil in molil in Jaz bom potem pozdravil pravo bolezen na njej in v njej! Če bi ti bil že docela preroben in tako tudi že popolnoma eno z Menoj, bi ji pač lahko rekel: »Zapusti jo v imenu Gospoda Jezusa Kristusa!« - in moralo bi se zgoditi po tvoji besedi. Ampak s teboj še ni tako. Zato zaupljivo in v vsej ponižnosti in ljubezni svojega srca moli za to in v pravem trenutku se bo že zgodilo to, kar bo najboljše. - Amen.«

B) O najsvetejši, najljubeznivejši Oče! Poglej mojo veliko zadrego, v kateri sem se znašel glede F.G., ker njena mati (kateri sem pred enim mesecem iz ljubezni do bližnjega, v zaupanju na Tvojo Božjo pomoč, obljubil svojo magnetno pomoč) in oba zdravnika zdaj vztrajata pri tem in me resno silita, naj magnetiziram dekle, in sicer že jutri! - O Gospod! Saj nočem biti niti najmanj nezaupljiv do Tvojega najsvetejšega nasveta ali nepokoren Tvoji nadvse sveti volji; toda po drugi strani nočem, da bi se zaskrbljeni materi in zdravnikoma, ki sta v zadregi, zdel neizprosen, brezčuten in krut, če odrečem, da bi storil to, kar sem žal obljubil, ne da bi vprašal Tebe. O Gospod! Prav ponižno in goreče Te prosim, da mi pri tem milostno pokažeš izhod, kajti Tebi ni nič nemogoče! Na ubogem bolnem dekletu naj se zgodi Tvoja najsvetejša volja! Amen.

Gospod: »Glej, to so posledice, če se v vsakem trenutku ne posvetuješ raje z Menoj, preden kaj storiš, posebno še v času, ko so vrata k Meni tako na široko odprta. Zdaj pač že tretjič sprašuješ glede ene in iste točke; vendar pa ti ne glede na vse to, ne morem reči drugega kot to, kar sem ti v tej zadevi povedal že dvakrat! Če se pa že nikakor ne moreš izogniti zahtevam te družine, lahko vendar narediš poizkus, da bi sebe in zdravnika prepričal, da »ležijo Moje poti globlje kot vsa posvetna učenost«. Pozneje pa ti bo pokazano, kako daleč seže Moj nasvet in kako daleč zahteve sveta!

Recimo, da bi tako imenovano magnetno zdravljenje deklici vsaj na zunaj za nekaj časa dobro delo, ali misliš, da bi bila bolezen s tem odstranjena? Ali pa tudi veš, kako dolgo bi trajalo in kakšen bi bil morda povratni učinek na tebe? Glej, tudi to moraš spoznati z izkušnjo. Če pa zdravljenje mogoče vendarle ne bo obrodilo sadov, kaj boste pa potem naredili?

Glej, tako imenovani magnetizem bi pač prinesel nekako naravi primeren boljši učinek, če bi bil ob prvem pojavu te bolezni uporabljen z vero, ne pa zgolj »umetno«, ko je bila narava še prosta. Kaj bo pa sedaj storil s telesnim organizmom, ki je natrpan z zdravili? Glej, tu bi bilo treba najprej izmagnetizirati zdravila, preden bi to zdravljenje sploh lahko začelo dobrodejno učinkovati. Glej, za odstranitev te bolezni je potrebno zelo veliko močnega magnetizma!

Magnetno zdravljenje nadalje prinese dober, izdaten in krepilen učinek samo v slabih živcih, ki jih je načela nekakšna lakota. Kakšen učinek bo pa prineslo, kjer so živci že tako ali tako prenapeto nasičeni, razen nekaj živčnih parov za očmi in očesnimi vekami, ki so pa z ostalimi živci telesa samo preko možganov v zelo neznatni povezavi? Iz tega vzroka dekletu tudi tako [samo oči vključujoče] zdravniško zdravljenje dobro dene, medtem ko jo mora splošno zdravljenje nujno boleče razburiti; razen če bi kdo razumel in bi jo negativno zdravil; to zdravljenje bi ji sicer dobro delo, vendar ne ozdravilo, temveč samo oslabilo kot pri močnem odvzemu krvi. - Glej, vse to boš šele sam spoznal!

Povem ti pa še to glede nepovabljenega gosta, da se tudi lahko zgodi, da se bo le-ta kmalu potuhnjeno umaknil in boste mislili, da se je dekle popravilo. Resnica bo pa daleč od tega! Kajti ob taki priliki takšni duhovi tudi rečejo: »Odloženo, še ni opuščeno! Če me ne pustite na strehi, se bom pa zavlekel v klet in bom tam čisto tiho nastavljal mine, da se vam bodo naježili lasje v času, ko vas bom spet pozval na dvoboj ! « - Ali razumeš to?! To je svetu sicer popolnoma tuje in če bi mu hotel povedati, nad-vse smešno in neprijetno; vendar pa zaradi tega v naravi stvari niti za las drugačno! Glej, v tem pogledu bo pač malo koristil tako lokalni magnetizem kot tudi splošni magnetizem! Osnovno zdravljenje Mi pa ni treba še enkrat navajati!

Če pa se že absolutno treba magnetizirati, zakaj le-tega ne naredijo plačani zdravniki ali pa ukažejo, naj po njihovih navodilih to stori nekdo od njihovih podrejenih - tako kot po njihovih brezskrbnih navodilih v lekarnah naredijo zdravila in kirurg namešča pijavke, pušča kri in prileplja obliže ali amputira ude? Ti nimajo časa in premalo jim je to donosno. Skratka, ker si se brez predhodnega posvetovanja z Menoj enkrat že lotil stvari, lahko narediš poizkus. Zaradi tega se ne bom razjezil nate; kajti Mojega nasveta ti ni treba imeti za določen zakon.

Moja pomoč pa ne pride od danes na jutri, temveč glede na živost vere, zaupanja in prave ljubezni do Mene! - Razumi tudi to. Amen.«

24. Zdravilni namig ženskemu spolu

J. L. 14.2.1847

In zdaj zapiši besedico za sestro male hišne Marte, ki se imenuje Al-e! Od tebe, ljuba Moja Al-e ne zahtevam nič drugega kot ljubezen. Glej, lepi so vseč tudi Meni; in ti si lepa, zato si Mi tudi nadvse vseč. Ampak pri tem ne smeš razumeti svojega telesa, temveč samo svoje srce, ki je do Mojih ubogih bratov in sester zelo lepo, kar Mi je pri tebi nadvse vseč.

Nekaj pa vendarle imam proti tebi in to je, da si glede svoje zunanosti včasih nekoliko nečimrna in se rada lepotičiš in lišpaš. Glej, takšne vrste srobot mora iz telesa, sicer sčasoma zagreni srce. In zagrenjeno srce ne mara sprejeti Moje ljubezni! - To moraš povsem odložiti, kot si že odložila zares precejšen del, potem boš pa popolnoma primerna za Mojo ljubezen.

Tudi s frizersko umetnostjo se ti ni treba preveč ukvarjati! Glava, ki je preveč zapletena s kitami, je večinoma izvesek srca in kaže, da je največkrat tudi to tako zapleteno kot glava s svojimi kitami.

Kot tretje pa bi tebi, Moja najljubša dušica, rad še nekaj rekel: Ker si še prav mlada in naravno nežna in bujna, se izogibaj prepihu in nikdar ne sedaj preblizu okna in nikdar ne boš dobila izpuščajev, niti na obrazu telesa niti na obrazu tvoje lepe duše. - Vse to ti Jaz ne želim samo za rojstni dan tvojega telesa, ampak za tvojo celotno življenjsko dobo. Potem boš vseskozi Moja ljubljena in Jaz tvoj ljubi, sveti Oče, v času in v večnosti. Amen! To govorim v vsej Svoji nežni ljubezni do tebe. - Amen.

IV. DEL

Negovanje zdravja

1. O duhovni osnovi zdravja

A) Osnovni nauki za nego telesa in duše

VEv II/210 (1-16)

Gospod: »Glejte, telo je materija in je sestavljeno iz najbolj grobih pradušinih substanc, ki so z močjo in modrostjo Božjega in večnega duha stisnjene v takšno organsko obliko, ki pač v vsem potrebnem ustreza duši, ki domuje v tako oblikovanem telesu.

Duša, ki domuje v telesu, pa na začetku ni dosti bolj čista kot njeno telo, ker tudi

ona izvira iz nečiste praduše padlega Satana. Za še nečisto dušo telo pravzaprav ni nič drugega kot najbolj modro in urejeno opremljen čistilni stroj.

V duši pa že biva čista iskra Božjega duha, iz katerega v glasu vesti prejme pravo zavest same sebe in Božjega reda.

Razen tega je telo za navzven opremljeno z različnimi čutili in lahko sliši, vidi, čuti, voja in okuša. Na ta način duša dobiva raznovrstna sporočila o zunanjem svetu, dobra in prava, slaba in napačna. Iz presoje duha, ki biva v njej, v sebi kmalu začuti, kaj je tu dobro in kaj slabo. Po drugi strani pa tudi z zunanjimi čutili svojega telesa spoznava dobre in slabe, dobredejne in boleče in druge vtise, in vrhu tega Bog duši s pomočjo izrednega razodetja od znotraj in od zunaj z besedo pokaže pota Božjega reda.

Tako opremljena duša potem zmore v skladu z zlahka prepoznanim Božjim redom svobodno voditi samo sebe, kar seveda ne more biti drugače, ker duša sicer ne bi mogla doseči večno trajajočega, v sebi zaključenega, toda vendar svobodnega obstoja. Vsaka duša, ki hoče nadaljevati obstoj, mora s sredstvi, ki so ji dana na razpolago, sama sebe oblikovati kot sposobno za nadaljnji obstoj in se tako rekoč izgraditi, sicer na koncu lahko ali deli usodo telesa ali še v treh četrtninah neizoblikovana stopi iz telesa, ki kot popolnoma pokvarjeno ni več sposobno za nadaljnje in popolno izoblikovanje duše - in v tem primeru bo potem duša prisiljena s svojim ponovnim izpopolnjevanjem nadaljevati v mnogo neudobnejšem stroju, navadno na zelo žalosten in boleč način.

Telo je za vsakega človeka pekel v najožjem smislu, ker sestoji samo iz delov, ki so še najgloblje praobsojeni in zato morajo umreti. Materija vseh svetov pa, v katere je človek postavljen s svojim telesom, je pekel v najširšem smislu. Kdor torej veliko skrbi za svoje telo, ta očitno skrbi za svoj lastni pekel in hrani in pita svoje sodišče in svojo smrt za svoj lastni propad. Telo sicer mora dobiti določeno hrano, da je vedno sposobno duši ustrezno pomagati pri visokih življenjskih namenih. Kdor pa preboječe skrbi za telo in se skoraj noč in dan prepira, gara in kupčuje, ta očitno skrbi za svoj pekel in za svojo smrt.

Če telo dušo draži, da se za njegovo čutno zadovoljitev vrže v veliko dejavnost, to vedno izvira iz številnih nečistih v materiji naravnih ali obsojenih duhov, ki pravzaprav tvorijo bistvo telesa. Če duša preveč posluša zahteve telesa in ravna v skladu z njimi, tedaj naveže z njimi stik in na ta način stopi v svoj lastni pekel in v svojo lastno smrt. In če duša stori kaj takega, greši proti Božjemu redu v sebi.

Če duša v tem vztraja z ljubeznijo in velikim ugodjem, je prav tako nečista kot najbolj nečisti in sojeni duhovi njenega telesa, in tako ostane v grehu in s tem v peklu in smrti. Tudi če tako kot njeno telo še naprej živi na svetu, je vendarle toliko kot mrtva, čuti tudi smrt v sebi in seje zelo boji. Kajti duša v takem svojem grehu in peklu lahko dela, kar hoče, vendar pa ne more najti življenja, čeravno le-tega prekomerno ljubi.

Glejte, tuje tudi vzrok, zaradi katerega ogromno število ljudi o življenju duše po smrti svojega telesa ve ravno toliko kot kamen, ki leži ob poti. In če jim kdo o tem kaj pove, se kvečjemu posmehujejo ali se celo razjezijo in modreca vržejo skozi vrata. In vendar mora vsak človek najkasneje do svojega tridesetega leta zaključiti z oblikovanjem svojega jaza, da se gotovosti najsvobodnejšega, najbolj blaženega življenja, ki sledi telesni smrti, zaveda v taki polnosti, kot se orel zaveda leta visoko v svobodnem zraku!

Toda kako daleč so od tega oddaljeni ljudje, ki se o tem šele začenjajo spraševati!

In glede na to, kako daleč pa so šele tisti, ki o tem sploh nočejo ničesar slišati in imajo tako verovanje celo za neumnost, kije komaj vredna zabavnega smeha! - Taki ljudje se potemtakem vse svoje zemeljsko življenje nahajajo v najpopolnejšem peklu in popolni smrti.

Kakšna duša se je lahko že popolnoma očistila, dano pa ji je vendarle precej časa, da istočasno očisti tudi svoje, samo po sebi še vedno nečisto telo in njegove duhove. Na ta način plemenitejši del telesa končno iz duše tudi lahko pritegne nesmrtnost in se po smrti najbolj grobega dela svojega bistva z dušo prebudi v njeni popolni okrepljenosti.

B) Ponižnost, osnovni pogoj vsega blagra

VEv IX/159

Gospod: »Brez Mene nihče ne more ničesar storiti za blagor svoje duše. In čeprav je naredil vse po zakonih, ki so mu bili razodeti, kot iz svoje lastne moči volje, pa mora vendarle v sebi priznati, da je bil samo len in počasen služabnik in mora za vse dobro, ki ga je storil, častiti edino Boga. In Bog ga bo potem tudi vedno krepil in mu dajal moči.

Kdor v vsem dobrem časti Boga, ta je Bogu zelo všeč in je pravi hlapec in služabnik po Njegovem srcu. Tega Bog ne bo zapustil, temveč ga bo ščitil s Svojo roko. Kdor pa v svojem srcu zapusti Boga in Ga zelo malo ali pogosto sploh ne spoštuje, si domišlja, da je gospod in ravna po svojem posvetnem razumu in se da častiti, če se mu je kaj posrečilo in govori o svoji modrosti in svojih plemenitih dejanjih, ta samega sebe poplača in od Boga ne more pričakovati plačila. Karkoli že delate, kar je dobro in pravo, to delajte v Mojem imenu in Jaz bom z vami in vas bom krepil in vam dajal moči!«

C) Zemeljsko in nebeško stremljenje

VEv VII/222 (9 in nasl.)

Rimski prijatelj kulturnega napredka je želel izboljšanje plovbe z ladjo po morju. Gospod mu je odvrnil: »Kasnejši rodovi bodo gradili čudovite umetniško oblikovane ladje, s katerimi se bodo hitro kot ptiči lahko vozili po vseh morjih v vseh smereh. Toda to človeške sreče ne bo povečalo niti telesno in še manj duhovno, temveč jo bo celo zelo zmanjšalo.

Zato le prav dolgo ostanite pri tem, kar imate! Zakaj preveliko izboljšanje zemeljskih stvari je vedno resnično in dolgotrajno poslabšanje duhovnega, ki ga mora človek vendarle sam kultivirati z vsemi močmi svojega življenja.

Kaj koristi človeku, če bi si lahko pridobil vse zaklade sveta, bi pa zaradi tega utrpel največjo škodo na svoji duši?! Ali še vedno ne poznate kratkotrajnega življenja vsega mesa na tej Zemlji in končne usode mesa?! Če torej umreš kot cesar ali kot berač, je to za onostranstvo vseeno!

Kdor je tostran veliko imel, ta bo onstran moral veliko pogrešati, kdor je pa tukaj imel malo ali sploh nič, ta bo tudi onstran pogrešal malo ali sploh ničesar in bo toliko lažje in prej prišel do notranjih in edino pravih, živih duhovnih zakladov.

Zato so bili praočetje te Zemlje tako srečni ljudje, ker so svoje zemeljske potrebe zadovoljevali tako preprosto, kot je to bilo mogoče. Ko pa so potem posebno tisti ljudje, ki so se zadrževali v globlje ležečih dolinah, začeli graditi mesta, se jih je ob tem polastil tudi napuh. Pomehkužili so se, postali so leni in so kmalu zabredli v razne pregrehe in s tem v vsakovrstno bedo. Kaj dobrega so imeli od tega? Izgubili

so Boga iz oči svojih duš in zapustila jih je vsa notranja življenjska sila duha, tako da, enako kot mnogi od vas, niso mogli več verjeti v življenje po smrti telesa.

Ali ni bila to prav grozljiva zamenjava, ko so za večjo udobnost materialnega življenja tako rekoč skoraj v celoti izgubili duhovno?!

Kdor je torej pameten med varni, ta naj vedno znova skuša po nepotrebem predobro in udobno materialno življenje zamenjati za čisto, pravo, duhovno, in tako bo več storil za nekaj neskončno velikega, kot če bi iznašel največje stvari, kot na primer, kako se popolnoma varno in hitro kot ptič lahko voziš po vseh morjih?! Nekoč pa bo moral vendarle umreti. Kaj bodo tedaj koristile njegove največje iznajdbe njegovim dušam?!

Zato ostanite pri tem, kar imate! Iščite predvsem, kako bi lahko vedno bolj in bolj hodili po duhovni poti, na ta način boste iznašli največjo in najboljšo stvar za veliko plovbo z ladjo iz tega zemeljskega v drugo, onstransko duhovno (življenje).

Zastavite vse svoje sile in sredstva, da bi dosegli to, kar zagotovo večno traja. Za zemeljsko telo pa skrbite samo toliko, kot je v razumni meri potrebno!

Da človek mora jesti in piti in svoje telo ščititi proti mrazu in veliki vročini, je popolnoma naravna stvar; toda kdor pa za telo stori več kot za dušo in končno skrbi edino le za telo, nasprotno pa ničesar ne stori za blagor duše, ki vendar večno živi, ta je zares slep in nadvse neumen bedak...

Če ste to zdaj dobro razumeli, Me ne vprašujte več, kako bi prazne zemeljske stvari lahko kar najbolj izboljšali. Kajti Jaz sem na ta svet prišel samo zato, da bi vam pokazal in utrl poti do večnega življenja, da bi mogli po njih varno in lahko napredovati ! «

D) Blagoslov preprostosti

VEv IV/183 (7)

Gospod: »Če vi ljudje hočete zares srečno živeti na tej Zemlji, ostanite pri svoji stari preprostosti! - Prvič vas to stane manj napora in dela in drugič imate le čisto majhne naravne potrebe, ki jih lahko pokrivete... Zato vam za svoje naravne potrebe ni treba porabiti veliko časa in se zato več in izključno lahko ukvarjate z duhovnim razmišljanjem! In glej, to je več vredno, kot s krvavim znojem graditi palače na račun sto tisočih človeških življenj.«

E) Duhovna korist naravnega načina življenja

VEv VI/140

Gospod trem modrecem iz Perzije: »Vse po naravi boljše ljudi bodo duhovi na bolj ali manj zaznaven način poučevali v raznovrstni duhovni in naravni znanosti. In čim bolj naravno, preprosto in vase poglobljeno živijo ljudje na svetu, toliko bolj in živahneje so povezani z boljšimi in dobrimi duhovi iz onostranstva. - To je bil primer tudi pri vas. Ko ste pa potem zaradi svojih številnih potovanj pričeli vedno bolj tekati po svetu, so vas zapustili tudi vaši svetlobni duhovi, ki so vas poučevali ter vas prepustili vašim lastnim spoznanjem.«

F) Kar človek potrebuje - in Zemlja nudi

DS II/90

Recimo, da zmeren jedec dnevno potrebuje tri funte (okoli 1,5 kg) jedi; to je prav lahko izračunati za tristo petinšestdeset dni. To je torej tudi naravna človekova potreba. Vsako leto si lahko zbere tako količino. Če ima ženo in otroke, lahko za

vsako osebo zbere enako količino in pri tem ravna popolnoma v skladu s svojo naravno pravico. - Velikemu jedcu, ki mora opravljati posebno težka dela, je popolnoma prosto dovoljeno, da si zbere dvojno količino.

Če bo to na splošno upoštevano, na Zemlji nikdar ne bo hude stiske. Kajti Gospod je njeno rodovitno površino uredil tako, da ob pravilnem obdelovanju in razdelitvi zemljišč v popolnoma zadostni meri lahko preživi dvanajst tisoč milijonov ljudi. V sedanjem času pa živi komaj nekaj več kot tisoč milijonov ljudi na Zemlji, in med njimi je skoraj sedemsto milijonov revnih, ki trpijo pomanjkanje.

V čem je razlog za to? Prav v tem, da pogojev tega Božjega zakona, ki je utemeljen v naravi vsakega človeka, dejansko ne uresničujejo v praksi.

Toda pojdimo dalje! Kako velik je kakšen človek in koliko potrebuje za pokritje svoje kože, je ravno tako nadvse lahko izmeriti. Vsakemu človeku pa naj bo dovoljeno, da si glede na vrsto letnega časa priskrbi štiri vrste oblačil. To je naravi ustrezno merilo za zbiranje blaga za obleke in same priprave. Dodal pa bom še enkrat toliko, kar se tiče gornje obleke in štirikrat toliko za spodnja oblačila, in sicer zaradi menjanja oblačil s čistimi. Če bo upoštevano to merilo, potem na celi zemeljski površini ne bo nobenega nagega človeka. Ker pa na Zemlji ustanavljajo ogromne tovarne blaga za obleke, ki po izsiljenih sramotnih cenah odkupujejo vse osnovne oblačilne materiale in iz teh potem proizvajajo neskončno količino oblačil, in sicer takšnih, ki so daleč bolj razkošna kot koristna, in jih potem po v nebo vpijočih cenah prodajajo ubožnemu človeštvu, vrhu tega pa se tudi mnogi premožni ljudje, posebno še ženske, v teku let oskrbijo z oblačili za več kot stokratno menjanje, je s tem naravi ustrezno razmerje silovito moteno in mora od tisoč milijonov ljudi najmanj šeststo milijonov hoditi naokrog v pomanjkljivih oblačilih.

Kako velika pa mora biti hiša, da bi pod njeno streho počeno in udobno bival par ljudi z družino in potrebno služinčadjo? Pojdite na deželo in se prepričajte in glede tega vam bo zagotovo postalo jasno, da za pravično in udobno bivanje niso potrebni gradovi in palače s sto sobanami.

Kar je nad takim [pravičnim] razmerjem, je proti Božjemu redu in s tem proti Njegovi zapovedi.

Kako veliko mora torej biti zemljišče? Vzemimo srednje donosno zemljo! Na tej je mogoče ob zmernem obdelovanju, in sicer na površini tisoč kvadratnih klafter (1,9 ha) za človeka celo v srednjih letih pridelati popolnoma zadosti, da človek s tem pokrije svoje enoletne življenjske potrebe. Pri dobrem zemljišču zadostuje polovica; pri slabih tleh za eno osebo velja dvojno kot za srednja tla. Kolikor oseb torej šteje družina, po tolikokrat naravno-pravno določeno površino zemljišča lahko vzame v posest. Mi pa želimo biti pri obsegu prav velikodušni in dajemo za eno osebo dvojno in določamo to tudi v celoti kot naravno-pravno odobreno od Boga. - Če bi zemljišča razdelili na ta način, bi imelo sedem tisoč milijonov družin na zemeljski površini zagotovljeno svojo zemljiško lastnino.

G) Lažna svetost

VEv VI/SI

Gospod: »Telo potrebuje svoje - in duh svoje. Svojim udom smo dolžni dati pravo okrepitev in potem ne bomo pozabili duha.

Naj vendar nihče ne verjame, da Bogu izkazuje všečno uslugo, če se posti in v raševinasti obleki pred očmi vsega sveta dela pokoro za storjene grehe! Gospoduje prijeten samo tisti, ki hvaležno je in pije, kar mu je dal Gospod Bog, da bi s tem

okrepil svoje telesne moči za koristno delo, s čimer sebi in svojemu bližnjemu lahko veliko koristi, in če je naredil kakšen greh, tega kot takega spozna, obžaluje, sovraži, ga ne naredi več in se torej resnično poboljša.

Seveda pa je žal veliko takih, ki svoje življenje preživljajo samo z uživanjem hrane in pijače. Skrbijo samo za svoj trebuh in za svojo kožo. Ljubezen do bližnjega jim je tuja in pred revnim človekom pljunejo in ga ne pustijo do praga svoje hiše. Njihov vedno poln trebuh jim nikoli ne pusti občutiti bolečine lakote in žeje. To so pravi požrešneži, zapravljevci in pijanci, katerih telo je zaradi tega stalno pripravljeno na razne pregrešnosti, vlačugarstvo in zakonolomstvo. To je potem žretje in požrešnost, s čimer nihče ne bo prišel v Božje kraljestvo.

Enaki pa so tudi tisti hinavci, ki se postijo, delajo pokoro v raševinastih oblačilih in za svoje grehe v templju veliko darujejo, da bi jih ljudje hvalili in jih imeli za pravične, medtem ko pa le-ti sami potem vsakega človeka gledajo postrani, ga zaničujejo kot domnevnega grešnika in se mu že na daleč izognejo, ker ga niso nikdar videli, kako se je postil, delal pokoro v raševinastih oblačilih in daroval v templju.

Jaz pa vam pravim: Tovrstni ljudje so prav tako gnusoba pred Bogom; zakaj njihovo srce, čut in razum so otrdeli. Svoje soljudi presojujejo neprizanesljivo in brez popuščanja, pometajo pred sosedovimi vrati in ne opazijo velikega kupa nesnage pred lastnimi hišnimi vrati. O resnično, vam rečem: Kakor sedaj ti tempeljski svetniki in pravičniki merijo, enako jim bo onkraj spet odmerjeno! «

H) Brez ozkosrčnosti proti tujim navadam

VEv VIII/99-100

Gospod: ...Nato so se vsi dvignili in odšli tja, kjer so bila zanje pripravljena počivališča. Jaz pa sem na Svojem ležalniku ostal v dvorani do jutra.

Potem ko se je v tej noči vsakdo dodobra naspal in spočil, so vsi z Menoj vred vstali že več kot eno uro pred sončnim vzhodom in se umili po judovskem običaju. Rimljani pa so se umili po svojem običaju z dišečimi vodicami in se nato namazali s prav tako dišečim oljem, ki je v sobah hiše razširil močan prijeten vonj.

Tedaj so stopili k Meni nekateri apostoli in rekli: »Gospod, ti so pač prevzeli našo vero in naše prepričanje, toda zdi se, da vendarle hočejo ostati pri svojih poganskih običajih! Te njihove vodice, olja in mazila so najbrž zelo draga in zanje bi bilo vendar tudi koristneje, da bi se tako kot mi umivali samo s čisto in svežo vodo in bi drag denar, kolikor stanejo njihove vodice, olja in mazila, porabili za reveže.«

Rekel sem Jaz: »Kdor revežem dela to, kar delajo ti Rimljani, ta ima tudi pravico - če ima za to dovolj premoženja -, da svoje telo neguje na način, kakršnega je navajen že od otroških let. Kajti zanje je to postala naravna potreba tako kot za vas čista in sveža voda. Jaz pa ne gledam na to, ali in s čim si je kdo očistil in poživil kožo, temveč samo na to, ali je pred Menoj umitega in čistega srca.

Zato, če boste narodom oznanjali Moj Evangelij, jim pustite, naj ohranijo svoje navade nege telesa! - Za vsakogar je dovolj, da veruje v Mene in v Moje ime in živi po Mojem nauku. Svoje telo pa naj hrani in neguje, kot je tega navajen od otroštva, da bo lahko na svoj način ostal svež in zdrav.

Skratka, kar vidite, da dopuščam Jaz, to dopuščajte tudi vi! Kar pa sem za dušno dobro vsakogar svetoval vam, to svetujte - ne da bi se jezili, ali kdo to sprejme ali tudi ne sprejme - tudi vi tistim, h katerim vas bo vodil Moj duh!

Tudi jejte in pijte, kar vam postavijo na mizo in ne delajte hrupa glede materialnega zunanjega judovstva, ki pred Menoj nima nobene vrednosti, temveč ravnajte v duhu

pravega, notranjega in živega judovstva, tako boste Moji resnični apostoli in vesel bom vas in vaših del in bom v duhu ostal med vami do konca časov te Zemlje! - Ali ste Me razumeli?«

I) Ne bežite pred svetom

VEv 1/83 (3 in nasl.)

Gospod: »Kdor popolnoma sprejme Mojo besedo in dosledno dela in živi v skladu z njo, ta s tem sprejme tudi Mene Samega z vso Mojo ljubeznijo, modrostjo, oblastjo in močjo in na ta način postane pravi Božji otrok, kateremu Oče v nebesih ne bo odrekel ničesar, kar ima On! ...

S tem pa nočem narediti iz vas potuhnjenecv in preklinjevalcev sveta, temveč njegove modre uporabnike!

Ali ne bi bilo treba imenovati norca tistega, ki bi se v kakšno dobro uporabljivo orodje, ki mu je potrebno za opravljanje njegove umetnosti, tako zaljubil, da ga sploh ne bi želel uporabljati za določen namen, temveč bi samo z naslado buljil vanj in bi ga hranil v skrinji, da ne bi zarjavel in tako postal manj lep?!

Svet je za vas orodje, s katerim lahko naredite nadvse veliko dobrega in čudovitega, če ga uporabljate ustrezno namenu! Toda kot Moji apostoli morate to orodje uporabljati tako, kot sem vas učil Jaz, vaš edini pravi Mojster!

Če boste to orodje tako uporabljali, vam bo prineslo večno življenje in vas bo utrdilo. Če ga boste pa uporabljali drugače, vam bo to orodje, tako kot oster nož v rokah nedoletnih otrok, zelo lahko in hitro zadalo smrtno rano! «

J) Brez slepega podrejanja zakonitosti

I.K.L. 2.10.1894

Piši, ker vam še vedno ni popolnoma jasno in Me sprašujete, če strogo upoštevanje dietnega reda velja tudi za nekoliko hladnejše podnebje. - Glejte, to vam bom povedal:

Moj red ne velja samo za te štiri zemeljske dele, temveč za vso vidno stvarstvo. Ta Moj red pa ne sestavljajo le namigi, ki jih sem in tja podelim iz Svoje ljubezni, temveč je v popolni svobodni volji ljudi, katerim vedno delim samo očetovske nasvete, nikoli pa Božjega zakona. Zato se vsi dobro varujte tega, da bi v Meni videli zakonodajalca! Jaz nisem prišel zaradi tega, da bi nad vas postavil zakon, da bi vas torej predal sodbi, temveč sem prišel zato, da bi vas osvobodil bremena zakona in iz sojenih, v ozke oblike stlačenih bitij, naredil duhovno svobodne ljudi, »Božje otroke«.

Kdor v tem smislu sledi Mojemu ljubezenskemu nasvetu, temu bo le-ta v blagoslov. Kjer pa vlada le najrahlejša prisila, kjer gonilo torej ni čista ljubezen do Mene, pa je človeku bolje, če živi po svoji ljubezni, ki je stara mesena in egoistična ljubezen. Kajti vse, kar delate, naj prihaja iz vaše lastne volje, iz največje globine srca, ker drugače iz vašega srca ne more priti nobeno pravo ljubezensko dejanje, ki ga boste nekoč našli pri Meni zapisanega v dobro.

Ljubši Mi je tisti, ki po svoji svobodni volji ne sledi Moji volji, kot pa tisti, ki Mi brezvoljno sledi iz strahu in hlapčevskega duha. - Prvemu manjka samo še pravo spoznanje in živo prepričanje, da sem v Besedi Jaz. Ko bo to enkrat spoznal, bo prostovoljno in z vso ljubeznijo svojega srca sprejel v sebi prepoznano resnico in po svojih močeh živel v skladu z njo. Boječi pa Mi bo dajal vedno samo polovično ljubezen in skoraj nobene dobre volje, ker ne živi po svojem notranjem prepričanju, temveč po nauku, ki so ga naučili od zunaj, katerega v temelju svojega srca niti ne

ljubi niti ne razume, temveč mu sledi le zaradi eventualnih koristi toliko časa, dokler zaradi tega ne utрпи kakšne škode ali znatnih žrtev.

Glejte, tu imate spet majhno sliko različnih poslušalcev in izvajalcev Besede, ki vam jo dajem zaradi boljšega razumevanja vaše naloge na Zemlji in kot vodnika k večnemu življenju!

2. Zdrav zakon

A) Svarilo pred nečistostjo

VEv 1/86

Gospod: »Kdor nečistuje in se vlačuga, ta je v svoji duši zelo bolan! Zakaj zaradi tega greha človekovo srce iz dneva v dan postaja trše, brez občutka in bolj neusmiljeno proti soljudem in na koncu ne ljubi drugega kot samega sebe in predmet svoje strasti. Takšno srce potem beži pred Božjo besedo, ki ga svari pred njegovim zlim poželenjem, in končno celo postane sovražnik tistih, ki v srcu ohranjajo Božjo besedo in živijo po njej. Za to boleznijo precej trpite in zato sem spet prišel k vam, da bi vas ozdravil te hude in smrtne bolezni. Kdor od vas čuti, da ga je napadla ta najhujša bolezen, naj se zaupa Meni in Jaz ga bom ozdravil! ...

Resnično, rečem vam: Nečistniki in vlačuge ne bodo prišli v Božje kraljestvo; to bi se zgodilo, če bi se močno odvrnili od svojega pohujšljivega načina življenja! ... Kajti mesena naslada je Satanov zvijačni trik! Gorje, kogar se je na ta način polastil Satan! Vsakdo bo na koncu v veliki stiski, da bi se rešil iz teh krempljev! Njegov delež bo neizrekljivo trpljenje in bolečine! Dejansko upoštevajte vse to; sicer bodo prišli dnevi, ki vam nikakor ne bodo všeč!«

B) Blagoslov nedolžnosti

VEv IV//230-231

Gospod: »Če bi se ljudje izogibali grehu nečistosti in spolno občevali le tolikokrat, kolikor je potrebno za prebuditev sadu v telesu žene, vam povem: Med vami ne bi bilo niti enega, ki ne bi bil vsaj jasnovidec! Ker pa, kot je med vami navada, tako moški kot ženska zapravljata najboljše moči s pogosto dnevnim praznim izgubljanjem najplemenitejših in duši najsorodnejših življenjskih sokov in zaradi tega nikdar ni zaloge, iz katere bi na koncu v duši lahko nastala močnejša luč!

Zaradi tega pa se taki ljudje vedno bolj in bolj polenijo in postanejo bitja, ki kot polipi iščejo užitek. Redkokdaj so sposobni svetle misli in so boječi, strahopetni, materialno usmerjeni, muhasti, občutljivi, sebični, nevoščljivi in ljubosumni. Duhovnost težko razumejo ali sploh ne; ker njihova fantazija blodi vedno okrog naslade smrdljivega mesa in se noče nikoli dvigniti k nečemu višjemu in duhovnemu. In če so med njimi tu in tam vendarle nekateri ljudje, ki vsaj v maloštevilnih treznih urah bežno pogledajo kvišku, takoj pridejo, kot črni oblaki na nebu, čutne misli in višje prekrijejo tako, da duša to takoj pozabi in hitro spet podleže meseni nasladi! ...

Zato prav zares vedite, da bodo prešuštniki in prešuštnice, zakonolomci in zakonolomke in nečistovalci vseh vrst moškega in ženskega spola, težko prispeli v Moje kraljestvo!

Če se ti v tvojem srcu to zdi nekoliko prehudo, tedaj poskusi spreobrniti takega meseno čutnega človeka. Prični ga opozarjati na Božje zapovedi, reci mu: »Mir bodi s teboj, Božje kraljestvo se ti je približalo! Prenehaj s svojim grešnim življenjem, ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega kakor samega sebe! Išči resnico, išči Božje

kraljestvo v globinah svojega srca! Pusti svet in puhlo materialno in poskusi v sebi zbuditi življenje duha! Moli, raziskuj in ravnaj po Božjem redu!« - in tvoje besede bodo naletele na popolnoma gluha ušesa! Zasmehoval te bo, ti obrnil hrbet in ti rekel: »Poberi se, ti pobožnjakarski norec, ne draži me s svojo neumnostjo, sicer me boš prisilil, da ti bom primazal klofuto v obraz!«

Če ga boš drugič opomnil, lahko pričakuješ še hujšo grobost, kot je bila prva!

Zato prešuštnik ni samo čutni grešni kozel, temveč v svoji razdraženosti tudi prav hudoben človek; poln je divjega ognja in slep in gluha za vse duhovno dobro in resnično. Razbojnika veliko prej spreobrneš kot pa pravega vlačugarja in zakonolomca.

Kjer se je nečistovanje kot prava dušna kuga razširilo med ljudmi, tam je pridiganje Evangelija doseglo svoj konec.... Skrbite zato predvsem, da se ta pregreha nikjer ne bo razširila! In zakonci naj to delajo samo toliko, kolikor je neizogibno potrebno za spočetje človeka. Kdor moti svojo ženo med njeno nosečnostjo, ta že v materinem telesu pokvari sad in mu vsadi duha nečistosti. Kajti isti duh, ki zakonca draži in sili, da spolno občujeta več kot je naravno primerno, potem potencirano [okrepjeno] preide v sad.

Zato naj se to tudi pri spočetju dobro in zelo vestno upošteva, prvič, da do spočetja ne pride iz navadne čutne sle, temveč iz resnične ljubezni in dušnega nagnjenja - in drugič, da mora ženska, ki je spočela, še dobrih sedem tednov po porodu sadu imeti nemoten mir!

Otroci, ki so bili spočeti na ta pravi način in so nemoteno dozoreli v materinem telesu, bodo, prvič, prišli na svet že telesno popolnejši, ker more duša v popolnoma izoblikovanem organizmu vendar zagotovo prej in lažje poskrbeti za svoje duhovno ognjišče kot pa pri že pokvarjenem, ki ga mora takoj popravljati in krpiti. In drugič je sama [v sebi] čistejša in svetlejša, ker je ne motijo nečisti duhovi, ki se zaradi pogostih dnevnih spolnih občevanj zasadijo v meso embrija in tudi v dušo. Kako lahko taka duša svojega duha že v najnežnejšem otroštvu enako kot Samuel dvigne k Bogu v resnični otroški, najnedolžnejši ljubezni! Pri takšnih otrocih se že zgodaj prične oblikovati zunanja življenjska sfera in kmalu lahko postanejo jasnovidni in njihovi volji se bo pričelo uklanjati vse, kar je v Mojem redu.

Kaj pa so nasprotno temu že v materinem telesu pokvarjeni otroci? Pravim vam: Komaj kaj več kot navidezno oživljene sence življenja! In kje je glavna krivda za to? To, kar sem vam doslej v zadostni meri pokazal kot posledico mesene naslade! Kjerkoli boste v kasnejšem času pridigali Mojo Besedo, ta nauk ne sme manjkati! Kajti ta nauk obdeluje tla življenja in jih osvobaja trnja, težko prehodnega grmovja in kopriv, s katerih človek še nikoli ni obral grozdja in fig.«

C) O zmožnosti spočetja in njeni pravilni uporabi

B III/64 (9-18)

Lameh, eden od praočetov, pravi: »Moški ima občutek, zaradi katerega bi se polastil ne samo ene, temveč več žensk; in ta občutek je pravi nenasitnež. Kajti, če bi nekdo imel eno, dve, tri in še več najlepših žensk, potem bi pa prišel v kraj, kjer bi bilo še sto spet drugače oblikovanih lepih žensk, glej, tedaj bi spet občutil strašansko nujno, da bi se polastil tudi teh sto!

Zakaj [si mu dal, Gospod] tak nagon, ki ga v skladu s Tvojim redom ni dovoljeno zadovoljiti?«

Gospod odvrne: »Glej, z bogastvom občutka je prav tako kot z bogato opremljeno

sposobnostjo zaploditve. Občutek, ki govori v srcu kot močna poteza ali nagon, je prav tako bogata sposobnost spočetja v duhu. - Če pa moški nečistuje in svoje seme razsipa po cestah in ulicah, Mi povej, ali bo takšen skrajno oslavljen moški sploh lahko kdaj zmožen z rodovitno žensko spočeti ustrezni sad? Glej, ne bo! Kajti iz tropin ne iztisneš več duhovnega soka.

Tako pa je tudi z bogastvom občutkov: Mož naj zbira samo svoj občutek v srcu in naj se potem vrne k Meni! In ko bo dosegel pravo zrelost moči, potem bo v Meni, pratemelju vseh stvari in tako tudi vseh še tako lepih žena, našel najbolj zadostno in zadovoljivo nadomestilo in bo potem s tem najmočnejšim visokim občutkom lahko ljubil svojo ženo z vso primerno močjo in sosedova žena ga ne bo več mamila.

Vedi pa to, da je na tem svetu vse v človeku samo priprava, ki jo je treba razviti za neskončno vzvišen, večni namen. Zato naj moči, ki jih začuti v sebi, ne uporabi prej, dokler popolnoma ne dozori. - Kakor pa zemeljski sadeži zorijo samo na sončni svetlobi, prav tako zorijo tudi človekove duhovne moči samo na Moji svetlobi. Zato naj vsak človek obrne svoje moči k Meni, da bo postal popolnoma dozorel, mogočen človek v Mojem redu. Kdor pa tega ne stori, ta je sam kriv svoje smrti.«

D) Evangelij zakona

JM 102 (17 in nasl.)

OTROK JEZUS pa se je takoj zravnal in rekel Cireniju in njegovi nevesti Tuliji: »Jaz nisem Gospod tega, kar je svetno; zato sta, kar se Mene tiče, v vsem posvetnem svobodna! Če pa sta v srcu zares vzljubila drug drugega, potem tega ne prelomita! - Zakaj pri Meni ne velja za zakon nobena druga zakonitost, kot tista, ki je z žarečo pisavo napisana v vaših srcih.

Ti, Moj Cirenij, si tej hčeri kar silno naklonil svoje srce; zato ga ne odvrni več od nje! - In tebi, hčerka, se je že ob prvem pogledu vnelo srce za Cirenija, zato si pred Menoj že njegova žena! Saj pri Meni ne velja zunanji nasvet ali proti nasvet, temveč pri Meni velja samo nasvet vajinega srca. Ostanita mu torej za večno zvesta, če nočeta pred Menoj postati prava zakonolomca!

Preklet naj bo odsvetovalec iz posvetnih razlogov v zadevi ljubezni, ki je od Mene! - Kaj pa je več: živa ljubezen, ki je iz Mene, ali posvetni vzrok, ki je iz pekla?

Če pa sta se že na prvi pogled spoznala in povezala v skladu s tem živim zakonom, potem se ne ločita več, če nočeta pred Menoj grešiti!

Za veljavne pa nimam posvetne zakonske zveze, temveč samo zvezo srca. Kdor to prelomi, ta je pred Menoj pravi zakonolomec!

Gorje pa tudi ljubezni, katere razlog je posveten - ta je preklela!«

Te Otrokove besede so povzročile, da so vsi osupnili in nihče si ni upal še naprej govoriti o zadevah zakona.

E) Očetove besede za zakonsko pot

B II/89 (3 in nasl.)

Potem ko so očetje z materami blagoslovili novi zakonski par, je prišel Joras s svojo lepo in mlado ženo spet k Abedamu (Gospodovo ime, ko se je pojavil med praočeti), ker ga je On pred tem povabil. Ko je spet stal pred visokim Abedamom, je Sveti takoj položil Svoje roke najprej na Jorasa, nato pa tudi na Beselo, se dotaknil glave in srca, to je leve strani prsi, in pri tem izrekel naslednje besede:

»Sprejmita Moj blagoslov za večno življenje! Spočenjajta prave, žive sadove čiste ljubezni! Naj se vajinima telesoma ne približa nema zadovoljitev tega, na čemer visi meso in s tem tudi greh, tako bosta zmeraj zares in zvesto hodila pred Menoj. Kdor pa dela dobro svojemu mesu, ga hrani preko prave mere in ga skuša z vso naslado razveseljevati, ta hrani svoj lastni greh in s poželenjem svojega mesa podeli večni smrti vso oblast nad seboj.

Zato venomer krotita svoja poželenja, če ni čas, da Mi spočneta živi sad! Ko pa bo čas, potem Me pokličita, da vaju bom držal, ko bosta grehu prinašala žrtev, in zato ne bosta padla, temveč ostala v Moji milosti.

Kajti kdor padę, ta težko vstane in pri vsakem padcu bo duh obdan z novo mrtvaško ječo. Če se hoče potem rešiti iz ujetništva mesa, ki je stari greh in stara smrt duha - kako mu bo šlo tedaj, ko bo moral namesto ene prebiti več sto skorij, kjer je vsaka naslednja bolj trdovratna?! ...

Zato vama še enkrat rečem: Ne hranita, ne krepita in ne naslajajta svojega mesa! Ker s tem hranita, krepita in razveseljujeta svojo lastno smrt, ki obdaja duha kot poslednja ječa pred njegovo ponovno osvoboditvijo ali ponovnim vstajenjem v polno večno življenje iz Mene in v Meni!

Ti, Moj ljubi Joras, si videl veličino in vzvišenost tega, kaj pomeni biti otrok Moje ljubezni! Občutil si polnost žara Moje očetovske ljubezni! Ostani torej zvest Moji volji; ostani zvest Meni, svojemu Bogu; da, ostani zvest Meni, svojemu svetemu, najljubeznivejšemu Očetu!

Kadarkoli ti bo meso na srce položilo neprimerno zahtevo, vedno poglej zvezde na nebu in Jaz ti bom govoril iz zvezd in ti povedal, kaj moraš storiti!

Če bi pa hotel skreniti s te Moje poti, ki sem ti jo sedaj začrtal, se bo tudi nebo pred tvojimi očmi zagrnilo v goste oblake in toliko časa ne boš več videl zvezd, ki bi ti govorile, dokler se ves skesan ne boš vrnil na to Mojo pot!

Če pa boš odkrito ostal zvest Moji volji, boš v sebi kmalu začel spoznavati njeno veliko moč. Zakaj prav s tem, da slediš Moji volji, jo sprejmeš vase in jo narediš za svojo...

Kdor pa si je Mojo voljo naredil za svojo, ta je postal tako popoln kot Sem Jaz, njegov Oče, in opravljal bo življenjska dela, ki jih opravljam Jaz. Kdor pa se je tako polastil Moje volje, ta je prejel tudi pravo otroštvo...

Pravo otroštvo pa je vendar to, da je vsakdo v Moji volji in Moja volja v njem. In to je pravi, živi sad čiste ljubezni in večno življenje.

Predvsem ta sad Mi moraš zaploditi s svojo ženo. - Če si zaplodil tega, potem boš spočel tudi otroke, ki bodo izšli iz Moje volje in bodo popolnoma enaki temu, ki jih je spočel.

To pa je Moj blagoslov, da torej Moja volja postane tvoja in da boš večno živel iz nje in v njej! -Amen!«

F) Božja volja za moža in ženo

B I/36

Ve žene skrbno pokrivajte svoje telo, da vaša bit moža ne bo zapeljevala k nečistosti. Zato bodite predvsem sramežljive kot čebelja samica, ki si ne upa prikazati na sončno svetlobo, temveč se dan in noč skrbno plazi nad celicami svojih nedolžnih otročičkov. Takšne naj bi tudi bile - in v vsem poslušne svojim možem, v kolikor to zahteva najsvetejša Božja volja. Če pa bi vas mož vendar hotel prisiliti k nečemu proti najsvetejši Božji volji, je tudi vam dovoljeno, da pred možem odkrijete svojo

glavo in ga prijazno opozorite na njegove dolžnosti iz Boga. In če boste vse to natančno izpolnile, potem vas bo Bog obdaril z velikimi milostmi in v neskončni lepoti boste za večno in nesmrtno postale sladka paša za oči svetega Očeta.

Vam možem pa naj ne bo dan noben drug zakon kot neprestano se vam razodevajoča sveta volja najvišjega Boga. Kdor od vas pa le-te v svojih prsah kdaj ne bo upošteval, pred tem se bodo počasi zapirala tako Božja usta kot tudi usta narave. Ker se je od Boga obrnil navzven, mu bo potem dan tudi zunanji zakon, ki ga bo naredil za sužnja greha in hlapca pekla, če se ne bo zelo hitro skrušil v srcu in ga očistil v ponižni poslušnosti ter ga v strahu in ljubezni, s prošnjo prinesel pred Boga, da bi ga On spet blagoslovil in posvetil.

G) Slabi zakoni in njihovi sadovi

NS 23.pogl.

Gospod : »Verjemite Mi: Zakon, ki je sklenjen na Zemlji, in je najbolj zaničevanja vreden, je zakon, ki je sklenjen zaradi denarja ali zaradi materialnih dobrin. Ta ima tudi zagotovo svoj konec tam, kjer ima njegov vzrok svoj konec. - Nič manj pogubni in zaničevanja vredni so tudi tisti zakoni, katerih temelj je čutnost in obojestransko privlačna telesna podoba; kajti tudi ti polagoma preminejo tako kot njihov temelj. - Nekaj podobnega so tudi politični zakoni [slabi in minljivi]; tudi ti ne trajajo dlje kot razlog njihove sklenitve. - Taki so tudi prezgodnji zakoni mladostnikov [neobstojni]; ker tudi ti preminejo tako kot vzrok zanje. - Enako je z zakoni zaradi blišča; tudi ti preminejo tako kot njihov pogubni vzrok.

Samo zakoni, katerih edini temelj sem Jaz, bodo obstajali večno, ker je njihov temelj večni!

Zato sem vam tudi dal to, da boste iz tega spoznali, kako naj bodo pravi zakoni sklenjeni in kakšni naj bodo in kakšen naj bo njihov temelj.

Ali ne pravite tudi sami: Na slabi podlagi ne morejo zoreti plemeniti sadovi, temveč samo plevel in koprive? - Če tako ves svet vidite v slabem in vprašate: Od kod to? - vam Jaz rečem: Poglejte tla, na kateri so zrastle sadovi in po tem presodite, ali na takem barju in močvirju morda lahko raste plemenita trta? Trto sadite vendar samo na pobočjih, da tam vdihava in vsesava čistejše sokove in dober zrak, in pravite: To so najboljša tla za trto! Glejte, tako naj bi bili tudi živi sadovi človeškega rodu, kot najplemenitejša sadika na Zemlji, posejani na najboljša tla! - Zato se ne čudite zaradi slabih sadov, če se vzgajajo v mlakužah, odtokih in močvirjih! Takšna tla pa so vaši posvetni zakoni; zato so tudi vaši sadovi takšni kot tla!«

H) Moški in ženska

RBZ II/157 (12)

Čista ženska ljubezen je samoljubje! Zakaj kdor se pusti toliko razvajati od ženske ljubezni, da mu ljubezen do bližnjega in iz te ljubezen do Boga postane nadležna, ta v bitju ženske ljubi samega sebe! Zato ne dovoli, da bi te očarljiva ženska postava prekomerno začarala, sicer boš podlegel šibkosti ženske, medtem ko naj vendar ženska v tvoji moči vstane kot eno bitje s teboj in v tebi! - Kakor ljubiš ta ali oni ud svojega telesa, tako ljubi tudi žensko, da bo postala eno s teboj! Toda Boga ljubi nadvse, da se boš v taki najmogočnejši ljubezni prerodil in tako za večno postal pravi, najsvobodnejši državljan najčistejšega Božjega kraljestva in bo tvoja žena

kakor eno bitje s teboj!

3. Vzgoja otrok

A) O duši otrok

Ze 53.pogl.

Da je duša otrok deloma vzeta tudi iz duše staršev, dokazuje fizična podobnost otrok in staršev. Kar je drugačnega, to ostane drugačno in fizično ni podobno roditeljema. Kar pa je od roditeljev, to se fizično izrazi s podobnostjo z roditelji in starši po tem spoznajo svoje otroke.

B) O resnosti vzgoje otrok

J. L. 8. 6.1840

»O Gospod! Kakšna naj bo vzgoja človeških otrok, da bi postali sposobni, da bi se nekoč imenovali Tvoji otroci?« Piši torej! To je dobro in prav postavljeno vprašanje, na katerega vam bom Jaz dal popolnoma določen odgovor. Ampak glejte, če vam to prav osvetlim, da boste zvesti pastirji svoje majhne črede, ki vam je bila dana iz globine, da jo s svetlim ognjem Moje ljubezni privedete do viška vse ponižnosti in s tem na pot vsega življenja. Toda potrebno bo veliko truda in ta trud bo poplačal vašo meseno naslado, ki ste jo mnogokrat uživali s svojimi ženami, zaradi česar je bila vašim otrokom dodeljena prešuštniška obleka in spomenik v razdejanem Jeruzalemu ter širok in globok grob pod ruševinami Babilona.

Kajti glejte, če bi bili ponovno rojeni ali prerajeni iz duha Moje ljubezni, potem bi devico, ki ste jo pozeleli za ženo, pred tem lahko očistili v tokovih žive vode, ki bi v neskončnem obilju privrela iz vašega bitja. In tako bi bil vaš zakon potem nebeški in vaši otroci (spočeti v angelski slasti, ki je prava združitev ljubezni z modrostjo) bi bili potem otroci iz nebes in bi bili že napol prerajeni in bi seme duha v njih kmalu dozorelo v sad nove Zemlje, ki je posajen v velikih vrtovih novega Jeruzalema. In vzgoja bi vam postala v veliko veselje pred očmi vašega svetega Očeta. - Ker pa ste svoj zakon sklenili v temini sveta, da bi opravljali dela smrti in spočenjali sadove pekla, ki so vaši ljubi, razvajeni otroci - tako je tudi težko vzeti strup kačji zalegi. In do tega ne more priti drugače kot s celotno zadušitvijo mesa in popolnim prevzemom volje, ker je samovolja takih otrok popolnoma peklena ali satanska, kjer ni niti ene same iskre, ki bi bila čisto nebeška.

Če pa menite, da vam tu govorim preveč, vam odgovarjam: Preizkusite svoj zarod in našli boste le samoljubje, zavist, jezo, lenobo, odpor do vsega resnega in skrivno, odločno nasprotovanje vsemu Božjemu, zaradi česar jih je samo s kaznimi ali posvetnimi nagradami mogoče pripraviti do tega, da se iz trdih katekizmov naučijo nekaj bornih stavkov. In zdaj, ko ste take stvari odkrili pri svojih otrocih, potem odkrito povejte in priznajte, da vam Jaz to govorim zgolj zaradi Svoje zelo velike ljubezni za dobro vaših otrok in vas samih, da so vaši otroci pravi otroci pekla.

Če hočete zdaj iz svojega zaroda na novo ustvariti otroke ljubezni, morate biti slepi za ljubeč in mehak obrazek in gluhi za vsako od njihovih [neumnih] želja in morate biti že zelo zgodaj pozorni na vsako iskro njihove hudobne samovolje, tako da nastane prostor za Mojo ljubezen in novo voljo, ki bo izšla iz nje.

Vse, kar otroci [trmasto] zahtevajo, jim morate odreči, tudi če bi bilo dobro, zato da zaradi vdaje ter pravične in zdravilne poslušnosti v njihovih srcih ne oživi njihova, temveč vaša volja.

Vedno kaznujte samovoljo in trmo, lenobo, odpor do Božjega, v srcu plazeče se omalovaževanje zdravilnih opozoril kot tudi Mojega imena in vsega s tem povezanega.

Za pravilno ravnanje otrok ne hvalite in jih še manj nagrajujte! Prijazno resno jim povejte, da so opravili delo nove volje, s čimer so Očeta v nebesih že malo razveselili. In če je otrok iz lastne pobude v času, ko ni imel obveznosti, naredil nekaj za okrepitev telesa, kar izgleda kot dobro, potem ga zelo podrobno izprašajte, kaj gaje pripravilo do tega. In ko boste v celoti izvedeli, ali seje to zgodilo zaradi samoljubja ali iz ljubezni do dolžnosti ali ljubezni do vas ali iz ljubezni do Mene, vedno v skladu s tem uravnavajte vaše nezadovoljstvo ali naklonjenost.

S svojimi ljubkovanji pa bodite varčni kot zima s toplimi dnevi, da ne bi uničili mladik v skušnjavi, ki bo sledila, enako kot pozna slana uniči pomladne cvetove. Pogosto pustite pihati mrzle vetrove, da se v dobro duha očisti kužni zrak okoli mladega srca.

Učite dečke, da ubogajo in dajte jim spoznati vzrok poslušnosti v Moji ljubezni. In kaznujte njihovo radovednost in preveliko igrivost in jih strogo navajajte k miru. Deklice pa držite doma in ne dovolite, da bi se v njih prebudila kakršnakoli najmanjša radovednost.

In nikoli niti najmanj ne ustrezite kakršnikoli želji, preden vam ni popolnoma jasen njen najskrivnejši vir.

Skrbno pazite, da se ne bodo družili s tujimi otroki, ki imajo posvetno vzgojo, sicer ste sami pritegnili težke oblake, ki prinašajo točo. In prizanešeno ne bo niti enemu žitnemu klasu.

Z večjo starostjo otrok naj se vaša pravična strogost še posedmeri.

Raje poslušajte jok svojih otrok, ki se čutijo prizadete zaradi svojega pogubnega napuha, kot pa njihovo škodoželjno veselje ob vedno ošabnih posvetnih zabavah, da boste postali enaki angelom v nebesih, ki se zelo veselijo tistih, ki na svetu [skesano] jočejo.

Togotna deklica naj se posti sedemkrat dlje, kot je trajala njena jeza, da bo postala krotka kot golob.

Vaša ljubezen naj jim bo prikrita tako kot Jaz vašim očem, da se novi, sveži sad ne bi zadušil v vročini neprimernega ognja. In tako kot se kaže sad, ki poganja iz novih semen neba in postaja vedno čvrstejši, in kot je v njihovih srcih vedno bolj in bolj vidna prava, čista ljubezen do Mene in iz tega dejavna vera, tako naj se tudi odpira vaše srce v razumevajoči ljubezni do [duhovno] prerojenih otrok.

Glejte, to je pot življenja za vaše otroke! In ta je edina in ni druge razen te, kot ni drugega Boga razen Mene. Kdor hoče hoditi po njej, ta bo našel blagoslov in spoznal, da je iz Mene. - Kdor pa bo delal po knjigi sveta, ta bo tudi zagotovo našel svoje plačilo pri vladarju sveta v mlakuži večnosti. - Amen. Jaz, Bog, Najsvetejši, in Jezus, kot Oče. - Amen.

C) Najvažnejša pravila blagoslovljene vzgoje otrok

VEv IV/220 in VIII/22 (7)

Gospod: Otročičke zgodaj učite ljubiti Očeta v nebesih, pokažite jim, kako dober in ljubezniv je On, kako je vse, kar obstaja, nadvse dobro, lepo in modro ustvaril v največje dobro ljudi in kako je še posebno naklonjen majhnim otrokom, ki Ga nadvse ljubijo! Pri vsaki posebni priložnosti jih opozarjajte, da Oče v nebesih vsemu ukazuje in ureja vsa dogajanja, tako boste srca malih obrnili k Meni in kmalu se bo v njih

začela razcvetati Moja ljubezen! Če boste tako vodili otroke, bo vaš lahek trud kmalu obrodil prave zlate sadove - sicer pa trnje in koprive, na katerih ne raste niti grozdje niti fige!

Gospod: Z otroki je treba ravnati in jih vzgajati s pravo in resno ljubeznijo. Vsako razvajanje in popustljivost s strani staršev je velika škoda za dušo otrok, ki se bo štela kot krivda staršev. Modri starši bodo blagoslovljeni tudi z modrimi otroki. - Pri vzgoji otrok pa je prisila potrebna toliko časa, dokler dobro, ki je v zakonih, ne postane prostovoljna in vesela poslušnost. Ko pride do tega, je otrok obveznost zakona v sebi odstranil in postal svoboden človek.

D) Nadaljnja navodila o vzgoji otrok

VEv IV/124

Gospod: Glavni vzrok, da se duše ljudi pokvarijo, temelji na slepi ljubezni vzgoje otrok. Drevesce pustijo rasti tako kot pač raste in z zelo neprimernimi razvajanjmi še marsikaj prispevajo k temu, da bi deblo raslo prav ukrivljeno. Ko pa se deblo enkrat utrdi, potem ponavadi vsi poskusi, da bi ga upognili, koristijo malo ali nič več; krivo zrasla duša bo le redko kdaj postala popolnoma ravno deblo!

Zato upogibajte svoje otroke v njihovi lahko vodljivi mladosti. Otrok je do sedmega leta še vedno bolj žival kot človek. Kar je pri otroku človek, to je večinoma še pokopano v globokem spanju. Ker pa je otrok veliko bolj žival kot pa človek, ima tudi zelo veliko živalskih in zelo malo resnično človeških potreb.

Nudite jim zato le najnujnejše! Zgodaj jih navadite na različna pomanjkanja. Pridnih nikdar pretirano ne hvalite, z manj sposobnimi in pridnimi pa tudi ne bodite preostri, temveč ravnajte z njimi s pravo ljubeznijo in potrpežljivo.

Skrbite, naj se vadijo v marsičem dobrem in koristnem in nobenega, še tako pridnega otroka, nikoli ne naredite za oholega, samoljubnega ali takšnega, ki bi samega sebe precenjeval. In posebno tistih otrok, ki so lepe postave, ne delajte z lepimi in bogatimi oblekami še bolj ohole in ponosne, kot so že tako ali tako radi po naravi. Glejte, da bodo čisti, vendar nikdar iz njih ne delajte hišnih malikov, tako jih boste že od rojstva dalje postavili na tisto pot, po kateri bodo v svoji zrelejši mladosti dospeli do tja, kamor vi vsi pridete šele preko Mene. Devica bo nedolžna in čista dosegla stan častivredne matere in mladenič bo z moško zrelo dušo in prebujenim duhom dosegel moška leta v blagoslov za svoje in za vse ostale ljudi.

Če pa živalskim poželenjem in strastem svojih otrok preveč popuščate, boste s tem tudi vsem pregreham odprli nova in široka vrata, skozi katera bodo trumoma pogubno prodirale v ta svet. In ko bodo enkrat tu, se boste zaman borili proti njim z najrazličnejšimi vrstami orožja in ne boste ničesar opravili proti njihovi oblasti in veliki moči! - Negujte torej drevesce, da bo njegova rast vedno usmerjena naravnost proti nebu in ga skrbno očistite vseh izrastkov.

E) Nasveti za prehrano dojenčkov

Ze 62.pogl.

Gospod: Kako mora človek ravnati že od svojega rojstva dalje, oziroma kako morajo ravnati z njim, da bo v zrelosti svojih let lahko upošteval tisti duhovni in telesni dietni red, ki mu bo edini omogočil doseči mirno, visoko starost in prav zaradi te visoke starosti duši zagotovil resničen, trden, večeren obstoj?

Otroka, pri katerem se že v zibelki pokaže, da je zelo občutljive narave in ga razni vplivi lahko hitro razdražijo, se mora hraniti s takimi jedmi, ki ne ogrevajo krvi,

temveč jo le blago hladijo.

Če mati doji otroka, naj se vzdrži alkoholnih pijač in predvsem čustvenih reakcij; zaradi tega se namreč v njenih prsih naselijo določene specifike oziroma značilnosti, ki pa so hrana za duha jeze - skratka, vzdrži naj se takih jedi in pijač, ki proizvajajo preveč žolča ali le-tega pretresajo. Taki materi absolutno ne priporočam stročnic, posebno fižola, pač pa zmerne mesne juhe, tudi pečenko iz mesa čistih živali in močnate jedi iz pšenice, rži in bele koruze; koristil ji bo tudi v ne premastnem mleku kuhan ječmen ali riž.

Če pa mati ne doji otroka sama, temveč ta pije mleko pri tako imenovani dojlji - kar sicer nikdar ni prav dobro -, je treba, prvič, najprej dobro poznati dojljo, kakšnega duhaje in če se pokaže, da je dobra in krotka duša, mora, drugič, upoštevati enako dieto glede hrane in pijače in krotjenja svojega temperamenta, kot je to predpisano za matere.

Če mati ali dojlja doji otroka, ga mora ta odvaditi od prsi, ko se pokažejo prvi zobje.

F) Dober nasvet za doječe matere

VEv VI/80

Gospod: Mlad zakonski par ima že enega otroka, in sicer dečka. Komaj nekaj tednov star otrok je trpel zaradi hudih krčev, in sicer zaradi strahu, ki ga je mati doživela še v otroški postelji, ko je v sosednji hiši prišlo do požara, ki pa so ga hitro pogasili. Mladi starši kot tudi njihovi še živeči starši so poskusili vse, da bi otroka ozdravili te težave, toda vse je bilo zaman.

Ko sem Jaz stopil v hišo in so Me prepoznali, so padli pred Menoj na kolena in rekli: »O Mojster, Tebe je k nam zares pripeljal sam Bog, da bi nam ozdravil našega edinega otroka! Oh, goreče Te prosimo za to! Da Ti je vse mogoče, to vemo že dolgo.«

Rekel sem Jaz: »Vstanite, kajti ne spodobi se, da ljudje pred ljudmi klečijo na kolenih!«

Mlada zakonca sta rekla: »O Mojster, mi pa vemo, da si Ti več kot človek, zato se pač spodobi, da se pred Teboj vržemo na kolena! O, pomagaj najinemu otroku!«

Rekel sem: »No, no, vstanita torej in Mi prinesita bolnega otroka! «

Starši so se tedaj hitro dvignili s tal in Mi prinesli otroka. Jaz pa sem položil nanj roke in ga blagoslovil in v trenutku je otrok postal tako vesel in zdrav, kot da mu nikoli ne bi nič manjkalo.

Nato sem rekel mladi materi: »Ti bodi od sedaj naprej previdna! Če te je kakšna stvar močno razburila in imaš otroka še pri prsih, toliko časa ne doji otroka, dokler se popolnoma ne pomiriš! Kajti z materinim mlekom lahko nastanejo v telesu in celo v duši otroka najrazličnejše težave. Zapomni si to!«

G) Vzgoja vročekrvnežev

Ze 62.pogl.

Gospod: »Ko otroci, ki so po naravi razdražljivi, znajo hoditi in govoriti, jih morate zaposliti z različnimi mirnimi in za otroka koristnimi igrkami in pri tem morate biti vedno pozorni na to, da se takšni otroci nikoli preveč ne razgrejejo, niti z gibanjem in še mnogo manj zaradi psihičnega vznemirjenja; odstraniti morate vse, kar bi jih tudi v najmanjši meri lahko razjezilo.

Če pa pri tem ali onem kljub vsej previdnosti opazite, da pogosto prihaja do razburjenj, tedaj ne smete opustiti smiselne kazni, ki pa je ne opravite tako hitro z

udarci, temveč mnogo učinkoviteje in koristneje s smotrnim postenjem; kajti jeze nič ne ozdravi bolje kot lakota in stradajoči so najmanj razpoloženi za revolucijo, medtem ko jim sitim sploh ne bi bilo za zaupati.

Za otroke je zelo dobro (če jih morate kaznovati zaradi takšnih razlogov), da jim razložite in rečete, da jim nebeški Oče ni poslal kruha, ker so bili poredni. Ko pa bodo spet čisto pridni in bodo nebeškega Očeta prosili za kruh, jim ga bo takoj spet dal. S tem pozornost takšnih otrok usmerimo k Bogu in v njihovo mlado dušo se bo vedno globoko vtisnilo, da so v vsem odvisni od Boga in daje On najzvestejši plačnik dobrega in slabega.

Ko pa takšni otroci potem postanejo prav mirni in spodobni, ne smete zamuditi tega, da jim zelo jasno pokažete, kako ima nebeški Oče z njimi prav veliko veselje in jim vsakodnevno zjutraj, opoldne in zvečer kliče: »Naj ti ljubi malčki pridejo k Meni!«

Če boste otročiče vodili na ta način, potem boste kasneje imeli z njimi malo težav; če pa jih ne boste vodili tako, jih bo pa v kasnejšem času že nekoliko težje spraviti na pravo pot in izpolnil se bo pregovor, ki pravi, da starega drevesa ni več mogoče upogniti, razen včasih s strelo in viharjem - pri čemer je redko, da takšno drevo ne utрпи nobene škode. Ko taki otroci povsem odrastejo in so že dosegli popolno samospoznanje, pa tu in tam še kažejo vidne znake razdražljivosti, potem jim predvsem priporočite, naj v vsem živijo zelo zmerno, hodijo zgodaj spat, zgodaj vstajajo, se dlje časa vzdržijo alkoholnih pijač kot tudi mesa nečistih živali in ne obiskujejo tistih krajev, kjer v slabo zabavo gledalcev predvajajo razne spektakle, posebno pa ne tistih krajev, kjer plešejo in igrajo. Te vrste stvari se morajo takšni vročekrvneži izogibati za dlje časa, nekateri celo za zmeraj.

Za takšne ljudi obeh spolov je tudi zelo dobro, če se kmalu poročijo. Kajti pohota je pri vročekrvnežu veliko hujša kot pri pohlevnem človeku. Glavno pa je, da takšni ljudje poleg naravnega negovanja zdravja tudi prav pogosto molijo in berejo, ali si dajo brati duhovne knjige, če sami ne znajo brati. To jim bo utrdilo dušo in sprostilo spone duha, ki ga je zelo lahko popolnoma sprostiti, če takšno vrsto ljudi prevzame Moja ljubezen. Ker so takšni ljudje bolj izpostavljeni skušnjavi kot drugi, so prav zaradi tega toliko bližji Moji milosti. - Prav ti ljudje so tisti, iz katerih lahko nastane nekaj velikega, če pridejo na pravo pot - ker imajo v sebi primeren pogum. Iz teh ljudi nastanejo, duhovno gledano, ladje in palače v Mojem kraljestvu, zgrajene kot iz hrastovine in marmorja. Iz gob in trstike pa nasprotno na lahek način ne nastane kaj boljšega, kot je to v njihovi naravi.

H) Nasvet za dozorevajoče deklice

G.M. 13.6.1872

Ljubi Moj sin! Obrnil si se na Mene, da bi izvedel za pomoč za svojo bolno rejenko. Da bi okreпил tvojo vero, ti bom tudi odgovoril. In tako torej vedi, da ne more nastati nič dobrega, če na eni strani popravljaš poškodovana mesta, na drugi strani pa spet povzročiš škodo.

Zdravnik, ki je zdravil tvojo rejenko in je s preparati hotel uravnati motene funkcije v spodnjem delu njenega telesa, ki jih je deloma spet tudi spravil v red, je tako pač večkrat dosegel svoj namen; vendar je s tem, da je bolezen samo spodkopal in ji vzel oporo, ni iztrebil. In kakor hitro sta si narava ali ves organizem opomogla od oslabitve zaradi zdravniških sredstev, se je bolezen spet pokazala.

Da bi zdaj popolnoma izkoreninili to bolezen, ti moram razložiti nekaj nadaljnjih podrobnosti, da boš lahko pravilno razumel tudi Mojo, to je pravo zdravilno metodo.

Glej, otrok Moj, ženski spol mora v svojem življenju preživeti tri glavne faze, katerih spremembe (zlasti še v sedanjih situacijah) pa se nikoli ne dogajajo tako neopazno, in če jih podpirajo še druge organske napake včasih celo lahko postanejo usodne za trpeče telo.

Od rojstva dalje do razvoja deviške starosti je deklica pravzaprav brezspolna, čeprav že ima vse organe za svoj bodoči poklic, to pomeni, da vsi nagoni za kasnejše namene spijo in tudi za to določeni organi se obnašajo pasivno, medtem ko se preostali del telesa razvija. Kakor hitro pa se približa stanje deviškega življenja, pride do spremembe vseh funkcij v ženskem telesu, da bi vzcvetela deklica postala sposobna za to, za kar sem jo Jaz določil, ker sem ženo postavil na svet kot razmnoževalni organ človeštva. Ta celotna sprememba prinese v ženski kompleks telesa in duše drugo fazo. Ko deklica potem kot žena izpolni svoje poslanstvo, v napredovani starosti nastopi tretja faza, namreč, žena kot mati se, vsaj v svojih notranjih funkcijah, spet povrne v prvo fazo brezspolnosti, ali bolje rečeno nadaljnje nezmožnosti spočetja!

Ker sta vstop v deviško stanje in tudi izstop iz stanja materinstva in sposobnosti rojevanja pogojena s celotno spremembo funkcij, ki so bile do takrat aktivne, tedaj pogosto nastanejo motnje, bolezenski pojavi in drugi neprijetni simptomi, glede na to, ali je oseba živela skladno z naravo ali ne (kar je seveda odvisno tudi od njene zgradbe in naravnega nagnjenja). Krivdo za te motnje, ki v napredovani starosti izhajajo večinoma iz lastnih napak, gre ob prvem vstopu v čas zmožnosti spočetja pogosto

pripisati tudi podedovanim ali od matere na otroka prenesenim napakam, jih je pa ravno zaradi tega mogoče temeljito ozdraviti samo s celotno spremembo do takratnega načina življenja.

Zakaj glej, Moj sin, vse, kar ohranja človeško telo, ga gradi, kar le-to vsrkava in izloča, vse to je proizvod življenjske sile krvi. Če je kri polna pokvarjenih sokov, ki jih odvaža zdravim organom, kaj tedaj lahko nastane drugega kot to, da organ potem sam zboli in svojih nalog ne more izpolnjevati v takšni meri, kot to od njega zahteva celoten človeški organizem. V organih pa se šele tedaj pokaže pomanjkanje zdrave, naravne prehrane in načina življenja.

Navadni zdravnik bo organ zdravil večinoma tako, da ga bo spodbujal k večji aktivnosti. Pri tem pa čisto pozabi, da pravzaprav ne povzroča motnje organ, temveč kri, ki priteka vanj. In tako je podoben možu, ki hoče zamašiti luknje v vrču, ki jih povzroča uničevalni element, ki ga vliva vanj, namesto da bi njegovo vsebino zamenjal za druge tekočine in zato bo njegovo krpanje kar precej dolgotrajno.

Torej, tvoja rejenka trpi ravno zaradi motenj bližajoče se spremembe v naslednje, zrelejše stanje. In da bi to ozdravil, ter ji olajšal ta pričetek in jo usposobil za naslednje stanje, moraš misliti tudi na to, da bi njeno kri očistil nečistih elementov. Kajti, kar se na njej kaže, so samo nečiste snovi, ki jih hoče narava le izločiti!

Očistiti kri pa ne pomeni uporabljati medicinska sredstva čiščenja, temveč otrokovo življenje vrniti v naravni red, ga odvrniti od vseh dražječih, pokvarjenih jedi! Tako se kri polagoma očisti slabih snovi, organom dovaja boljša sredstva za delovanje in do izločanja prihaja bolj redno in na naravnejši način. Organ sam bo ozdravljen (sicer počasi, ampak temeljito) in z njim vred vsi drugi povezani deli celega organizma.

In zdaj ti povem, kako moraš začeti, da bo mogoče izpeljati to čiščenje! - Tudi tu ti bom jasno razložil, da bi deloma premagal tvoje predsodke, ki jih gojiš že od nekdaj.

Glej, biti »dobro hranjen«, veliko in pogosto jesti, za zdravje ni vedno koristno!

Človeško telo za svojo ohranitev potrebuje zdaleč manj, kot vi mislite, da morate stlačiti vanj. Naraven način življenja, brez (prevelike količine) mesa ubitih živali, brez ostrih začimb, brez kave, vina ali piva, bi ljudi ohranil veliko bolj zdrave kot pa način življenja, ki je zdaj v navadi, ko večino časa svojega življenja preživite ob hranjenju in pitju.

Zato pri svoji rejenki upoštevaj naravno dieto. Opusti vso tako imenovano hranilno, dražečo hrano, daj ji jesti črnega kruha in zrelo sadje - in težava se bo zmanjšala in posledično bodo sčasoma popolnoma izginile motnje v spodnjem delu telesa. Pogosto jo vodi na prosto! Svež zrak (očiščen s sončno svetlobo) in zmerno gibanje na njem bosta pospešila in olajšala izločanje, okrepila organe in poživila kri.

Taka so Moja zdravila, ki sem jih za ljudi ustvaril že v pradavnih časih. In pripisati gre samo vašemu lastnemu napačnemu pojmovanju, če si, namesto z elementi in pretokom ljubezni in milosti kot sredstvi iz duhovnih virov, krajšate in uničujete življenje z zdravili iz najbolj grobe materije, s strupi in kislinami in se tako prepuščate zgodnji smrti!

Upoštevaj Moj nasvet in kmalu boš videl, kdo ima prav - vaši zdravniki ali Jaz, univerzalni Odrešenik (Zdravilec)! - Amen!

I) Sadovi slabe in dobre vzgoje

VEv IV/217

Gospod: Če posvetni ljudje dobijo otroke, ti ne morejo biti vzgojeni drugače kot na način, s katerim so njihovi starši prišli do posvetne sreče, namreč z raznovrstno posvetno modrostjo... Ves trud usmerijo v zgodnje izobraževanje in ostrenje razuma, k temu otroka čimbolj spodbujajo z raznimi darili in odlikovanji. Pri tem ga že v najzgodnejšem času, kolikor je to mogoče, urijo v samoljubju in pohlepu [hkrati] z oblikovanjem razuma, oblačijo v fine in okrašene obleke, da jih pogosto že v desetem letu zaradi gole nadutosti ni za spoznati. Gorje revnemu otroku ali tudi kakšnemu drugemu revnemu človeku, ki tako zmotno vzgojenemu otroku ne izkaže zelene časti ali ga celo zasmehuje - ta si je pri takšnem otroku za vedno nakopal sovražnika! Kako pa potem pri takšnem človeku lahko še pomislimo na pravo notranjo življenjsko moč?! Kje je človekovo gospostvo nad celotno naravo in nad elementi, iz katerih končno sestoji in mora biti sestavljeno vse ustvarjeno?!

Če se pa pri človeku najprej in predvsem vzgaja srce in se temu šele potem na lahek in učinkovit način pridruži oblikovanje razuma, postane na ta način prebujeni razum živi svetlobni življenjski eter, ki obliva dušo, tako kot sončni eter valovi okrog Sonca, iz katerega potem prihajajo vsi tisti čudoviti učinki, ki povsod oživljajo to Zemljo.

Pri pravilnem oblikovanju človekove duše le-ta je in ostane nekaj notranjega in dejavnega, in je to, kar vi imenujete »razum«, izžarevajoče učinkovanje notranjega delovanja duše. Zunanja svetloba razuma duši osvetljuje vse še tako kritične zunanje razmere in volja duše potem preide v to zunanjo svetlobo in čudežno povzroča vse oplojevanje in uspevanje. Zakaj, ker je človeški red uravnan po Mojem redu, tudi volja in zaupanje prav tako izhajata iz Mene ali iz Mojega vsemogočnega hotenja, ki se mu mora ukloniti vsako bitje. Kar potem tako naravnan človek hoče, to se mora zgoditi daleč naokrog, ker je zunanja življenjska sfera [takšnega] človeka prežeta z Mojim duhom, ki mu je vse mogoče.

V. DEL

Prehrana, post, asketstvo in molitev

A – PREHRANA

1. Nevarnost nečistih jedi in vplivov

VEv X/54

Gospod: »Nečisti duhovi - deloma takšni, ki so enkrat že živeli v mesu na tem svetu, večinoma pa takšni naravni duhovi, ki še nikoli niso bili porojeni v človeškem mesu - so vsepovsod; v zraku, na zemlji in v njej, v vodi in ognju, v rudninah, kovinah, rastlinah, živalih - in tudi v človeški krvi in mesu. Zato naj ljudje tudi ne jedo mesa zadušeni in nečistih živali.

V skrajni sili se sicer lahko je tudi meso nečistih živali; najprej pa se ga mora dobro izčistiti, ga razsoliti z zelišči in nato prekaditi z dobrimi zelišči in brinjevim lesom, da se osvobodi nečistih duhov.

Meso roparic pa je za ljudi škodljivo tudi ob vsej previdnosti, ki jo svetujem, ker nečistih duhov nikdar ni mogoče popolnoma odstraniti iz njega.

Ljudje naj tudi ne pijejo vode iz nečistih izvirov in naj vzdržujejo čiste vodnjake, kot je Mojzes v Mojem imenu to strogo zaukazal Izraelcem.

Kdor telesno živi po Mojzesovem navodilu, se bo vedno in povsod zavaroval, da bi se ga polastili hudobni in nečisti duhovi in to toliko bolj zanesljivo, če živo veruje v Mene in Moje Očetovsko varstvo in vse začne, dela in dokonča v Mojem imenu. Brez tega pa je zaradi lastne lenobe, nevednosti in neumnosti v vsakem trenutku izpostavljen tisoč nevarnostim vseh vrst.

Če Jaz Svojim angelom ne bi zaupal v varstvo ljudi, ki so že po naravi boljših misli in volje, bi bilo na zemlji bolj malo ljudi, ki ne bi bili obsedeni! Ampak ljudje naj se nikar preveč ne zanašajo na to, ker Moji angeli človeške volje ne brzdajo.«

2. Prehranjevanje

VEvX"209 (cit. V.M.)

Vse, kar želodec sprejme za prehrano telesa, ni tako mrtvo, kot izgleda. Kajti vsaka hrana je sestavljena iz treh delov; iz grobo materialnega, eteričnega in substancialnega. Materialni del jedi je tisti, ki se ga da videti in čutiti in se v ustih in nosu čutilom razodeva s svojim okusom in vonjem. Ko jed in pijača dospeta v želodec, se tam tako rekoč drugič prekuhata. Pri tem se razvijeta dva glavna sestavna dela, od katerih se grobi materialni s krvjo prenaša v prehranjevanje telesa, njegovih udov, notranjih organov in mišic povsod tja, kjer so telesne celice potrebne okrepitve.

Snovno finejši sestavni del hrane se izloči šele v spodnjem delu želodca, ki je predeljen na dvanajst predelkov. Tu se s pomočjo lastnega procesa vrenja eterična snov zaužite hrane izloči iz snovnih celičnih ovojev in služi za poživitev živcev in jo zaradi tega lahko imenujemo »duh živcev«.

Izredno fini eterični del pa, ki predstavlja pravo substanco vsake materije, se (po zaključnem procesu vretja) skozi vranico po posebni poti vodi v srce in od tam popolnoma prečiščen preide v človekovo dušo. Tako torej tudi duša od vsake zaužite hrane potegne nase to, kar ji je sorodno in se s tem hrani in krepi v vseh svojih, snovnemu telesu popolnoma podobnih, posameznih delih. (Od tod tudi vpliv načina

prehranjevanja na kvalitete človekove duše! Izd.)

Ko jedi to, kar je pomembno, oddajo telesu, živcem in duši, se nečisti del zaužite poživiljajoče snovi izloči iz telesa po dveh naravnih poteh. Če pa je človek postal uživač in nezmerno uživa hrano, tako jedi kot pijačo, zaužitega ni več mogoče predelati in izločiti v rednem prebavnem procesu. Zaradi tega še mnogo neizločenih poživilnih delov za telo, živce in dušo prehaja v črevesje in v druge dele preko jeter, vranice in ledvic v sečni mehur, kjer ponovno povzročajo vrenja, iz katerih se polagoma razvijejo različne bolezni telesa in duše. Z nešteti tisoči poslastic, s katerimi ljudje danes polnijo svoj želodec, se veliko število takih neprevretilih substanc (na drugem mestu imenovanih naravni duhovi, ker je ves substancialni del hrane duhoven! Izd.) pogosto polasti celega človeškega telesa. Te se potem med seboj neprestano borijo in ta boj človek uspe nekaj časa miriti samo tako, da se zateče k znanim zdravilnim rastlinam in koreninam in z njihovo pomočjo utiša nagnjenje notranje dušne substance k revoluciji. Toda takšno zdravje nikoli ne traja dolgo in le, če bi človek tako kot nekoč ostal pri preprostem in zmernem prehranjevanju telesa, bi tudi spet ostal zdrav do visoke starosti, tako kot je bilo to v prastarih časih...

3. Glavno pravilo: Preprostost in zmernost

BG II245 (8-16)

Henoh, prvi visoki duhovnik prastarega časa, spreobrnjenemu kralju Lamehu iz Hanoha in njegovemu spremstvu: »Glej, človek ne živi samo od zemeljskega kruha, temveč mnogo bolj od Božje besede! Ker pa ješ naravni kruh, ki te nasiti in nahrani, se vprašaj: »Zakaj in kako me je nasitil in nahranil naravni kruh ali pa nasploh naravna jed?« - in v sebi boš vedno dobil polno veljavni odgovor: »Ker tudi vsa naravna telesna hrana izhaja iz večne, vsemogočne Božje besede!«

Poglej torej, če te nasiti in nahrani že utrjena in v trdno snov začarana oz. zajeta Božja beseda, koliko bolj bo to zmogla svobodna, nezačarana, živa beseda, ki prihaja neposredno iz Božjih ust.

Mi vsi izhajamo iz Božje besede. Torej tudi za nas za večno ne more biti nič bolj hranljivega in bolj nasitnega kot prav živa Božja beseda! In človek ne živi samo od kruha in vse druge posvetne hrane, marveč živi nasprotno od vsake besede, ki izvira iz Božjih ust.

S tem pa nočem reči, naj človek zato ne uživa naravne hrane, ko jo je Bog vendar zato ustvaril in celo vidno jedel z nami. Le da naj nam ne bo glavna potreba!

Glej, tudi take reči spadajo v red Božjih stvari! Pravim ti: Bodi vedno zmeren pri uživanju naravne hrane, ker v njej je skrita velika skušnjava... Če jemo naravni kruh in zemeljske sadeže, moramo biti pri tem zelo pazljivi, da z njihovo grobo, čutno težo ne zadušimo nesmrtnega duha! Saj to lahko jasno opaziš že pri požrešnih otrocih, kako se poneumljajo zaradi svoje velike požrešnosti in potem nimajo smisla za duhovne vrline.

Nasprotno pa vedno bolj preudarni otroci kmalu postanejo odlični misleci. Kakor pa zlahka opazimo, da je tako pri otrocih, je to tako toliko bolj pri odraslem človeku, ker gre pri njem za že izoblikovane strasti, ki so otroku še tuje.

V naravni hrani sprejmeš vase naravno in to se v tebi ne poduhovi, temveč tvojega duha naredi naravnega. V Božji besedi pa prejmeš duhovno in to nasiti, hrani in krepi duha za večno življenje. Naravna hrana hrani telo in duši duha in ga sili k lakoti; z duhovno hrano pa pridobita oba; duh se okrepi in postane oblasten in njegovi čuti neskončno ostri, telo pa zaradi duha postane gibko, skromno, vzdržljivo in se ohranja

krepek kot dobro tkana obleka iz finih, toda odpornih in močnih niti.

V naravni hrani mirujejo pokvarjeni duhovi in če je človek takšne hrane zaužil preveč, premagajo duha in izpodkopljejo njegovo bistvo, enako kot hrošči in črvi oglodajo in spodkopavajo drevo, uničujejo njegovo bistvo, da končno popolnoma propade.

Duhovna hrana pa je za duha poživljajoč dež z neba, pod katerim bo le-ta kmalu vzcvetel v čudovito močno in lepo dišečo rožo večnega življenja.«

4. O blagoslovu preproste prehrane

VEv X/182

Gospod: »Ljudje prastarih časov, ki so ostali v redu in preprostosti, ki sem jim ju pokazal s Svojim duhom, pred telesno smrtjo sploh niso poznali bolezni. Večinoma so dosegli zelo visoko starost, nikdar niso zboleli in so na koncu čisto mirno zaspali in njihova duša pri tem ni občutila nobenih bolečin niti strahu pred smrtjo.

Njihova prehrana pa je tudi bila vedno enaka in ne danes takšna in jutri drugačna. Večinoma so živeli od mleka, kruha ter od dobrih in zrelih drevesnih sadežev. Takšna jed je bila celo življenje njihova prehrana za telo. In za potešitev žeje jim je služila sveža izvirska voda.

Iz tega razloga so njihove telesne živce prehranjevale vedno iste dobre in neškodljive dušne substance in v telo se ni mogla pritihotapiti nobena zla, nečista in škodljiva dušna substanca. Zato so bili ti ljudje vedno enako močni in zdravi, tako na duhu kot tudi na telesu.

5. Očetove zapovedi prvim ljudem glede prehrane

B 1/17

Jejte skupaj zjutraj, sredi dneva in zvečer - ampak vedno zelo zmerno in vedno v velikem strahu pred Gospodom, potem ko ste se Mu pred jedjo in po njej zahvalili, da blagoslovi hrano in ji s tem odvzame smrt.

Če bo kdo to kdaj opustil, ta se bo kmalu zavedel slabih posledic. Kdor bo pozabil trikrat, tega bom kaznoval z dolgim spancem. Kdor pa bo to opustil iz nemarne lenobe, ta naj postane debel kot vol in zamaščen kot prašič ter neumen kot osel, in otroci naj se mu posmehujejo in smeji na vse grlo nad njegovo ostudno podobo. In če bo hotel spet postati takšen kot tisti, ki so bili ves čas poslušni, se bo moral veliko postiti in jesti suh kruh. Če pa kdo tega ne bo storil iz trmaste neposlušnosti in zaradi omalovaževanja te Moje lahke zapovedi iz ljubezni do vas, nad tega bo prišlo poželenje nečistovanja, ker bo zlahka padel v greh in s tem v smrt in bo moral prestati velik boj proti močni kači, ki je zapeljala Evo in Jaz ga ne bom pogledal, dokler ne bo skrajno skesan premagal svojega mesa.

Zjutraj pa jejte drevesne sadeže; sredi dneva jejte od drevesa življenja in zvečer pijte mleko in med, ki ga bodo po Mojem ukazu na drevesnih vejah zbrale številne živalce z Božjega neba, katere imenujete »celie« (čebele). Ime »celie« pa pomeni toliko kot »skrb neba«. In tretji dan pred Sabatom zakoljite ovco, jo očistite krvi, ter čez dan pecite na kamnu pri ognju in jo zvečer veselo pojejte.

6. Najpreprostejša, najčistejša in najbolj zdrava hrana

VEv X/210

Gospod označuje kot zdravo mesno hrano: Ribe dobre vrste, ki se zadržujejo v čistih vodah in so pripravljene na enostaven način, kot smo jih jedli mi, so najbolj

zdrava hrana za človeško telo. Pečeno ali kuhano, uživajte samo meso nekaterih piščancev in golobov, potem zdravo in čisto goveje meso, kot tudi meso koz in ovac, popolnoma brez krvi; pečeno je boljše kot kuhano. Krvi živali naj nihče ne uživa.

Kjer nimajo rib, tam je najbolj zdrava hrana za človeka pšenični in ječmenov kruh, tako kot tudi mleko zdravih krav, koz in ovac.

Med stročnicami spada na prvo mesto leča, za pripravo močnika pa velika perzijska pšenica (ali tudi turška pšenica - pri nas znana kot koruza in iz nje polenta, op.prev.).

To je in ostane za človeka najpreprostejša, najčistejša in najbolj zdrava hrana. Vse drugo, zlasti če se uživa prekomerno, je za človeka škodljivo, posebno če ni pripravljeno na takšen način, da se povsem izločijo zli naravni duhovi.

Užitno sadje mora biti prvič popolnoma zrelo, kakršno potem tudi zmerno uživajte. Vendar pa je bolj zdravo kuhano, pečeno ali posušeno kot surovo, ker s kuhanjem, pečenjem in sušenjem spravite iz njega slabe in še neprevrete naravne življenjske duhove. Enako je tudi s koreninami.

7. Razni nasveti in napotki

VEv IX/150 (21) (NR, 2.zv.,str 449)

A) Gospod svetuje tujcem, ki so zboleli zaradi zastrupitve z ribo: »Ne jejte ribe, ki je umrla v vodi, ubite ribe pa niti pol ure ne pustite brez soli, timijana in kumine! Potem jo pripravite na vam znani judovski način in ne boste dobili vročine. Isto upoštevajte pri drugih živalih in ne jejte gnijočega sadja in plesnivega kruha

VEv VI/222 (18) (NR, 2.zv, str.447)

B) Gospod: »Krvi, zlasti od zadušeni živali, naj ne uživa noben človek, ker je v njej skritih veliko zlih duhov (strupov).«

VEv 11/218

C) Gospod: »Če ješ kruh, bo materialna moka po naravni poti kmalu spet izločena iz telesa. Življenje kalčka pa kot duhovno takoj preide v življenje duše in glede na ustrezno kakovost postane eno z njo. - Bolj materialni del živega kalčka, ki mu je vedno služil za solidno podlago, kot judovska voda duhu Boga, postane hrana telesa, preide končno kot primerno očiščen tudi v dušo in ji služi za oblikovanje in prehranjevanje dušnih organov (t.j. njenih udov, las itd.) in nasploh za oblikovanje in prehranjevanje vsega tega, kar od alfe do omega najdeš na človeškem telesu.«

J. L. brez datuma

D) Gospod: »Poslušaj ti, Moj ljubi in zelo pridni prepisovalec Mojih ljubezenskih darov za duha, srce in razum - vedno se pritožuješ zaradi različnih šibkosti svojega mesa. Enkrat tvoja glava ni v redu, drugič noge, včasih tudi tvoj želodec, katerega večkrat obtožuješ nekakšne neumnosti. Ampak glej, to ne more biti drugače; kajti še vedno si mali užiavač in vseprek piješ pivo in vino, k temu ješ enkrat to drugič ono, kar ti ravno v tistem trenutku zadiši. Ali pač meniš, da to koristi tvojemu telesu? O, nikakor ne. Vse to je strup za tvoje že nekoliko priletno telo.

Če hočeš biti prav zdrav in doživeti starost, se lepo pridno drži hišne diete! Doma si zvečer naroči preprosto večerjo, ki ti bo teknila, toda niti prekislo niti preveč osoljeno. Pri tem lahko zaužiješ tudi malo vina z vodo in se pred tem nekoliko sprehodiš na prostem. Tako boš ostal zdrav in krepak. Ob lepih dnevih se kdaj pa kdaj lahko odpraviš tudi kam, kjer je dobro vino; ogibaj pa se pivu, tej ničvredni pijanski čobodri! Kajti to ima vse slabe lastnosti, samo nobenih dobrih, še posebno v tem sleparskem času, v katerem sta hmelj in slad popolnoma pokvarjena.

Ampak ne samo za telo, temveč še veliko bolj za dušo in duha, je večerno pirovanje v gostilnah ob pivu in tobačnem dimu nadvse škodljivo, ker pri tem s slabo hrano v telo zaidejo različne zle specifike, ki potem pomračijo dušo in telo.

Temu se pa pridruži še zemeljska noč, ko v zračni prostor Zemlje prodre najslabša psihična specifična sodrga, ki, kjer je le mogoče, na mah prežame meso in dušo onesnaži z različnim zlom in jo neredko napolni z nečistimi mislimi in poželenji.

Glej, Moj ljubi N. N., Jaz sem tudi telesni zdravnik. Če boš ubogal Moj nasvet, potem boš vedno zelo zdrav in močan na telesu in v duši, in tvoj duh bo lahko obvladoval tvojo dušo.«

VEv 1/38 (17)

E) Vsi so torej sedli in bilo jih je veliko, da bi jedli zajtrk, ki ga je sestavljalo najboljše mleko in medeni kruh. Tu pri nas te vrste zajtrka ne bi imenovali ravno slastnega; ampak v deželi, kjer je pregovorno obilje mleka in medu, je bil to pač najslastnejši jutranji obrok, posebno ker je bil med obljubljenе dežele pač najboljši na svetu in je še zdaj in tudi mleka nobeno drugo na zemlji ne bo prekašalo. Po zajtrku so postregli s sadjem in mnogi so se tega razveselili in hvalili Boga, ki je dal sadežem tako izvrsten okus, čebelam pa sposobnost, da iz cvetic na travnikih sesajo sladki med in ga nosijo v svoje umetniško zgrajene celice!

JM 252 (3)

F) Poskrbljeno je bilo tudi za dobro pijačo, ki sta jo Jožef in Marija pripravila iz vode in limoninega soka, čemur sta primešala malo medu.

VEv X/240

G) Gospod: »Človek naj ne uživa mesa zadušenih živali, kot je to v navadi pri nekaterih poganih, ker v krvi živali delujejo določeni nečisti naravni duhovi, ki so za človeško naravo toliko kot strup in zato onesnažijo kri tudi pri človeku in ga zelo kmalu naredijo bolnega in ga onesposobijo za druge posle. Poglej, ko je vino dovrelo in se očistilo vseh nečistoč, ga vsakomur lahko kar najbolj priporočim za njegovo notranjo in zunanjo telesno okrepitev! Če pa kdo pije novi mošt, iz katerega se nečisti naravni duhovi zaradi vretja še niso umaknili, je ta pijača za človeka škodljiva. Zato naj pije samo staro ter čisto vino in mošt toliko časa pusti stati, dokler se primerno ne izčisti in bo staro najmanj dve do tri leta.«

B 11/22 (12 in 17)

H) Gospod: »Srečni ste vsi, ki kot otroci hvaležno jeste kruh iz Moje roke. Toda neizrekljivo srečen je tisti, h kateremu pridem kot gost, zato ker ima za Mene [v svojem srcu] stalno pripravljeno mizo in na njej slastno jed in ne dopusti, da bi na Mojem ognjišču pojenjal ogenj... Zares, če pridem nepričakovano in najdem Svojega gostitelja v polni aktivnosti pri Mojem ognjišču v Moji koči - pravim Jaz: Njegovemu plačilu in njegovemu veselju ne bo nikdar konca!«

Gospod: »Komurkoli boste dajali jed in pijačo v Mojem imenu, temu boste dali tako, kakor da bi Meni Samemu pripravili hrano! Jaz pa bom na to gledal naklonjeno in vas zato blagoslavljal, kot bi Jaz Sam použil hrano.«

8. Hrana za duhovnega človeka

Ze 35.pogl.

V prejšnjih časih, ko so ljudje živeli še veliko preprosteje kot sedaj, je bilo tudi precej takih, ki so imeli tako imenovani dvojni [drugi] obraz in so čisto naravno živeli v obeh svetovih. Tudi ljudje iz tega [današnjega] sveta bi to kar lahko dosegli, če bi

bila njihova hrana preprostejša. Toda večinoma jim škoduje današnja komplicirana hrana. S hrano tako pokvarijo in poneumnijo svojo naravo, da se duša v njej zaplete in zlepi tako kot ptič na limanicah, da ne more doseči tiste živahnosti in spretnosti, s kakršno bi lahko poletel kvišku in ven.

Kakšna je pa bila hrana tistih prejšnjih, preprostih ljudi? Hrana je bila sestavljena večinoma iz stročnic, ki so jih enostavno mehko skuhali, malo posolili in jih potem nikdar niso uživali še vročih. Tako so bili tudi preprost kruh, mleko in med enako prastara, preprosta hrana, ob kateri so ljudje večinoma dosegli zelo visoko starost in so nenehno do zadnjega trenutka svojega življenja ohranili svoj drugi obraz.

Vsakdo pač lahko kdaj pa kdaj zmerno zaužije vino, vendar nikdar toliko, da bi se počutil opitega.

Mesne jedi naj se uživajo samo ob določenih časih in tedaj nikdar dlje kot sedem dni zaporedoma, zelo zmerno in vedno od sveže zaklane živali. In tu je ribje meso boljše od golobjega mesa; golobje meso boljše od kokošnjega mesa, kokošje meso boljše od jagnječjega mesa, to boljše od kozjega mesa in to boljše od telečjega in govejega mesa - kot je med vrstami kruha najkoristnejši pšenični kruh. Vendar od teh jedi nikdar ne uživajte več kot le eno samo z malo kruha, tako kot tudi sadje uživajte le zmerno in najbolj zrelo, enako tudi nekatere korenaste sadeže, toda samo enega naenkrat.

Pri takšni hrani telo nikdar ne bo bilo tako debelo, da bi postalo leno, zaspano in okorno, da ima duša potem veliko opraviti, da tak okoren stroj ohranja v gibanju, kaj šele, v takem stanju, da bi se poleg tega lahko ukvarjalo še s čim drugim.

Glejte, v prejšnjih časih je bilo veliko ljudi, ki so živeli tako preprosto, in posebno preprosto so živeli tisti ljudje, ki so si svoja bivališča uredili v gorah. Ti ljudje so tudi trajno imeli Drugi obraz, podnevi in ponoči so se čisto naravno družili z duhovi in so pustili, da so jih le-ti o marsičem poučevali. Duhovi so jim pokazali učinke zelišč in so jim tudi povedali, kje v gorah skrita leži ta ali ona plemenita ali neplemenita kovina, jih učili, kako v gorah dobiti kovino in jo s topljenjem in kovanjem narediti uporabno za različne koristne reči. V hribih je bila redkokdaj hiša, ki ne bi imela svojih lastnih hišnih duhov, ki so tako kot drugi posli čisto običajno spadali k hiši. Zato pa je bilo, posebno v hribih, tudi veliko modrecev, ki so živeli z najskrivnostnejšimi močmi narave, namreč z duhovi, v največji zaupnosti - te moči ali ti duhovi so jim bili tako rekoč ves čas na razpolago.

9. 0 vinskem duhu in drugih naravnih duhovih

VEv VI/187

Gospod svojim apostolom: »Moji ljubi prijatelji, vino je, če ga uživete s pravo mero, dobro krepčilo in okrepi in ozdravi telesne ude. Če pa ga pijete prekomerno, prebudi zle duhove mesa in omami čute. Zli ali hudobni duhovi potem prebudijo meseno poželenje, ki se imenuje razbrzdanost in nečistost, zaradi česar potem celotna duša za dlje časa postane nečista, nato tudi nejevoljna, prepirljiva, lena in pogosto skoraj kot mrtva. Zato upoštevajte tudi pri pitju vina pravo mero in boste umirjeni v svojem mesu!

Kajti meso in kri vsakega človeka sta polna hudobnih naravnih duhov, ki jih hudobne lahko imenujemo zato, ker so v obsojeni materiji; in če ne bi bili obsojeni, ne bi bili vaše meso in kri. Ko vam bo pa telo odvzeto, se bo potem tudi kmalu razkrojilo in njegovi duhovi bodo že pripeljani do svobodnejšega namena...

Ampak taki [naravni] duhovi, ki jih še dolgo ne bomo mogli imenovati dobre, niso

samo v vašem mesu, temveč tudi v vseh elementih. Edino za tega, ki se je že preko Mene očistil, je potem vse čisto in dobro preko namena, ki ga skriva v sebi in izvira od Boga.

Glejte, kamen, ki čisto mrtev leži na zemlji, je pravzaprav le navidezno mrtev! Če ga užalite z močnimi udarci in drgnjenjem, vam bo z iskrenjem že naznanil, da sestoji iz samih sojenih [naravnih] duhov! In položite ga v močno žerjavico, pa se bo zmečal in se bo pričel topiti. In če ne bi bilo tako, iz česa neki bi ljudje sicer naredili svoje dragoceno steklo?!

Hudobni in neizčiščeni naravni duhovi torej obstajajo povsod, tako kot obstajajo telo, voda in zrak. In zemeljski ogenj ni nič drugega kot odrešitev že zrelejših duhov, ki jih potem že spet vodijo k višjemu namenu.

Vendar obstaja velika razlika med tistimi hudobnimi duhovi [dušami umrlih], ki pogosto obsedejo ljudi in neizčiščenimi naravnimi duhovi, iz katerih sestoji Zemlja v vseh svojih delih in elementih. Ampak to sorodnost in obojestranski odnos vendar imajo, da človek, ki naravnih duhov svojega telesa nekako ne zbudi preveč, na telesu ne postane tako lahko obseden od resničnih, hudobnih duhov človeških duš.

Prav zato pa vas tudi svarim pred vsako strastnostjo. V bistvu je to posledica prebuditve raznovrstnih duhov mesa in krvi. Ko so ti enkrat preveč budni, se jim potem kmalu pridružijo še nečiste duše umrlih ljudi, ki se še zadržujejo v nižjem zemeljskem območju. In če se to zgodi, potem je tak človek prav zares »obseden«.

10. O kajenju tobaka in drugih neumnostih

Ze 59. pogl.

Gospod: »Pravim vam, in to lahko sprejmete kot zanesljivo: Večina bolezni pri ljudeh izvira iz njihovega peklenskega prebivalstva, kateremu sami utirajo pot v svoje meso in mnogi že v mladosti pričenjajo šolo za pekel. Da pa nikakor ne bi opazili, da v svojem mesu nudijo pribežališče tujim gostom najbolj umazane vrste, ti duhovi skušajo čim bolj čutno naravnati ne samo meso svojih hišnih gospodarjev, temveč vplivajo na dušo tudi na ta način, da tej začnejo zelo ugajati raznovrstne posvetne stvari.

Te posvetne stvari so [predvsem]: »Moda!« - Mično meso mora biti odeto po modi, lasje skodrani, v kožo morajo biti vrta dišeča mazila. In pri moških ne sme manjkati peklenski ustnik za cigare, in marsikateri mladi modni tepec neredko pokadi, če le ima kaj denarja, v enem dnevu toliko, da bi bilo od tega mogoče kupiti dovolj kruha za deset revežev.

Ali pa tudi veste, kaj pomeni ta moda kajenja? Hudobni prebivalci se trudijo, da bi dušo že v telesnem življenju navadili na peklenski dim in smrad, da se po izstopu iz telesa ne bi takoj zavedla svoje smrdljive družbe in tudi ne bi prehitro občutila, če jo bo ta podla družba čisto neopazno vodila v tretji pekel...

Iz tega pa lahko spoznate, zakaj sem večkrat nasprotoval skrajno odvratnemu kajenju tobaka.

11. Napotki za dieto

J.L. ZSS stran 18

Na splošno: Rednost v vsem, pri jedi, pitju, spanju, kopanju, umivanju in izhodih. Posamezno: vzdržnost od vseh kislih in začinjenih jedi in pijač in še zlasti od piva in kave. Če bi se še kje dalo dobiti čisto pivo iz ječmena ali hmelja, zmerno uživanje tega ne bi bilo ravno škodljivo, četudi ne ravno zdravilno, čeprav vsebuje samo

lastnosti lenobnosti in specifično melanholijo. Toda takšno pivo, kot je to zdaj skoraj splošno razširjeno, ne hrani in ne ugasi žeje, temveč samo omami in je pravi strup.

In kava je zdaleč najslabše, kar si je človek izbral za uživanje iz rastlinskega sveta. Ta sad je ustvarjen zgolj za konje, osle, kamele in dromedarje in za tovrstne živali na Zemlji in jih poživlja in krepi njihove živce. Pri ljudeh pa, ki ga uživajo, to strupeno zrno deluje ravno nasprotno; pri njih izredno pokvari kri in razvname genitalije. In nič drugega kot ravno kava naredi telo - posebno žensko - nedovzetno za zdravilno medicino.

Svežim močnatim jedem [iz testa], ali v juhi iz čistega in zdravega mesa ali tudi kuhanim v svežem, dobrem, ne premastnem mleku, zmerno užito, morate dati prednost pred vsemi drugimi jedmi. Lahko pa uživajte tudi druga živila, z izjemo fižola in leče, na primer koruzno pšeno, pripravljeno na vodi ali mleku, kot juha ali kaša, dobro kuhan riž kot mehka kaša, tudi prosena kaša v juhi ali mleku. Tudi dobro kuhano meso ne škoduje, uživati pa ga morate s kuhanim sadjem, jabolki, hruškami ali slivami in sicer zmerno, kajti meso vsebuje dušne specifikke bolj grobe in podrejene vrste. Z uživanjem sadja se le-te omilijo in takšna jed koristi tudi bolnim.

Dušne hranilne specifikke užitnih rastlin (zelenjave) in korenov (tudi krompirja) so še mnogo bolj nečiste kot tiste v živalskem mesu in se jim je treba v času medicinskega zdravljenja izogibati.

12. Gospodov zgled pravilnega prehranjevanja

VEv X/210

Gospod: »Če hoče človek ostati popolnoma zdrav na telesu in duši, naj ga od otroštva dalje zmerno hranijo s čisto jedjo.

Poglejte Mene! Jaz sem po telesu tudi človek, jem in pijem pa vedno le eno in isto jed in žejo ravno tako tešim s čistim, dobrim in zdravim vinom - toda vedno s pravo mero in namenom. In kar sedaj uživam pred tvojimi očmi, to sem užival že v svojih otroških letih, enako kot tudi večina Mojih apostolov, ki so bili skoraj vsi ribiči in so živeli od rib. Za presežek ujetih rib so dobili denar in so si za to kupili potrebno obleko, kruh, sol in tudi vino, ki so ga uživali zmerno z vodo. In zdaj jih vprašaj, ali je koga od njih kdaj mučila kakšna bolezen, razen enega, katerega pa ti ne bom natančneje označil.

Pravim ti: Če bi ljudje ostali pri hrani, ki jim jo je oznanil prerok Mojzes, tedaj zdravniki pri njih nikdar ne bi imeli opravka s svojimi zdravili. Tako pa so začeli svoje telo polniti z neštetimi tako imenovanimi poslasticami, enako kot pogani po zgledu epikurejcev, in so zaradi tega v kratkem času postali dovzetni za najrazličnejše bolezni.«

13. O vegetarijanstvu

G. M. 12. 9.1870

Vsak nenaraven način smrti je nasilen poseg v življenje živali, ki sem ga Jaz organiziral, in tako pri tem dejanju pride do razkroja številnih specifik, ki so ob mirnem življenju živali brez škode spale vezane v njenem telesu in krvi. Z nasilno smrtjo se kri in meso živali spremenita. Pride do procesov, ki se potem deloma odpravijo s prečiščevanjem z ognjem med kuhanjem in pečenjem, vendar se nikoli povsem ne uničijo. Zato se človeško telo, čeprav ne kar takoj, takšni hrani lahko zahvali za določene bolezni, ki se posledično pojavijo, posebno če gre za živali, ki so izdihnile svoje življenje ob gonji in strahu skrajno vznemirjene.

Še globlji vzrok v zvezi z uživanjem mesa je v tem, da so živali različnih vrst enako različne narave kot ljudje. Obstajajo miroljubne in zlobne, prepirljive in dobrodušne živali. Da mora biti [glede na to] tudi meso strašansko različno, se razume samo po sebi.

Kdor se torej lahko vzdrži uživanja mesa ali ga uživa kolikor se da zmerno, se na ta način zavaruje pred mnogimi duševnimi specifikami ali elementi, ki jih kdo drug nepremišljeno trpa v svoj želodec. Kar pa se tiče njegovega duha, pridobi samo toliko, da prvi svoji duši nudi zdravo telo, medtem ko se drugega lažje lotijo bolezni in nepravilike, vzroka zanje pa si ne zna razložiti.

Če ste polni lepega sočutnega duha in živali nočete vzeti življenja samo zato, da bi njeno meso spremenili v svoje lastno, delate dobro. Kajti človek ne sme delati nasprotno od vsega tistega, o čemer je kot duhovno bitje prepričan, ker to lahko samo škodljivo vpliva nanj. Ni pa zaradi tega potrebno čisto prepovedati uživanja mesa in ga pregnati iz človekove prehrane. Če bi Jaz hotel kaj takega, bi vendar vašo telesnost lahko uredil tako, da ne bi prenesli drugega kot samo travo in zelenjavo ali rastlinske snovi ali sadeže, tako kot vol, osel, konj. Ker pa sem človeka naredil za gospodarja sveta, sem mu dal telo, ki mu daje sposobnost, da lahko živi v vseh podnebjih in od vseh proizvodov.

Ker je samoumevno škodljivo vse, kar je preveč, je človek poleg sposobnosti, da vse uživa, prejel razum, da v tem pogledu ohrani pravo mero in namen. Dal sem mu sredstva in sposobnost [da vse uživa], pri tem pa sem hotel [v njem] tudi položiti temelj za to, da kroti svoja poželenja in strasti in želodca ne razglasi za svojega boga! To krotenje, ki Mi je duhovno prvo [najpomembnejše], je tudi osnovni princip vašega vegetarijanstva. Z bojem krepí vašo dušo, ohranja vaše telo ob zmerni prehrani zdravo, da na ta način kot dobro orodje služi duši!

14. O mesni hrani

VEv V/239

Gospod: V sili lahko ješ meso vseh živali in dobro ti bo služilo. Kajti vso hrano, ki jo mora človek zaužiti v stiski, Jaz očistim - pri tem mora človek edino upoštevati še večjo zmernost. Meso prašičev je dobro; zaklana živali pa mora dobro izkraveti, potem jo je treba za sedem dni položiti v sol in kis s timijanom. Nato jo vzemite iz te salamure, dobro obrišite z laneno krpo in za nekaj tednov obesite v dim, ki prihaja od dobrega lesa in zelišč, dokler popolnoma ne otrdi in se posuši. Če ga potem hočete uživati, ga zavrite v tekočini iz polovice vode in polovice vina s timijanom in peteršiljem in tako boste na mizi imeli dobro in zdravo živilo; vendar morajo biti te živali zaklane vedno pozimi.

Kot s prašiči pa morate ravnati tudi z drugimi nečistimi živalmi, da njihovo meso ob zmernem uživanju ljudem ne bi škodovalo. Tako kot s kopenskimi živalmi, je enako tudi z različnimi vrstami ptičev in mnogovrstnimi živalmi velikih morij ! «

V. DEL B - Post in asketstvo

1. O pravem postenju

VEv VII/85

Gospod: »S pravim postenjem in molitvijo k Bogu duša [sicer] postane svobodnejša in bolj poduhovljena, toda nihče se ne zveliča samo s postenjem in molitvijo, temveč

edino s tem, da veruje v Mene in izpolnjuje voljo Očeta v nebesih, kakršno vam oznanjam in sem jo oznanjal. To pa zmore vsakdo tudi brez postenja in vzdržnosti pri določenih jedeh in pijačah.

Kdor pa ima več kot potrebuje in to tudi deli s svojim bližnjim, ta se resnično posti in tako postenje je Bogu všeč in je človeku koristno za večno življenje. Kdor ima veliko, naj tudi veliko daje, in kdor ima malo, ta naj tudi tisto malo deli s svojim še revnejšim bližnjim, s tem si bo nabiral zaklade v nebesih! Večja sreča je dajati, kakor prejemati (Apostolska dela 20.35, op.prev.).

Kdor pa se zares hoče postiti pred Bogom in da bi duši prislужil večno življenje, ta naj iz ljubezni do Boga in do bližnjega ne greši, kajti grehi obremenjujejo dušo, da se le težko zmore dvigniti k Bogu.

Kdor pa se tako kot farizeji in drugi bogatini vdaja žretju in požrešnosti in je gluh za glas ubogih revežev, ta greši proti zapovedi postenja, tako tudi vsak prešuštnik in zakonolomec.

Če te privlači in zapeljuje razkošno meso device ali celo žene drugega, odvrni svoje oči in se vzdrži strasti mesa in na ta način si se zares postil!

Če te je kdo užalil in razjezil, odpusti mu; pojdi k njemu in se spravi z njim in tvoje postenje bo zaradi tega veljavno.

Če tistemu, ki ti je storil kaj hudega, narediš dobro in blagosloviš tega, ki te preklinja, potem se zares postiš.

Kar gre v usta za prehranitev in okrepitev telesa, to ne onesnaži človeka; toda kar pride iz ust kot klevetanje, obrekovanje, grde besede in grdo govorjenje, spravljanje ljudi na slab glas, kletve, krivo pričanje in raznovrstne laži in bogokletje, to onesnaži človeka. In kdor to dela, je tisti, ki v resnici prelamlja pravo postenje. - Kajti zares se postiti, pomeni, v vsem zatajevati samega sebe, si potrpežljivo naložiti dodeljeno breme in Mi slediti; zakaj Jaz Sam sem iz vsega srca krotek in potrpežljiv.

Če pa nekdo je to ali ono, da bi se nasitil, je vseeno; vsakdo mora paziti samo na to, da so jedi čiste in tudi dobro užitne.

Posebno pazljivi morate biti pri uživanju mesa, če hočete, da bo vaše telo dolgo in trajno ostalo zdravo. - Meso zadušenih živali ne bo koristilo zdravju nobenega človeka, ker v živcih telesa ustvarja hudobne ali zle duhove. In meso živali, ki so označene kot nečiste, se kot zdravo lahko uživa le tedaj, če je pripravljeno tako, kot sem vam Jaz povedal. Če pa boste vi, Moji apostoli, hodili po vsem svetu med različne narode v Mojem imenu, tedaj jejte, kar bodo postavili pred vas! - Vendar pa nikdar ne jejte in pijte prekomerno, tako se boste pravilno postili. Vse drugo pa je praznoverje in velika neumnost ljudi, od katere se bodo odrešili, če bodo sami hoteli.

2. O uživaštvu in pravem samozatajevanju

VEv /207

Gospod: »Uživaštvo in potratno življenje oziroma zapravljanje naredita dušo čutno in materialno. Postane preobložena, telo ne more sprejeti vse nesnage duše in posledica tega je, da nesnaga ostane v duši, jo tlači in plaši, tako da ta potem uporabi vsa sredstva in poti, da bi prekomerno nakopičeno nesnago spravila iz sebe. Načini za to pa so: raznovrstna nečistost, prešuštvo, zakonolomstvo in še več podobnega. Ker pa te stvari duši omogočijo določeno čutno naslado, njeno poželenje po tem vedno bolj raste in se še bolj usmerja k uživaštvu in zapravljanju in duša končno postane popolnoma čutna in v duhovnih stvareh življenja docela temna, trda, brezčutna in na koncu hudobna, ponosna in ohola. Če je namreč duša izgubila svojo duhovno vrednost zaradi opisanega načina življenja in je tako postala duhovno

mrtva, potem si prične dobesedno iz svoje nesnage graditi prestol in se ji nazadnje zdi to častno in ugledno, daje tako polna nesnage.«

3. Različni nasveti in napotki

VEv IV/167 (12,14) (NR, 2.zv., str. 480)

A) Gospod nezrelim izvajalcem postenja: »Telo zaradi svojega obstoja v času prav tako potrebuje hrano in krepčilo kot duša, če naj raste v spoznanju in v moči volje. Pretirano in neutemeljeno postenje je zaradi tega prav tako neumnost in lahko celo postane greh tako kot tudi preveliko uživaštvo. Kdor hoče živeti v pravem redu, ta naj bo v vsem zmeren; kajti vsaka nezmernost mora sčasoma imeti škodljive posledice za telo, dušo in duha. Zato kar veselo jejte in pijte in bodite pri tem vedrega in hvaležnega srca!«

VEv V/222 (6-7) (NR, 2.zv., str. 480)

B) Gospod: »So ljudje, ki se strogo držijo najrazličnejših postnih dni in mislijo, da si bodo s tem zaslužili Božje kraljestvo; ti pa se zelo motijo! S tem nočem reči, da postanite uživači, zapravljivci in pijanci, temveč da bodite vedno v vsem zmerni!«

Lao, 2.pog1. (4-6) (NR, 2.zv., str. 482)

C) Pavel vernikom v Laodikeji: »Če kdo reče, želi in zahteva: »Te in druge jedi ne smete jesti, ker je nečista, kot je rekel Mojzes!« - tedaj jaz odgovorim: Mojzes in preroki so napolnjeni s Kristusom in so bili osvobojeni (zakona); nam pa Gospod ni prepovedal nobene jedi, ker je On Sam jedel in pil z grešniki in cestninarji in vzkliknil: »Kar ješ, te ne dela nečistega; kar pa prihaja iz tvojega srca - kot: hudobno govorjenje in poželenja, to človeka vselej umaže!«

VEv VII/156 (4-7) (NR, 2.zv. str 480)

D) Gospod: »Človek se pač lahko popolnoma izolira od sveta, tako kot puščavniki Karmela in Siona, ki ne pogledajo ženske in se borno prehranjujejo s koreninicami, jagodami, divjim medom in rožiči. Tudi skopijo se celo zaradi Božjega kraljestva, ker potem ne pridejo v skušnjava, da bi prekršili zapoved. Ampak v čigavo korist in prid vse to?! Jaz vam rečem: To vam nič ne koristi in drugim ljudem tudi nič! Kajti Bog človeku ni dal različnih moči, nadarjenosti in sposobnosti zato, da bi jih kot puščavnik prespal v celici, temveč zato, da deluje po razodeti Božji volji in s tem koristi sebi in svojemu bližnjemu! - Tako Bog človeku tudi nikoli ni rekel: »Pohabi in skopi se, da te ne bo mikalo žensko meso!«, temveč je rekel Adamu, ko mu je dal ženo: »Pojdita, razmnožujta se in naselita Zemljo!« In Mojzes je rekel: »Ne smeš nečistovati in prešuštiovati, ne smeš si poželeli žene svojega bližnjega in ne biti zakonolomec!« -

Človek mora torej v svetu delovati in se prostovoljno zoperstaviti njegovim hudobnim vabam. S tem se bo njegova duša okrepila in prežela jo bo moč Božjega duha!«

VEv VII/141 (15) (NR, 2.zv., str. 483)

E) Gospod: »Če je kdo grešil, naj se pobota s tistim, proti komur je grešil in naj ne greši več, potem mu bodo njegovi grehi tudi odpuščeni. Toda zaradi molitve, postenja in trpinčenja grehi ne bodo nikomur odpuščeni, dokler jih sam ne bo opustil.«

VEv VIII/42 (3) (NR, 2.zv., str. 481)

F) Gospod: »Stran z raševino in pepelom, stran s trpinčenjem in postenjem, z

darovanjem kozlov in z vsemi drugimi tempeljskimi daritvami zaradi odpuščanja grehov; saj to nima pred Menoj niti najmanjše vrednosti! Zato pa semkaj s trdno in neupogljivo voljo za resnično notranje izboljšanje življenja! Semkaj z živo ljubeznijo do Boga in do bližnjega in s polno vero v Boga in v Njegovo učlovečenje v Meni! Ker edino to posvečuje človeka in krepi dušo v Mojem duhu, ki vlada v njej!«

B 1/99

G) Poslušaj! Kdo ti je naložil post? Zakaj ne ješ, če si lačen? Ali ti je Jehova ukazal to? Ali misliš, da boš Bogu s tem izkazal kakšno uslugo, če kaznuješ samega sebe, se postiš in boriš proti svoji lastni naravi.

Bog ni ustvaril človeka zaradi tega, da bi si sam predpisoval neumne zakone, ki se jih ne more držati. Živi naj v skladu z Božjim redom, je in pije naj, kolikor telo potrebuje in naj spozna Boga in Ga nadvse ljubi in svojega sočloveka tako kot samega sebe. Glej, to je vse, kar Bog zahteva od tebe in od vas vseh in vam ne daje druge zapovedi kot zapoved ljubezni. Vedi v svojem srcu, da Bog nima veselja s tvojim neumnim hlapčevstvom, temveč ga veselita samo tvoja ljubezen in svoboda!

V. DEL C - Iz Jezusove mladosti

1. Vesel jutranji obrok

JM 228.pogl.

... Ko je bilo torej vse na jedilni mizi, so na mizo kmalu postavili zelo slastno pripravljene ribe. In Cirenij se je zelo čudil, kako je Jožef že tako zgodaj zjutraj lahko dobil tako veliko čisto svežih rib. In Jožef je pokazal na velikega Jonatana in rekel malo

v šali: »Glej, če imaš za prijatelja tako velikega ribjega mojstra, potem ni treba seči predaleč, pa so ribe že tu! «

Cirenij se je nasmehnil in rekel: »Da, čisto prav imaš. V takih okoliščinah imaš lahko vedno sveže ribe in še posebno, če imaš še Koga v svoji hiši!«

In Jožef je dvignil svoje roke in zelo ganjeno rekel: »Da, brat Cirenij, in še Koga, Katerega mi vsi nikoli ne bomo vredni! Ta naj nam vsem blagoslovi ta dobri zajtrk, da bi nam zares okrepil ude in našo ljubezen do Njega, Najsvetejšega!«

2. Najljubša jed otroka Jezusa

JM 263 (11-16)

... Vsi so odšli v jedilnico, kjer je goste čakal zajtrk. Ko pa je Otročiček zagledal ribe na mizi, se je nasmehnil in tekel k Salomi in ji rekel: »Ampak kdo ti je vendar povedal, da Jaz rad jem ribe? S tem si Me zelo razveselila! Ker glej, to je Moja najljubša jed! Tudi medeni kolač zelo rad jem, tako kot tudi ribjo juho s pšeničnim kruhom, toda ribe so Mi pa vendarle ljubše kot vse druge jedi.« Mrzle ribe z oljem in limoninim sokom.

JM 21 S. pogl.

Vso so odšli spet v hišo in sedli po Otrokovih volji za mizo. Tri velike ribe so še nedotaknjene ležale tam in so se medtem ohladile in Judje takšnih večinoma niso smeli uživati. Ker pa sonce še ni zašlo, so ribe pač še smeli jesti; morali so jih le ponovno dati na ogenj in jih segreti.

Otrok pa je rekel: »Jožef, o pusti to delo! Poslej naj se ribe uživajo tudi hladne,

vendar le, če so bile pred tem spečene. Namesto da bi jih dal ponovno peči, daj prinesiti limone in dobro olje in te ribe bodo tako boljše tekne, kot če bi jih ponovno pekli! «

Jožef je takoj ubogal Otrokov nasvet in dal prinesiti veliko košaro limon in posodo polno svežega olja.

Cirenij je bil prvi, ki si je vzel precejšen kos ribe in dal nanjo olje in limonin sok. In ko je pričel jesti, ni mogel prehvaliti dobrega okusa tako pripravljene ribe.

Tedaj se je Otrok nasmehnil in prav prijazno rekel: »Gospod je najboljši kuhar! In tako lahko že uživamo tudi hladno ribo z limono in oljem. In to zato, ker je hladna, toda vendar dobro pečena riba enaka stanju poganov, limonin sok enak sili, ki prihaja iz Mene in jih združuje in povezuje in olje enako Moji, njim namenjeni besedi. Ali zdaj razumeš, zakaj riba tako boljše tekne?«

Vsi so bili zaradi tega ganjeni in so se zelo čudili Otrokovi modrosti.

3. Bogu všečni gostje

JM 141 (11-24)

Otrok pa je Cirenija poklical k Sebi in mu rekel: »Cirenij, veliko si storil, da bi razveselil Jožefa, najčistejšega moža te Zemlje. Glej, danes prirejaš veliko, celo čudovito gostijo. Kar najboljšega in najplemenitejšega premorejo trije deli sveta, je danes združeno tukaj! Tudi s tem delaš dobro. Prav zares, večje časti v vsej večnosti in neskončnosti na vseh svetovih ni doživela nobena hiša - kot zdaj edino tvoja! Ker ti imaš pred seboj [v Meni], Tistega, pred katerim vse nebeške sile zakrijejo svoje obličje!

Toda nekaj si skoraj pozabil! Razpošlji svoje služabnike in naj sem privedejo raznorazne uboge, slepe, hrome, pohabljene in betežne ljudi! Daj tudi zanje pogrniti mizo in ukaži, da jih slavnostno pogostijo. In glej, tako bo potem vse v redu.«

Cirenij je nato poljubil Otroka in takoj ubogal Njegov nasvet. In v eni uri je bila dvorana polna ubogih.

V. DEL D - Molitev pri mizi, obljuba blagoslova, bratski obed

1. Molitev pri mizi

RBZ II/254

Ljubi, sveti Oče! Vse ljudi na Zemlji obdaruješ s hrano in pijačo. Tiste, ki pred uživanjem jedi v svojem srcu pridejo k Tebi in se Ti zahvalijo in prosijo za Tvoj posebni blagoslov, te jed potem tudi zares nahrani. Tistim pa, ki menijo, da kaj takega sploh ni več potrebno, ker je jed, ko je enkrat na mizi, že tako ali tako blagoslovljena in da je praznoverna neumnost, če bi jed hotel še enkrat blagosloviti - tem jed ni v blagoslov, niti telesno niti duhovno. Kajti nikdar Te ne moremo zadosti hvaliti, ljubiti, častiti in se ti zahvaljevati in obilje Tvojega blagoslova nikomur ne more škodovati. - Zato nam blagoslovi Svoje darove, o Ti sveti Oče!

2. Obljuba blagoslova

VEv IX/11 (11)

Ozdravljenemu od želodčne bolezni Gospod priporoča: »Pred jedjo v srcu prosi Boga, naj tebi in vsem ljudem blagoslovi jedi in pijačo. In vedno bo uslišal tako prošnjo. In tebi bo potem vsaka, človeku namenjena jed, dobro dela in zares hranila in krepila tvoje telo.«

3. Bratski obed

VEv IX/166

Gospod: »Vi veste, da imajo vsi duhovniki - tako judovski kot tudi poganski - določena zunanja posvečevalna in očiščevalna sredstva, katerih dopustnost in uporabo vsiljujejo svojim pripadnikom ob grožnjah z vsemi strahotami in najhujšimi kaznimi v času in v večnosti. Jaz pa vam pravim: Z vsem tem naj bo pri vas za vselej konec! In tistega, ki se bo tudi v Mojem imenu posluževal takih sredstev za posvetitev in očiščenje, bom pogledal z jeznimi očmi. Zadošča, da tistega, ki je v srcu sprejel Moj nauk, krstite v Mojem imenu in mu zaradi reda daste ime in Jaz ga bom krepil.

Potem pa tudi tistim, ki živo verujejo v Mene in se držijo Mojih zapovedi, v Mojem imenu in Moji ljubezni od časa do časa dajte, če imate, kruha in vina v Moj spomin. - Kjer boste imeli takšen bratski obed, tam bom tudi Jaz med vami, pri vas in v vas, tako kot zdaj z mesom in krvjo. Kajti kruh, ki ga bo nudila vaša ljubezen do Mene, bo enak Mojemu mesu in vino bo kot Moja kri, ki bo kmalu prelita za mnoge.

To naj vam edino zadošča kot zunanje znamenje, ki bo pa pred Menoj dobilo pravo vrednost samo takrat, če bo v takem obedu vključena ljubezen. Obleka, počitek in spanje

VI. DEL A

Obleka, počitek in spanje

1. Obleka

VEv VI//123 (17)

A) Bog je človeka ustvaril brez obleke in ustvaril ga je po svoji podobi in Bogu je bila vseč podoba človeka, ker je bila Njegov odtis. Bog je človeku tudi pokazal, kako naj si naredi oblačilo, da bi svojo kožo lahko zaščitil pred mrazom. Toda Bog prvih ljudi ni učil delati oblek zato, da bi jih nosili kot gizdav okras svojih udov. In še manj je Bog človeka učil, naj si okraši obleko z obšitki, da bi le v njej lahko dostojno častil Boga. - Zato se oblačite sicer glede na svoj stan, toda preprosto in krilu in plašču ne pripisujte nobene druge vrednosti kot samo to, da pokriva telo. Kar je več kot to, je slabo in ne rodi dobrih sadov.

VEv VI/128 (15)

B) Nekateri reveži pravijo: »Gospod, nismo vredni, da bi sedeli za vašo mizo in naša oblačila so preveč borna in umazana za vas, ki ste gospodje in lepo oblečeni!« Gospod odvrne: »Delajte to, kar vas učim, potem bo tudi vaša obleka kmalu postala boljša! Človek je in ostane človek tudi v najbornejši obleki, če je njegova notranjost v redu.«

VEv 1/52

C) Gospod: »Poglej Marijo, mater Mojega mesa! Oblečena je čisto v belo perilo in preko tega nosi čisto navaden moder predpasnik [haljo] in s tem je dovolj dobro oblečena! Na glavi običajno nosi štirikotni sončnik [klobuk], tako kot vse druge ženske, ki so mi sledile iz Galileje in Judeje. In take so prav najboljše za našo družbo.

D) Povezanost z naravo - nobene pomehkuženosti!

VEv 111/211 (3-9)

Gospod: »Prijatelj, Adam in njegovi prvi potomci niso imeli niti šotorov niti koč ali celo za vse zelo udobno urejenih hiš. Zemeljska tla in senčno drevo sta jim bila vse in prav veliko noči so počivali pod milim nebom in so bili zdravi in močni. Niti odeje za telo si niso znali narediti; venec figovega listja za pokritje sramnih delov je bilo edino njihovo oblačilo za telo in dosegli so starost več sto let!

Sedaj pa so ljudje iznašli razne življenjske udobnosti in si za izgubljeni zemeljski raj sami ustvarili sto tisoč drugih, in glej, sedaj je stoletna starost postala čudež! Glej, tega je kriva pomehkuženost ljudi, ki se na ta način sami odtujujejo naravi tega nebesnega telesa, ki ima v vsem namen, da nosi ljudi, jih prehranjuje in jih ohranja močne in zdrave!

Zato naj te, prijatelj moj, ne skrbi prenočišče! Dobra in zdrava tla vas bodo vse čisto lepo prenočila! (*Govor je o južnem podnebjju.) Kogar enkrat premaga spanec, ta se čisto dobro spočije na blazini iz kamna; če ga moti kamen pod glavo, potem človek ni več utrujen in potreben počitka in se že spet lahko spravi pokonci in gre na delo!

Mehke postelje ljudi pomehkužijo in njihovim udom vzamejo potrebno moč. In predolg spanec oslabi dušo in telesne mišice. Človeška narava je kot dojenček, ki ga nič ne hrani tako dobro kot materine prsi. In tisti otroci, ki so dolgo dobivali hrano od prsi krepkih mater - ob predpostavki, da je mati tako naravno zdrava in nepokvarjena kot je bila Eva -, postanejo močni in jih boj z levom ne bo utrudil.

V enaki meri tudi narava te Zemlje predstavlja prave materine prsi za ljudi, če se od nje ne oddaljijo zaradi različnih nepotrebnih mehkužnosti.

Mojzes je rekel: »Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!« (Peta Mojzesova knjiga, 5.,6.-21, op.prev.) S tem Mojzes ni označil le očeta in matere, ki sta te spočela, temveč prav tako tudi Zemljo in njeno vedno novo življenje porajajočo silo. Tej naj človek ne obrne hrbta, temveč naj jo ima v veliki časti in zato bo deležen tistega blagoslova, ki ga je Mojzes obljubil telesno.«

2. Počitek

A) Časi počitka v duhovnem svetu

DS 11/72 in 6

V skladu z redom tudi duh potrebuje počitek za svojo krepitev - kar je Gospod že v prvi zgodovini stvarjenja pokazal s tem, da je po znanih šestih delovnih dneh stvarjenja določil sedmi dan počitka.

In v Kristusovih časih je Gospod Sam pokazal, da je po opravljenem delu počival tako kot vsak drug človek. Tako morajo tudi duhovi tu [v duhovnem svetu] imeti čase počitka, v katerih se spet okrepijo za novo delovanje.

Tudi tu (v nebesih) niso blaženi duhovi vedno na enako visoki stopnji notranje modrosti iz Gospoda, temveč tudi tu prihaja do spremembe stanja, ki ga lahko primerjamo s stanjem delovanja in stanjem počitka, ki temu sledi. - V stanju delovanja je vsakdo po potrebi opremljen z Gospodovo najglobljo modrostjo; v stanju počitka pa nihče ne potrebuje takšne globine, temveč potrebuje tudi tu sabatni počitek v tihi, skrivni ljubezni do Boga.

B) Gospod kot zgled

VEv IX/152

Nekateri apostoli so Me spraševali: »Gospod in Mojster, opažamo, odkar smo okrog Tebe, da Ti dobro uro pred sončnim vzhodom, tudi v zimskem času, greš na prosto in se tako kot mi ljudje veseliš pojavov naravnega sveta, in večkrat smo že razmišljali o tem, kako se še vedno veseliš stvari in pojavov na majhnem koščku te Zemlje!«

Jaz sem rekel: »Saj je vendar vse, kar je tu, Moja večna ljubezen, utelešena pred vašimi očmi! Kako naj se potem ne bi veselil Svoje ljubezni, ki je vendar od večnosti dalje vse v vsem?! - Da sem pa vedno rad na prostem že zgodaj zjutraj, pogosto tudi do poznega večera, ima dvojni vzrok: Najprej se morate iz tega naučiti, kako se mora tudi duhovno jutro v človekovi duši, podobno jutru na Zemlji, prebuditi zgodaj in nato, [da] Se bom ob takem ranem jutru v človeku ravno tako razveselil, kot sem Se vidno pred vami veselil vsakega jutra v naravi.

Drugič pa morate iz Mojega stalnega in zgodnjega jutranjega obiska spoznati dejavnost in pravo vnemo in Mi morate biti v tem enaki in na to spominjati ljudi, katerim boste pridigali Moj Evangelij. Zakaj le s pravo vnemo in z zgodnjo dejavnostjo človek lahko v sebi pride do pravega Božjega kraljestva in ga potem tudi za večno obdrži. Da pa Jaz tudi večere rad preživim na prostem, vam s tem kažem, da mora biti človek aktiven tudi ob večeru svojega zemeljskega življenja, da okrepi notranjo življenjsko luč. Iz tega boste spoznali, da sproščeni večerni mir šele potem lahko doseže pravo blaženost, če ste bili že od ranega jutra do večera nadvse aktivni.

C) Zaslužena mir in brezdelje

VEv 1/220

Gospod: »Česar si človek ne pridobi samodejno s sposobnostmi, ki mu jih je dal Bog, tega mu tudi Bog ne more in ne sme priskrbeti, ne da bi ga sodil! Zato ne bodite zgolj prazni poslušalci Moje besede, temveč njeni vneti izvajalci, tako boste v sebi zaznali njene blagoslove!

Kajti življenje je delovanje in ne brezdelno mirovanje sil. In tako se mora z nenehno dejavnostjo vseh sil življenje ohraniti za večno. Ker leganje k počitku ne prinaša trajnega življenja.

Prijetni občutek, ki vam ga daje brezdelje, ni nič drugega kot delna smrt za življenje potrebnih moči. Kdor pa vedno bolj uživa v brezdelnem miru, posebno še duhovnih življenjskih moči, se zaradi tega vedno bolj in bolj potiska v objem resnične smrti, iz katerega ga tudi Bog ne more več prav lahko osvoboditi!

Da, obstaja pa tudi resničen mir, ki je poln življenja. Ampak ta je v Bogu in je za vsakega človeka neizrekljivo blažen občutek zadovoljstva, da je [bil] aktiven po Božji volji. Ta blaženi občutek zadovoljstva in jasno spoznanje, da si zares ravnal v skladu z Božjim redom, je zavestno pravi »mir v Bogu«, ki je edini poln življenja, ker je poln dejavne moči in delovanja. - Vsak drugačen mir, ki obstaja v prenehanju življenjskih moči, pa je, kot je bilo že povedano, prava smrt v toliko, v kolikor so se različne življenjske sile odtegnile delovanju.

Kot pa telo postaja zaradi preveč spanja vedno bolj in bolj mrtvo, enako in še veliko bolj to postaja duša, če bolj in bolj popušča v svojem delovanju po Moji besedi in volji. Kjer pa se je brezdelje enkrat vgnezdilo v dušo, tam se kmalu vgnezdi tudi pregreha. Zakaj brezdelje ni nič drugega kot ljubezen, ki prija sama sebi, ki se izogiba vsaki dejavnosti za koga drugega, ker pravzaprav edino hoče, da bi drugi delali njej v prid in korist! Zato se še posebno varujte brezdelja! Ker to je pravo semensko zrno za vse mogoče pregrehe! ...

Zmeren počitek po opravljenem delu dobro dene telesnim udom, prekomeren pa je slabši kot sploh nobeden.«

D) Pohvala dejavnosti

VEv 1/221

Gospod: »Samo dejavnost na dejavnost je za splošno dobro ljudi! Kajti vse življenje je sad stalne dejavnosti Boga, ki se nikdar ne utruji in se lahko ohranja edino s pravo dejavnostjo in za večno trajanje - medtem ko iz nedejavnosti ne pride in ne more priti na dan nič drugega kot smrt.

Položite roke na svoje srce in opazujte, kako sta noč in dan dejavna v vas! Od take dejavnosti pa je vendar odvisno življenje telesa. Kot pa je počitek telesnega srca očitno popolna smrt telesa, tako je tudi počitek srca duše smrt duše!

Srce duše pa se imenuje ljubezen in njegovo utripanje se izraža v pravi in popolni dejavnosti ljubezni. Neprestana dejavnost ljubezni je torej utrip srca duše, ki se nikdar ne utruji. Čim bolj marljivo utripa srce duše, toliko več življenja se ustvari v duši. In če se je zaradi tega v duši ustvarila dovolj visoka stopnja življenja, tako daje enaka Božji, najvišji, potem takšna stopnja življenja duše prebudi življenje Božjega duha v njej. Ta - kot čisto življenje, ker je sam neutrudna, najvišja dejavnost - se potem izlije v dušo, ki mu je zaradi ljubezenske dejavnosti postala enaka, in v duši se v polnosti prične večno neuničljivo življenje!

In glejte, vse to prihaja od dejavnosti, nikoli od lenega počitka! Zato se izogibajte počitku in iščite polno dejavnost in vaše plačilo bo večno življenje!«

E) Poglobljanje in notranje ogledovanje

VEv 1/224

Gospod: »Resnično, rečem vam: Nič ni zdravilnejšega za človeka, kot da se občasno pogrezne vase, da bi se notranje raziskoval in ogledoval! Kdor hoče raziskati sebe in svoje moči, ta mora večkrat raziskati sebe in se notranje ogledovati... Nekateri pa ne vedo, kako naj začnejo z notranjim ogledovanjem. Poslušajte torej!

Mirujte in tiho živo razmišljajte o svojem delovanju in nedelovanju, o vam dobro poznani Božji volji, in o tem, ali ste jo izpolnjevali v različnih časih svojega življenja - tako ste notranje sami sebe ogledovali in s tem Satanu vedno bolj in bolj otežili pot v vas. Ta se za nič drugega ne trudi bolj marljivo kot za to, da bi človeku z raznimi zunanji, nepomembnimi sleparijami preprečil notranje ogledovanje. Kajti, ko je človek enkrat z vajo dosegel sposobnost ogledovanja svoje notranjosti, potem tudi zlahka in hitro odkrije, katere zanke mu je Satan nastavil in te potem lahko dodobra razdere in uniči in se ubrani vse prihodnje sovražnikove zvijačnosti...

Zdaj veste, kaj je notranje samoogledovanje, zato odslej večkrat na tihem delajte takšno vajo in ne dajte se motiti od nobenega zunanjega pojava!«

F) Pravo praznovanje Sabata

DS 11/76

»Posvečuj Sabat.« - Kaj to pomeni? - Kdaj pa je Sabat?

Na Zemlji pomeni, da na zapovedani praznični dan Sabata ne opravljajš nikakršnega hlapčevskega dela, pri čemer je treba to razumeti kot vsako pridobitniško dejavnost. Dovoljeno pa je predvajati predstave, se igrati in plesati, kot to delajo pogani.

- Zapovedano je postenje en dan pred Sabatom, da je na Sabat toliko bolj mogoče uživati. - Tako je tudi gostilničarjem dovoljeno prodajati jedi. To torej pomeni pravilno posvečevanje Sabata.

- Samo nobenega bolj blagoslovljenega dela na polju in na njivi se ne sme opravljati, vse drugo pa je za Sabat primerno.

Gospod pa je pokazal, da tudi na Sabat lahko čisto zlagoma delaš in opravljaš dobro. Če pa je Gospod Sam delal na Sabat, tedaj menim, naj bi bilo za vsakega človeka dovolj dokaza, daje pod »posvečevanjem Sabata« treba razumeti nekaj čisto drugega, kot da se nič ne dela, niti ne vzame v roke to, kar je koristno in ugodno.

Kaj pa se potem razume pod posvečevanjem Sabata? Kaj je Sabat? Čisto na kratko vam bom povedal:

Sabat ni niti sobota, niti nedelja, niti kakšen drugi dan v tednu ali v letu, ampak ni nič drugega kot dan duha v človeku, Božja luč v človeškem duhu, vzhajajoče sonce življenja v človekovi duši. (Edini) živi »Gospodov dan« (v človeku, katerega mora kar naprej vedno bolj in bolj spoznavati in posvečevati z vsemi svojimi dejanji, ki jih opravlja iz ljubezni do Boga in zaradi tega iz ljubezni do svojega bližnjega.

Ker pa človek tega Gospodovega svetega dneva počitka nikoli več ne more in ne mara najti, zato naj se pač umakne iz sveta in v sebi poišče ta dan življenja svetega Božjega miru.

Zato je bilo izraelskemu ljudstvu tudi ukazano, da določi vsaj en dan v tednu, ko se bodo odtegnili od posvetnih poslov in v sebi iskali samo ta dan življenja. Toda zakon so upoštevali le na zunaj, materialno, in so se na ta način pripeljali tako daleč, da niso spoznali niti Gospoda Sabata, Njega, svetega Očeta, ko je, gnan od neskončne ljubezni, prišel na Zemljo k Svojim otrokom!

Mislím, da bi vam iz teh besed moralo biti popolnoma jasno, kaj morate razumeti pod »posvečevanjem Sabata« in kako ga je treba izvajati.

In istočasno vam bo verjetno tudi jasno, ali je vaše nedeljsko posvečevanje v resnici posvečevanje Sabata, ali je z eno uro cerkvene pobožnosti, nato pa z zgolj posvetno zabavo, mogoče priti do notranjega, večno živega Gospodovega dneva počitka?

3. Spanje

A) Nočni počitek na ležalnikih

VEv V/169

Gospod: »Pravim vam v telesno-zdravniškem odnosu, da bi ljudje svoje telesno življenje podaljšali za dobro tretjino, če bi namesto svojih ravnih ležišč pripravili dobre ležalnike, to je počivalne klopi in počivalne stole na takšen način, kot jih vidíš tukaj! Zakaj z ravnimi ležišči krvni obtok zaradi svojega kroženja podnevi in mirovanja ponoči utрпи preveliko spremembo, zaradi katere že zelo zgodaj nastopijo različne ovire in spremembe v prebavnih organih. Toda pri tem načinu nočnega počitka [na počivalnikih] bo veliko let vse ostalo v največjem redu.

Abraham, Izak in Jakob so vsi spali samo na počivalnikih, niso poznali ravnih ležišč in so zato ob siceršnji treznosti življenja dosegli zelo visoko starost ob polni moči duše. Ko pa ljudje kasneje tega niso več upoštevali, se je njihova življenjska doba znižala za več kot polovico let.

Najbolj škodljivo pa je ležanje v vodoravnem položaju za noseče ženske; kajti prvič se otroci pohabijo in oslabijo že v materinem telesu, drugič pa so taka vodoravna ležišča pogosto razlog za njihove pogosto narobne porode. - To vam povem glede telesno-zdravstvenih okoliščin! Kdor se bo ravnal po tem, bo občutil telesno pozitivne posledice takega ravnanja.

Poleti pa imejte nočni počitek, če je le mogoče, tudi večkrat na prostem kot pa v

sobah in zatohlih kočah - kmalu boste začutili dobre posledice tega! Samo pozimi lahko uporabljate zmerno ogrete, toda vedno čiste in suhe sobe. Kdor tako živi v skladu s prvotnim redom in sicer trezno živi glede hrane in pijače, ta bo imel malo opravka z zdravniki in lekarnami.«

B) O sanjskem svetu

VEv 111/135 (3-5)

Duša kot svet v malem nosi v sebi vse, kar Zemlja v velikem merilu vsebuje in obsega v sebi in nad seboj. Če telesni čuti v spanju počivajo kot mrtvi in nedejavni, tedaj duša, ki ne more spati in umreti, v sebi ogleduje eno za drugo materialno tvorbo, jih na trenutke oživlja in se razveseli, če naleti na kaj lepega in prijetnega. Če pa naleti na kaj slabega in nelepega, se tudi v sanjah preplaši in se trudi, da bi se bremenečega pojava rešila s popolno vrnitvijo v meso svojega telesa.

Kar duša na takšni prvi stopnji ogleda v sanjah zagleda, seveda ni objektivna, temveč le pasivna, subjektivna in nepovezana resničnost. Kajti pri tem opazuje samo na [njej lastni] materialen način svoj lastni posvetni konglomerat in je pri tem delno aktivna delno pasivna.

VEv 1/37

Gospod : »Kar duša gleda v snu, to je vse na njen način. Če je duša v resničnem in dobrem iz tega, kar vas Jaz učim, da verujte in delajte, tedaj tudi v snu vidi resnično in si iz tega lahko vzpostavi dobro za življenje. Če pa je duša v napačnem in slabem, bo tudi v sanjah videla napačno in iz tega oblikovala slabo...

Če pa duša tudi razume, kar v sanjah gleda, je seveda popolnoma druga stvar. Kajti, enako kot vi ne razumete in dojamete vse, kar gledate v zunanjem svetu, v katerem živite podnevi, tako tudi duša ne razume, kar gleda v svojem svetu.

Ko pa bo v vas duh prerojen..., potem boste vse razumeli in dojeli in v celoti uvideli.«

C) Sanje in njihova razlaga

Ze 67.pogl.

Najobičajnejša in vsakomur dobro poznana vrsta vizij so nočne sanje. Tu bi lahko vprašali: »Kdo pravzaprav sanja in kaj so podobe iz sanj?

V običajnem spanju sanja edino duša in to sanjanje ni nič drugega kot zmedeno gledanje duše v njene lastne razmere, ki pa nimajo povezave, temveč so približno takšne kot slike v tako imenovanem kalejdoskopu, ki se z vsakim premikom spreminjajo in se nikdar več ne pojavijo popolnoma enake kot prej.

To nepovezano gledanje razmer in podob stanja ima svoj vzrok v tem, ker duša sama ni povezana z zunanjim svetom, še posebno pa tudi s svojim duhom ne. Ta vrsta vizij nima za dušo nobene druge koristi kot to, da naj bi se po takem snu spomnila, kako je še sicer z njo v absolutnem stanju. Če sanje poveže, da, kjer je to mogoče, celo zapiše, lahko duša z njimi dobi dober portret same sebe; kajti pokažejo ji, kakšna je sama v sebi, kakšne so njene poglobitve strasti, za čem stremi in kakšno sploh je in kakšno bo njeno celotno stanje, ko se bo docela nahajala izven mesa.

Te vrste sanj ne priključijo v dušo niti peklenški, še manj pa nebeški duhovi, temveč so popolnoma lastni proizvodi duše, katerih se spominja včasih bolj, včasih manj, včasih pa se jih sploh ne spominja, kar je pri še povsem naravnem človeku v glavnem odvisno od tega, kakšno je njegovo nagnjenje živcev. Če se nagiba bolj k duši, se bo človek točno spomnil skoraj vsakih sanj; če pa se bolj nagiba k mesu in

običajno z njim spi, se bo človek tudi malo spomnil sanj ali pa sploh ne - kar je običajno primer pri ljudeh, ki so zelo čutni in grobo materialni.

Čisto drugače pa je z določenimi jasnimi sanjami, v katerih se sanjajočemu zdi, kot bi pojav bil resničnost, tako da ob prebujenju sam komaj lahko reče, ali je bil sen ali resničnost. Tovrstne vizije ali sanje ne pripadajo duši, temveč duhovom, ki jo obdajajo, pa če so dobri ali hudobni. Če so hudobni, se bo duša, in preko nje tudi njeno telo, iz takega sna zbudila vsa utrujena; če pa so te vizije delo dobrih duhov, bo stanje duše in telesa ob prebujenju okrepljeno. Obe vrsti teh vizij sta dopuščeni samo v korist, ne v škodo duše; v slabih vizijah naj najde svarilo, v dobrih okrepitev.

Te vizije postanejo tako živahne zaradi tega, ker pri tem duhovi, ki jih povzročajo, najprej odrešijo duha živcev od njegovega materialnega delovanja in ga povežejo z dušo. V takšnem stanju ima duša občutek naravnosti, ker je v povezavi s svojim duhom živcev in je zato močnejša, da v sebe sprejme in zadrži močnejše in pomembnejše slike.

V ta razred notranjih vizij spada tudi gledanje mesečnikov kot tudi gledanje v tako imenovani žvepleno etrski narkozi. Te vizije imajo zato že same v sebi določeno povezavo in določen red, ker tu duhovi, ki obdajajo dušo, le-tej že nalivajo bolj »čistega vina«. V takšnih vizijah duhovi duši neredko prikazujejo prihodnje dogodke, kar za duhove ni prav nič težko, ker poznajo red stvari, v katerem si le-te brez spremembe morajo slediti in ker so sami izdelali ta red.

Tej [vrsti] vizije je potemtakem že treba nekaj verjeti. Vendar naj jih nihče nima, kot nekoč pogani, za fatum, to je za tako imenovano nespremenljivo usodo; saj to naj pri nikomer ne vpliva na njegovo svobodno voljo. Če kdo resno želi kaj drugega, kot pa so mu duhovi pokazali v viziji, se sme le obrniti na Mene, naj bi bila stvar drugačna, in bo drugačna, če tisti verjame in zaupa, zato se je tudi obrnil na Mene; kajti Jaz Edini v vsakem trenutku lahko spremenim stvari. Zato naj se nihče preveč ne prestraši zaradi takšnih vizij, do katerih ne pride prav redko; če so dobre, se nikomur ni treba prestrašiti zaradi njih, če pa so hude, jih je pač mogoče spremeniti. Seveda kdor preveč trdno verjame vanje in Mi ne prisoja več moči kot svoji viziji, tedaj pa to seveda pač pomeni »Fiat!« (»Zgodi se! «). Človekova narava pa je seveda tako šibka, ker že iz čisto preprostih sanj rada in pogosto z veliko vero sklepa na razne prihodnje dogodke in ljudje so si že ustvarili nekakšno pravilo, po katerem se po določenih sanjah morajo zgoditi določene stvari. Tako razvrščanje sanj in njihovih določenih posledic je popolnoma jasno prav tako izredno neumno, kot je neumen tisti, ki jih je razvrstil.

Te slike, ki se v snu predstavijo duši, [vendar] ustrezajo stanju duše, nikakor pa ne napovedi prihodnjih dogodkov.

Glejte, tovrstna vera je potem nekaj slabega, ki duši lahko zelo škoduje, ker se duša tako navadi, da zaradi takih stvari čisto opusti zaupanje v Mene!

Četudi tovrstne preproste sanje pripadajo samo duši, pa neumne razlage potem pripadajo hudobni duhovni sodrgi. Ta ob takšnih priložnostih obleze meso kot mesarske muhe kup iztrebkov, izsesa iz njega tovrstne sanjske vizije duše in potem pretenta dušo s tako bedastimi prerokovanji, ki sama po sebi niso nič drugega kot nesnaga takšnih zvitih duhovnih mesarskih muh.

G) O somnambulizmu

Ze str 244

Vzrok za somnambulizem ali mesečnost je ta, da magnetni fluid Zemlje ob času

polne lune postane močnejši. Kadar je Luna v polni svetlobi Sonca, svetloba [ki odseva od Lune] magnetni fluid tako rekoč žene spet nazaj k Zemlji in na ta način je Zemlja potem [s tem] nabito polna.

In ljudje, ki imajo v svoji krvi več kovine zaradi raznih vplivov vode ali zraka ali zaradi hrane, imajo potem v sebi naravno sposobnost, da kot prevodniki sprejmejo prav ta nazaj tekoči fluid.

Ko so njihovi živci zaradi tega potem napolnjeni in začno nadležno pritiskati dušo, se le-ta tedaj prebudi ali se bolj osvobodi svojih telesnih vezi in hoče ubežati pritiskajočemu telesu. Telo pa poseduje še enega čisto svojstvenega duha živcev, ki je prvič v tesnem sorodstvu z magnetnim fluidom, drugič pa v najtesnejšem z dušo, ki je prav s tem duhom živcev povezana s telesom in se z njim ujema. Če bi jo duša sedaj rada popihala, prebudi tudi z njo najtesneje povezanega duha živcev, ta pa seveda telo in zato pride do tako imenovanega somnambulizma, kakor da bi trije ljudje, ki bi bili navezani eden na drugega, hodili eden za drugim. Duh pa ostane v duši, zato je tudi živa. Če tak mesečnik potem obrne svoj obraz proti Luni in pogosto spleza na strehe in cerkvene zvonike, se to zgodi zato, da bi se dvignil iz magnetno prenapolnjene globine Zemlje in s tem zmanjšal svojo preveliko napolnjenost s tem fluidom, ki pritiska nanj, da bi telo potem bilo spet sposobno preko duha živcev sprejeti svojo dušo skupaj z duhom in jo shraniti pod svojo streho. Tedaj, ko je telo sedaj spet osvobojeno, ga duša preko duha živcev znova vodi nazaj na prejšnje mesto in šele tu se docela združi s telesom.

VI. DEL B

Starost, umiranje, smrt

1. Starostne težave

VEv VIII/16 (11-13)

Gospod: »Hodite še naprej po poteh, ki sem vam jih zvesto pokazal, tako boste manj trpeli in vaš odhod s tega sveta bo lahak! Samo tiste, ki so zaradi različnih posvetnih stvari svojo dušo preveč zakopali v meso, na koncu večinoma doleti grenko trpljenje; zakaj takšna duša se mora, da se ne bi docela pokvarila v svojem mesu, z veliko silo ločiti od njega in to mora potem tudi povzročiti telesu velike bolečine. In to je za dušo še dobro, ker se zaradi bolečin in trpljenja očisti svojih mesenih poželenj in zato v onostranstvu lažje napreduje in zanesljiveje koraka po poti duhovnega življenja.

Čisto posvetni ljudje pa, ki ne verujejo v Boga in pri tem vendarle do visoke starosti uživajo zdravo življenje in na koncu tudi hitro in brez bolečin umrejo, so svoje življenjsko plačilo prejeli že na tem svetu in bodo v onostranstvu zelo težko še kdaj lahko pričakovali kakšno plačilo.«

2. O strahu pred smrtjo

VEv IV/127 (1, 3, 6-8)

A) Gospod: »Nastajanje stvari, bitja ali celo človeka ima v sebi zagotovo vedno nekaj razveseljujočega, toda vidno minevanje in razkrajanje, posebno človeka, pa ima v sebi spet le nekaj žalostnega, kar vsakega človeka vedno napolni z občutkom otožnosti. Jaz pa sprašujem: Da, zakaj pa to, če ljudje še vsaj nekoliko verjamejo v nesmrtnost človeške duše?! Ta žalost izhaja predvsem iz strahu pred smrtjo.

Ko je duša enkrat popolnoma na novo rojena ali prerojena in je prešla v vso pravo življenjsko dejavnost, potem je vendarle naravno, da je prešla vsa žalost in ves prazen strah pred smrtjo ali minevanjem; toda pri dušah, ki še niso dosegle prave stopnje notranje življenjske popolnosti, še vedno preostane nekaj žalosti zaradi umrlih bližnjih in v njih samih tudi nekaj strahu pred smrtjo, katerega se na tem svetu lahko povsem rešijo le tedaj, če njihova duša zraste v svojem duhu in duh v njej.

Kakor pa v leni duši vedno domuje velik strah pred vsako resno in trajnejšo dejavnostjo, tako v duši obstaja tudi iz istega vira izhajajoči strah pred smrtjo, da, celo pred kakšno nekoliko nevarnejšo boleznijo.

Najbrž ste imeli tudi že večkrat priložnost doživeti, da je zelo marljive in delovne ljudi daleč manj strah umreti, kot tiste delomrzne, ki pa hlepijo po udobnem življenju; in ta strah se ne izgubi, dokler takšne duše ne začnejo delovati na pravi način.

Vi seveda mislite, da je ta strah samo posledica negotovosti glede vedenja in spoznanja onostranstva. Jaz pa pravim vsem vam: To je le posledica globoko zakoreninjenega odpora duše proti dejavnosti, in ker duša skrivaj sluti, da bo po odvzemu telesa njena nadaljnja eksistenca postala izredno dejavna, je zaradi tega neutolažljiva in zaide v nekakšno vročično stanje, v katerem se potem pokaže tudi neke vrste negotovost o nekdanjem obstoju.«

VEv VI/133 (6-7)

B) Gospod: »Ko duša prične prepoznavati pravega Boga, kot da je izven nje in Ga z občutkom svoje ljubezni do Njega redno dejansko zaznavati, takrat je že prosta vezi Božje vsernogočnosti in potem vedno bolj in bolj pripada sama sebi in je torej samoustanjalica svojega lastnega obstajanja in življenja in s tem samostojna prijateljica Boga vseh vekov veke. Če pa je tako, tedaj bitje pravzaprav ničesar ne izgubi, če se mu v prihodnje neuporabno telo odvzame, da potem lahko hitreje doseže svoj končni namen.«

VEv V/133 (7-8)

C) Gospod: »Kako naj bi se pa bal smrti tisti, ki v sebi v največji jasnosti nosi večno življenje in je v sebi postal popoln gospodar življenja in mora dobro vedeti, da tisti, ki sicer lahko ubijejo telo, nikakor ne morejo več prizadeti škode duši in njenemu večnemu duhu življenja, in da duša za večno, neizrekljivo veliko pridobi z odpadom težkega telesa in da tega nikoli ne bi mogli odtehtati vsi zakladi te Zemlje! - Kdor pa to v najvišji in najgloblji življenjski jasnosti zagleda v samem sebi, tega potem vendar ne bo strah pred telesno smrtjo?!«

VEv VI/68 (1-4)

D) Gospod: »Strah pred smrtjo telesa pravzaprav ne tiči v nedoločeni zavesti življenja duše po odpadu telesa, temveč mnogo bolj v ljubezni do sveta in v samoljubju. S tema dvema vrstama ljubezni se duša vedno bolj pomeša s svojim mesom in posledica tega je, da prav zato občutek umiranja, minevanja in prenehanja vse bolj postaja njej lasten in mora preiti v raznovrstne bojazni in strah.

Glej, praočetje ljudi te Zemlje se niso bali smrti telesa, temveč so pogosto celo hrepeneli po tem, da bi bili osvobojeni teles, ki so postala betežna! Zaradi svojega Bogu všečnega življenja so od časa do časa imeli trenutke jasnovidnosti in vpogleda v onostranstvo in so tako pridobili jasno in pravo zavest o življenju duše po odpadu telesa.

Toda v tem času je pri ljudeh ugasnila skoraj vsa vera v Boga! Od kod naj še potem pri ljudeh pride do jasne zavesti o življenju duše po telesni smrti?! - Kjer ljudje o smislu življenja že skoraj na splošno dvomijo, tedaj ni nič čudnega, če močno dvomijo o obstoju lastne duše po smrti telesa.«

VEv XI/30 (9-18)

E) Gospod: ... Ko sva bila sama, Mije Rael rekel: »Gospod in Mojster, jaz sem grešen človek, ki ni vreden, da Ti s Svojo nogo posvetiš to hišo; vem pa tudi, da si neizmerno usmiljen in mi boš zato prav gotovo odpustil vse neumnosti mojega preteklega življenja, če Te zares od srca prosim za to. In tako Te, Gospod in moj Bog, prosim najprej za to: Ne glej mojih dosedanjih slabosti in mi oprosti, kar sem kadarkoli vede ali nevede zagrešil! «

Rekel sem Jaz: »Rael, vsi tvoji grehi so ti že zdavnaj odpuščeni; kajti Jaz nisem Bog kaznovanja, temveč ljubezni. Kako bi torej mogel ali hotel nekaj kaznovati, če kakšen človek misli tako resno s svojo prošnjo, kakršno si ti izrekel?! Jaz pa sem prišel na svet, da bi uničil veliko breme grehov, ki so si ga ljudje v svoji goli slepoti naložili in jim sprostil poti k največji blaženosti. Ne delaj si torej več skrbi zaradi svojih grehov, večinoma iz prejšnjega časa, ki ti kot slaba dela po tvoji smrti na Zemlji sledijo tako kot dobra! Použila jih je Moja ljubezen. - Zdaj pa povej, kaj te še teži; saj imaš posebno skrb, zaradi katere si hotel skrivaj govoriti z Menoj! «

Rael je rekel: »Gospod in Oče, iz vsega srca se Ti zahvaljujem za Tvoje besede! Zdaj me toliko bolj napolnjuje želja, ki me navdihuje, odkar sem Te videl. Glej, star sem, moje telo je trhlo in ni več sposobno, da bi bilo bivališče te duše! Edino upanje, da bom še lahko videl Božjega Izvoljenega, je doslej držalo pokonci ta utrujeni prah, in sedaj, ko je to upanje izpolnjeno, Te prosim, Gospod in Oče: Dovolj Tvojemu hlapcu v miru oditi v grob, da bo za Tvoje kraljestvo, ki ga je smel videti s telesnimi očmi, postal boljše orodje, kot to še more biti v mesenem življenju! Če bi lahko umrl pred Tvojimi očmi, zagotovo ne bom okusil smrti in bom varno in mirno prešel v kraljestvo, ki si nam ga Ti obljubil! «

Rekel sem Jaz: »Rael, to željo imaš že dolgo v svojem srcu in zato jo moraš izraziti, da se bo tvoja duša osvobodila tudi tega poslednjega pritiska. Glej, kaj pa je človekova smrt?! Nič drugega kot odpad zrelega sadeža z drevesa, kar se tudi zgodi samo od sebe, brez posebne pomoči sadeža. Če je človek v svojem najglobljem bitju toliko prečiščen, da lahko velja za zrel sad, se bo ločitev zrele duše od debla, telesa, tudi zgodila popolnoma neprisiljeno. Ta trenutek pa nastopi pri človeku, ki je živel v skladu z Mojo voljo, tako da je tudi brez Moje prisotnosti povsem neboleče, da, celo z najbolj veselimi občutki, prepeljan iz zemeljskega v duhovno življenje.

Ti si pa, četudi ravno ne visi na življenju, vendar nekako zaskrbljen zaradi tega trenutka in misliš, da boš okrepljen z Mojo prisotnostjo najlažje prešel preko te, tebi neprijetne preokretnice. Sedaj pa ti povem, da moraš odložiti tudi to opravičljivo človeško slabost, da se bo tvoja vera, ki te je doslej ohranila in ti omogočila doseči to visoko starost, docela okrepila; zakaj vera v Mene mora vendar biti prav najboljše in edino sredstvo, s katerim premagaš vse grozeče strahote smrti.

Če je človek postal povsem veren in sem mu Jaz položil v srce, da je zanj čas, da razveže vezi mesa, ker je njegovo zemeljsko delo dopolnjeno, mu bom dal celo moč, da bo sam razbil sponse in sladko in v miru zaspal pred očmi svojih bližnjih. To je smrt, kakršna naj bi bila, ki pa vendarle lahko nastopi le v zelo redkih primerih, ker se ljudje trenutka odpoklica bojijo bolj kot vsega drugega in prehoda ne povzročijo s pravilno obrabo, temveč z nasilnim uničenjem telesne mašinerije. Napačno življenje

je zato ustvarilo tudi številne bolezni, ki z dejansko smrtjo ne bi smele imeti nobenega opravka, ker prehoda ne bi smele pogojevati le-te, temveč popolna duhovna zrelost. Ti, Moj Rael, zato ne glej tako, kot da ti hočem odreči željo, če ti pravim: Živi še kratek čas! Ne razumi tega kot kazen, temveč se nauči poravnati tudi še ta zadnji ostanek zemeljskega poglavja, da boš potem združen z Menoj prešel v Moje kraljestvo!«

3. O samomoru

VEv VI/162 (11)-163 (2)

A) Gospod: »Kaj bi koristilo človeku, če bi s tem zemeljskim življenjem pridobil ves svet, na svoji duši pa bi utrpel škodo?!

Kaj lahko tak človek potem da, da razreši svojo dušo?! Zato mora človek to telesno življenje vendar uporabljati samo za to, da si z njim pridobi večno življenje duše. Če človek svojega telesnega življenja ne uporablja predvsem za to, je sam kriv, če zapravi življenje svoje duše ali jo vsaj toliko oslabi, da ima le-ta poslej onstran pogosto predolgo časa opraviti s tem, da se toliko zbere, da je potem sposobna preiti v nekoliko svetlejšo in boljše življenje duha.«

Eden od starešin: »Gospod, mnogo sem razmišljal o tem, kako naj sploh ne bi ljubil življenja telesa, temveč bi ga bolj zaničeval in se mu umikal, da bi s tem pridobil in ohranil življenje duše. To mi je zdaj postalo precej jasno. Vendarle pa je tu še točka, ki mi še vedno ni prav jasna. Med ljudmi so tudi takšni, ki so pravi smrtni sovražniki svojega lastnega življenja in če se tega iz kakršnegakoli razloga že naveličajo, naredijo samomor. Ti bi morali vendar predvsem pridobiti življenje duše!- Kakšno je tu Tvoje mnenje?

Gospod: »Ali vam je Bog dal življenje zato, da bi ga uničili?! Telesno življenje je človeku od Boga dano sredstvo, s katerim more in bi moral za večno ohraniti in pridobiti življenje duše?! Pravim ti: Samomorilci - če niso umobolni - bodo le težko kdaj ali tudi sploh nikoli posedovali kraljestva večnega življenja!

Zakaj, kdor je enkrat takšen sovražnik svojega življenja, v tem ni ljubezni do življenja; življenje brez ljubezni pa ni življenje, temveč smrt.«

VEv IV/152 (1,6-8, 10-12)

B) Gospod: »Če si kdo vzame življenje zaradi tega, ker je nekdo drug preveč ponižal njegov ponos, nima pa na voljo možnosti, da bi se maščeval, je to najhujša vrsta preiščenega samomora. Takšne vrste samomora na duši nikdar ni mogoče popolnoma popraviti. Potrebno je tisočkrat tisoče let, da bi duša prišla do tega, da bi se njene suhe, prosojne kosti brez kančka ljubezni, vsaj pregrnile s kožo, kaj šele, da bi prišlo do inkarniranja* vsega njenega bitja (*tu v pomenu: da bi skelet duše dobil plašč iz duhovnega »mesa«). Ker je inkarniranje ravno proizvod ljubezni in spet obuja edino tudi ljubezen.

Razen teh so tudi samomorilci zaradi dekleta; tudi takšni samomorilci bodo nekoč izredno težko dosegli popolnost življenja.

Potem so samomorilci, ki so skrivaj zagrešili velik zločin, za katerega je po njihovi vednosti določena najsrამotnejša in najbolj boleča smrtna kazen. Vedo, da bo njihov zločin moral priti na dan. Kaj se takrat ponavadi zgodi? Takšen skrivni zločinec zaradi najhujšega strahu in ker ga upravičeno muči lastna vest, zapade v popoln in najtemnejši obup in se sam zadavi. Takšna duša se onstran pojavi v skeletu svojih predhodnikov. Skratka, če duša, večinoma zaradi slabe vzgoje, izgubi vso ljubezen,

tudi do same sebe, potem je celotna duša docela prežeta tudi s celotnim peklom kot najhujšim sovražnikom življenja, in zato sama v sebi postane sovražnik lastnega življenja in obstoja in vedno stremi za tem, da bi ga uničila na nekakšen neboleč način! Pri takšni totalni sovražnosti do življenja mora na koncu prenehati vendar vsa življenjska funkcija in takšna duša se potem onstran ne more pojaviti drugače kot razkrojena v svoje posebne praživiljenjske oblike in to zgolj v njihovih brezmesnih skeletih, ki v sebi nosijo le golo potrebno sodbo.

Če se potem v onostranstvu pojavi tak samomorilec, kot je bil opisan, si zdaj lahko že predstavljate, kako težko bo šlo in kako dolgo bo trajalo, da bo takšna duša končno enkrat prišla do točke, ko bo prešla v človeški okostnjak in potem sama iz sebe dobila kožo in celo meso.

Zdaj pa se v vas poraja vprašanje, ali takšna duša tudi trpi kakšne bolečine. In Jaz vam pravim to: včasih največje in najbolj žgoče, včasih spet sploh nobenih! Če pa se ji zaradi še vedno možne oživitve, v ta namen približajo duhovi, da jo tako rekoč zganejo, potem v vseh svojih delih občuti nadvse žgočo bolečino; ko se pa potem spet pomiri, tedaj nima niti občutka niti zavesti niti kakršnekoli bolečine.

Obstaja pa še mnogo drugih vrst samomorov, ki pa v svojih posledicah ne vplivajo tako hudo na dušo kot ti dve vrsti, ki sta bili tu opisani; vendar ni samomora, ki bi za dušo imel dobre posledice.«

4. O umiranju in smrti

VEv V/75 (2-3, 5-6)

Gospod: »Kdor je oblekel meso, ga bo moral spet sleči, ali z bolečino ali brez nje, to je popolnoma vseeno; saj bo po ločitvi prenehala vsa bolečina tega sveta. Kajti zrak, ki ga bo človekova duša dihala v drugem svetu, bo popolnoma drugačen kot zrak tega materialnega sveta tukaj. Kjer ni več smrti, tam pravzaprav tudi ni bolečine, ker je bolečina mesa vselej le posledica delnega ločenja duše od mesa.

S tem pa sploh ni rečeno, da bi bila duša v svojem čistem stanju morda brez občutka in zaznavanja - kajti brez tega bi bila vendar očitno mrtva; toda v svetu, ki ustreza njenemu bistvu, ne bo našla ničesar, kar bi jo stiskalo, tlačilo, ščipalo in tiščalo in ji zaradi tega povzročalo boleč občutek; in tako tudi nikdar več ne bo zaznala bolečine.

Glavni vzrok za bolečino, ki jo vedno občuti samo duša, nikoli pa meso, je torej v pritisku, ki ga preveč leno in zaradi tega pretežko meso izvaja na kakšen življenjski del duše. Zato je začasno mogoče ozdraviti vsako bolezen, če znaš preobilnemu mesu zmanjšati težo; toda za starost mesa ni več olajšanja, čeprav bo človek, ki živi v dobrem redu, še v pozni starosti vedel malo povedati o bolečini. Njegovo meso bo do zadnje ure ostalo še docela poslušno in prožno in duša se bo lahko postopno, komaj opazno izvila svojemu mesu, na pravi, najboljši način. Sicer si tudi v najvišji zemeljski starosti ne bo prav želela ločiti se od mesa; če pa bo do nje prišel blaženi klic iz nebes, ki ga bo dobro slišala: »Pridi, ti, iz svoje ječe v najsvobodnejše, večno, pravo življenje!« pa ne bo izgubila niti sekunde, da bi zapustila svojo trhlo zemeljsko hišo in stopila na svetle poljane pravega, večnega življenja.«

A) O zgodnji smrti

VEv VI/55 (3-7)

Gospod: »Ko je med ljudi prišel raznovrsten napuh in z njim cela vojska najhujših grehov proti Božjim zapovedim in proti naravnim zakonom, takrat šele so ljudi po

njihovi lastni krivdi napadle najrazličnejše hude bolezni. Ti, na ta način oslabljeni ljudje, potem tudi niso mogli zaploditi zdravih otrok. Takšni, že v materinem telesu zakrneli otroci, so postajali polagoma in vedno bolj podvrženi raznim boleznim in so umirali v vseh stopnjah starosti.

Da se torej kaj takega dogaja, ne smete misliti, kot bi Bog kaj takega za ljudi zaukazal s kakšnim nedoumljivo skrivnim namenom; toda to je dopustil, da bi ljudi, prvič, z boleznimi odvrčal od prehude grešnosti, in drugič, da bi jih zaradi grenko bolečih bolezni bolj odmaknilo od sveta, da bi šli vase, spoznali svoje grehe, jih zasovražili in se potrpežljivo in vdani v Božjo voljo lahko zveličali oziroma odrešili.

Tako je torej tudi pri otrocih. Kaj naj na tej Zemlji postane iz telesno zakrnelega otroka, posebno pri starših, ki so bili sami rojeni v vseh grehih?! Kdo jih bo vzgajal in kdo bo zdravil njihove bolezni?! Ali ni bolje, da bodo vzeti nazaj s tega sveta in jih potem tam angeli vzgajajo v prav njim namenjenem otroškem kraljestvu?!

Pravim vam: Bog ve za vse in tudi skrbi za vse! Toda ker večina ljudi v tem času Boga sploh ne pozna več in noče nič vedeti o Njem, kako naj bi potem vedeli o tem, kaj Bog dela in kaj je zaukazal za njihovo možno zveličanje?!

Če Bog zaradi grehov ljudi ne bi dopustil ustreznih bolezni, bi popolnoma propadla več kot polovica človeštva in vsa Zemlja bi postala pekel in bi morala uničena v mrtvih razvalinah bloditi v neskončnem veselju, kot so v tem vidnem prostoru zvezd in svetov že izkazani podobni primeri, o čemer vam nekoliko podrobneje lahko povedo Moji apostoli.«

VEv VIII/81 (2,3,5)

Eden od pismoukov: »Vsi praočetje in preroki, ki so tudi živeli in ravnali strogo v skladu s Tvojo izraženo voljo, so na koncu vendarle umrli, in tudi mi vsi bomo zagotovo morali umreti, ker si nas Ti Sam ob različnih priložnostih zelo razločno in jasno opozoril na odpad mesa od duše; zdaj si pa rekel, da za tistega, ki bo sprejel Tvoj nauk in se aktivno ravnal po njem, ne bo smrti. Kako naj to razumemo?«

Gospod: »Sem mar menil, da bo človek, ki bo živel po Moji besedi, tudi telesno še naprej živel na tej Zemlji?! Telesno bo seveda umrl vsak človek in njegovo telo smrti zagotovo ne bo videlo, čutilo in okusilo, - toliko bolj pa duša grešnika, če se ta ne bo poboljšal po Mojem nauku in se na pravi način resnično spokoril! Kajti pri komer je duša še zelo pomešana in zarasla z mesom in njegovim čutnim nasladam, pri tem bo prav duša tudi videla, čutila in okusila smrt, ko bo prišla ura odpada telesa.

Duša pa, ki se po Mojem nauku v svojem duhu iz Mene docela prerodi že na tej Zemlji, takšne smrti zagotovo nikdar ne bo videla, čutila in okusila, ker se bo iz telesa ločila s popolno in najsvetlejšo življenjsko zavestjo, osvobodjena vsega trpljenja, če jo bom Jaz za večno poklical k Sebi. In če bodo tega ali drugega od vas pogani zaradi Mojega imena odpeljali v smrt, se bo ta smejal in veselil, da bo kot mučenec rešen svojega telesa, in bo celo v bolečinah mesa občutil blaženost in radost.«

VEv 11/232 (6-7)

Gospod: »Čeprav imajo bitja po svoji duhovni popolnosti popolnoma svobodno bit, ki obstaja, kot bi bila neodvisna od Boga, pa takšna samostojna neodvisnost ne bi mogla dolgo trajati, če ta ne bi bila že od večnosti dalje vnaprej določena od Boga po Njegovem redu in bi bila eno z njim. Ta določitev od večnosti dalje pa je pravzaprav za vsa ustvarjena bitja že to, s čimer se vsakemu ustvarjenemu bitju nenehno zagotavlja in ohranja večno trajanje.

Iz tega pa tudi kot samo po sebi izhaja, da nobena stvar, ki jo je Bog enkrat poklical

v kakorkoli že oblikovano življenje, nikdar ne more preiniti in se uničiti. Lahko pač spremeni obliko in iz manj plemenite prehaja v vedno bolj plemenito, pa tudi obratno, kot smo to videli pri odpadlih prvo ustvarjenih duhovih; toda uničiti ni mogoče ničesar več, kar je Bog enkrat poklical v kakršnokoli bivanje.«

VII. DEL

O življenju z Bogom in brez Boga

1. Kjer zdravnik ne more več pomagati

VEv X/148

Gospod je nekega dne ozdravil slepega in hromelega gostilničarjevega sina. Gostilničar pa je rekel: »O Gospod in Mojster, zdaj mi je popolnoma jasno, da si samo Ti najmodrejši in imaš v vsem prav. Ljudje so zmeraj sami krivi za nesreče, ki jim prizadenejo telo in dušo. Kdo pa je vendarle bil kriv, daje oslepel in ohromel ta moj sin, ki je bil od rane mladosti najboljši in najbolj pobožen?«

Gospod: »Poglej, prijatelj, to je bilo skupno učinkovanje treh glavnih razlogov! - Prvi razlog je bila tvoja prevelika, posebna ljubezen do tega sina. Če je imel kakršnokoli čisto majhno težavo z glavobolom, si že poklical k njemu vse zdravnike, ki si jih poznal, da bi ga zdravili. Ti so mu s svojimi močnimi sredstvi povzročili zelo močan očesni katar in sinje oslepel.

Drugi razlog: Ko je sin oslepel, so mu zdravniki hoteli povrniti vid ter pri tem uporabiti popolnoma napačna zdravilna sredstva z močnim notranjim in zunanjim delovanjem. In tvoj sin je zaradi tega ohromel po celem telesu.

Tretji razlog: Za to sem Jaz seveda tudi vedel, vendar sem dopustil, da se ti je to zgodilo in to iz naslednjega vzroka: Prvič si potem izkazoval večjo ljubezen tudi drugim svojim otrokom in vse začel bolje vzgajati. Drugič si pa pričel spoznavati, da mora pravi Jud tudi pri telesnih težavah vedno bolj zaupati Bogu kot pa po večini zaslepljenim in nevednim posvetnim zdravnikom. Kjer noben zdravnik ne more več pomagati, tam zagotovo lahko pomaga edino le Bog. - In tretjič sem to dopustil tudi zato, ker sem vnaprej vedel, da bom Jaz prišel k tebi, in ti z ozdravljenjem tvojega sina dal znak, da sem Jaz Gospod in Mi nič ni nemogoče.

Iz tega boš spoznal, kaj vse je tu bilo krivo, da je tvoj sin za nekaj časa oslepel in ohromel.

Obstaja sicer še skriti, notranji, duhovni razlog, ki ga sedaj še sploh ne moreš dojeti in se ti bo razjasnil šele v drugem življenju. Zdaj pa tebi in tvojemu sinu lahko povem iz Mojih ust, da niti ti sam niti tvoj sin po duši ne izhajata od te zemlje, temveč od zgoraj, to pomeni od neke druge zemlje, ki kroži v neskončnem nebesnem vesolju. Kajti vse, kar se ti na širnem in globokem nebu kaže kot stalno ozvezdje, je nebesno telo nad nebesnim telesom in nobeno od njih ni brez vam podobnih razumnih človeških bitij; toda Moje otroke nosi samo ta zemlja. Vendar Me ne sprašuj o tem več naprej! Ko bo tvoj duh popoln, se bo tudi tvoj notranji uvid glede tega razjasnil.«

2. Obljube in nasveti

B I/1, 2 in 3

Bolnim reci: V svoji bolezni naj se ne žalostijo, temveč naj se resno obrnejo na Mene in naj Mi vendar popolnoma zaupajo! Jaz jih bom potolažil. In v njihovo srce se bo izlil tok najdragocenejšega balzama in v njih se bo pokazal neusahljiv vir večnega

življenja. Ozdravljeni in potolaženi bodo tako kot trava po nevihtnem dežju.

Nečistnikom in nečisticam pa reci: Kdor blodi v mesu, ta blodi v smrti in njegova naslada bo kmalu postala hrana črvom. Samo kdor hodi v Duhu, pride do Svetlobe, pravira vsega življenja; njegov delež bo večno obstajal in se bo pomnožil.

Tistim, ki so vdani oblačilom in modi, resno povej, da bodo pred svojim najpravičnejšim sodnikom stali goli. Njihovo razkošje bo minilo kot pena; njihova gospodovalnost bo spremenjena v najnižje suženjstvo in večno se bodo morali sramovati svoje neumnosti. Ali ni vendar velik norec tisti, ki hoče pozlatiti kup nesnage, drage kamne pa namesto v zlato vdela v najbolj umazano blato?! O, zdaj je na svetu vendarle toliko norcev! Za Luč mislijo, daje tema, in temo imajo za Luč!

Povej zaskrbljenim materam: Svojih hčera naj ne vzgajajo v strahu pred moškimi in pred svetom - kajti česar se človek boji, temu se v skušnjavi slepo pokorava in za tistega, ki se ga bojijo, bo zmaga lahka. Vzgjajajo naj jih raje v strahu pred Menoj in v ljubezni do Mene, da bom Jaz zmagovalec, da bodo hčere prezirale svet in se veselile obilja Moje neomejene ljubezni. Naj jih ne vodijo na javne kraje, da bi jim našle može, temveč naj jih privedejo k Meni! In pravim ti: Niti eno njihovo poželenje ne bo ostalo neblagoslovljeno in nezadovoljeno! Kajti Jaz sem bogat Bog, ki razpolagam z neskončnim izobiljem in lahko dam in tudi hočem dati vsega v najvišji meri.

Svojim prijateljem in bratom pa reci v vsej ljubezni: Jaz, vaš najbolj ljubeči Oče, sem že iztegnil obe roki, da jih vse skupaj za večno pritisnem na Svoje srce. Naj se nikakor ne obračajo od Mene, temveč naj nepremično gledajo v Moje obličje in Moje oko jim bo naznanjalo, glasno jim bo sporočilo, kako zelo jih ljubim in kako odkrite namene imam z njimi. Povej jim, da sem njihove grehe odstranil iz svojih oči in sem jih opral belo kot sneg; zdaj ni več ovir. Zanje ne bom več nevidni Oče, vselej naj Me gledajo in se veselijo z Menoj. Vse svoje skrbi naj prenesejo na Mene!

O, s kakšnim veseljem bom odslej skrbel zanje! - O, kaj so vsa veselja in blaženosti Mojih nebes za Mene, Očeta, v primerjavi s tistimi, da Me Moji ljubi otroci ljubijo kot edinega pravega Očeta! Glej, vse blaženosti vam dam za to edino, ki sem jo določil samo za Sebe. In zato naj Moji otroci samo Mene in nikogar drugega ne imenujejo za svojega Očeta; kajti Jaz sem to z vso pravico in razen Mene nihče drug.

3. Luč tolažbe za tiste, ki iščejo pomoč

VEv V/169

Gospod: »Vsakemu resnemu prizadevanju bom Jaz v pomoč, dal mu bom moč in podporo! V času stiske ne bom zapustil nikogar, ki je zvest v veri in v ljubezni do Mene vedno hodil po Mojih poteh. Če pa ga je svet zvijačno premamil in je zaradi tega skrenil z Mojih poti, tedaj mora pa že samemu sebi pripisati, da v času stiske ne bo dobil Moje pomoči, in to toliko časa, dokler se ne bo z vso resnostjo, vero in skesanostjo obrnil na Mene.

Jaz bom sicer večno ostal isti zvesti Pastir in bom hodil za ovcami, ki se bodo kjerkoli izgubile. Vendarle pa mora ovca začeti blejati in se pustiti najti po svoji lastni in nedotakljivi prosti volji.

Kdor je kakorkoli obremenjen z življenjskim bremenom, ki presega njegove moči, naj v srcu pride k Meni in Jaz ga bom okrepil in poživil! Saj prav zato dam komu nositi večje breme, da začuti svojo šibkost in nato v srcu pride k Meni in Me prosi za ustrezno moč za lažje prenašanje svojega večjega življenjskega bremena. In okrepil ga bom v vsaki njegovi življenjski stiski in mu dal pravo luč, da bo lahko prehodil

temne poti življenja tega sveta. – Kdor pa preveliko breme sicer čuti, ampak v srcu ne pride k Meni, mora pač samemu sebi pripisati, če podleže pod preveliko težo zemeljskega življenja.

4. Ljubezen, vsesplošno zdravilo

VEv 111/48

Gospod: »Pravim vam, da je v človeku mrtvo vse, razen ljubezni! Zato dopustite, da vaša ljubezen v vsem obilju vlada vašemu bitju in občutite ljubezen v vsakem vlaknu svojega bitja - tako imate v sebi zmago nad smrtjo! In kar je bilo v vas mrtvo, je z vašo ljubeznijo prešlo v neuničljivo življenje. Kajti ljubezen, ki čuti sama sebe in se po tem občutku tudi spozna, je življenje samo, in kar preide vanjo, preide tudi v življenje!«

5. Zdravnik, ki ozdravlja dvojno

J. L. 10.5.1842

Torej lahko pišeš dvojno bolni ženi U. H. W.-ja za njen telesni rojstni dan - čeprav je pri Meni vsak dan rojstni dan večnega življenja.

Že zdavnaj bi se lahko veselila popolnega zdravja, če bi Mi v celoti zaupala. Ker pa je njeno zaupanje deljeno, je torej tudi njeno zdravje takšno. Kaj pa lahko prinese Moja pomoč, ko jo bo pa takoj spet pregnal kakšen posvetno pameten zdravnik?

In če sem poleg zdravnika komu tudi pomagal iz stiske njegove bolezni, kdo je to prepoznal in Me nato počastil, ko je njegova vera, ali sem mu pomagal Jaz ali zdravnik, vendarle deljena? Če pa mora Moja pomoč tako rekoč le capljati poleg zdravnikove pomoči, glej, tedaj si pa tudi Jaz vzamem čas in pravim: Kakršno plačilo, takšno tudi delo! - Kdor pri tem dobi največje plačilo, ta naj tudi največ dela!

Kaj pa bi pomagalo duši in s tem duhu, ki je življenje duše, če bi hotel Jaz pomagati telesno bolnemu z zdravnikovim zdravilom? Ali ne bi, brž ko bi ozdravel, vse svoje zaupanje stavil na zdravnika, Mojo pomoč pa bi imel za pravljico in Mene s tem polagoma za nepotrebnega?

Glej, iz tega razloga nimam dosti opraviti s telesno bolnimi. Če bi Mi pa zdravnik zaupal in častil edino Mene in skupaj z njim tudi bolnik, bi to bilo seveda nekaj drugega in bi bila Moja pomoč bolj zagotova, kot pa če se zdravnik še razburja zaradi tega, če ozdravljeni v njegovi prisotnosti vzklikne: »Ljubi Bog mi je pomagal!« - zdravnik pa nato pristavi: »Če ti je Bog pomagal, zakaj si me pa potem dal poklicati? Saj bi se takoj lahko obrnil k svojemu Bogu po pomoč! Tu sem ti vendar pomagal s svojo umetnostjo in znanostjo samo jaz, zdravnik!«

Za koga Me pa pravzaprav imate, če naj capljam za zdravnikom in kirurgom? Da, za capljača, ki po dobrem zdravljenju ne zahteva niti najmanjše zahvale, temveč naj čisto naskrivaj neprestano pomaga za dobiček in čast zdravnikov - tako kot vojak, ki se mora tudi pustiti ubiti za čast kakšnega vojskovodje, ki uživa v šotoru. O glej, za takšno delo pa se vendar Jaz čutim nekoliko predobrega in zato tudi nikoli ne bom služil za tako sramotno plačilo.

Če pa želiš popolnoma ozdraveti, potem trdno zaupaj edino Meni, in to bolj kot svojim staršem in zdravnikom, sicer ti ne morem pomagati. Jaz zaradi svoje velike usmiljenosti pač lahko dopustim, da te zdravniki ohranjajo napol shiranega, toda popolnoma zdravega pa pač zelo težko ali sploh nikoli.

Ko bi ti vedel, kako bi Jaz rad marsikomu pomagal, če bi se le obrnil na Mene s popolnim zaupanjem, vero in ljubeznijo. Ampak najboljši zdaj prihajajo komaj s četrtrinko vere, šestinko zaupanja in osminko ljubezni. Poglej, v takih razmerah je pri

bolnikov različnih vrst tudi za Mene malo dela! To ti pa povem ob tem tvojem dnevu, ker te hočem dvojno ozdraviti. Razumi pa pravilno, kaj to pomeni: dvojno zdrav! - Vse to ti govorim Jaz, tvoj ljubi Jezus.

6. Ozdravljenje z duhovno preobrazbo

I.KL. 10.11.1893

O ljubi otroci, da bi le enkrat postali modri in bi razumeli to, kar delam! Jaz nisem prišel osvobodit težav vaše telo, temveč sem na ta svet prišel zato, da bi preko telesnih napak izboljšal in očistil vaše duše. Namesto da bi se Meni sedaj zahvalili za takšno milostno pomoč, hočete, da vam odvzamem, kar služi vašemu (dušnemu) blagru! - O, kako slepi ste še! In kako dolgo bom moral biti še pri vas, da boste razločevali resnično od lažnega in boste zahrepeneli po Luči in doumeli pravo bit, namesto da se ženete za senco in slepilom!?

Sedaj sicer res mislite: »Če je torej neumna vsaka skrb, ki jo posvečamo telesu in če bi prenehali skrbeti zanj, bi postalo kmalu nesposobno in bi zgrešilo svoj cilj, namreč služiti duši kot kraj izboljšanja in očiščenja! Skrb za telo je torej instinktivna in celo naša dolžnost, zakaj je pa tu označena kot obsojanja vredna?«

Torej, ljubi otroci, te vrste skrbi za telo sploh ne zavračam. Zato Me še naprej poslušajte in kmalu boste spoznali, kaj mislim. Glejte, vsi vi, ki ste obremenjeni s kakršnimikoli boleznimi in telesnimi nadlogami, ste si le-te večinoma nakopali sami - ali z nerednim življenjem, s hrano in pitjem ali z nečistostjo v marsikakšnem pogledu, četudi le v nepoštenih in nečistih mislih. Čeprav le-teh nikdar niste zares izpeljali niti nimate tega namena, je pa vendar poigravanje z grehom to, kar poraja smrt. Vseh drugih razuzdanosti in grehov se sploh ne bom dotikal, ker so gnusoba in poguba celega sveta. Tisti, ki so obloženi s tem peklenskim strupom, bodo le težko kdaj videli Božje kraljestvo.

Obrnimo pa se še k tistim, katerih bolezen in hiranje sta podedovani od staršev in prastaršev. To so tisti, ki jih že od materinega telesa dalje hočem obvarovati pred kačjim strupom sveta. S tem, da svoj križ tako rekoč že prinesejo s seboj na svet, dozoriyo njihove duše hitreje in so zato kmalu za Mene dobra orodja. Kajti njihov duh je zaradi zgodnjega prebujenja duše že povezan z Mojim Duhom. Svet jih zaradi njihove telesne šibkosti podcenjuje, toda prav zato stojijo čisto zgoraj v duhovnem kraljestvu in zanj tudi hitreje dozoriyo.

Vendar pa imamo še tretjo vrsto, in to so tisti, ki so oslabljeni zaradi preveč zemeljskega dela, ki pa se delijo na dva dela - tiste, ki so si škodovali zaradi prekomernega pohlepa po zemeljskih dobrinah, in tiste, ki so delali preko svojih moči zaradi pomanjkanja in revščine.

Glejte, to je na kratko glavni delež človeškega trpljenja na splošno, katerega nosilci tvorijo večino današnjega človeštva in ti so tisti, ki jim pravim: »Vaše stremljenje [da bi se z zunanji sredstvi osvobodili trpljenja] je zaman! Ne usmerjajte svoje skrbi na videz, temveč na bistvo! Svoje zemeljsko, telesno trpljenje imejte za pravično zadoščenje za svoje grehe in se spreobrnite iz vsega srca in boljše vam bo, če že ne na telesu, pa na duši! Ta je tista, ki sem jo prišel rešit nekoč in ki jo rešujem tudi sedaj! Zato opustite vse svoje poskuse, da bi se otresli križa, ki je potreben za blagor vaših duš.

Z vami imam duhovne namene, medtem ko je vaša misel usmerjena samo k zemeljskemu. Zato ne razumete Mojega delovanja in Mojih ljubezenskih namenov. Jaz pa vas vendarle ne bom zapustil, temveč vas bom še naprej prenašal z nebeškim,

očetovskim potrpljenjem in prizanesljivostjo in vas vodil vedno bližje k večni Luči. Ker Moja ljubezen noče, da se en sam izgubi, temveč da se vsi spokorijo.«

7. O pravem stremljenju k odrešenju

VEv V/89 in nasl.

Gospod: »Pravim ti: V določenih, pravih okoliščinah je na zemlji vse dobro in ob pravilni uporabi prinaša blagoslov telesu, duši in duhu, in je čistemu vse čisto, in za tistega, ki je sam postal luč, ne more biti več noči. Toda z neumno, napačno in nepravilno uporabo se mora na koncu tudi najboljša pokvariti in - namesto blagoslova in sreče - prinesiti prekletstvo in nesrečo!

Ti veš, da je voda, ki ima najrazličnejše in najboljše lastnosti, neobhodno potreben element za naravno življenje ljudi, živali in rastlin. Če pa bi si človek hotel urediti stanovanje v globini morja, da bi tam prebival skupaj z ribami, bi ga v takšnem stanovanju hitro doletela telesna smrt. - Enako kot voda je tudi ogenj element, ki je potreben za življenje; kdor pa bi se vrgel v ogenj ob misli, da si bo v njem pridobil še večjo polnost življenja, ta bo kmalu kot pepel brez iskric življenja!

In tako je z vsemi stvarmi! Celo najbolj strupene rastline in živali so velik blagoslov za to zemljo zato, ker hudo strupeno snov iz zraka posrkajo vase. Njihova narava je urejena tako, da strup, ki obstaja v surovih neizčiščenih duhovih naravnega življenja, ne more škodovati njihovem naravnemu življenju. Pustite zato na miru te stvari na njihovih za zemljo koristnih področjih! Stremite predvsem za tem, da postanete popolni ljudje - da, postanite tako popolni kot je vaš Oče popoln in noben rastlinski in živalski strup vam ne bo mogel škodovati!

Postanite vendar zopet to, za kar ste poklicani in kar so bili praočetje, ki so jim bila poslušna vsa bitja. Postanite ob upoštevanju Mojega nauka gospodarji stvaritev vašega Očeta v Njegovem redu in v takšnih okoliščinah ne bo več sovraštva niti med vami niti med vam podrejenimi bitji! - Če boste pa izstopili iz takšnega reda, se boste morali spet sprijazniti s starim prekletstvom in preprirom.

V tem času bo sicer Moje kraljestvo na tej zemlji potrebovalo veliko sile, in tisti, ki si ga ne bodo prisvojili s silo, ga ne bodo dobili v svojo last. Kasneje pa bo šlo vendar lažje; toda brez določenega boja, vsaj s samim seboj, ne bo mogoče pridobiti Mojega kraljestva že na tej zemlji. Kajti če je že tuzemsko življenje zgolj boj, koliko bolj je šele resnično duhovno življenje iz onostranstva, posebno še, če naj se izrazi že na tem svetu. Vendar bo boj za vsakogar, ki zares ljubi Boga, vsekakor lahek! Vsak od Mojih resničnih prijateljev naj ve, daje Moj jarem blag in Moje breme lahko! ...

Kdor vse to spozna in zvesto upošteva, ta bo nezgrešljivo dosegel popolnost življenja in nikdar ne bo občutil smrti, niti je ne bo na kakršenkoli način zaznal. Kajti, kdor si je že v telesu prebudil večno življenje Duha, ta bo ob odpadu mesa kot nadvse resnično in pravilno zaznal samo nadvse osrečujočo osvoboditev v najjasnejši zavesti svoje najpopolnejše biti in njegov vidni [in življenjski] krog se bo razširil v neskončnost.«

8. Rešitev v Noetovi barki

VEv III/13

Poglej, ko je v Noetovem času povodenj prekrila zemeljska tla, na katerih je prebivalo vseskozi življenjsko pokvarjeno človeštvo, je povodenj ugonobila na širokem območju sveta vse, razen Noeta in njegove majhne družine in živali, ki jih je Noe lahko sprejel na barko, samo rib v vodi seveda ne. Kako pa je Noe ohranil

življenje sebi in svoji družini visoko na smrtonosnih valovih velike povodnji? - Glej, nahajal se je v svoji trdni barki, ki jo je besna povodenj morala voljno nositi na svojem hrbtu!

Ta smrtna Noetova povodenj pa se duhovno še kar naprej ohranja na tleh te zemlje. In Jaz ti pravim, da ta duhovni in trajni vesoljni potop za življenje posvetnega človeka ni nič manj nevaren kot tisti naravni v Noetovih časih.

Kako pa se lahko zaščitiš pred smrtno utopitvijo v duhovnem vesoljnem potopu? Pravim ti: Kar je Noe naredil telesno, to stori z duhom in za vedno boš zavarovan pred velikim duhovnim vesoljnim potopom! Z drugimi besedami: Po Božji postavi sicer daj svetu, kar je od sveta - predvsem pa daj Bogu, kar je Božjega! »Noetova barka« je človekova prava ponižnost, ljubezen do bližnjega in ljubezen do Boga. Kdor je zares ponižen in poln čiste, nesebične ljubezni do Boga Očeta in vseh ljudi in vedno živo stremi za tem, da bi v največji meri služil vsem ljudem po Božji postavi - ta bo nepoškodovan in zavarovan plaval preko valov vseh posvetnih grehov, ki tako hitro prinesejo smrt. In na koncu te njegove zemeljske življenjske poti, ko bo povodenj zanj upadla in bo odtekla v svoje temne globine, tedaj se bo njegova barka umirila na velikem Araratu živega Božjega kraljestva in bo postala večno prebivališče za tistega, ki gaje nosila.

9. Spoznaj samega sebe!

VEv V/125

Gospod: »Potrudite se in se prepričajte, ali česa ne opuščate, da na koncu ne bi morali reči: »Tu, poglej, polnih deset do dvajset let sem delal vse, kar mi je predpisoval Božji nauk, pa vendarle še stojim na enem in istem mestu, še vedno ne občutim kakšnega posebnega razsvetljenja v sebi in od tako imenovanega večnega življenja občutim tudi še presneto malo! Česa mi torej še manjka?«

Jaz pa vam zato pravim: Skrbno pretehtajte, ali se okrog vašega srca ne plazijo še kakšne močne posvetne koristolovske misli, ali ne držijo v ujetništvu vaše srce in s tem tudi vašo dušo občasna ošabnost, prehuda varčnost, ki je mlajša sestra skoposti, častihlepnost, obsojanje, oblastnost, meseno poželenje in še več podobnega. Dokler se to pri kom dogaja, ne bo dosegel obljube, to je svoje lastne polne izpopolnitve. Samo opazujte mošt in čisto, dozorelo vino (vinski cvet, op. prev.) v sodu ali mehu! Dokler se v moštu nahajajo grobi in tuji sestavni deli, bo vrel in ne bo dosegel čistosti. Ko pa so ti v celoti odstranjeni, se v sodu vedno bolj umirja, mošt se izčisti in postane čisto, duha polno vino.

Marsikomu ne bo veliko manjkalo do tega, da bi se polastil Božjega kraljestva v njegovi duši, pa ga vendarle ne bo zavzel, ker se premalo preizkuša in ne pazi na to, kaj še zemeljskega je morda prilepljena na njegovi duši. Če se bo pa skrbneje izprašal, bo kmalu spoznal, da je pač še zelo občutljiv in ga že kakšna malenkost hitro užali.

»Da«, pravi nekdo, »ali človek ne bi smel imeti nobenega občutka za čast?« - O da, pravim Jaz, človek mora vsekakor imeti občutek za čast, ampak ta mora biti najbolj zlahtne vrste! Če te je užalil človek, ki je še šibkega duha, se zaradi tega ne jezi nanj, temveč pojdi k njemu in mu reci: »Prijatelj, ti me z ničemer ne moreš užaliti, ker jaz ljubim tebe in vse ljudi! Tiste, ki me preklinjajo, blagoslavljam, in tistim, ki mi delajo slabo, delam po vseh svojih močeh samo dobro! Toda ni lepo, da en človek žali drugega; zato odslej ne delaj tega, da boš lahko sledil svoji lastni najvišji sreči! Pri tvoji stalno naraščajoči užaljenosti bi utegnil naleteti na koga, ki bi ti stvar zelo

zameril in bi ti potem delal velike in zagotovo zelo neprijetne težave!«

Če s tistim, ki vas je užalil, govorite brez najmanjše jeze v srcu, je plemeniti in Božanski občutek za čast v vašem srcu popolnoma upravičen. Če pa v sebi zaznate še tako majhno jezo in ste do človeka zagrenjeni in neprijazni, je to še posledica majhne, v vaši duši skrite ošabnosti, ki sama še dolgo zadostuje za to, da prepreči združitev vaše duše z Mojim duhom luči v vas.

Ali če koga od vas isti revež večkrat zaprosi za precejšnjo miloščino. Gre vam dobro in ubogemu bi lahko dali tisočkrat več, kot ste mu že dali, grenko pa vas zadene nekakšna njegova nesramnost in pokažete mu vrata in mu daste razumeti, naj ne prihaja tako pogosto in naj ne misli, da bo dobil miloščino vsakokrat, ko se mu bo zahotelo.

Glejte, za posvetnega človeka je to seveda razumljivo govorjenje in tak majhen pouk je pravičen za berača; vendar tisti, ki tako ravna z ubogim, še zdaleč ni zrel za Moje kraljestvo, saj Jaz pustim, da Moje sonce sije na dobre in zlobne ljudi in v korist vseh bitij.

Isti žarek, ki slavi pozlačene kraljeve palače in v trti čisti, zori in sladi najplemenitejšega od vseh sokov, sveti tudi na luže in odtoke in se ne jezi zaradi žabjega kvakanja in cvrčanja murnov. Takšna zadržanost prikriva še nekaj skopega in skopost in prevelika ekonomska varčnost nista preveč oddaljeni od pohlepa in kalita življenjski mošt duše. In dokler se to še neprenehoma dogaja, iz duše ne nastane čisti vinski cvet duha življenjskega vina.

Kdor pa bogato daje z velikim veseljem in reveža sploh ne pogleda, da bi videl, če mu je že večkrat dal majhen dar, ta je v tej točki že sposoben, da preide v Moje kraljestvo, ker v svoji duši ne najde nobene majhne napake drugega.

Zato sem vam Jaz rekel, da se vedno v vsem natančno preizkušajte in se dvignite na življenjsko stališče, na katerem boste v sebi svetlo in živo zaznali, da ste osvobojeni vseh zemeljskih nečistoč.«

10. Pri urarju

ŠM 21. pogl.

Da, Moj Bog, prav imaš in nadvse Te ljubim in cenim zaradi Tvoje modrosti in z njo povezane moči, ljubezni, potrpežljivosti in vztrajnosti! Če bi le hotel z menoj govoriti bolj milo, tako da mi zaradi Tvojih besed ne bi bila vedno pred očmi moja zavrnjenost v vsem svojem obsegu in teži, bi bil že dolgo prav zaljubljen v Tebe! Toda prav ta huda ostrina Tvojih besed me izpolnjuje bolj z neke vrste skritim strahom kot pa z ljubeznijo do Tebe! - Govori odslej torej prizanesljiveje z menoj in potem Te bom ljubil z vso svojo močjo!

Gospod: »Priatelj, kaj zahtevaš od Mene, da ti tega nisem dal v najobilnejši meri, ne da bi ti od Mene to zahteval?! Ali meniš, da je samo laskač pravi prijatelj ali tisti, ki si iz samega strahospoštovanja ne upa v obraz povedati resnice?! - O, tu si pa v veliki zmoti! Na tebi ni najti niti ene dobre dlačice! Nobeno plemenito delo ljubezni te ne krasi! Če si kdaj kaj naredil, kar se je pred svetom zdelo ljubeznivo in plemenito, je bilo vendarle bahavo zlo. Kajti vse tvoje početje ni bilo nič drugega kot zla politika, za katero je bil skrit kakšen tajen oblastiteljen načrt!

Če si komu dal borno miloščino, je o tem morala izvedeti vsa okolica; povej - ali je to bilo po Evangeliju, ko naj vendar desnica ne ve, kaj dela levica?!

Če si komu dal tako imenovan dober nasvet, je bil tudi ta vedno tako usmerjen, da je njegova voda na koncu morala priteči na tvoj mlin!

Če si se delal ponižnega, je bilo to samo zaradi tega, da bi nižjim prav nazorno prikazal svojo visokost!

Če si milo govoril, si hotel s tem doseči samo to, kar so hotele doseči sirene s svojim petjem in hijena s svojim jokom za grmovjem! Neprenehoma si bil najpohlepnejša roparica!

Skratka, na tebi ni bilo niti enega dobrega lasu in bil si že popolnoma v peklu! Gospod Bog pa se te je usmilil, zgrabil te je in te hoče (zdaj v celoti) osvoboditi vseh peklenških vezi! - Ali misliš, da bi bilo kaj takega mogoče, ne da bi ti pokazal, kakšen si?!

Ali na zemlji nikdar nisi videl, kaj urarji naredijo s pokvarjeno uro, da bi jo spet popravili in naredili uporabno? - Glej, razstavijo jo na najmanjše dele, iz katerih je sestavljena, skrbno pregledajo vsak delček in ga očistijo, poravnajo, kar je skrivljeno, odbrusijo, kar je hrapavo in dodajo, kjer kaj manjka in na koncu spet sestavijo mehanizem, tako da spet učinkovito izpolnjuje svoj namen! Ali mogoče misliš, da bi takšna povsem pokvarjena ura prišla v tek, če bi jo urar samo na zunaj tako dobro spoliral, da bi se svetila, njen notranji del pa bi pustil takšen, kot je bil?!

Tudi ti si prav takšen urni mehanizem, v katerem niti en kolesni zobec ni v redu! Če naj bi postal boljši, je tudi tebe treba razstaviti v vsem tvojem pokvarjenem bitju! Vse mora ven na svetlobo večne, nepodkupljive resnice, da si sam sebe lahko ogledaš in vidiš, kaj vse v tebi in na tebi je popolnoma pokvarjeno!

Šele ko boš spoznal vse svoje napake, bo mogoče uporabiti strgalo, pilo, klešče in na koncu tudi krtačo za čiščenje in poliranje, da bi iz tebe spet izoblikovali človeka po Božjem redu, in to popolnoma novega človeka, ker je ta tvoj sedanji človek popolnoma neuporaben! Ko pa vse to Jaz sedaj na tebi delam, povej, ali ne zaslužim zato tvoje ljubezni?!

11. 0 blagoslovu molitve

I.K.L. 23.2.1893

Ljubi otroci! Glejte, molitev je tista, po kateri lahko pridem Jaz k vam in vi k Meni. Molitev je pot k Mojemu srcu. V molitvi je skrita moč, ki teče iz Mojega srca. Čim bolj molite, tem več moči vam lahko dam in toliko pristrčnejša postane vez z Menoj. Kdor se Mi približuje v molitvi, s čimerkoli že, ta nikoli ne bo ostal brez odgovora, tolažbe, brez zagotovila Moje ljubezni in prisotnosti.

Seveda pri tem razumem resnično molitev, ki se dviga iz globine srca in ni le prazno blebetanje z usti, katero srce niti ne čuti niti ne občuti, kar je torej samo razpravljanje »po dolžnosti«, davek, za katerega mislite, da Mi ga dolgujete - tega ne imenujem molitev. Tedaj bi Mi bila »nobena« molitev ljubša, kot pa takšna, ki src ne ogreje, temveč jih le še bolj ohladi.

Kot pravo molitev ne razumem ur ali trenutkov, ki Mi jih podarjate, ko vas preganja stiska ali kakšna druga tegoba in pri čemer kličete Boga v sili, ki ste ga v sreči pač že davno pozabili, na katerega ste se pa zdaj spomnili, ker potrebujete Njegovo pomoč. Glejte, tudi to ni prava molitev (čeprav se moram v večini primerov zadovoljiti s tem)!

Prava molitev je življenje po molitvi, življenje z Menoj in v Meni. Kdor tako živi, ima večno življenje in ne bo videl, čutil ali okusil smrti!

Kdor si uredi življenje po Moji besedi, ta neprestano moli v pravem smislu. Kdor ima Mene v srcu, ta nenehno moli, kajti njegove misli so ves čas usmerjene k Meni in Moji ljubezni. In karkoli stori ali počne, stori ob upoštevanju in z ozirom na Mene.

Njegovo veselje je v tem, da je v stalni povezavi z Menoj in v tem, da Mi služi z ljubeznijo svojega srca. - To pomeni: Moliti s srcem neprestano. In kdor tako dela, tega bom Jaz uslišal in ga blagoslovil.

To naj bo danes Moj blagoslovljeni pozdrav za vas od vašega Očeta Jezusa. Amen.

12. Prava vera

RBI 11/280 (4 nasl.)

Lepo, hvalevredno in dobro se je pogovarjati o Meni in Mojem kraljestvu, še lepše, še bolj hvalevredno in bolje pa se je pogumno vaditi v nebeških poslih. Znanje je seveda pomembnejše od posla. Ko pa enkrat veš, kaj moraš storiti, potem moraš - delovati! In potem je že eno majhno dobro dejanje boljše kot samo veliko znanje brez dejanja! - Iz enega samega, še tako majhnega dejanja bo nekaj nastalo, dejanju vedno sledi stvaritev; čistemu znanju pa ne sledi nič, če ne preide v delovanje.

Kaj bi koristilo lončarju, ki bi bil še tako dobro podkovan v umetnosti oblikovanja loncev, če nikdar ne bi dal ilovice na lončarsko vreteno in ne bi poskusil svoje znanosti uporabiti v praksi? - Tako je tudi vera znanost srca. Toda dokler ne postane dejavna, je tako rekoč mrtva. Življenje ji da šele po njej opravljeno delo.

13. Šole za preroke, poti k duhovni popolnosti

VEv IX/56

Gospod, ko so ga vprašali o starih šolah za preroke, pravi: »... Dečke, ki so jih Boga boječi starši že od rojstva dalje vzgajali prav in v čistosti, seveda predvsem takšne, ki so bili v glavnem tudi telesno popolnoma zdravi in krepki, so duhovno prebujeni sodniki in duhovniki [iz Izraelovega ljudstva] sprejeli v to [tako imenovano] šolo [za preroke], v kateri so se morali najprej naučiti dobro brati, pisati in računati. Potem so jih dobro poučili o Postavi, to je o Mojzesovih knjigah, pa tudi o vedah o deželah in narodih ljudem poznane Zemlje.

Pri tem so jih najskrbneje navajali tudi k temu, da niso samo spoznavali Božjih zapovedi, ampak so jih tudi strogo upoštevali in sicer čim bolj prostovoljno in po lastni odločitvi. Pri tem so bili ob upoštevanju njihove starosti in stopnje njihove duhovne razvitosti izpostavljeni marsikakšnim preizkušnjam in preverjanju, da bi se sami pri sebi živo prepričali, kako daleč so že prišli v svoji moči upirati se vsemu svetu in njegovim čarom.

Predvsem pa so morali obvarovati pred lenobo, materjo vseh drugih grehov in slabosti; zato so jih navajali tudi na raznovrstna, njihovim močem primerna telesna dela.

Ko so potem dorasli in postali močni v samozatajevanju in premagovanju samih sebe, so jih vodili z znanostjo analogij v njihovo notranjost, da so s tem dosegli živo vero in neupogljivo voljo ob združitvi z dobro prepoznano in že od otroštva dalje natančno upoštevano Božjo voljo. Zato so bili potem tudi sposobni izvajati znamenja, ker je njihova lastna volja postala eno z Božjo voljo in vera kot prava, živa luč iz nebes v njihovih razsvetljenih srcih ni dopuščala nobenega dvoma več.

Ko je bilo vse to v pravem in živem redu doseženo, so bili gojenci (prav zaradi žive vere in zaradi svoje v vsakem dejanju z Božjo voljo povezane volje) prežeti z Božjim Duhom v skladu s svojo osebno sposobnostjo. S tem se je povečala sposobnost notranjega videnja in vnaprej so videli prihodnje stvari in dogodke, ki so jih potem zapisali za prihodnje rodove.

Kdor je tedaj dosegel stanje, v katerem je doživljal notranja videnja, ta je spoznal tudi notranjo živo besedo in je v sebi zaslišal glas Jehove, in to je bila »Božja beseda«, ki jo je prerok kot iz Božjih ust oznanjal ljudem, pravzaprav jo je moral oznanjati, ker ga je k temu priganjal Božji Duh, ki je deloval v njem.

In glej, takšna je bila šola za preroke. In na opisani način so za preroke izobraževali ljudi v formalni in pravi življenjski šoli.

Vendar pa so bili tudi pobožni možje, ki so v Boga ves čas trdno verovali in Ga v srcu ljubili, tudi brez predhodne šole prebujeni v prave preroke ...

V prihodnosti bo gotovo ustanovljenih veliko šol. Iz njih bodo izšli številni krivi preroki, vendar pa le zelo malo pravih prerokov po Božji volji.

Resnično ti pravim Jaz: V prihodnje bo prerok in videc edino tisti, ki veruje v Mene, ki ljubi Mene nadvse in svojega bližnjega kot samega sebe in zares sledi Mojemu nauku. - In ne bo vsak, ki bo verno klical k Meni: »Gospod, Gospod!«, prišel v Moje kraljestvo, temveč edino tisti, ki izpolnjuje Mojo v Mojem nauku jasno izraženo voljo. Zato tudi vi ne bodite le prazni poslušalci, temveč takojšnji izvajalci Moje besede, tako boste v sebi prejeli tudi pravo Božje kraljestvo.

Nikdar pa ne pričakujte, da bo Božje kraljestvo kot kraljestvo notranjega življenja kadarkoli prišlo k ljudem s kakršnimikoli zunanjimi znamenji in zunanjim bliščem, ampak je znotraj vas! Kdor ga na način, ki sem vam ga pokazal, v sebi išče in ga ne najde, ta ga bo zaman iskal po vsem svetu in v vseh ozvezdijih.

Steza v pravo in živo Božje kraljestvo je torej zelo ozka in večkrat poraščena z raznovrstno trnjevo goščavo. Ponižnost in popolno samozatajevanje je njeno ime. Za posvetnega človeka je popolnoma neprehodna.

Kdor pa veruje v Mene in upošteva Moje zapovedi, temu na stezi v Božje kraljestvo trnje ne bo ranilo nog. Samo resen začetek je težak. Če pa resnost ostane in ne oslabi zaradi različnih posvetnih ozirov, je čisto lahko doseči Božje kraljestvo.

Takšnemu, vedno nadvse resnemu stremljenju po Božjem kraljestvu v sebi, je Moj jarem blag in lahak, breme, ki sem mu ga Jaz naložil, da ga nosi. In resnim iskalcem pravega Božjega kraljestva bom v njihovih srcih vedno glasno klical: »Pridite vsi k Meni, ki ste ubogi in obremenjeni! Jaz Sam vam prihajam že več kot pol poti naproti in vas bom v celoti okreplil in poživil.«

Tistim pa, ki Mi samo kličejo »Gospod, Gospod«, svojo glavno skrb pa posvečajo posvetnim stvarim, za Božje kraljestvo pa si prizadevajo samo tako mimogrede, tem bom pa rekel: »Kaj kličete Mene, posvetneži, in kaj kričite!? Moje srce vas še nikdar ni prepoznalo. Tisto, za kar skrbite, naj vam prinese tudi pomoč, ki jo želite!«

Resnično vam rečem: Takšni ljudje bodo v tostranstvu le težko našli v sebi pravo in živo Božje kraljestvo in bodo za svoje bližnje slabi učitelji, vidci in preroki! In v onostranstvu bo tem na pol mrtvim dušam še neprimerljivo težje, Božje kraljestvo iskati in v sebi najti!

Iz tega razloga in za to naj vsakdo dela, dokler traja dan, ker ko bo nato prišla noč, takrat se bo dalo le težko delati.

14. Še nekaj besed o življenju z Bogom in brez njega

B 1/4 (4-5)

A) Gospod: »Če kdo svojo ljubezen veže na materialni svet, bo njegova ljubezen uničena z oblastjo smrti in posledica tega je potem usoda materije ali smrt. Kdor pa svojo ljubezen usmerja na Mene in se povezuje z Menoj, ta svojo ljubezen povezuje z

Ljubeznijo ali z življenjem vsega življenja in bo sam vedno bolj in bolj živ.«

B 1/160 (7)

B) Gospod: »Človek potrebuje edino eno skrb in ta je v tem, da neprestano išče Boga, svetega Očeta, ne samo v stiski, temveč tudi na ljubezni zvestih poteh! In kdor Ga je tam našel kot najvišje dobro ali blagor, ta naj Mu ne obrne takoj spet hrbta, temveč naj ostane pri Njem, - sicer se bo venomer zavedal svoje nemoči že na pol poti nazaj in bo šele po grenkih izkušnjah moral spoznati, kako brez Mene ne zmore čisto nič!«

B 1/160 (8-10)

C) Gospod samovoljnemu Adamu: »Če kdo kliče Moje ime, Mi pa obrača hrbet, prav zares, ta toliko časa ne bo uslišan, dokler ne bo obrnil k Meni srca in obraza! Vendar si zapomnite: Takšna spreobrnitev bo vedno postavljena na vročo preizkušnjo in potem se bo pokazalo, kolikšna resnost vlada v srcu; - kajti tedaj bo silovito divjal svet okoli tebe -, in nobena druga beseda ne bo uslišana razen tiste iz srca. Razumi to dobro in Mi nikoli več ne obračaj hrbta, temveč se povsod prepusti Mojemu spremstvu in vodstvu! «

VEv IX/139 (6-7)

D) Gospod Judi Iškariotu: »Kdor ima veliko opraviti s svetom in ga ljubi, ta prej ali slej zagotovo najde plačilo, ki ga ima svet vedno pripravljenega za svoje prijatelje: Smrt! - Moje kraljestvo pa ni od tega sveta in kdor se veliko pogovarja z Menoj, temu bo plačilo večno življenje! To si zapiši v svoje posvetno srce!«

VEv IX/149 (16)

E) Gospod: »Kdor ljubi življenje tega telesa zaradi sveta, ta bo izgubil življenje duše. Kdor pa ga ne ljubi zaradi Mene, ta ga bo za večno ohranil v Mojem kraljestvu! «

VEv IX/118 (24-25)

F) Gospod nekemu zakrknjenemu pismouku, ki opozarja na žalostno, trpljenja polno usodo mnogih vernikov: »Z življenjsko srečo ljudi, ki so zavzeti za Boga, kaže vedno najboljše, saj ti vedo, zakaj so postavljeni na svet in če trpijo, tudi vedo zakaj. Ne bojijo se telesne smrti, ker večno življenje duše občutijo že popolnoma jasno v sebi in v tem tudi moč Božjega Duha. - Kaj pa ima nasprotno v sebi človek, ki uživa v vseh posvetnih užitkih? Česa se zave na koncu? Smrti, za katero se mu noče pokazati življenje, - in končno je obup njegova usoda!«

VEv VIII/217 (13-14; 16-18)

G) Razsvetljeni esenski voditelj Roklus na vprašanje, kaj moraš storiti, da dobiš Božjo pomoč: »To se pravi, da pred tem v srcu gojiš živo vero v Boga, Njegove zapovedi na vsak način izpolnjuješ, Ga nato nadvse ljubiš in svoje bližnje kot samega sebe! Kdor tega ne dela, tega Bog ne bo uslišal!

Jaz in moji bratje pa delamo to in imamo tudi najzanesljivejše dokaze, da naš edino pravi Bog vedno rad usliši naše prošnje, pod pogojem, da Ga ne prosimo za kaj neumnega. Zato se z najglobljo vero v srcu obrnite na našega Boga kot na najboljšega Očeta.«

VEv VIII/16 (10-11)

H) Gospodove poslovilne besede spreobrnjenim indijskim modrecem: »Oče je dober in Mu trpljenje ljudi ni všeč. Preprečuje pa tudi ne, da trpljenje pride nad ljudi, če zaradi same posvetnosti pozabijo na Očeta, ničesar ne verujejo in se sami podajajo v vse, kar jim mora povzročati neprilike. Hodite po poteh, ki sem vam jih Jaz zvesto pokazal, tako boste manj trpeli in vaš odhod s tega sveta bo lahek.«

B 11/51 (1-5)

I) Gospod: »Resnično vam pravim, kdor Mi sledi, ta hodi po pravi poti in ne bo zašel na stezi življenja k Življenju. Kdo pa rad ponoči hodi brez luči po gozdni poti? Svet pa je gozd in človeško življenje pot in čas [duš] v telesu je temna noč. Jaz sem pa prava, zanesljiva luč in sem pot in večno Življenje samo.«

VEv IV/166 (6)

J) Gospod: »Če je v človeku vse postalo nebeško, potem postane tudi njegova okolica nebeška. Dnevi postanejo nebeški dnevi in noči postanejo nebeški mir, polni najčudovitejše luči za človekovo čisto, s svojim duhom združeno dušo.

B III/10 (9)

K) Nadangel Zuriel: »Naše življenje je Božje življenje, živimo lahko kadarkoli in kjerkoli, - takoj ko prepoznamo in doumemo vzrok in namen življenja, da, če smo obrnili srce k Bogu, že živimo popolno življenje, bodisi še v mesenem telesu ali v čistem duhu, tu ni razlike!«

DS I/98 (13)

L) Gospod odrešenim dušam v Kraljestvu duhov: »Z Menoj zmorete vse, brez Mene pa ničesar! Tako je tudi vedno dobro biti pri Meni! Razen Mene pa nikjer ni biti, ki bi bila trajna; kajti edino Jaz sem pot, resnica in življenje! Kdor ostane v Meni zaradi ljubezni in Jaz v njem, ta ima luč, resnico in življenje !«